

Dục Mãn Hạnh Lâm

Contents

Dục Mãn Hạnh Lâm	2
1. Chương 1: Vào Thành	2
2. Chương 2: Người Đàn Ông Mang Kính	4
3. Chương 3: Tiền	7
4. Chương 4: Điều Nan	9
5. Chương 5: Đùa Giỡn	11
6. Chương 6: Đại Trừng	12
7. Chương 7: Đêm Động Phòng Ác Mộng	15
8. Chương 8: Ác Mộng Kéo Dài	17
9. Chương 9: Tảo An, Văn An	18
10. Chương 10: Tâm Sự	20
11. Chương 11: Mối Tình Đầu	22
12. Chương 12: Xung Đột	25
13. Chương 13: Giao Dịch	27
14. Chương 14: Trầm Luân	29
15. Chương 15: Sự Khác Nhau	31
16. Chương 16: Dạ Yến Chi Xung Đột	33
17. Chương 17: Anh Em Tranh Giành	35
18. Chương 18: Nói Thật Nói Dối	37
19. Chương 19: Giao Dịch Chạy Trốn	39
20. Chương 20: Thác Thân Vượt Qua	41
21. Chương 21: Ngây Ngô Yêu Đường	43
22. Chương 22: Tình Nghĩa Lưỡng Nan	46
23. Chương 23: Đau Lòng	48
24. Chương 24: Hồ Sơ Nhân Vật	50
25. Chương 25: Các Anh Trai Của Hắc Ngân	52
26. Chương 26: Ấu Đả	54
27. Chương 27: Hắc Ngân Khó Hiểu	56
28. Chương 28: Lồng Giám	58
29. Chương 29: Đoạn Tuyệt Tình Ái	59
30. Chương 30: Rối	61
31. Chương 31: Bỏ Trốn	63
32. Chương 32: Kết Thúc Là Bắt Đầu	64
33. Chương 33: Dây Dưa	66
34. Chương 34: Phá Bể	68
35. Chương 35: Ly Hôn	70
36. Chương 36: Gọi Yêu	72
37. Chương 37: Bồi Thường	73
38. Chương 38: Va Chạm	75
39. Chương 39: Yêu Vẫn Như Xưa	77
40. Chương 40: Dục Ái	79

41. Chương 41: Tâm Tình Hỗn Loạn	81
42. Chương 42: Ngu Muội	84
43. Chương 43: Đã Trở Về	86
44. Chương 44: Cầu Hôn	88
45. Chương 45: Đồng Học Hội Phong Ba	90
46. Chương 46: Ngốc	97
47. Chương 47: Buông Tay Cho Anh Bay Đi	100
48. Chương 48: Oan Gia Gặp Mặt	104
49. Chương 49: Bắt Cóc	105
50. Chương 50: Uy Hiếp	107
51. Chương 51: Dưa Sắt Vào	109
52. Chương 52: Cổ Nhân	112
53. Chương 53: Hy Sinh	115
54. Chương 54: Máu	117
55. Chương 55: Không Đau	119
56. Chương 56: Tình Yêu Khiến Kẻ Khác Phiền Nao	121
57. Chương 57: Chiến Tranh Của Nam Nhân	123
58. Chương 58: Quang Minh	125
59. Chương 59: Kết Cục	127
60. Chương 60: Trăng Mập	133
61. Chương 61: Trăng Mập Chi Xuân Mộng	143
62. Chương 62: Đái Gia Chúc Dích Đồng Học Hội	149
63. Chương 63: Cổ Đại Thiên	156

Dục Mãn Hạnh Lâm

Giới thiệu

Edit: Kim Le Le. Thể loại : Đam mỹ, nhất thụ đa công, đại thúc thụ, anh tuấn công bình phàm thụ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duc-man-hanh-lam>

1. Chương 1: Vào Thành

“Đi một chút đi..... Chúng ta nơi này không thiếu người !” Mấy tay bảo an không kiên nhẫn đẩy một người đàn ông trung niên ra khỏi bệnh viện, người đàn ông xấu hổ do bị đẩy không ngừng lui về sau, không cẩn thận té xuống mặt đất, mấy bảo an cười nhạo nhìn thoáng qua rồi trở vào bệnh viện nói chuyện.

“Đầu năm nay thật sự là người nào cũng có, thầy lang trong nông thôn đi ra cũng dám đến bệnh viện xin làm công, chỉ bằng sức của hần như vậy lừa được lũ nông dân còn thành công, còn muốn chữa cho quan to quý nhân ? Thật là ý nghĩ viển vông.”

“Nhìn hân khô quắt thế kia, giống mấy xác chết đi ra từ trong hầm, ha ha !”

Những lời vũ nhục như vậy người đàn ông từ nông thôn đi ra đã nghe đủ, nhưng hân vẫn có chút khó chịu, từ trên mặt đất đứng lên vỗ vỗ bộ quần áo đã vài ngày chưa giặt, nhặt cái mắt kính rơi trên đất lên, mặt lại bị gọng kính to đen che đi một nửa, mái tóc có chút hỗn độn làm cho hân có vẻ nghèo túng không thôi.

Người đàn ông thở dài, đứng tại chỗ ngẩng đầu nhìn tòa bệnh viện cao ngất trong mây mà lòng chua xót, năm trước hân vừa mới kết hôn với Tổ Vân, một cô nương rất xinh đẹp trong thôn, hơn nữa không lâu nữa Tổ Vân còn có em bé, hân còn chưa kịp vui mừng thì ba tháng trước người trong thành phố đột nhiên đến nói là nhà mẹ đẻ của Tổ Vân đột nhiên đem Tổ Vân đi.

Chuyến đi này, nhưng đã bật vô âm tín ba tháng.

Ba mươi hai năm qua hân lần đầu tiên ra khỏi thôn tử nhỏ non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt, mang theo món tích góp chẳng được bao nhiêu đi tới thành phố A, lần đầu xuất môn mặc dù bị kiến trúc cao lớn này rung động, nhưng lại cảm thấy thành phố lớn này quá kiên nghị, ngay cả người cũng thực lạnh lùng. Ở thành phố A vài ngày người cũng không tìm được, tiền lại nhanh chóng tiêu dần.

Hân thử tìm một chút việc làm để sống, từ nhỏ hân không cha mẹ liền đi theo người thầy học tập y thuật, sau đó cũng thành thầy thuốc có tiếng trong thôn, vốn nghĩ muốn dựa vào một chút bản lĩnh đi vào bệnh viện tìm việc, nhưng người trong bệnh viện nhìn hân quần áo cũ nát, cũng không có giấy phép hành nghề liền đuổi hân đi ra.

Đang hết sức ngẫn ngơ, bỗng nhiên nghe được tiếng va chạm một hồi. Ngay sau đó cảm giác được chính bản thân bị đụng vào một thứ gì cứng cứng, quay cuồng ngã xuống một bên, trên người truyền đến một trận độn thổ ! Hân từ trên mặt đất có chút khó khăn đứng lên, một chiếc xe màu đen xa hoa có rèm che đứng ở một bên, vừa rồi lúc ngẫn ngơ thế nhưng lại bị ô tô đụng phải.

Một người từ trên xe đi xuống, gấp kẻ ngã trên mặt đất lại là một gã quần áo cũ nát, lập tức chỉ vào Hướng Nhất Phương mắng to : “Tên nhà quê này không có mắt à! Đụng hư xe rồi, người bồi thường được không ?!” Người lái xe mắng quang quác.

Bị xe đụng rồi còn ăn mắng, Hướng Nhất Phương từ trên mặt đất đứng lên xoa bả vai bị đụng phải đi đến cái xe thấp giọng nói : “Thật thất lễ, là do tôi không để ý.” Thanh âm trầm thấp đến bất ngờ mà lại hàm chứa nhu tình, thanh âm thuần hậu cùng với bề ngoài có chút hỗn độn kia thập phần không hợp, nhưng thanh âm ôn nhu như nước lại khiến người trong xe lập tức không nói nên lời.

“Lí Cương, vừa đụng gì đó ?” Một thanh niên tóc đen mặc áo trắng từ trên xe bước xuống, nếu không phải cái dấu hiệu tóc đen kia thì người này thật giống quý tộc tao nhã Châu Âu thời Trung Cổ, nhưng giờ phút này kẻ quý tộc kia có vẻ không kiên nhẫn, không buồn liếc mắt về Hướng Nhất Phương, chỉ mắng Lí Cương : “Ngu xuẩn ! Còn không mau lái xe, cùng tên ăn mày dong dài cái gì ?”

“..... Tôi không phải ăn mày.” Hướng Nhất Phương thản nhiên nói một câu, hân tuy rằng cùng khổ, nhưng cũng không phải có thể cho người chà đạp lên tôn nghiêm.

Thanh âm dễ nghe làm cho chàng thanh niên quý tộc liếc mắt nhìn Hướng Nhất Phương, tóc tai bù xù, kính đen quê mùa, một ông chú trung niên lại có được thanh âm trầm thấp cao quý giàu mị lực này.

“Hừ ! Cầm tiền rồi mau cút.” Chàng thanh niên quý tộc từ trong túi tiền của Lí Cương lấy ra một xấp tiền như bố thí ném vào người Hướng Nhất Phương, giống như một đồng rác rưởi không có cảm giác, Hướng Nhất Phương cầm lấy hành lý đeo vào trên người cái gì cũng không nói quay đầu bước đi.

“Khốn kiếp ! Đứng lại !” Chưa từng bị người khinh thị như vậy, chàng quý tộc ngập đầy tức giận lớn tiếng quát mắng về phía Hướng Nhất Phương, Hướng Nhất Phương vừa mới bước một bước chỗ mắt cá lập tức truyền đến một trận đau thốn, chắc là lúc mới ngã sắp xuống chân bị trật.

Gặp người đàn ông ngừng lại, chàng thanh niên nhà giàu vừa định châm chọc vài câu, chỉ thấy hân cúi người xuống lấy tay kéo kéo mắt cá chân, sau đó như không có việc gì tiếp tục đi về phía trước.

“Đáng chết ! Một thằng ăn mày thôi cũng dám khinh thường ta à! Lí Cương, bắt nó về cho ta !” Chàng thanh niên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhưng thưa thiếu gia..... Bệnh của Liễu thiếu gia.....” Bọn họ đi tới bệnh viện tìm thầy thuốc, nhưng hiện tại thiếu gia lại hình như đem chuyện này quăng ra sau.

Hướng Nhất Phương không để ý tới gã nhà giàu ở đằng sau đang tức giận chửi mắng, hắn từ nhỏ lớn lên ở nông thôn cũng không biết nếu đắc tội công tử quyền thế này nọ thì có thể tự chuốc lấy họa hay không, chỉ đơn thuần cảm thấy được, tránh xa kẻ không nói đạo lý này thì tốt hơn. Một đạo ngân châm giống như hào quang bắn vào lưng hắn, giống như phía sau có người nhìn thẳng hắn như nhìn con mồi, tựa như có mũi nhọn ở sau lưng !

“Ông là bác sĩ ?” Thanh âm lạnh như băng không giống như hỏi, mà mang theo khẩu khí chắc chắn, Hướng Nhất Phương xoay người xuyên qua một tròng kính thật dày trông thấy một nam tử đi cùng với gã nhà giàu trẻ tuổi, nhưng mà khí chất hoàn toàn khác nhau, băng giá mà bình tĩnh cùng cơ trí, còn có.... tàn khốc.

Hướng Nhất Phương gật gật đầu, chàng thanh niên quý tộc trào phúng nói : “Anh, người như thế làm sao giống bác sĩ chút, y như thằng ăn mày, chắc là loại thầy bà ra gạt người đi.”

“Đây là Lạc Văn em trai tôi, tôi là Lạc Tư,” Lạc Tư nhàn nhạt cười với Hướng Nhất Phương, như vẽ tào nhã mà đối trá của quý tộc. Gặp đối phương thái độ không tồi, Hướng Nhất Phương mới nở nụ cười, thanh âm ôn nhu làm cho đối phương có chút kinh ngạc : “Xin chào, tôi gọi là Hướng Nhất Phương.”

Thật là một người ôn nhu ! Lạc Tư trong mắt lộ ra một tia thú vị không biết tên, người như vậy thật đúng là hiếm thấy, y theo người đàn ông lần đầu tiên nói chuyện đã bị thanh âm ôn nhu trầm thấp kia hấp dẫn, một người đàn ông kì quái, bị đưng phải cũng không hơn giận, còn có thể tự mình nấn lại mắt cá chân.

“Trong nhà tôi có một người bị bệnh, Hướng tiên sinh nếu là bác sĩ, có lẽ có thể đến xem giúp một chút.” Lạc Tư lời vừa ra khỏi miệng, Lạc Văn đã không hài lòng nói : “Anh à ! Tạm thời không nói hắn có thể chữa bệnh được không, nhìn tên này bản tính đầy người, như thế nào có thể đưa vào trong nhà !”

Rõ ràng là hai anh em, tính cách như thế nào kém xa như vậy. Hướng Nhất Phương trong lòng nghĩ, nghe xong câu châm chọc của Lạc Văn tuy rằng không thể nào thoải mái được nhưng xuất phát từ bản năng của người thầy thuốc mà hỏi : “A... Không biết người bạn của Lạc Tiên sinh bị bệnh gì ?”

“Bị sái cổ,” Lạc Văn thập phần không vui, không phải bị sái cổ sao, Lạc Tư cư nhiên còn muốn tìm người đi chữa cho cái nam kỹ kia, thật sự là điên rồi.

“Ừm, cổ hoàn toàn không thể vận vẹo.” Lạc Tư nói.

“Bị sái cổ tuy rằng là bệnh nhỏ, nhưng hoàn toàn không thể động, còn có hơi nghiêm trọng.” Hướng Nhất Phương hiện tại thực mâu thuẫn, vừa bản năng không muốn cùng cùng với loại con ông cháu cha này quan hệ, vừa xuất phát từ bản năng y đưa lại bức thiết muốn đi trị bệnh.

Gặp Hướng Nhất Phương bộ dạng do dự, Lạc Văn đầu óc bỗng nhiên thay đổi, cười nói : “Người đem xe của ta phá hư, liền đi trị bệnh bồi thường đi ! Thế nào ?” Rõ ràng lớn lên giống như thiên sứ, lời nói ra lại giống như ma quỷ.

“Sao... Như thế nào có thể như vậy ?”

Lạc Văn nhíu mày : “Nông dân, biết cái gì gọi là nhập gia tùy tục không ? Nếu người không làm theo ta nói, như thế này là có thể tống người vào tù được rồi.” Vừa rồi cư nhiên dám xem thường hắn, về sau nhất định phải hảo hảo trừng trị tên trung niên đại thúc này !

2. Chương 2: Người Đàn Ông Mang Kính

“Lão nhà quê !” Trông thấy Hướng Nhất Phương lưng đeo đồ đạc ngu ngốc đang trợn mắt há hốc mồm, Lạc Văn châm chọc một câu rồi nói với người hầu : “Các người đem hắn đi tắm rửa đi, thật sự là vừa bẩn vừa thối !” Nói xong liền giống như tránh đi ruồi bọ cùng Lạc Tư đi vào trang viên.

“Xin mời bên này.” Mấy nữ phó mang theo ánh mắt kỳ lạ nhìn Hướng Nhất Phương, Hướng Nhất Phương cười khổ một tiếng đi theo mấy nữ phó đi tới phòng trong trang viên.

Căn phòng không lớn lắm, nhưng lại hết sức xa hoa, tựa như Hướng Nhất Phương ngẫu nhiên đi ngang qua một hoàng cung giống như trên truyền hình, những người này thật sự là rất có tiền, cơ mà loại loại phòng hoa lệ này hẳn nhìn lại không thích.

“Đây là phòng của ngài, phòng tắm ở trong này, nước chúng tôi đã chuẩn bị rồi, quần áo tắm rửa ở trong này, chúng tôi đi ra ngoài, có việc gì xin gọi chúng tôi.” Mấy nữ phó đem một bộ quần áo màu trắng đặt trên một cái giường lớn, lạnh lùng nói.

“Xin cảm ơn.” Xuất phát từ lễ phép, Hướng Nhất Phương nói mấy lời cảm tạ với nữ phó, bọn họ như cả kinh, mỉm cười có chút ngượng ngùng rồi rời khỏi phòng, vẻ ôn nhu bất ngờ của nam nhân làm cho họ có chút lúng túng.

Mở cửa phòng tắm, nhiệt khí ẩm áp ào ào đánh tới, hẳn đã vài ngày không tắm, không phải hẳn không thích sạch sẽ, ngược lại hẳn còn là một người thích tắm rửa, nhưng là vừa sầu lo cho vợ con vừa không có tiền, ngày bận rộn làm cho hẳn có điều kiện tắm rửa.

Nam nhân đưa tay xoa xoa làn nước tắm nóng hầm hập, gỡ xuống cái gọng kính đen thật to, bỏ đi quần áo rồi chui vào trong bồn tắm lớn, tuy rằng đúng là đối phương xem người vì ghét bỏ bản thân bị lấy bẩn mới cho hẳn đi tắm, nhưng một tắm một cái cũng thật thoải mái.

“Anh, gì chứ muốn đem con chuột bắn kia về ?” Hơn nữa là cái loại vừa già vừa bẩn lại vừa thối, nhìn khiến cho người ta chán ghét ! Mắt Lạc Văn cột vào cái đồng hồ báo thức trên giường oán giận nói, “Tắm rửa một cái cũng chậm như vậy !”

Kỳ thật Hướng Nhất Phương đi tắm bất quá chỉ mới khoảng mười phút mà thôi. Lạc Tư về mặt thần bí cười nói : “Em không thấy người đàn ông này rất thú vị sao ? Tuy rằng vừa già vừa bẩn, nhưng thanh âm cũng rất dễ nghe, ôn nhu, từ tính, giống như một quý tộc tao nhã.”

“A ? Em cũng không cảm thấy mục đích của anh đơn giản như vậy đâu !” Anh của cậu bề ngoài ôn nhu, kì thực lại là tên độc ác như ma quỷ.

“Chỉ là đột nhiên cảm thấy hứng thú thôi, một con chuột con mà thôi, chơi chán thì vứt đi.” Đáng tiếc chuột vẫn hoàn chuột, dù thế nào vẫn là con chuột. Lạc Tư từ sofa đứng lên, vừa đi một bên vừa nói với Lạc Văn, “Ta đi thăm Tiểu Liễu, em đi nhìn xem con chuột của chúng ta thế nào.”

Nhìn bóng dáng Lạc Tư đi khuất, Lạc Văn bắt mắt nhìn kĩ, cậu chỉ là không rõ anh của mình thích chơi bởi gì với nam nhân, đẹp một chút thì còn có thể nhận, đằng này lại là cái đại thúc càng nhìn càng ghê tởm !

“Con chuột đáng chết, về sau nhất định hảo hảo hành hạ người, hừ !” Lúc nghĩ cũng không biết bắt giết đi tới phòng tắm của Hướng Nhất Phương, mấy nữ phó đứng ngoài cửa.

“Còn ở trong ?”

“Vâng ạ.”

Chậm thế à ! Lạc Văn huy phát tay làm cho bọn người hầu đi xuống, một bên lớn tiếng mắng nói : “Lão nhà quê ! Người bị chết đuối rồi à ?!” Ba một tiếng cửa mở ra, Lạc Văn đang muốn mở miệng mắng bị cảnh tượng trước mắt làm cho cả kinh không nói nên lời.

“Không.... không biết xấu hổ.” Hướng Nhất Phương lúc đi vào tắm rửa đã quên đem quần áo vào, vừa mới đi ra mặc quần áo thì Lạc Văn liền xông vào.

Da thịt hàng năm đều ánh nắng mặt trời chiếu vào nhiễm một tầng mật ong sáng bóng, dưới da thịt bóng loáng là một cơ thể cân xứng, mềm dẻo đến không ngờ, như một cái roi da bọc sáp, vừa căng mọng mà chọc vào người. Bị ánh mắt kỳ quái của Lạc Văn làm cho khó chịu, Hướng Nhất Phương vội đem quần áo mặc vào, che đậy một cảnh xuân quang.

“Đáng người cũng thật không tồi !” Nhìn thấy nam nhân đầu tóc lộn xộn nhỏ giọt nước, Lạc Văn bắt chéo tay dù ậm vẫn ung dung nhìn nam nhân thay đổi quần áo, hình thể hoàn mỹ cứ như vậy mà phác họa

ra, cao gầy mà cân xứng.

Bởi vì không có mang kính, tóc dính nước cũng dính vào trên mặt, Hường Nhất Phương nhìn không rõ vừa nói “Xin lỗi,” vừa sờ soạng cái mắt kính.

“Tìm cái này ?” Lạc Văn cầm lấy cái kính gọng đen lắc lắc trước mặt Hường Nhất Phương.

“Cám ơn !” Ánh mắt mê hoặc bị giọt nước che mờ của Hường Nhất Phương như nước biển nheo lại để nhìn rõ ràng hơn, con mắt khép hờ lại làm cho Lạc Văn một lần nữa ngây dại.

Không bị tóc che cùng kính mắt to, hêên ra ở trước mắt cậu lại là một dung nhan anh tuấn nam tính đầy mị lực, ngũ quan như được điêu khắc mà nhu hòa, nhất là đôi mắt nâu đen, giống như nước suối, tinh khiết mà sâu thẳm, giống như muốn đem người ta hút vào.

Nam nhân như vậy, làm cho Lạc Văn tức giận không lý do, cậu đầu nhiên trầm mặc, đem mắt kính đưa cho Hường Nhất Phương : “Thay đồ đi ! Còn có, xõa tóc ra, mắt kính cũng đeo vào !”

“Cái gì ?” Hường Nhất Phương còn chưa kịp phản ứng, Lạc Văn đã muốn nổi giận dùng đũa phá cửa đi ra. Kể có tiền có phải đều quái như vậy ? Đeo mắt kính vào, hấn lắc đầu khó hiểu, chữ khối cho người rồi rồi đi là được !

Ngoài cửa, Lạc Văn nuốt nước miếng một cái, tức giận lắm bầm : “Ta như thế nào có thể đối với một lão già già cảm thấy hứng thú ! Con chuột chết tiệt...”

Hường Nhất Phương sau khi mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, đeo kính gọng đen đã không còn đáng vẻ quê mùa, cũng che dấu đi mị lực của mình, tựa như một học giả cơ trí, ôn như mà bác học.

Cho nên lúc Hường Nhất Phương như vậy xuất hiện ở trước mặt Lạc Tư, Lạc Tư thiếu chút nữa không nhận ra, sau khi cao thấp đánh giá một phen liền mỉm cười hài lòng : “Tiểu Liễu, đây là bác sĩ ta tìm cho em.”

Hường Nhất Phương nhìn thấy Tiểu Liễu ngồi ở trên giường trong lòng có chút kinh ngạc, người có thể coi là câu bé này thoát nhìn chỉ mới mười sáu mười bảy, gương mặt lại cực kỳ tinh xảo, giống như búp bê, nhưng sắc mặt tái nhợt, thể chất thập phần suy yếu.

Cậu bé bởi vì không thể quay đầu chỉ nhìn Hường Nhất Phương liếc mắt một cái, nhưng rất nhanh bị khí chất nho nhã của đối phương hấp dẫn, trên mặt cũng dịu đi.

“Bị sái cổ tuy rằng chỉ là bệnh nhỏ, nhưng không phải tự nhiên mà bị.” Hường Nhất Phương đi qua, lấy từ trong bao quần áo ra một bộ hoa mai châm, “Làm phiền lấy một chút nước ấm cùng khăn mặt.” Sau khi nói xong, nam nhân đã muốn hoàn toàn nhập vai người bác sĩ, gặp câu bé nhìn hoa mai châm có chút sợ hãi liền ôn nhu nói : “Đừng sợ, không đau.”

“Bình thường bả vai có hay đau không ?” Lời nói của Hường Nhất Phương giống như câu thần chú làm cho cậu bé thả lỏng, liền “ừm” một tiếng coi như trả lời, Hường Nhất Phương tiếp tục giải thích nói : “Bả vai đau là bởi vì cứ giữ một tư thế trong một thời gian dài không thay đổi, nghĩa là máu có lưu thông thì mới thông thả, máu ít mà ngưng trệ thì thành tụ máu, từ nhức biến thành đau, sau đó thì cơ thể cứng ngắc.” Dùng khăn ấm bao phủ lấy cổ của cậu bé, hấn tiếp tục nói, “Cứ kéo dài như vậy khiến máu khoogn lưu thông, đến ngày gió lạnh thì thành sái cổ. Hơn nữa nếu thường xuyên như vậy, tim cung cấp máu cũng không đủ, đối thân thể cũng không tốt. Tôi hiện tại giúp cậu đem tụ máu tản ra, rồi mát xa ruột non, như vậy sẽ chóng khỏi, về sau chú ý phải vận động nhiều hơn.”

Nam nhân một bên vừa mát xa cho cậu bé vừa nói, thanh âm ôn nhu, hơn nữa bàn tay ôn hòa hiền hậu, làm cho người ta không tự giác trầm tĩnh lại, khiến người ta như rơi vào bẫy.

“Tốt rồi, giờ thử cử động xem.”

Cậu bé thử xoay tròn cổ, kinh ngạc phát hiện đã hoàn toàn chữa khỏi !

“Thật là lợi hại...” Tiểu Liễu kinh ngạc nói.

Thủ pháp như vậy ngay cả Lạc Thị huynh đệ cũng vài phần kính trọng, nam nhân này thật sự là có bản lĩnh sao.

3. Chương 3: Tiền

Thấy thế nào cũng không giống từ trong nông thôn đi ra, nhất cử nhất động nhất ngôn đều rất có bộ dạng được tu dưỡng, có thể là gian tế do Mộ gia phái tới hay không ? Nhưng nếu là gian tế thì biểu hiện như vậy cũng không tránh khỏi bị quá mức bại lộ thân phận đi ?

“Thật đúng là tốt lắm.” Tay Lạc Văn niết cái cổ non mịn của Tiểu Liễu, lập tức bóp hai ngón tay ấn vào, cậu không chút để ý nói, “Vậy đêm nay là có thể tiếp tục chơi đùa rồi, ha ha !”

“Nhẹ một chút, cậu sẽ làm đau cậu ấy.” Gặp Tiểu Liễu không biết ẩn nhẫn cái gì, Hướng Nhất Phương vội bước tới đem Lạc Văn đẩy ra, Tiểu Liễu lộ ra một cổ sợ hãi trong mắt.

“Không..... Không đau.”

“Bóp !” một tiếng, Lạc Văn một cái bàn tay quất vào mặt Tiểu Liễu : “Đồ dê tiện ! Câm miệng ! Ai cho phép nói chuyện với mày ?”

“Cậu như thế nào có thể đánh cậu ta ?!” Hướng Nhất Phương không thể tin được khi nhìn thấy trên mặt Tiểu Liễu đỏ lên cả năm đầu tay, những người này vừa cho hắn chữa bệnh cho cậu bé, cùng lúc lại lăng nhục đứa nhỏ, thật sự là không thể nổi lý ! Làm một cái bác sĩ, hắn như thế nào có thể dễ dàng tha thứ người khác ở trước mặt hắn thương tổn người bệnh !

“Tiểu Liễu, tao đánh mày thì mày giận à ?” Lạc Văn khẽ cười một tiếng nắm lấy cằm của Tiểu Liễu, đáp lại cậu lại là một thanh âm nhỏ nhỏ nhất gan : “Không... không đau.... không tức giận.....”

“Thích tao đánh mày sao ?” Ác ma tiếp tục hỏi.

“Thích....”

“Không thể như vậy !” Hướng Nhất Phương cũng nhìn không được nữa, đem Tiểu Liễu dựa vào lồng ngực dày rộng của mình, một đôi mắt ngời sáng có thần nhìn chăm chú vào Lạc Văn : “Cậu ta vẫn chỉ là trẻ con, cậu như thế nào có thể đối đãi với cậu ta như vậy, như thế nào có thể tàn nhẫn như vậy !”

Trẻ con ? Bất quá chỉ là món đồ chơi mà thôi, một cái nam kỹ bán thịt mà thôi. Lạc Văn nhìn chăm chăm vào Hướng Nhất Phương đang giữ gìn Tiểu Liễu, tà tà cười : “Người còn rất quan tâm nó sao ?”

“Cậu ấy là người bệnh của tôi.” Không nhìn ánh mắt uy hiếp của Lạc Văn, Hướng Nhất Phương giống như bảo hộ trẻ con đứng ở phía trước cậu bé, từ trong mắt cậu bé, hắn nhìn thấy bi thương, ẩn nhẫn, cùng với tâm tư nát vụn, hắn không thể thờ ơ.

“Được rồi, Lạc Văn.” Lạc Tư, vẫn đang thú vị nhìn mọi người cãi nhau, ra mặt đình chỉ cục diện căng thẳng : “Để Tiểu Liễu nghỉ ngơi tốt đi.”

“Hừ !” Hung hăng trừng mắt nhìn Hướng Nhất Phương một cái, Lạc Văn vội vàng ra khỏi phòng.

Lạc Tư đối Hướng Nhất Phương cười một cái nói : “Hướng tiên sinh có chuyện gì muốn nói với tôi ? Xin mời theo tôi.” Sau một lúc do dự, Hướng Nhất Phương cũng đi theo nam tử đi ra ngoài, trước khi đi ra ngoài hắn quay lại vỗ vỗ đầu Tiểu Liễu : “Yên tâm đi, không có việc gì.”

Nhìn thấy bóng dáng của Hướng Nhất Phương dần biến mất, Tiểu Liễu sững sờ ngây ngốc, không biết suy nghĩ cái gì.

Nhà ở này cũng đủ lớn, lớn đến mức làm cho Hướng Nhất Phương có chút choáng váng, nếu cho hắn tự đi về thì phỏng chừng sẽ đi nhầm đường, đi theo Lạc Tư đông chuyển tây đi rốt cuộc tới một gian thư phòng thì ngừng lại.

“Hướng Nhất Phương, ba mươi hai tuổi, đã kết hôn, hộ tịch thôn X, nghề nghiệp là trung y.” Ngồi ở ghế da, Lạc Tư vừa trở mình đưa tay vào trong đồng tư liệu, vừa đem lai lịch của Hướng Nhất Phương nói ra.

“Cậu.... Cậu làm sao biết được ?” Việc của bản thân đối phương này làm thế nào biết rõ ràng như vậy ? Bộ dạng thập phần khó hiểu của Hướng Nhất Phương làm Lạc Tư bật cười.

“Tổ Vân, ba tháng trước đi thành phố A, ngài là đến tìm cô ấy phải không ?” Lạc Tư nghiêng đầu nhìn về mặt kính ngực của nam nhân, thật sự là.... biểu hiện đáng yêu.

“Cậu có biết cô ấy ở đâu không ? có thể nói cho tôi biết được không ?” Nếu đối phương đã biết chuyện của mình, kia y nhất định là biết Tổ Vân rồi ! Nghĩ đến đây, Hướng Nhất Phương cũng không thể không trở nên kích động.

Lạc Tư khước miệng cong lên, không có ngay mặt trả lời nam nhân, mà nói : “Ngài có biết Tiểu Liễu vì cái gì phải đứng khuất nhục ở nơi này không ?” Lạc Tư trong lời nói làm cho nam nhân sing ra một tia dự cảm không rõ.

Lạc Tư lại tiếp tục : “Bởi vì cha mẹ của nó thiếu tôi một khoản tiền, cho nên liền đem đứa con đến gán nợ. Cha mẹ của Tổ Vân vợ ngài bởi vì thiếu tiền của tôi, cho nên...”

“Tổ Vân.... Tổ Vân nàng ở đây sao ?” Hướng Nhất Phương bức thiết nhìn Lạc Tư, sốt ruột nói : “Cô ấy thiếu bao nhiêu tiền, tôi sẽ hoàn lại ! Vô luận như thế nào xin hãy buông tha cô ấy, cô ấy đã có thai ba tháng !”

“Không nhiều lắm, năm trăm vạn mà thôi.”

“Năm.... năm trăm vạn ?” Đối với Hướng Nhất Phương con số này quả thực là một số khổng lồ ! Hắn ở nông thôn mỗi tháng cũng chỉ có được vài trăm đồng thu vào, đừng nói tới năm trăm vạn, chỉ mấy ngàn đồng hắn cũng không có nổi !

Nhìn ra vẻ khó xử của Hướng Nhất Phương, Lạc Tư hướng nam nhân tung mồi : “Nếu kiếm không ra nhiều tiền như vậy, tôi sẽ không thể thả người, Tổ Vân bộ dạng còn có thể, bỏ đứa nhỏ đi thì tiếp khách cũng có thể dần dần trả hết nợ.”

Giống như thiên lôi đánh vào, Hướng Nhất Phương mặt chữ điền trắng bệch đi : “Không.... xin đừng như vậy ! Xin hãy để tôi trả, dùng tôi trao đổi Tổ Vân cùng đứa bé đi ! Làm gì tôi cũng được, xin đừng làm khó cô ấy !”

“Làm gì đều có thể chứ ?”

“Tôi là thầy thuốc, tôi có thể giúp cậu xem bệnh, tôi còn có thể quét dọn, nấu cơm, trồng cây....”

Lạc Tư cắt lời Hướng Nhất Phương : “Người cho rằng làm thế này là có thể hoàn lại năm trăm vạn sao ? Ta cho thời gian ba tháng, gom góp không đến năm trăm vạn thì bỏ đứa bé đi.”

Nhìn thấy Hướng Nhất Phương sắc mặt tái nhợt, Lạc Tư từ trên bàn lấy ra một tấm ảnh đưa đến trước mặt nam nhân : “Trong vòng ba tháng, người cũng có thể ra vào Lạc phủ, chỉ cần người muốn làm thì sẽ cho người thù lao, đương nhiên là, muốn xem người làm việc gì.”

“Hảo hảo ngẫm lại đi.” Ném một câu, Lạc Tư bước qua người Hướng Nhất Phương đang quỳ rạp trên mặt đất, lưu lại một vết tươi cười ý vị sâu xa : “cuộc sống như vậy mới sẽ không chán nản, còn có hơi lạc thú. Chủ đề lần này là gì đây ? Phụ thân phí sức lao động cứu vợ con ? Ha ha....”

Hướng Nhất Phương gắt gao nhìn chằm chằm tấm ảnh trên mặt đất, người vợ quen thuộc, đang yên bình ngồi trên một cái giường, mà cái giường này đúng là ở trong cái phòng hắn vừa tắm rửa.

Năm trăm vạn.....

Ba tháng.....

Có làm việc có thù lao ! Nghĩ đến lời nói của Lạc Tư, Hướng Nhất Phương đem tấm ảnh thật cẩn thận cất vào trong lồng ngực, bước ra thu phòng, nếu kiếm tiền, thì phải bắt đầu từ giờ.

4. Chương 4: Điều Nan

Đẹp tựa điều khắc như đang ngâm mình trong ánh mặt trời vàng óng, Lạc Văn ôm hai tay tựa vào bên cửa sổ màu trắng, mắt nhìn ra cái hình dáng bận rộn không ngừng ngoài cửa sổ, lại nói với Lạc Tư đang ngồi ở trên sofa uống hồng trà : “Cái gì chứ, một chút cũng chẳng vui, rõ ràng bị áp lực lưng đeo sinh mạng của thể nhi nhưng thoát nhìn vẫn thực ung dung, ”Căn bản là chẳng giống với mong đợi ! Đại thúc này thật đúng là đủ lạc quan đủ dương quang.

“Như vậy không phải tốt lắm sao ?” Lạc Tư nhấp môi ly trà, ánh mắt chuyển từ chén trà nhìn vào câu em đang đưa mắt nhìn chăm chăm ra bên ngoài. “Nếu cùng với những người trước kia giống nhau, cả ngày sợ hãi đến không làm được gì, vậy rất chán ngấy. Cơ mà.... Loại lạc quan lại ôn nhu này thật sự làm cho anh chán ghét !”

Ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn người đàn ông bận rộn ngoài cửa sổ, nhìn thấy những thứ tốt đẹp bị sa đọa hủy diệt, luôn khiến kẻ khác phải trông đợi, làm cho dòng máu lạnh băng của y cũng sôi trào.

Lại là loại ánh mắt khiến kẻ khác cảm thấy không thoải mái..... Hường Nhất Phương dùng dư quang thấy Lạc Văn đứng ở sau bức màn trắng, cúi đầu thở dài tiếp tục làm việc.

Ở Lạc phủ, chỉ cần có làm thì sẽ có tiền, hơn nữa tiền lương cũng cao hơn rất nhiều so với bên ngoài, năm trăm vạn tuy rằng là số tiền lớn, nhưng là suy nghĩ không được phương pháp kiếm tiền, trên tay cũng không có thể nhàn rồi.

Vô luận là quét rác, lau sàn nhà hay là lau thủy tinh, khuôn vác, việc dù có vất vả tới đâu hần vẫn làm. Mãi cho đến canh hai canh ba, hần mới kéo cái thân mình mệt mỏi không chịu nổi về tới gian phòng ở tới sáng, một thân phong trần mệt mỏi này cùng với căn phòng hoa lệ thực sự không tương xứng.

Sau khi cởi giày mới dám đi vào phòng, tắm rửa đơn giản rồi tiến vào trong cái giường mềm mại nặng nề ngủ, hần không phải không lo lắng cho vợ con, cũng không phải không lo lắng cho số nợ lớn kia không trả hết nổi, nhưng là cho tới nay, dù có sầu lo thế nào cũng chẳng làm được gì, chỉ bằng cố gắng tự làm cho bản thân tràn ngập hy vọng đi phần đầu !

Điều đáng sợ không phải là khốn cảnh, mà là bị nhốt trong chính màn vây của bản thân..... Điều đó khiến Hường Nhất Phương suy nghĩ, cười đối mặt, còn tốt hơn là ngồi khóc.

Cơ mà cảm giác ở trong một phòng ngủ như thế này thật sự là rất không tự nhiên, hay là ngày mai đổi phòng đi. Ánh trăng nhu hòa rải lên chiếc giường trắng noãn, Hường Nhất Phương nhẹ nhàng vỗ về cái chăn mềm mại rồi thiếp đi, giống như đang ôm người vợ hiền lành của mình.

Quản gia của Lạc gia quả thật kinh ngạc với chuyện Hường Nhất Phương muốn đổi phòng , lộ ra một ánh mắt kỳ quái đánh giá người đàn ông, sau đó cho người dẫn hần đi vào một căn nhà gỗ nhỏ hai tầng sau hậu viện.

“Chính là nơi này.” Thật sự là cái tên kỳ quái, chẳng lẽ nông dân đều ở nơi tốt không quen cố tình muốn ở cái chòi rách nát này, quả nhiên là lão nhà quê, hử ! Người hầu sau khi kỳ quái nhìn Hường Nhất Phương bỏ lại câu nói đầu tiên rồi ra đi.

Căn nhà nhỏ đã cũ nát một chút, thoát nhìn giống thật lâu không có ai ở, Hường Nhất Phương đẩy cửa phòng ra thì một cỗ mùi ẩm mốc chui vào mũi.

Mặc dù có hơi lộn xộn, nhưng quét tước một chút là vẫn có thể ở, Hường Nhất Phương hít vào một hơi thật sâu, đem đồ vật để qua một bên rồi bắt đầu dọn dẹp. Hần cũng không biết quản gia tìm cho hần cái nhà nhỏ rách nát nhất Lạc Phủ, quản gia cũng không biết cái nhà rách nát nhất ấy được tên ở nông thôn xa xôi kia coi như là một cái “khu nhà cao cấp.”

Kết quả là, Hường Nhất Phương cứ như vậy ở trong “khu nhà cao cấp” của hần.

Trên bàn cơm thật dài, Lạc Tư sau khi nghe quản gia báo lại liền cười thật to, gặp anh trai mình cười đến vui vẻ như vậy, Lạc Văn bất mãn hỏi : “Có chuyện gì mà cười thành như vậy ?”

“Hường Nhất Phương dọn tới ở một căn nhà nhỏ trong hậu viện.”

“Hứ, con chuột đúng là con chuột, không ở giường con muốn ngủ sàn nhà,” Thối thối miếng thịt đưa tới miệng, Lạc Văn khinh thường hừ một câu. Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới, lúc dọn bàn ăn Hường Nhất Phương cũng xuất hiện trong đám người hầu, Lạc Tư cùng Lạc Văn liếc nhau, quả nhiên là cái gì cũng sẽ làm.

“Mấy ngày nay có khỏe không ?” Lúc Hường Nhất Phương đi dọn dẹp bàn ăn của Lạc Tư, Lạc Tư vẻ mặt thú vị nhìn chăm chăm vào sườn mặt của nam nhân, nhìn gần như vậy mới phát hiện làn da của đại thúc cũng không tệ lắm....

“Ừm, hoàn hảo.” Hàm hồ trả lời, Hường Nhất Phương cài mấy bàn ăn vừa muốn bỏ của chạy lấy người thì Lạc Văn lại bắt được ống tay áo của hắn : “Ê, dọn nơi này cũng phải biết sạch sẽ.”

Hường Nhất Phương nhìn lại cái bàn đã được dọn dẹp sạch sẽ, rõ ràng thực sạch sẽ ! Lạc Văn cười xấu xa một tiếng, làm trò đưa tới trước mặt Hường Nhất Phương cái khăn trải vừa mới đổ nước trà lên : “Nè, rõ ràng thực bẩn 1”

“Tôi vừa lau khô xong.” Gương mặt chôn dấu trong gọng kính cùng tóc không rõ có vẻ gì, nhưng thanh âm ôn nhu trước sau như một này lại làm cho Lạc Văn thập phần khó chịu, cậu có một loại ham muốn đem cái kính mắt gỡ ra, còn chưa ra tay thì trong đầu đã hiện ra hình ảnh đang sờ mó một nam nhân không có mắt kính, tóc hất qua một bên.

Cậu rút tay về, liếc mắt nhìn người đàn ông đang ở phía trước mình dọn dẹp cái bàn, nhu hòa như ẩn như hiện, trên người không biết lúc nào đã không có mùi mồ hôi, chỉ có một mùi hương thơm ngát thần nhiên, còn không biết có loại mùi vị kỳ quái gì, sạch sẽ mà thấm vào ruột gan.

Nam nhân này, rõ ràng dễ chịu như vậy lại dựa vào cái gì trời sinh một bộ cao ngạo chứ ?! Cho dù đang đeo khoản nợ, cho dù làm việc nặng, cho dù bị câu ác ý làm khó dễ, lại giống như sẽ không bao giờ tức giận, khiến cho người ta chán ghét !! Thập phần chán ghét !

Cảnh cách rằm ! Đồ ăn trên bàn toàn bộ bị Lạc Văn đổ lên trên mặt đất, cậu nhìn đôi mắt có chút sưng sốt của Hường Nhất Phương, lạnh lùng nói : “Đem nơi này quét tước sạch sẽ rồi đem cả phòng lau lại một lần ! Phải không có chút bụi ! Hừ !” Nói xong dùng dùng nổi giận phá cửa mà đi.

Mình là làm gì đắc tội cậu ta sao ? Nhìn thấy đồng hồ dồn đầy trên đất, Hường Nhất Phương thật sự không biết chính mình làm sao đắc tội đại thiếu gia này, nếu nói là ngày đó chống đối, như vậy thật đúng là không may đụng phải tên nóng nảy này.

“Tiểu Văn hình như thực chán ghét nam nhân kia....” Đi theo sau từ nhà ăn, Lạc Tư nhìn cậu em trai của mình, nếu nói là chán ghét Hường Nhất Phương, lại hình như không giống như thế.

?

“Anh lúc đó có lẽ phải thực chán ghét con chuột ra vẻ thanh cao, giống cái người tốt sao ?” Rằm một tiếng đem đóa hoa nở rộ ném xuống mặt đất, Lạc Văn nói : “Em ấy à, em ghét nhất những kẻ ra vẻ miễn cưỡng như thế !”

“Thật sao ? Cơ mà Tiểu Văn đối nam nhân cảm thấy hứng thú như vậy, anh vẫn thật là vui.” Không biết cùng mẹ sinh ra, em trai y lại bài xích việc ngủ với trẻ nam.

Nhận được câu trả lời khinh thường của Lạc Văn, Lạc Tư nhìn nhìn cái phòng cao lớn giống như hoàng cung, tự nói : “Toàn bộ dọn dẹp sạch sẽ, tuy rằng có thể kiếm được không ít tiền, cơ mà hắn thật sự có thể sao ?”

“Anh cũng quan tâm tới người sao ?” Lạc Văn châm chọc cười nói.

Lạc Tư khoé miệng nhếch lên lắc lắc đầu, hắn chỉ thực mong chờ trò chơi này thôi.

5. Chương 5: Đùa Giỡn

Khi mặt trời về chiều ngả về phía tây, cả tòa kiến trúc cổ kính màu trắng như đang tắm trong ánh chiều tà, ánh sáng màu vàng như xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào thân người đàn ông đang quỳ trên mặt đất, đôi kính gọng đen in bóng xuống mặt đất không chút bụi bẩn, khăn lau màu trắng trong bàn tay to ôn hòa hiền hậu cứ nhảy múa không thôi, đưa lên đưa xuống, mồ hôi chảy xuống hai gò má.

Tay nhứt hết cả, chân cũng bởi vì quỳ lâu mà cứng lại, từ sáng chỉ ăn một chút, tất cả cũng đã tiêu tan. Ngẩng đầu nhìn mặt sàn sạch sẽ, nam nhân lộ ra một tia cười vui mừng, nhưng mà trong lòng thủy chung không hề vui đi nổi sầu lo cho vợ con.

Tổ Vân nàng..... bây giờ có khỏe không ?

Đang thất thần, trên tay đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, một bóng giày đen đang dẫm lên tay hắn, theo đó là một thanh âm cười nhạo : “Không chịu làm việc nghiêm túc, còn có thời gian ngắm người à ?”

“Xin lấy chân ra, bằng không tôi không có cách nào lau chùi.” Thanh âm này, không cần nhìn cũng biết là Lạc Văn, cậu trai đó vẫn nhắm vào hắn.

Thái độ gì thế ? Thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn mình lấy một cái ! Cảm giác bị bỏ qua làm cho Lạc Văn thập phần khó chịu, cậu cười lạnh một tiếng đem chân lấy ra khỏi tay nam nhân : “Tốt, kia..... cũng từ từ mà lau đi !”

Cậu ta cứ như vậy buông tha mình sao ? Hướng Nhất Phương vừa ngẩng đầu nhìn, Lạc Văn đã muốn bỏ đi, nhưng là theo tầm nhìn lại phát hiện trên sàn nhà đầy một dấu chân. Nam nhân nhìn theo nơi Lạc Văn vừa đi qua, quả nhiên, tên kia không biết giày dẫm cái gì, đi nơi nào là nơi đó dẫm hai dấu chân hồng hồng.

Quả nhiên là muốn làm khó dễ ta ! Hướng Nhất Phương bắt đắc dĩ thở dài, cho dù hắn có khả năng làm xong mọi việc, chính là làm sao có thể gom góp được năm trăm vạn ?

Mấy ngày nay hắn suy nghĩ rất nhiều phương pháp, nhưng lại không được một cách nào.

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ ?

Nam nhân vừa tiếp tục lau, vừa không ngừng nghĩ cách. Trong đầu đột nhiên dần hiện ra một người, nhưng rất nhanh lại bị ý nghĩ của mình làm khiếp sợ, hắn như thế nào có thể đi tìm người kia ?

Hắn nhất gan, là hắn nhất gan, không muốn làm phiền tới người kia, lại càng không muốn người nọ nhìn thấy tình trạng hiện giờ của mình.

Hơn nữa, có lẽ người nọ còn đang giận hắn.

Bởi vì trên đường Lạc Văn có ý định quấy rối, làm cho Hướng Nhất Phương thẳng đến đêm khuya mới lau khô hết được cả mặt đất, cả ngày không có nghỉ ngơi, cũng chưa ăn gì, thân thể luôn luôn rắn chắc lại có chút chịu không nổi.

Quỳ trên mặt đất lau chỗ cuối cùng, Hướng Nhất Phương thật sự là rất muốn nằm ngay xuống đất không muốn nhứt nhích, cơ mà vẫn phải trở về.

Thanh âm rầm rập đi đường chợt vang dội trên lối nhỏ, phía sau như thế nào còn có người ? Hướng Nhất Phương đang quỳ trên mặt đất vội nhìn về phía sau, bóng dáng màu trắng trong đêm tối giống như ánh sáng lóng lánh, sáng chói đến ưu tú như vậy, lại là một Lạc Văn ác liệt như vậy.

Kể đi tới nhìn thấy Hướng Nhất Phương đang quỳ trên mặt đất, mắt liền hiện lên một tia kinh ngạc : “Người còn ở đây ?”

Nhờ công của cậu..... Hướng Nhất Phương trong lòng nói thầm, trong tay cầm cái khăn lau màu trắng chuẩn bị đứng lên trở về nghỉ ngơi, chỉ sợ chậm một phút, đại thiếu gia này còn làm khó hắn.

Gặp nam nhân chỉ nhìn mình một cái không có trả lời, Lạc Văn vừa định phát hỏa, lại nhìn đến nam nhân đột nhiên chân run run, phải tựa vào tường đứng lên, như muốn ngã ra đất. Ngay khi Lạc Văn kịp lấy lại tinh thần, cậu đã đỡ Hướng Nhất Phương, kỳ quái, hành động không chút do dự, ngay cả cậu cũng có chút hoảng hốt

Cơ mà loại giật mình này lại rất nhanh bị cảm giác kỳ quái do thân thể mềm dẻo trong lồng ngực mang đến xua tan đi, xúc cảm từ dưới quần áo đơn bạc mang đến, co giãn, hơi rắn chắc, ấm áp. Mà trong hơi thở có nhẹ nhẹ mùi mồ hôi của nam nhân, cùng với hương vị nhẹ nhàng khoan khoái.

Hương Nhất Phương nhưng thật ra một chút cũng không nghĩ tới đại thiếu gia đó sẽ đỡ lấy mình, nhưng trong lòng cũng mỉm cười, hần nhẹ giọng nói : “Cảm ơn..... có thể.....buông ra...”

Ban đêm im lặng đến dị thường, thanh âm trầm thấp mà nhu tình bay vào tai Lạc Văn giống như có một bàn tay đang gãi ngứa lòng của cậu, rất ngứa, khó chịu, mà lồng ngực trống trơn, càng khó chịu.

Loại tư thế này giống như bị cả tường cùng đôi tay cùng lúc bao vây, Lạc Văn lại như là không nghe hần nói, vẫn không buông tay, Hương Nhất Phương quay đầu lại muốn xem Lạc Văn đang làm cái gì, bên hông lại đột nhiên căng thẳng. Ngay sau đó một trận nhiệt khí phun vào bên tai hần : “Chân đã tê rần, nếu cứ thế này buông tay thì chẳng phải sẽ té xuống sao ?”

Như vậy lại tốt hơn, ôm giống như vậy, cảm giác hư không trong lồng hơi khá lên một chút, nhưng tựa hồ vẫn chưa đủ, vì thế phải ôm chặt hơn nữa. Cảm giác được kẻ trong lồng ngực trong nháy mắt thân thể đã cứng ngắc, Lạc Văn vui vẻ nhẹ giọng nở nụ cười, tựa hồ rất thú vị.

“Lát nữa.... là khá hơn rồi, không cần nhọc Lạc tiên sinh.” Bởi vì chân vô lực, nam nhân không thể không tại man lực của Lạc Văn, tựa vào lồng ngực của cậu thanh niên. ?

“Hả hả,” một trận cười khê, Lạc Văn tựa vào nam nhân bên tai lẩm bẩm nói, “Kỳ thật là tới tìm người có chút việc, còn nhớ rõ cái đứa trẻ tên Tiểu Liễu không ?”

“Cậu ấy làm sao vậy ?” Hương Nhất Phương lo lắng hỏi, có lẽ là bởi vì vấn đề này mà lực chú ý của hần bị phân tán, thân thể bị ép chặt chậm rãi thả lỏng.

Thân thể không mềm mại tinh tế như nữ nhân, là một loại cảm giác khác, mềm dẻo, rắn chắc, cảm xúc phong phú có thể lấp đầy nội tâm trống trải. Còn có thanh âm làm cho người ta cả người tê dại.

Lạc Văn liên tưởng đến từ “gợi cảm”, một gã đàn ông già khêu gợi ? Từ chốn thâm sơn cùng cốc tới ?

“Cậu có nghe không, cọ cái gì ?” Dán vào trong cái cổ trần trụi của nam nhân hử hử không khí, Lạc Văn hơi hột hôn lên làn da bóng loáng.

“Chỉ có mùi mồ hôi thôi mà thôi.” Cậu ta như thế nào lại cọ vào cái gì chứ ? Nếu có, chỉ có cái mùi mồ hôi thôi. Cơ mà mọi người trong thời kỳ trưởng thành đều kỳ quái giống như Lạc Văn sao ? Thích ôm người khác ngửi mùi mồ hôi ?

“Tiểu Liễu làm sao vậy ? Cậu không phải vì cái này mà tới tìm tôi sao ?” Chuyện này mới là chuyện hần quan tâm, không biết vì sao, trong lòng lại có loại dự cảm không rõ ràng lắm.

“Thật sự không cọ cái gì ? Chỉ là hử rất thơm, ta thích.” Lạc Văn thỏa mãn thật sâu hít hai cái, không chỉ có mùi mồ hôi thuần nhiên, còn có một cổ hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái, giống như mùi của sâm rùng.

Tuy rằng còn muốn ôm một lúc nữa, cơ mà dù sao cũng là tìm hần đến giúp, dù sao về sau còn nhiều cơ hội. Lạc Văn lưu luyến buông Hương Nhất Phương đang bị ép tới khó thở ra, đột nhiên mất đi cái ấm áp, không khí dừng mãnh tiến vào làm cho tâm tình của cậu hơi chùng xuống.

“Đi theo ta !” Về sau..... còn nhiều cơ hội mà, bộ dáng hình như cũng không tệ, ngày mai lại ôm một cái.

6. Chương 6: Đại Trìng

Đi theo Lạc Văn đi qua một cái hành lang thật dài, Hương Nhất Phương không lòng dạ nào thưởng thức cái bức danh họa treo trên tường, đôi giày bước đi trong đêm tối có vẻ dồn dập và bất an.

Lạc Văn quay đầu lại mắt vẫn như trước nhìn nam nhân, trong đầu hiện lên đồng thời hai hình tượng bất đồng - đại thúc ẩn nhẫn, nam nhân kêu gọi.

“Ồ bên trong.” Đứng ở cửa một gian phòng, bên trong truyền ra tiếng khóc ẩn nhẫn của đứa trẻ, Lạc Văn ôm tay đứng bên ngoài không tính đi vào.

“Cậu không đi vào sao ?” Hướng Nhất Phương nhìn Lạc Văn hỏi.

“Ta vào làm gì ?” Lạc Văn khinh thường, xoay người hướng hắt khoát tay áo, “Vốn muốn coi trò hay, ai biết nó lại không chịu nổi như thế, lại phá hư hết..... hừ.....” Tay bỏ vào túi quần đi về phía phòng ngủ.

Hướng Nhất Phương cũng không trì hoãn, đi vào liền thấy Tiểu Liễu đang cắn răng nhịn đau nằm trên giường, trên thân mình trần trụi bị phủ đầy vết cắt đỏ, trên làn da trắng nõn lộ ra xấu xí mà đáng sợ, cảm giác chua xót lập tức trào lên.

“Tiểu Liễu, làm sao vậy, đau thế nào ?” Chạy tới đắp cái chăn lên đứa trẻ, Hướng Nhất Phương thân thiết hỏi, Tiểu Liễu chỉ chỉ thắt lưng một mảng xanh tím, giật giật môi đau đến nói không ra lời.

Hướng Nhất Phương vội trấn an : “Thắt lưng đau không ? Không có việc gì, giao cho tôi là được rồi, nhắm mắt lại, hết thấy sẽ hết, tỉnh ngủ thì sẽ hết.” Nam nhân vuốt dương trì huyết trên tay Tiểu Liễu, thanh âm ôn nhu nhu câu nước chảy róc rách tiến vào trong lòng đứa trẻ, thắt lưng tựa hồ cũng không đau, mí mắt cũng trở nên thật nặng, tiếng tức nở cũng nhỏ dần.

“A..... sao được ?” Một nam nhân giống hồ ly híp đôi mắt cao thấp đánh giá Hướng Nhất Phương, cười nói, “Đem nó gọi tỉnh đi, tôi còn chưa chơi đủ mà ! Đúng không, Lạc tiên sinh ?”

“Ừm, đánh thức đi.” Ngồi ở sô pha Lạc Tư khinh miêu đậm tả, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Chơi ?” Liên tưởng tới vết thương trên người Tiểu Liễu, Hướng Nhất Phương nắm chặt bàn tay, nhìn Lạc Tư trầm giọng nói : “Lạc tiên sinh, Tiểu Liễu hiện tại thân thể nào có thể..... cậu ấy cần nghỉ ngơi, cậu ấy còn nhỏ, không thể buông tha cho cậu ấy sao ?”

“Đủ rồi.” Lạc Tư đột nhiên cao giọng nói, một đôi mắt lạnh như băng dừng lại trên người Hướng Nhất Phương, “Thiếu nợ thì trả tiền là lẽ thường phải không ? Đây là do chính Tiểu Liễu tự nguyện, tôi..... chưa bao giờ bức nó làm gì. Ngược lại, vẫn là chính nó không ngừng cầu xin muốn hầu hạ người khác.”

“Đúng nha ! Đúng nha !” Gã hồ ly vô tội vuốt vuốt tay, “Ta chính là cho nó tiền, một món năm vạn mà chơi được có một nửa thì thân cường đại nam nhân như ta làm sao bây giờ đây ?” Chỉ chỉ hạ thân của chính mình, gã hồ ly thấp giọng nở nụ cười.

“Chẳng lẽ..... sẽ không có biện pháp khác sao ?” Nhìn thấy đứa trẻ ngủ thật ngon, Hướng Nhất Phương vô luận như thế nào cũng không muốn đánh thức Tiểu Liễu, hướng chỉ sau khi tỉnh lại lại đối mặt với chuyện tàn nhẫn như vậy !

“Cũng không phải không có.....” Lạc Tư bắt chéo hai tay thú vị nhìn Hướng Nhất Phương, “Người bạn này của tôi trùng hợp cũng là bác sĩ, nghe nói ngài là trung y cũng rất tò mò nhìn một chút xem là người như thế nào, đương nhiên là, quyền quyết định ở ngài.”

“Cái.....cái gì ?” Hướng Nhất Phương có chút không hiểu ý trong lời Lạc Tư, khẽ mở miệng nhìn Lạc Tư.

“Nha ! Phản ứng thật đáng yêu ! Rõ ràng là cái đại thúc, lại làm ra vẻ đáng yêu như vậy, quả nhiên là thú vị !” Gã hồ ly nắm lấy cằm mình, tà tà cười nói, “Ta còn chưa từng cùng đại thúc chơi đùa ! Không bằng như vậy đi, nửa đêm đến sáng người liên giúp ta, tiền cho Tiểu Liễu ta sẽ không lấy lại, ngược lại ta còn sẽ cho người cũng món năm vạn giống như vậy ! Nghe nói người gần đây cũng thực thiếu tiền !”

“Thế nào ? Đề nghị của ta không tồi chứ ? Người vừa có tiền lại vừa có thể giúp thằng nhóc kia.” Con mắt dài nhỏ chiếu ra sắc mặt tái nhợt của nam nhân, gã hồ ly ôm tay đợi nam nhân lựa chọn

“Như vậy..... hai vị chơi vui vẻ, tôi không quấy rầy.” Dem hai người qua một gian phòng mới, Lạc Tư lộ nụ cười tao nhã lúc đi ra ngoài. Nam nhân này, thật đúng là đáp ứng rồi.

Cơ mà, cũng không nên bị Hắc Ngân chơi đến phá hư nha !

Trong phòng, Hắc Ngân tự mình rót một ly hồng rượu tinh tế nhắm nháp, đứng nhìn nam nhân đang thất thần trong phòng, cười đến xán lạn : “Cũng..... sao lại câu nệ như vậy ? Thả lỏng thả lỏng nào ! Đúng rồi, người tên là gì, đại thúc ?”

“Hương Nhất Phương.”

“A ! Thật hâm một nha ! Thanh âm trầm thấp mà lại từ tính đến vậy, thực sự làm cho người ta say mê.” Ngón tay dài nhỏ ở trên thân nam nhân vạch tới vạch lui, Hắc Ngân cười lạnh ra lệnh : “Nghe tốt lắm, ta không thích phản kháng, chỉ cần ngoan ngoãn, không cần lộn xộn là được, ừm ? Trả lời ta, nghe rõ rồi chứ ?”

“Biết.” Hương Nhất Phương thần nhiên đáp, bàn tay giấu trong tay áo đã nắm thành quyền. Hắc Ngân, không thể không đáp ứng.

Uống một ngụm cạn cái chất lỏng màu đỏ, đôi chân dài hiện lên trên mặt cái cốc trong suốt thành hai mảnh nhỏ. Ngón tay dài nhỏ theo mặt sau nam nhân chạy xuống cái mông mẫn cảm, nhìn đến Hương Nhất Phương lơ đãng run rẩy, Hắc Ngân cười khê một tiếng rồi đưa tay về, từ trong túi quần lấy ra một con dao phẫu thuật.

“Ta a, là một bác sĩ Tây y.” Dao nhỏ lạnh lẽo nhẹ nhàng quất quất trên cái gáy của nam nhân, nhẹ nhàng cắt ra từng mảnh áo trắng, lộ ra một mảng lớn da thịt màu mật ong, mũi dao lạnh lẽo chần chờ lưu lại trên đầu vú màu phấn hồng. “Làn da thật khá nha, không thể tưởng được, vô cùng sáng bóng.”

Gắt gao cắn môi, Hương Nhất Phương tận lực không cảm thụ nỗi uy hiếp lưỡi dao sắc bén đang ở trên người mình.

Đôi tay cầm dao một lần nữa thu hồi, Hắc Ngân cười vô tội : “Phát run vậy ! Ngượng ngùng à, cái dao kia dọa chết người đi ? Ta nha, kì thật đối với trung y không có gì hứng thú. Cái loại buồn cười gì đó, bất quá là rác rưởi mà thôi, rác rưởi giả thần giả quỷ !”

“Kia không phải rác rưởi ! Trung y là quốc túy, cho dù người học Tây y, cũng không thể đã quên tổ tông của chính mình ! Kẻ chỉ biết lấy người khác đùa giỡn làm vui, là không thể biết nó bác đại tinh thâm ! Căn bản không đủ xưng là thầy thuốc !” Hương Nhất Phương đột nhiên phản bác làm cho Hắc Ngân kinh ngạc.

Nụ cười của gã hồ ly lạnh xuống, “bốp” một tiếng, Hương Nhất Phương đột nhiên bị Hắc Ngân hung hăng tát một cái lão đảo trên mặt đất, khóe miệng chảy ra máu đỏ, kính đen cũng bị rơi trên mặt đất.

Nhìn thấy nam nhân cư nhiên từ trên mặt đất đứng lên sờ soạn kính mắt, Hắc Ngân cười lạnh hai tiếng hai bước đi tới đem kính mắt giẫm nát ở dưới chân, trên cao nhìn xuống nói : “Ta nói, không được phản kháng ta ! Trung y ? Hừ ! Ngay cả hai mắt của mình đều bảo hộ không được cũng có thể xưng là thầy thuốc ? Quả thực là rác rưởi !”

Hương Nhất Phương thân mình cứng đờ, nghĩ muốn phản bác nhưng không có nói lại, hắc vốn không phải mồm miệng sắc bén, huống chi, tựa hồ có thể đoán trước nếu tiếp tục sẽ ẩu đả với gã hồ ly, cơ mà như vậy cũng tốt, bị đánh cũng tốt hơn so với nhục nhã, chỉ cần đủ từ đây tới sáng là có thể.....

“Không nói à ? Ha hả.....” Hắc Ngân ôm đồm nắm tóc Hương Nhất Phương khiến cho nam nhân gian nan ngẩng đầu lên đến, ngay lúc gã nắm tay lại muốn đánh xuống đột nhiên ngừng lại.

Hương Nhất Phương nhắm mắt chờ đợi vẫn không thấy nắm tay đánh lên mặt, mở mắt ra thì thấy cặp mắt giảo hoạt của Hắc Ngân chiếu ra bộ dáng của chính mình, người này..... là mình sao ?

“Thật..... lấy mắt kính ra thật không tồi ! Thật là, thiếu chút nữa hủy diệt khuôn mặt anh tuần này rồi !” Hắc Ngân dùng sức lôi kéo tóc Hương Nhất Phương khiến nam nhân tới gần gã, dùng đầu lưỡi liếm liếm góc mi, tán thưởng “Thật ngọt, thực thơ, kể tiếp, làm cho ta hảo hảo yêu thương người đi, kêu gọi đại thúc.” Bạn đang

7. Chương 7: Đêm Động Phòng Ác Mộng

“Không được..... không được như vậy ! Buông !” Hai tay bị khóa trái sau lưng, cả người bị hạ xuống cái giường lớn màu trắng, trong lòng sợ hãi đến mức làm cho Hường Nhất Phương run rẩy không nhin được. Loại chuyện này, làm sao có thể ! Mặc dù lúc mở miệng đáp ứng đã muốn nghĩ tới, mà lúc tự thể nghiệm lại có thể ức chế chán ghét cùng sợ hãi ?

Bị đồng dạng nam nhân đặt ở dưới, làm ra chuyện như vậy !

“Thật..... nói nhiều quá ! Như thế này chỉ cần phát ra thanh âm ”a a a” là có thể, mặt khác ta không muốn nghe !” Từ trong ngăn kéo bên cạnh xuất ra một cái dây lưng cột lấy một quả cầu nhỏ, Hắc Ngân cười đem quả cầu nhét vào miệng nam nhân, sau đó lấy dây buộc chặt lại.

“Ô ô...” Khoang miệng bị tiểu cầu chặn lại không thể khép kín, nước miếng theo khớp miệng chảy xuống dưới, ngay cả nói cũng không nói ra được, nghe được tiếng của quần áo bị xé rách, tiếp theo là cái cảm giác lưng đã bị bại lộ trong không khí, Hường Nhất Phương tuyệt vọng vùi đầu thật sâu vào trong chăn.

“Nha ! Thật gọi cảm nha...” Cái lưỡi màu đỏ trên mông lưng lõa lồ màu một ong liếm lại liếm, cảm thụ được mỗi lần liếm kia là cái run nhẹ của làn da mang đến khoái cảm. Quần áo nửa người trên đã bị xé đến vỡ vụn, Hắc Ngân càng thủ tham hưởng về hạ thân của Hường Nhất Phương, không ngừng khiêu khích, đoạn đoạn tục tục truyền lại tiếng ghen ngào ẩn nhẫn của nam nhân.

“À, thế à, đã biết, tôi sẽ nói với ông ta.” Buông di động, Lạc Tư mặc quần áo vào, xem ra con chuột họ Hường kia vận khí không tồi.

Một lần nữa trở lại cái phòng khách kia, Lạc Tư đứng ở bên ngoài gõ cửa, không ai trả lời, y lại dùng lực gõ : “Hắc Ngân, là tôi, mở cửa.”

“Rầm” một tiếng, nam nhân cởi thần híp một đôi mắt hồ ly bất mãn mở cửa phòng ra, nhưng cũng vừa lúc chặn lại tình hình trong phòng, Lạc Tư có chút hơi kinh ngạc, chẳng lẽ bọn họ thật đúng là làm ?

“Lão Đại à ! Ông cho tôi khoái hoạt một đêm không được sao ?” Đầu tiên là thằng nhóc bị đau thắt lưng, giờ lại thế nào ? Hẳn là thằng đàn ông mà !

“Tôi cũng không muốn, cơ mà..... hình như ngài không thể không đi về.” Lạc Tư buồn cười nói.

“Hết lần này tới lần khác, bực bội !” Hắc Ngân hung hăng đánh một quyền vào trên tường, rồi sau đó tức tối trở lại trong phòng. Lạc Tư đứng ở cửa dùng dư quang liếc mắt vào trong phòng, trên giường tựa hồ có một người.

Chỉ chốc lát sau, Hắc Ngân mặc quần áo đi ra, đối Lạc Tư cười nói : “Hôm nay không tính ! Tôi lần sau sẽ đến lấy hết.” Đại thúc à, chỉ có thể về sau lại đến chậm rãi yêu thương người rồi ! Nói xong liền vội vã ra đi.

Lạc Tư lắc lắc đầu cười, đang chuẩn bị trở về ngủ, lại nghe tới trong phòng có thanh âm “ư” rất nhỏ. Đột nhiên nhớ tới người trên giường kia hẳn là Hường Nhất Phương, thiếu chút nữa quên mất con chuột kia.

“Thật không nghĩ đến, Hắc Ngân ngay cả người cũng sẽ ăn, thật sự là bụng đói ăn quàng.” Nhìn đến người đàn ông lưng trần nằm sắp trên giường, Lạc Tư đi qua liếc nhìn nam nhân hai tay bị trói, đang chuẩn bị đi tới đem người cởi bỏ thì ánh mắt chạm đến bóng lưng trần trụi trong ngọn đèn loe loe.

Không biết Hắc Ngân chơi đùa lão nam nhân kia thế nào, cơ mà cho dù có thế nào cũng không thật sự làm đúng không ? Lạc Tư vừa nghĩ vừa mới chuẩn bị cởi quần áo ngủ chợt điện thoại vang lên, thăm mắng một tiếng rồi ầm nút nghe.

Không biết vì sao gã hồ ly đột nhiên ly khai, Hường Nhất Phương vừa an tâm lại phát hiện chính mình bị trói tay sau lưng, hẳn đã sớm nghe được thanh âm của Lạc Tư ở cửa cũng chỉ có thể “ư” ý bảo người tới đem hắn buông ra.

Hoàn hảo, Lạc Tư tiến vào bắt đầu giải cho hắn, cơ mà vì cái gì mới giải đến một nửa lại đột nhiên ngừng ? Hường Nhất Phương lại “ư” hai tiếng ý bảo, mặt đột nhiên bị một đôi tay mạnh mẽ nâng lên, thấy được vẻ kinh ngạc của tuần mỹ nam tử.

“Khó trách.....” Lạc Tư lại buông lỏng tay ra, một đôi mắt dừng lại trên xương quai xanh bị che đầy chất lỏng sáng bóng. “Nha, may mà không bắt đầu làn, bằng không ta sẽ thật sự hối hận !”

Bàn tay xoa nam nhân lưng, Lạc Tư cúi xuống liếm liếm lỗ tai nam nhân : “Yên tâm đi, nếu cùng ta làm thì cũng có thù lao, cho nên người không nên dùng cái cặp mắt xinh đẹp kia trừng mắt ta.”

Vì cái gì..... lại như vậy ? Đi một người. lại tới một người, những kẻ phiến toán làm cho da đầu hắn run lên !

“Trước kia thế nào không phát hiện, người dưới kính mắt cũng là một kẻ gợi cảm mê người như vậy ?” Lạc Tư thấp giọng cười, giải khai hai tay bị trói cho nam nhân, nhìn đến nam nhân bắt đầu giãy dụa thì trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, đem Hướn Nhất Phương bay qua phía sau, càng làm hai tay nam nhân giam cầm ở đầu giường. “Ta tuy rằng không có mê muội như Hắc Ngân, nhưng là không hy vọng bị người bắt lấy đầu.”

“Ồ !” Hướn Nhất Phương phát ra thanh âm kháng cự, lại có vẻ có chút tình sắc.

Cúi đầu cắn chỗ xương quai xanh lồi ra, cắn cho đến khi chảy máu mới lưu luyến rời đi, sau đó là trong ngực, từng điểm nhỏ màu phấn hồng.

Đau ! Quả thực là cắn trắng trợn, trừ bỏ đau còn có cảm giác nhục nhã, khoang miệng bị ngăn chặn nhưng thống khổ rên rỉ vẫn không cách nào ngăn cản phát tiết ra ngoài.

“Chưa cùng đàn ông làm bao giờ à, hửm ?” Mở hai chân nam nhân ra, ngẩng đầu thoáng nhìn thấy Hướn Nhất Phương dùng sức lắc đầu, y cười đưa ngón tay đi vào.

Quả nhiên, thực chặt, thực nóng. Hơn nữa nhìn hắn bộ dáng thống khổ như vậy, quả nhiên là lần đầu tiên.

Không chút thương tiếc gia tăng ngón tay mở rộng lãnh địa, dưới công kích cường ngạnh của Lạc Tư nam nhân chỉ có từng ngậm từng ngậm hấp thụ không khí, thân thể cứng ngắc run rẩy không thể tự khống chế.

Lạc Tư căn bản không biết săn sóc người khác, chỉ biết thỏa mãn dục vọng bản thân, y muốn làm, y liền làm ! Ngẩng đầu nhìn nam nhân hai chân thon dài, cùng với với tiếng thống khổ từ trong cổ họng rống đi ra của Hướn Nhất Phương, y lại sáp đi vào thật sâu.

Xiềng xích trói chặt hai tay lại rầm rầm vang lên, hạ thể giống như bị dao cứa vào làm cho Hướn Nhất Phương nhắm chặt hai mắt không thể đi đối mặt với gã đàn ông đang tiêu dao khoái lạc trên người mình.

“Rất thư thái !” Dùng sức vuốt ve cái mông của nam nhân, Lạc Tư ngửa đầu lần lượt càng thêm xâm nhập vào huyết động đang mất hồn kia, cái nơi thật chặt, thật nóng, chưa bị khai phá qua.

Chất lỏng màu hồng tích tụ trên cái giường màu trắng, một bên là kẻ khống chế người khác, một bên là nam nhân không ngừng bị đè ép thống khổ rên rỉ.

Đau, chỉ có đau không ngừng..... Mỗi một lần luật động đều mang đến một trận lửa nóng đau đớn, đau tới kinh khủng.

“Hết đi ! Con chuột nhà người !” Lạc Tư trong tình ái vẫn bình tĩnh cực đoan, một bàn tay đánh vào cái mông của nam nhân, đau đớn nóng rất làm cho Hướn Nhất Phương nhịn không được kêu lên, giống như thuốc kích dục làm cho Lạc Tư đang rong ruổi trên thân thể hắn càng thêm điên cuồng.

Mạnh mẽ đem nam nhân từ trên giường ôm đến ở trên đùi mình, Lạc Tư xé dây lưng chặn miệng Hướn Nhất Phương, lại càng thêm xâm nhập, không ngừng cắn môi nam nhân, giật lấy cái cổ tay, cùng cái lưỡi đỏ tươi quần lấy cùng một chỗ, để lộ dưới môi một chất lỏng màu bạc đầy tình sắc dị thường.

Rốt cuộc buông ra đôi môi bị chà đạp tới tàn phá, Lạc Tư mạnh mẽ đem nam nhân đặt lên trên tường lần lượt cường bạo, nam nhân này thật làm cho y thích đến muốn chết.

Đôi mắt tràn ngập mê man mà thống khổ tại thân thể lần lượt bị xâm phạm cứ không ngừng rơi nước mắt không biết tư vị gì, là nhục nhã, cũng là đau đớn buông tự tôn dùng thân thể đổi lấy tiền tài.

Cứ như thế, Hướn Nhất Phương yên lặng nhận lấy nỗi thống khổ trên thân thể.

8. Chương 8: Ác Mộng Kéo Dài

Trên hành lang hôn ám, Lạc Văn mặc áo ngủ đi dạo, không biết vì cái gì ngủ được nửa giấc liền tỉnh dậy, hoặc là căn bản nói không có ngủ.

Trong đầu, không ngừng lặp lại cái hình ảnh lão nam nhân bị chính mình vây quanh ở trong lồng ngực. Cơ mà, cái kia lão nam nhân hiện tại thế nào ? Hắc Ngân đột nhiên đối Trung y cảm thấy hứng thú như vậy, liền cho đi gọi Hướng Nhất Phương, cơ mà hơn phân nửa không có chuyện gì tốt, đương nhiên rồi, đối với Hướng Nhất Phương chẳng có chuyện gì tốt.

Nhưng là, Hướng Nhất Phương sẽ không thật sự ngốc như vậy đi ? Nghi vấn này trong Lạc Văn khi nhìn đến tl im lặng ở trên giường đã muốn có trả lời. Thật đúng là đứa ngốc, đều tự thân khó bảo toàn còn muốn chuốc phiền toái cho người khác.

Đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, Lạc Văn hướng tới một căn phòng.

Nam nhân vô lực ngã trong lòng nam tử, không có một tia khí lực, thậm chí cả ngón tay cũng không nhúc nhích, tùy ý Lạc Tư liếm liếm vết thương trên người.

Rốt cục, đã xong rồi sao ? Nam còn không thở đủ một hơi, cửa phòng đột nhiên bị người mở ra, một chàng thanh niên giống như quý tộc thời Trung cổ bị cảnh tượng trong phòng làm kinh hoảng, thất thần nhìn hai người đang quần quanh cùng một chỗ.

Không có kính mắt, không có mái tóc lộn rồn, trên mặt mồ hôi ẩm ướt, thần sắc mệt mỏi đầy gọi dục, trong ánh mắt cũng mê mang cùng thống khổ, cả người lộ ra một cổ thành thực khêu gợi.

Quan trọng là, đại thúc này còn bị chính anh tria mình mở ra hai chân ôm vào trong ngực, dựa vào Lạc Tư trong lồng ngực, phía trước lại hiện trước mắt cậu không sót một cái gì, vô luận là nơi riêng tư, hay là vết hôn lấm tẩm trên bắp đùi, chui vào thật sâu trong mắt Lạc Văn.

“Hóa ra là Tiểu Văn, ngủ không được sao ?” Một tay bao lấy hạ thể của nam nhân, Lạc Tư vừa âu yếm Hướng Nhất Phương đã muốn hư thoát, vừa bình tĩnh nói.

“Ô... không cần.” Không cần như vậy ! Ở trước mặt người khác để lộ ra cái dạng này, đã muốn alf cho hấn thập phần khó chịu, huống chi còn làm trò đùa bốn bản thân. Nhưng cho dù hấn giãy dụa thế nào, cũng vô pháp giải khai cái ôm mạnh bạo của Lạc Tư.

Hướng Nhất Phương không biết thanh âm vô lực của mình chui vào trong tai người khác thì mê người tới thế nào, trầm thấp mà gọi cảm, ản nhĩn mà bắt đắc dĩ, câu dẫn người ta đến chà đạp, đến thương yêu.

Lấy tay đóng cửa lại, Lạc Văn lộ ra một nụ cười thiên sứ : “Anh, như thế nào có thể chính mình một mình trộm hưởng lạc ?”

“Nếu Tiểu Văn đã nói, anh nhường lại cho em !” Lạc Tư buông ra nam nhân trong lồng ngực, mất đi chống đỡ nam nhân lập tức ngã xuống giường.

“Đi tắm một chút, bên ngoài giao cho em.” Thân mình trần trụi từ trên giường đi xuống, Lạc Tư vừa nói, vừa đi vào phòng tắm, không lâu liền truyền đến từng đợt tiếng nước.

Lạc Văn nhìn chằm chằm nam nhân xụi lơ trên giường, không tự giác nuốt nuốt nước miếng, cậu còn chưa cùng nam nhân làm, nhưng bộ dáng thoạt nhìn ăn rất ngon.

“Anh trai ta đúng là cá tính ái cuồng.” Không nhìn ra Lạc Tư bình thường bộ dáng văn nhã, phương diện này cũng không phải là có thể dễ dàng thỏa mãn.

Ngón tay gập phải dấu hôn trên thân nam nhân, lập tức đưa tới cho nam nhân một cơn run rẩy, Lạc Văn mạnh mẽ đè xuống : “Sao lại run tới vậy, ta thực sự đáng sợ sao ?” Bạn đang ?

Hắn cũng không muốn run rẩy, nhưng tưởng tượng đến kế tiếp còn có thể bị rơi vào vũ nhục, Hướng Nhất Phương thật sự không biết bản thân còn có thể chịu đựng được không.

Rõ ràng là nam nhân cao lớn thô kệch, vừa không xinh đẹp vừa không trẻ tuổi, rốt cuộc vì sao lại như vậy đối với chính mình ?

Sau một trận dồn dập âu yếm, Lạc Văn hiển nhiên so với Lạc Tư càng không có kiên nhẫn, sau tiếng kêu rên của nam nhân liền cường ngạnh đi vào, có lẽ lúc trước đã làm, lúc này đây đi vào cũng không phải thập phần cự khổ, nhưng cũng không phải dễ dàng.

“Hừ ! Như thế nào chặt như vậy !” Lạc Văn thăm mắng, rõ ràng đã bị anh trai chơi đùa, như thế nào vẫn giống như cái xử nữ. Đem hai chân thon dài đã đầy áp dấu vết tình dục giết lên cánh tay, Lạc Văn nhanh chóng di chuyển.

Thật sự là chướng mắt ! Nhìn thấy bắp đùi toàn dấu hôn tươi đẹp, Lạc Văn cúi đầu tại nơi miệng vết thương gia tăng thêm cái của mình, mà giờ phút này Hường Nhất Phương đã muốn bị căng thẳng gây sức ép trên mình, nắm tay cũng nắm rất chặt.

“Như vậy không thể được nha, phá hủy thì rất đáng tiếc.” Thanh âm bình tĩnh từ trong cửa phòng tắm truyền đến, Lạc Tư lấy khăn tắm vây quang người, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt làm cho chính mình không thể kiềm chế được.

Hai ba bước đi qua liền đem Hường Nhất Phương áp vào lồng ngực của Lạc Văn, Lạc Tư giải khai hai tay nam nhân, đôi tay lúc này đã muốn hiện lên một vòng vết máu không chút lực quần quanh trên cổ Lạc Văn.

“Như vậy thì tốt rồi.” Theo thanh âm đầy tình sắc của Lạc Tư, nơi yếu ớt của Hường Nhất Phương lại bị y cầm, không giống như nam nhân ngây ngô, Lạc Tư kỹ xảo lại rất thành thạo khiến nam nhân khó nhịn văn vẹo thân mình, thân thể cứng ngắc cũng trở nên mềm yếu.

Nhìn đến Hường Nhất Phương khêu gợi bộ dáng, Lạc Văn chỉ cảm thấy một dòng máu nóng không chỗ phát tiết, dùng sức cầm lấy thắt lưng nam nhân cao thấp luật động. Va chạm mãnh liệt cùng với khoái cảm từ phía trước bị người đùa bỡn làm cho thần trí nam nhân bắt đầu tan rã, chỉ có thể theo bản năng phóng thích tiếng rên rỉ trầm thấp làm kẻ khác tê dại lòng say.

Không được..... như vậy !

Bản thân như vậy, lại lún xuống tình ái dơ bẩn, trong cuồng bạo lại tìm được khoái cảm..... chẳng lẽ, ta lại vô liêm sỉ như vậy sao ?

“Không được....” Nam nhân thấp giọng nỉ non, Lạc Tư đột nhiên dùng sức nắm chặt, khiến nam nhân nhẹ nhàng khóc nức nở, nước mắt từ trong mắt cứ rơi ra, giống như giọt sương chẳng thể khống chế cứ theo hai má rơi thẳng vào địa ngục.

“Kỳ thật ngươi rất muốn, không phải sao ?” Lạc Tư nhìn nhìn chất lỏng trên tay, đưa lên quệt một ít vào môi Hường Nhất Phương, “Không muốn nếm thử sao, đây chính là bảo bối của ngươi đấy.”

Không được..... độc ác lắm !

Hường Nhất Phương nhắm mắt lại không đáp lời, mặc cho hai dã thú trên người chà đạp không dứt, đêm nay, dài kỳ lạ, tựa như bình minh sẽ không bao giờ đến.

Đêm nay, thật tối.

Hư thoát đến khi lâm vào ối đen tối, hân rớt cục cũng thở dài một hơi

9. Chương 9: Tảo An, Vãn An

Năm trăm vạn, nếu trong vòng ba tháng không trả hết nợ thì cả vợ lẫn đứa bé đều không còn.

Làm một lần liền cho người năm vạn, thực có lời phải không ? Ha ha.....

Thật sự là nam nhân khêu gợi ! Thân thể xinh đẹp đó chứ.....

“A.....” Hường Nhất Phương từ trong giấc ngủ mơ bình tĩnh lại, cảm giác được bên người hình như có người ở bên, hần mở mắt ra lẳng lẳng nhìn nam tử thân thể trần trụi không mảnh vải, bởi vì không có mang kính mắt, mông mông lung lung thấy không rõ.

“Gặp ác mộng à, không phải là mơ thấy ta đó chứ ?” Thanh âm này, là Lạc Tư.

Hường Nhất Phương trong đầu một chút hồi tưởng lại chuyện đêm qua, gắt gao lôi kéo cái chăn trên người. Nhìn thấy nam nhân bộ dáng có chút mơ hồ, Lạc Tư trong lòng nghĩ nếu là cho hắn mang kính đen lại tốt hơn ! Ừm, còn có mái tóc xõa ra thì còn tốt hơn nữa.

Y vừa mặc quần áo thì đột nhiên thấy nam nhân hình như bật dậy, khẽ cười một tiếng dùng đầu ngón tay đem nam nhân ấn trở về giường : “Người muốn làm gì ?”

“Đi làm.” Vừa mới mở miệng, Hường Nhất Phương phát hiện thanh âm của mình thế nhưng trở nên khàn khàn dị thường, ho khan vài tiếng thử phát âm lại vẫn là thực khàn khàn.

“Người còn có thể xuống giường sao ?” Không ở trên giường suốt ba ngày đã tốt lắm rồi, còn muốn đứng lên đi làm ? Lạc Tư cười lắc đầu, lúc cúi người xuống đề lại đầu nam nhân hung hăng đòi một nụ hôn, “Cho người ngủ là ngủ, ta không muốn mới chơi đùa một lần là hỏng. Còn có, cùng Lạc Văn.”

“A ?”

“Theo giúp ta ngủ thì có thể kiếm được nhiều tiền hơn đúng không ?” Lạc Văn bị đánh thức mãnh liệt đem nam nhân kéo về ôm gắt gao, tìm vị trí thoải mái dán vào thân thể ấm áp cọ cọ lên.

Nhìn thấy ánh mắt sưng đỏ của nam nhân, Lạc Tư cười cười, rõ ràng đã mệt muốn chết, ngày hôm qua tới gần sáng vẫn không có ngủ, buổi tối bị đùa bỡn như vậy phỏng chừng ngay cả giường còn xuống không được, hơn nữa tựa hồ ngay cả ăn cũng chưa ăn gì, thật sự là một kẻ ngu ngốc, thật sự là càng ngày càng thú vị.

Mặc áo khoác rời phòng, Lạc Tư nhìn hai người ngủ say trong phòng, kẻ vừa rồi rõ ràng cứng rắn đứng dậy giờ đã ngủ như chết.

Mệt chết được mệt chết được, vì thế phải ngủ đi. Lúc Hường Nhất Phương tỉnh lại đã qua giờ Ngọ, ánh sáng xuyên thấu qua song cửa thủy tinh mang theo một màu vàng nhạt mông lung nhuộm cả cả phòng, hoa lệ mà ôn nhu.

Một cái thanh niên đẹp như tượng đang trần trụi dường như gắt gao quấn lấy nam nhân, một màu đen thẫm vùi vào trong hông vai, Hường Nhất Phương thử giật giật lập tức làm cho toàn thân một trận đau nhức, nhất là nơi thắt lưng quả thực là làm cho hắn đau đến muốn kêu rên. nhưng mà khó chịu nhất vẫn là cảm giác nơi cái địa phương kia đang dính hồ, mang theo thứ chất lỏng sủi rỉ.

Nam nhân thử đem thanh niên đang ôm chặt hắn đẩy ra, Lạc Văn trong lòng ngực lúc này cũng giật giật theo, thì thầm vài câu như nói mê, trở mình một cái hé ra gương mặt.

Hường Nhất Phương là lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Văn gần đến vậy, chàng thanh niên đang say ngủ hé ra một khuôn mặt tinh xảo như điêu khắc, ánh sáng màu vàng nhu hòa chiếu xuống giống như thiên sứ trong cổ tích đi xuống trần gian, tinh khiết mà đẹp đẽ, thậm chí ngay cả Hường Nhất Phương cũng có chút ngây ngốc ngắm nhìn.

Rõ ràng là một người đẹp đến như vậy, vì cái gì không thể là người tốt ? Thật đáng tiếc..... Nhớ tới Lạc Văn tự cao mãnh liệt như vậy, Hường Nhất Phương thở dài tiếc hận, ngón tay dài nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thiên thần.

Cánh tay vuốt ve mặt Lạc Văn đột nhiên bị chàng thanh niên bắt được, Hường Nhất Phương hoảng sợ muốn đưa tay về lại bị nắm chặt, tiếp theo thiên sứ lại mở to đôi mắt ma quỷ lộ ra nụ cười bất hảo : “Sớm vậy, đại thúc.”

“Hả..... đã không còn sớm, đã chiều rồi.” Dùng sức thu tay về, Hường Nhất Phương lui lui về sau, bọn họ gần như mặt thiếp mặt, hơn nữa hiệu ứng một gương mặt thiên sứ phóng đại như vậy thật sự làm cho hắn có chút trì độn.

Bạn đang ?

“Ta nói, người không phải mê mẩn sắc đẹp của ta chứ ?” Từ trên giường ngồi dậy, Lạc Văn cúi đầu lơ đãng lướt mắt qua làn da trần trụi ngoài không khí của nam nhân, dấu vết tình yêu phủ đầy.

”Không..... không có ! Nam nhân vội vàng nói.

Lạc Văn cười tủm tỉm dựa sát vào nam nhân, “Vừa rồi còn không phải thừa dịp ta ngủ trộm nhìn ta ?”

“Ta..... đó là.....” Hướng Nhất Phương quần bách liểu cả lười, ấp úng nửa ngày cũng không nói ra lời. Đột nhiên một bàn tay chui vào trong chăn vuốt ve thân mình của hắn, hắn cả kinh hung hăng đẩy cái tay kia ra, ngẩng đầu nhìn thấy Lạc Văn mặt có chút lạnh lùng trong lòng lại sinh ra một tia sợ hãi.

Bắt gặp nỗi sợ hãi trong mắt nam nhân, Lạc Văn xoa xoa cái tay bị đánh đau : “Khí lực cũng còn nhỉnh, tối hôm qua kỳ thật chưa đủ cho người ăn no hả, đại thúc ?”

“Không..... không cần ! Đã đủ rồi.....” Thân mình nam nhân bị Lạc Văn gắt gao ngăn chặn, nhịn không được lạnh run, ác mộng theo trí nhớ dưng mãnh tiến vào trong lòng mang đến sợ hãi từng trận, ánh mắt trong suốt giống như thủy tinh vỡ nát..

“Thật sự ?” Lạc Văn cúi đầu, vươn đầu lưỡi liếm liếm cổ Hướng Nhất Phương, dạo theo chiều dài đến vành tai mẫn cảm, thấp giọng cười nói, “Gạt người, tối hôm qua kêu lớn như vậy, rõ ràng bộ dáng thực hưởng thụ. Tuy rằng ở mặt ngoài vẫn đứng đắn, đại thúc không phải kỳ thật thực thích bị ta và anh đè lên sao ? Hả hả..... Giả vờ cái gì ?”

Lạc Văn vừa nói tàn nhẫn vừa đưa tay đến mặt nam nhân, gắt gao chỉ vào như muốn nói cho nam nhân tự bản thân có bao nhiêu vô liêm sỉ, rõ ràng thực chán ghét chuyện như vậy, nhưng thân thể lại.....

“Đừng đụng vào ta !” Cấn chặt môi, Hướng Nhất Phương rống lớn, đột nhiên giãy dụa làm cho Lạc Văn sưng suốt, ngay sau đó liền nhìn đến nam nhân chật vật ngã xuống mặt đất.

“A.....” Lạc Văn trào phúng hừ một câu, từ trong tủ quần áo xuất ra một áo ngủ rồi trở mình một cái, cầm trong tay một xấp tiền hướng nam nhân lắc lắc, “Muốn không ? Cho người.”

Tiền cứ thế ào ào rơi xuống người nam nhân, Hướng Nhất Phương cúi đầu không nói.

Tay nhanh chóng cầm lấy, lại dần dần thả lỏng, môi như bị cắn nát lại run rẩy, thân mình run lên, vẫn quỳ như cũ đem tiền trên mặt đất nhặt lên, Lạc Văn neho mắt không nói gì, vẫn nhìn nam nhân đem toàn bộ tiền nhặt lên thành một xấp.

“Tắm xong rồi cùng ta đi ăn cơm.” Từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo để bên cạnh nam nhân, Lạc Văn lại bổ thêm câu, “Đương nhiên rồi ! Chỉ cần đi, sẽ cho người tiền. Dù sao, chỉ cần cho người tiền vô luận cái gì người cũng làm không phải sao ?”

Hướng Nhất Phương khóe miệng chưa xót nhếch lên, hắn hiện tại chỉ cần tiền..... Chuyện khác, đều có thể mặc kệ.

10. Chương 10: Tâm Sự

Tuy rằng có thể ở trong khu ngôi nhà cao cấp, nhưng Hướng Nhất Phương vẫn kiên trì ở căn nhà nhỏ hai tầng này, ít nhất nơi này là thuộc về hắn, một nơi sạch sẽ.

Sau đêm đầu tiên đó, Lạc Tư cùng Lạc Văn thường xuyên gọi hắn đi tới làm việc kia, tuy rằng sau đó rất muốn trở về nghỉ ngơi nhưng mỗi lần đều bị mệnh mẽ lưu lại.

Thực không hiểu, dù sao chỉ cần làm cho bọn họ phát tiết là có thể, làm gì phải ngủ cùng nhau ?

Thoa thuốc lên người, Hướng Nhất Phương cúi đầu nhìn người đầy dấu vết tình dục, may là hắn từ trước đến nay thân mình không tồi, hơn nữa khi đến thành phố có mang theo thuốc, bằng không với ham muốn vô độ của hai người kia sớm muộn gì cũng giết hắn.

Ít nhất, cũng đủ cho ba tháng.

Đang hết sức xuất thần, dưới lầu truyền đến một tiếng đập cửa : “Kia..... xin hỏi Hường tiên sinh có phải ở đây không ?” Thanh âm ôn nhu ở dưới lầu vang lên.

“Ừm, là ta,” Hường Nhất Phương mặc quần áo vào, xuống dưới lầu nhìn, hơi giật mình nói : “Tiểu Liễu ?”

“Xin lỗi đã quấy rầy.” Tiếp nhận ly trà của Hường Nhất Phương, Tiểu Liễu cúi đầu lặng lẽ nhìn nam nhân, thần sắc áy náy nói, “Chuyện này do tôi đã nghe được, thực xin lỗi..... cảm ơn ngài.”

“Ha hã, không có gì, loại chuyện này với ta mà nói sớm muộn gì cũng phải đối mặt.” Nâng lên cái gọng kính to đen trên mũi, cảm thấy được cái kính mắt này Lạc Tư cho hẳn còn lớn hơn cái cũ !

“Oa ! Thực thơm !” Uống xong một ngụm trà, mùi thơm thần nhiên lập tức chui vào toàn thân, giống như lỗ chân lông toàn thân đều tỏa ra mùi thơm ngát thần nhiên, Tiểu Liễu giật mình nói, “Hường tiên sinh có phải mỗi ngày đều uống trà ? Khó trách trên người đều có cỗ mùi thơm ngát !”

“Nếu thích thì có thể thường xuyên đến uống.”

“Ừm, được,” Sắc mặt đột nhiên ảm đạm, Tiểu Liễu cầm chén trà trong tay thấp giọng nói, “Về sau ta sẽ không dùng để hầu hạ Lạc tiên sinh.....”

“A ?” Hường Nhất Phương cẩn thận thấp giọng nói, “Là bởi vì... vì.... chuyện thất lưng sao ?” Ngẫm lại chính mình gặp cảnh ngộ này, đứa nhỏ như vậy làm sao chịu nổi sức ép của lũ vô lại kia, nói không chừng bệnh thất lưng là do cái kia mà đưa lại.

Dùng sức lắc lắc đầu, Tiểu Liễu cười khổ nói : “Không phải, bởi vì Lạc tiên sinh có tính ở sạch, tôi bị người khác chạm qua, cho nên ông ấy có thấy cũng không đụng vào tôi. Kỳ thật..... mặc dù có lúc thực chán ghét bọn họ, cảm thấy bọn họ rất xấu xa, nhưng bản thân lại thích không kèm chế được, Hường tiên sinh có phải cảm thấy được tôi..... tôi thực ân hận ?” Câu sau thanh âm giống như muỗi kêu.

Một bàn tay ôn hòa đặt lên đầu Tiểu Liễu, Tiểu Liễu ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười ôn nhu, giống như ánh mặt trời thanh thần xua đi nỗi lo lắng trong lòng : “Như thế nào lại thế, tình yêu từ trái tim là thuần khiết nhất, người biết yêu cũng là kẻ đáng yêu nhất, Tiểu Liễu cũng thực đáng yêu, không phải sao ?”

“Ừm ! Cảm ơn Hường tiên sinh !” Nam hài nín khóc mỉm cười.

Ở sạch sao ? Thật là tên kỳ quái..... Hường Nhất Phương trong lòng thở dài, người như vậy tốt nhất không nên yêu ai, cơ mà Tiểu Liễu vẫn chỉ là đứa nhỏ, không thể để vết thương của nó tái phát. Đứa nhỏ kiên cường này.

“Oa ! Đây là cái gì ?” Chỉ vào bản đồ kinh lạc treo tường, Tiểu Liễu mở to mắt nhìn.

“A, đây là bản đồ kinh lạc của cơ thể người.” Hường Nhất Phương cười cười, đem kinh lạc cơ thể giảng giải sơ cho Tiểu Liễu, chỉ cần nói chuyện này, ánh mắt trong trẻo bắt đầu tản mát ra một sự tự tin và kiêu hãnh cùng hưởng thụ, làm cho Tiểu Liễu cũng cảm thấy giật mình, Hường Nhất Phương lúc này so với vẻ ôn hòa thường ngày thực khí thế cao người.

“Hường Nhất Phương là trung y, thật là lợi hại !”

“Ừm.” Gật gật đầu, nam nhân lộ ra một nụ cười.

“Thật là đẹp mắt.” Tiểu Liễu hấp háy mắt nhìn chăm chăm Hường Nhất Phương, “Hường tiên sinh bình thường cười nhiều một chút là tốt rồi, thật là đẹp mắt, hình dáng thật thoải mái.”

Phải không ? Cơ mà chỉ cần nghĩ đến hiện tại, thật sự khó mà cười nổi. Nhìn đến Tiểu Liễu vẻ mặt hồn nhiên tươi cười, Hường Nhất Phương đột nhiên cảm thấy được chính mình quá mức hối hận, Tiểu Liễu cũng là cùng cảnh ngộ với mình, nam hài kia có thể cười vui vẻ đến như vậy, làm cho người lớn như mình thật sự quá mức hèn nhất.

“Vợ của Hường Nhất Phương cũng là Trung y sao ?” Tiểu Liễu đột nhiên hỏi. ?

Hương Nhất Phương sững sốt gật gật đầu : “Ừm, đúng. Cô ấy là đàn em của ta, cũng là con gái của thầy ta.” Nhớ tới Tổ Văn, chuyện cũ như trời dậy, hiện lên rõ ràng trước mắt.

“Nhất Phương, ta thích người.....” Nam tử say rượu dựa vào vai mình nó làm bản thân gật mình không thôi,

“Tiểu Văn thích người.....” Người cô ấy yêu vẫn chính là người

“Ta chỉ thích người !”

“....Đừng nói lung tung, A Phi” Người thế nào lại thích ta ? Ta đã là một lão nam nhân rồi.

“Người nghĩ rằng ta và người đang nói giỡn sao ?” Vô luận có phải vui đùa hay không, ta cũng không có thể nhận.

“Tiểu Văn chỉ thích người.....” Ta thừa nhận, ta đang trốn tránh..... Nhưng, ta thật sự không thể đi đối mặt với thổ lộ của người, không có được dũng khí đi đối mặt.

“Tiểu Văn ! Tiểu Văn ! Có thể không nhắc tới cô ấy được không ?!” Người đi đi, bị ta làm cho tức giận đi.....

“Hương tiên sinh, ngài làm sao vậy ?”

“A ? Không, không có gì.....” Như thế nào lại nghĩ tới hần, đều là say rượu nói hồ đồ, ta như thế nào không quên được ? Như thế nào vẫn nghĩ tới.

Hiện tại không phải lúc nhớ tới, đem Tiểu Văn cứu ra mới là cực kỳ quan trọng ! Hương chi, hiện tại ta cũng không có đi gặp mặt lại tên nhóc ấy, ta là vì tiền mà bán mình mất rồi.

“Hôm nay có người mới đến, bộ dạng hình như rất đẹp.” Tiểu Liễu hướng ra ngoài cửa sổ, nói : “A ! Chính là người kia !”

“Người mới ?” Hương Nhất Phương cũng nhìn ra ngoài, căn nhà nhỏ của hần là bên cạnh vườn hoa ở hậu viện, thường xuyên có thể nhìn thấy hai anh em Lạc gia đến uống trà nói chuyện phiếm.

Mà hiện tại Hương Nhất Phương cũng tấy được bọn họ, chỉ khác là ở giữa hai người có một thiếu niên, mặc dù cách khá xa nhưng cũng tấy được thiếu niên khuôn mặt xinh đẹp, thiên nhiên một cỗ thanh mị.

“A ! Nó cũng là do thiếu nợ mà vào, cơ mà đái ngộ cũng có !” Tiểu Liễu cũng ghé vào song cửa than thở, “Nghe nó nó biết đàn dương cầm, lại biết ca hát, khiêu vũ, cái gì cũng giỏi, bộ dạng cũng so với Tiểu Liễu đẹp thiệt nhiều, khó trách Lạc tiên sinh đối xử tốt với nó.”

Hương Nhất Phương lẳng lặng nhìn đám người náo nhiệt trong vườn hoa, thiếu niên kai giống như trăng sáng ngồi ở giữa, cười ngượng ngùng, nhìn dáng vẻ của cậu ta hần là biết ca hát. Mỗi người trên mặt đều lộ vẻ vui vẻ, đều phi thường thích bộ dáng của thiếu niên. Đột nhiên đem thiếu niên cùng mình đối lập, Hương Nhất Phương phe phẩy đầu nỡ nụ cười một tiếng, đem cửa sổ đóng lại.

11. Chương 11: Mối Tình Đầu

Ngày vẫn như cũ giống như trước đây, muốn gì được đó, dậy sớm ngủ sớm ? Không, dù Hương Nhất Phương rất muốn, nhưng kẻ có quyền lại không cho phép hần làm như vậy.

Theo lý thuyết có con người mới, kẻ “người cũ” hần có thể lánh qua một bên, nói như thế nào thì lão nam nhân hơn ba mươi tuổi làm sao so được với một thiếu niên mới mười bảy mười tám, tài hoa hơn người, nhưng lại mỗi ngày vẫn bị gọi đi “noãn sàng” như trước, vẫn giữ đúng nguyên tắc ngủ rất trễ, đúng quy định không đến giữa trưa không cho rời giường.

Ở trong nhà nhỏ ăn cơm chiều, mới mở được trang thứ nhất của quyển sách thì Hương Nhất Phương liền nhận được “mệnh lệnh của thượng cấp”, đi đến nơi cần đến, hần buông sách đi đến phòng Lạc Văn.

Không biết có phải anh em nhà này từng có thương lượng hay không, hai người bọn họ tuyệt không cùng ngày gọi Hường Nhất Phương, thường xuyên là hôm nay đi đến chỗ Lạc Văn, thì ngày mai phải đến chỗ Lạc Tư, nhưng ngẫu nhiên cũng có cuối tuần ba người khiến Hường Nhất Phương căm thù đến tận xương tủy. Mỗi một lần, hần chỉ có thể nhắm mắt giả chết, cơ mà hần cũng không biết hành vi của bản thân chỉ càng khهن cho hai kẻ kia càng bạo dục.

“Cộc cộc cộc” gõ xao ngoài cửa, Hường Nhất Phương nhìn sắc trời bên ngoài, Lạc Văn rất ít khi sớm như vậy đã gọi hần. Hai anh em tuy rằng bề bộn nhiều việc, nhưng rõ ràng người anh trai cưng chiều cậu em bạn hơn Lạc Văn nhiều.

“Cửa không có khóa, tiến vào.” Bên trong cánh cửa truyền đến thanh âm trẻ tuổi, Hường Nhất Phương đẩy cửa đi vào. Màu vàng ôn nhu của hoàng hôn rơi xuống chiếc áo ngủ tơ lụa màu trắng trên người chàng thanh niên, nhu hòa như bức tranh thiên sứ được treo trên tường.

Lạc Văn đang dựa vào bên cửa sổ chơi psp, liếc mắt nhìn nam nhân ở cửa, vẫn cái dạng đại thúc như vậy ! Cơ mà, như thế nào lại nhịn không được gọi hần đi đến ? Vấn đề này chẳng thể lý giải nổi.

“Đi tắm rửa, áo ngủ thay ở trong phòng vệ sinh.” Chàng thanh niên vừa chơi psp vừa nói.

“Ừm.” Lهن tiếng, gặp Lạc Văn không hề để ý đến mình, Hường Nhất Phương thuận tiện đi vào phòng tắm tắm rửa, tắm xong mới nhớ Lạc Văn muốn hần thay áo ngủ, “Áo ngủ ở đâu ?” Ánh mắt nam nhân đột nhiên ngừng lại chiếc áo ngủ màu đen trên tường.

“Thật là, tắm một cái lại chậm như vậy !” Ngồi dựa cái giường lớn mềm mại, Lạc Văn cúi đầu nén giận một câu, nghĩ thâm, lúc nghĩ phải dạy cho lão nam nhân kia một bài giáo huấn thì phòng tắm mở cửa, Lạc Văn ngẩng đầu thoáng nhìn liền lập tức ngáy cả người.

Nam nhân mặc áo ngủ tơ lụa màu đen, cũng không mang cái kính rộng hoác, cái này cũng do anh em họ Lạc quy định, giọt nước theo sợi tóc như mưa chảy xuống hai má, đến xương quai xanh khêu gợi, giảo hoạt chui vào trong vật áo hơi rộng của nam nhân. Mỗi bước đi, đôi chân thon dài màu mật ong sáng bóng sẽ theo vật áo màu đen như ẩn như hiện - khêu gợi làm cho người ta không thở nổi !

Nhưng đương sự lại không cảm giác thấy như vậy, đi vài bước đến trước mặt Lạc Văn, không phải hần thực nóng vội, mà là bộ dạng ngơ ngác của Lạc Văn làm cho hần nghĩ người nọ bị bệnh gì, đại khái cũng do bệnh nghề nghiệp của Hường Nhất Phương.

“Làm sao vậy ?” Vì tiếp cận Lạc Văn mà ngồi lên chiếc giường màu trắng, nam nhân nhìn nhìn chàng thanh niên, phát hiện Lạc Văn hơi thở bắt đầu dồn dập, ngay cả mặt cũng đỏ rực cả lên, không phải là phát sốt chứ ?

“Người đến.... gần.... gần như vậy làm gì ?!” Nam nhân này, thật là không biết bản thân có bao nhiêu gợi cảm sao ?

Hần bị cận thị, không mang mắt kính, nếu không đến gần thì làm sao thấy được, Hường Nhất Phương hé miệng cười an vị ở bên cạnh cậu, thấy chương trình TV, gặp Lạc Văn không để ý đến mình, liền xem TV.

Giữa hơi thở truyền đến một mùi thơm ngát, Lạc Văn không biết bản thân hôm nay vì cái gì đột nhiên hứng khởi gọi nam nhân sớm như vậy, cũng không biết vì cái gì cho hần mặc bộ áo ngủ màu tương phản với mình. Đen trắng xứng hợp, này là áo ngủ tình nhân đúng không ? Hai chữ “tình nhân” làm cho mặt Lạc Văn nóng cả lên, trộm ngắm nam nhân đang xem TV ở bên cạnh mình, sườn mặt anh tuấn, cái mũi kiên quyết, đôi môi mềm mại.....

Ý tưởng “Nếu có thể vẫn được thấy hần tựa hồ cũng không có gì sai” đột nhiên xông ra, Lạc Văn bị ý nghĩ của chính mình làm cho hoảng sợ, lại lập tức ôm lấy Hường Nhất Phương bên cạnh, giống như đêm đó, cảm giác như thật sự tồn tại, hần là “vẫn ôm như vậy mới không tồi.”

“Tim đập rất nhanh, không có việc gì chứ ?” Vừa nói xong, không biết khi nào Hường Nhất Phương đã đặt tay lên ngực Lạc Văn, lòng bàn tay truyền đến cảm giác tim càng lúc càng đập nhanh, Lạc Văn hôm nay thật kỳ quái, không phải sinh bệnh xấu hổ đó chứ ?

“Cảm giác rất kỳ quái.” Ngực vẫn như cũ có cái cảm giác kia, nhưng đã có một kẻ nào đó không ngừng dùng chùy đập lại đập vào lòng của cậu, đập bang bang loạn cả lên. Đừng gõ nữa ! Tên ti tiện này ! Lạc Văn hung hăng nói : “Đáng chết ! Thật là khó chịu !”

“Ngực khó chịu ? Ta giúp người vuốt vuốt.” Hướng Nhất Phương ở ngực Lạc Văn hết nặn rồi vuốt, Lạc Văn lại cảm thấy tên tiểu nhân trong ngực càng càn rỡ, càng đập ác liệt hơn, càng vuốt càng khó chịu, thầy thuốc kiểu gì vậy ?

“Đừng xoa nữa !” Lạc Văn đột nhiên lớn tiếng phát hỏa làm cho Hướng Nhất Phương sửng sốt một chút, nhìn thấy bộ dáng nổi giận đùng đùng của Lạc Văn, hẳn thật sự không biết lại làm sao chọc giận đại thiếu gia này.

“Ầm Ầm !” Không trung truyền đến một tiếng sấm rền, mùa oi bức này lại có mưa to, tia chớp theo sát không trung đánh xuống thiết liên màu bạc, giống như muốn đem cửa sổ phá tan đi.

Lạc Văn vốn nghĩ muốn phát hỏa đột nhiên phát giác có chút không đúng, nam nhân bị mình nửa ôm vào ngực cúi đầu không nhúc nhích, mà cái tay vừa nãy còn giúp mình xoa ngực lại đang gắt gao cầm lấy vạt áo, thậm chí có hơi run.

“Ê, người không phải là sợ sét đánh chứ, lại nhát như thế ?” Lạc Văn nhìn ra điện quang lóng lánh ngoài cửa sổ, lúc này lại có một tiếng sấm thật lớn, Lạc Văn cảm giác được rõ ràng thân thể Hướng Nhất Phương đang run lên.

Mỗi lần run lên, là có một tiếng sấm, không biết do vì đâu, Lạc Văn cũng hiểu được lòng mình bị sét đánh, tia chớp kia không tiếng động, điện quang mỏng manh, trong lòng cậu lại bưng bưng phần chấn như tiếng động kia, cảm giác bí ẩn ấy cứ mãnh liệt hô ứng. Run rẩy, khiến cho hắn ôm lấy nam nhân đang phát run đó.

“Lớn như vậy rồi còn sợ sét.” Lạc Văn gắt gao ôm nam nhân vào lồng ngực, lần đầu tiên, nam nhân dịu ngoan rúc vào lồng ngực của cậu, cũng gắt gao ôm lấy cậu.

Đến khi sấm sét càng ngày càng tắt, cho đến lúc bị đêm tối cắn nuốt, mưa tầm tã rơi xuống mặt đất, mặt đất kiêu lạnh. Tiếng sấm trong lòng Lạc Văn cũng dần dần bình ổn, sau bình ổn lại là một mối, nhưng mà lòng đã như mặt hồ yên lặng bình thản, mang theo cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa.

“Được rồi, không có việc gì.” Lạc Văn kim lòng không đậu nói ra lời an ủi, hôn lên mái tóc mềm mại của nam nhân trong lồng ngực, mang theo mùi thơm ngát thần nhiên, tâm linh mới tỉnh đầu, sau đông tố chỉ còn sự yên lặng và ôn nhu đến thần kỳ. Chàng thanh niên chưa bao giờ biết yêu đang bơi lội trong hồ nước mông lung, cậu không thấy rõ kẻ trong lồng ngực, càng không thấy rõ lòng mình.

Nhưng loại cảm giác này lại làm cho cậu thoải mái không ngờ, nam nhân đang ôm mình, đang dựa vào mình, là tựa vào !

“Cám ơn....” Hít thật sâu một hơi, Hướng Nhất Phương chậm rãi mở đôi mắt đang nhắm chặt, lúc này mới phát hiện chính mình đang gắt gao ôm chàng thanh niên, lập tức cảm thấy xấu hổ. Tuy rằng muốn buông ra, nhưng thân thể hình như không muốn thế.

“Dùng cái gì để cảm tạ ta.” Lạc Văn cắn vành tai nam nhân, hưởng thụ nam nhân mãi cảm run rẩy, chưa từng phát giác trong lời nói của mình lại thần nhiên nhu tình.

Biết cái Lạc Văn muốn chính là gì, Hướng Nhất Phương thể xác và tinh thần đều một mối ngầm đồng ý với hành vi của Lạc Văn, cảm thụ được chính mình bị người đặt ở trên giường, nhắm chặt mắt lại, trước sau như một chờ bão táp bùng xuống cơ thể.

Nhưng mà dừng ở trên người hắn, cũng chỉ là những cái hôn hơi hợt, từ trán, đến môi, xuống cổ, ôn nhu làm cho Hướng Nhất Phương có chút run sợ. “Thoải mái đi, đừng lo một bộ chịu chết như vậy.” Lạc Văn bất mãn than thở một câu, cậu hôm nay ôn nhu hiếm thấy, nam nhân này lại không thả lỏng một chút chút.

Cười giảo hoạt, Lạc Văn đưa tay luồn vào trong áo ngủ màu đen của nam nhân.

“Giao cho ta.....” Thanh âm ôn nhu dị thường bám vào thân dưới của nam nhân thấp giọng nỉ non.....

12. Chương 12: Xung Đột

“Một đại nam nhân lại sợ sấm chớp, thật là chết nhất.” Ngồi bên bàn làm việc tại gia của anh mình, Lạc Văn miệng oán giận nhưng mặt lại đầy cảnh xuân. Cái tên kia, phỏng chừng giờ này còn nằm trên giường ?

Nhìn cậu em trên đỉnh đầu khắc bốn chữ “Ta thực thỏa mãn”, Lạc Tư từ trong ngăn kéo lấy ra một tập văn kiện, vừa xem vừa thờ ơ nói : “Em thích hần ?”

“Nào có ! Chỉ cảm thấy chơi rất vui thôi, anh chẳng lẽ không cho rằng như thế sao ? Em chưa bao giờ biết anh cũng sẽ cho người lưu lại cùng mình qua đêm.” Trước kia chẳng phải đều làm xong liền đuổi đối phương ra ?

“Tìm được rồi.” Lạc Tư chuyển đề tài, đưa xấp văn kiện cho Lạc Văn.

“Tìm được cái gì ? Đây là gì ?” Lạc Văn nhìn đồng văn kiện trong tay, phát hiện dĩ nhiên là hồ sơ của Hướng Nhất Phương.

“Lúc năm tuổi theo cha mẹ đến nông thôn ở, trên đường gặp đông tố, xem bị đất đá đè lên. Tuy rằng sau đó được cứu ra, nhưng chỉ có hần còn sống.” Lạc Tư phỉu đồng bụi trên tay, thấp giọng nói. “Sợ tia chớp, sợ sét đánh, còn sợ chỗ tối chật hẹp, cũng là do cái lúc đó lưu lại.”

“Chắc ! Điều tra thật kỹ !” Lại xem hồ sơ trên tay, Lạc Văn đột nhiên nói, “A ! Ngay cả hồ sơ chữa bệnh cũng có, tính mùa tạm thời ? Đây là gì ?” Dem vừa lật hồ sơ, vừa đuổi người, vừa hướng ngoài cửa. “Đi lạc !”

“Từ từ !” Lạc Tư từ trong ngăn kéo lại lấy ra một xấp hồ sơ khác, trên mặt viết hai chữ “Tổ Vân.” Từ bên trong lại lấy ra một tấm ảnh chụp đưa cho Lạc Văn.

“Đây là gì ?” Lạc Văn nhìn tấm ảnh trong tay. “Người phụ nữ này là ai ?”

“Dem cái đó cho tên kia.” Chuyện tối trọng yếu trước mắt chính là khiến nam nhân cam tâm tình nguyện ở chỗ này.

“Vợ hần ?” Lạc Văn nguy hiểm nheo mắt, nhìn chằm chằm người phụ nữ mang thai trong tấm ảnh. “Anh, sao em chưa thấy con nọ này ?”

Lạc Tư dem hồ sơ nhét vào trong ngăn kéo, hướng Lạc Văn cười : “Đó là bởi vì ả đã đi rồi.” Từ ba tháng trước, cũng đã được một người đón đi rồi.

“Như vậy à, hiểu rồi.” Lạc Văn hướng anh trai mình cười nói : “Bị hần biết thì làm sao bây giờ ? Cái tên kia nói thực không chừng sẽ phát hỏa, chính mình nhẫn nhục chỉ vì muốn cứu vợ ra, nhưng lại bị người khác giành trước.”

“Cảm thụ của hần ?” Lạc Tư cười khinh miệt lạnh lùng nói, “Chúng ta là mèo, hần là chuột, đây là trò chơi” Một đôi mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm Lạc Văn, “Không cần suy nghĩ nhiều quá.”

Ánh mắt Lạc Tư muốn nói gì Lạc Văn đều hiểu, cậu hừ một câu lắc lắc tấm ảnh : “Biết rồi !” Sau đó liền rời khỏi thư phòng của Lạc Tư.

“Người nam nhân đầu tiên làm cho Tiểu Văn cảm thấy hứng thú !” Trong thư phòng, Lạc Tư cúi đầu trầm tư, “Nam nhân này...”

Không biết đã mơ thấy bao lâu ? Trong chiếc xe hỗn loạn tràn ngập tiếng hét của ba mẹ, không gian nhỏ hẹp hắc ám một màu, chính mình gắt gao lui vào trong thân thể ba mẹ làm thành tường vây, tiếng sấm, tiếng mưa rơi, tiếng đất đá đè ép cứ thật lớn vang đầy tai. Lúc sau, chỉ có hần còn sống. Nhưng ác mộng thời ấu thơ cứ thế qua mấy chục năm vẫn như vết sẹo trên người.

Được ôm lấy trong thống khổ, có thể làm cho người ta thả lỏng. Tối hôm qua, đại khái chính là như vậy. Hiện tại hồi tưởng lại một chút, Hướng Nhất Phương chỉ cảm thấy nghĩ mà sợ, tối hôm qua không chút

phản kháng, còn có hơi hưởng thụ sự ôn nhu sao ? Chỉ cần suy nghĩ một chút, ngón tay lại run rẩy, tay đứt ruột xót, lòng hần cũng run rẩy.

Như thế nào có thể.... cơ mà, Lạc Văn như thế nào còn chưa trở về ? Hường Nhất Phương ngồi bên giường ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, dương quang nhu hòa như lòng người ấm áp. Hần đang đợi, chờ thanh niên kia mang ảnh Tổ Văn đến, hần cũng không nghĩ tới yêu cầu muốn xem ảnh chụp cư nhiên dễ dàng được đáp ứng.

Tâm thần có chút không yên, Hường Nhất Phương tự mặc quần áo, ở trong này buồn bã cũng không phải là biện pháp, đi ra ngoài hít thở không khí, sẽ làm cho thần trí thanh tỉnh. Quyết định như thế hần mang kính mắt vào rồi mở cửa ra khỏi phòng, lúc xoay người đóng cửa thì đột nhiên đụng vào một người.

“Thực xin lỗi.” Hường Nhất Phương một tiếng giải thích, ngẩng đầu phát hiện lại là “người mới” mà tl đã chỉ cho mình xem, quả nhiên là một thiếu niên rất đẹp.

“Không có mắt à ?” Thiếu niên mắng to, thoáng nhìn căn phòng phía sau nam nhân, sau khi kinh ngạc lại lấy một ánh mắt lãnh khốc khinh miệt nhìn hần, loại ánh mắt này làm cho Hường Nhất Phương có chút khó chịu, giống như ở trên cao nhìn xuống đánh giá động vật trong vườn thú, thiếu niên hừ lạnh một câu : “Con chuột mà Lạc tiên sinh nói hóa ra là người, quả nhiên vừa già lại vừa xấu, vẫn là con chuột không có mắt.”

Địch ý của đối phương làm Hường Nhất Phương sửng sốt, hần thật không biết đối phương hóa ra là biết hần, nhưng cái câu “con chuột” kia làm hần rất không thoải mái, không cần phải nói cũng biết “Lạc tiên sinh” kia chính là Lạc Tư. Một người bề ngoài nhu hòa, nhưng bên trong lại vô cùng lãnh khốc.

Không muốn xảy ra cãi cọ, Hường Nhất Phương cũng không buồn nhìn tới đối phương liếc mắt một cái, thiếu niên cũng không buông tha ngăn chặn đường đi của hần, cười lạnh nói : “Người vừa rồi đụng phải ta, như thế nào nói lời lễ phép cũng không hiểu ?”

“Thực xin lỗi.” Cùng lắm thì lập lại là tốt rồi.

“Không thành ý, phải quỳ xuống xin lỗi.” Thiếu niên oán hận nhìn chằm chằm nam nhân, Lạc Văn cho tới bây giờ cũng không để ý đến nó, dựa vào cái gì lão nam nhân này có thể ở trong phòng cậu ấy qua đêm ?! Thiếu niên ngang ngược kiêu ngạo thầm nghĩ phải cho nam nhân rất dễ bắt nạt trước mắt này một chút ra oai.

Nhưng nam nhân tính tình tuy rằng tốt, không có nghĩa hần thực yếu đuối. Xem đối phương rõ ràng là kiếm chuyện, Hường Nhất Phương ở trong lòng thở dài, hần cũng không biết làm gì chọc giận người này : “Tôi đã xin lỗi, nhận hay không là chuyện của cậu, xin lỗi không tiếp chuyện.”

Gặp nam nhân muốn rời đi không để ý tới mình, thiếu niên chỉ cảm thấy càng tức giận, tát một cái vào mặt nam nhân. Trên mặt một trận nóng bỏng, Hường Nhất Phương không ngờ đối phương cư nhiên lại vô lý quá đáng tới vậy, trong lòng cũng hơi bực.

“Thực xin lỗi nhe, ta thấy trên mặt người có ruồi, muốn giúp người đuổi đi.” Thiếu niên vẻ mặt khờ dại vô tội cười nói, cười tùm tùm nhìn nam nhân bộ dáng đang muốn phát hỏa lại nhịn xuống. “Ta đã xin lỗi, nhận hay không là chuyện của người.” Sau đó lại hung hăng trả lại một câu làm cho Hường Nhất Phương á khẩu không đáp lời lại.

“Người làm gì ?” Lạc Văn trở về vừa lúc thấy qua thiếu niên đánh Hường Nhất Phương, nhìn thấy nam nhân bị đánh, trong lòng lập tức nổi trận lôi đình, hai bước đi qua hung hăng tát thiếu niên một cái, lực đạo của cậu có chút lớn hơn thiếu niên, nhưng lại khiến thiếu niên ngã lăn ra đất.

“Tiện nhân !” Lạc Văn tựa hồ còn muốn đá thiếu niên một cái, Hường Nhất Phương vội vàng bắt lấy chàng thanh niên đang phát cuồng. “Cậu ta còn nhỏ, cậu làm gì vậy ?”

Thiếu niên cuộn mình trên mặt đất ôm lấy hai má thấp giọng khóc làm cho Hường Nhất Phương có chút không đành lòng, Lạc Văn quay lại trừng mắt nhìn Hường Nhất Phương một cái, cả giận nói : “Nó bất quá chỉ là một món đồ chơi, thay nó cầu xin gì chứ ? Tiện nhân không ngoan thì ta muốn đánh là đánh ! Bất quá chỉ là một đứa bán thịt, còn tưởng rằng mình là cậu ấm thiếu gia à ?”

Lời này tuy rằng nói cho thiếu niên nghe, nhưng Hường Nhất Phương cũng có thể nghe được, nói đến thì hần cùng thiếu niên cũng chỉ một loại, nghe được câu nói của Lạc Văn thật ra lập tức đem hần đánh tỉnh.

Đúng vậy, ở trong mắt bọn họ, hần bắt quá cũng chỉ là một món đồ chơi.

Lạc Văn tâm tính có chút thô lỗ không ý thức được nam nhân đang cứng người, hướng thiếu niên nói vài câu uy hiếp rồi vừa lôi kéo nam nhân vào trong phòng : “Thật sự là, lớn như vậy còn bị con nít khi dễ.” vừa xem xét nam nhân, hoàn hảo, thiếu niên khí lực không lớn lắm, cũng không có gì trở ngại.

Ta cũng không cho các ngươi khi dễ sao ? Hường Nhất Phương trong lòng cười khổ một câu. Nhìn thấy Lạc Văn đang thoa thuốc cho mình bộ dạng khẩn trương, trong lòng giống như ngũ vị đang đổ vào lộn xộn một mảnh, không biết là tư vị gì.

13. Chương 13: Giao Dịch

“Cộc cộc cộc !” Một tiếng thanh thúy cùng với tiếng bước chân và tiếng hoan hô vang lên trong căn nhà nhỏ, giang hai tay giống như chú chim con đang cất cánh, Tiểu Liễn kích động chạy về phía trước : “Hường tiên sinh ! Nợ trong nhà đã hết ! Tôi có thể về nhà rồi ! Tôi có thể về nhà rồi !”

Bị nụ cười của đứa trẻ cuốn hút, nam nhân cũng lộ ra nụ cười hạnh phúc, sủng nịch vỗ vỗ đầu Tiểu Liễn : “Thật tốt quá, cảm ơn cậu đến báo cho tôi tin tốt này.”

“Hường tiên sinh rất nhanh cũng có thể cùng vợ cùng nhau về nhà !” Tiểu Liễn hưng phấn nói.

“Ừm.” Gật gật đầu cười, Hường Nhất Phương từ trong tủ chén lấy ra một tập phong bao gì đó đưa cho Tiểu Liễn. “Này cho cậu ,trở về cố gắng học tập, hử ?”

Đây là cái gì ? Tiểu Liễn mở chỉ bao ra nhìn, giật mình lên tiếng : “Thiệt nhiều tiền ! Tiền này.... như thế nào có thể ?”

“Cầm lấy ! Nhà cậu nhất định cần cái này.” Nam nhân mỉm cười đem phong bao nhét vào tay Tiểu Liễn, lúc bắt đầu sau khi làm anh em họ Lạc thích đem tiền mặt vất cho hần, tuy rằng hiện tại cũng giống như thế, nhưng ít là sau đó phái người đem đến, không có giáp mặt vũ nhục.

“Kia Hường tiên sinh làm sao bây giờ ?”

“Chuyện của tôi không thành vấn đề !” Hường Nhất Phương thoải mái cười nói, “Không lâu sau, tôi cũng rời khỏi nơi này, đến lúc đó không chừng sẽ đi tìm cậu.”

“Ừm ! Tiểu Liễn nhất định chờ Hường tiên sinh !” Vui vẻ cười, Tiểu Liễn lấy ra một tờ giấy, cầm lấy bút trên mặt bàn viết địa chỉ của mình. “Cảm ơn ngài, Hường tiên sinh !” Cậu đem địa chỉ của mình đưa cho nam nhân.

Nhìn đến đứa nhỏ vui vẻ như được sổ lồng, Hường Nhất Phương hiểu ý cười, giống như thời tiết ẩm ẩm vài ngày nay cũng đẹp lên, dương quang bên ngoài luôn sáng lạn như vậy sao ? Tiểu Liễn tuổi còn nhỏ như vậy, không nên đợi ở trong này.

Lúc Tiểu Liễn đi rồi, Hường Nhất Phương rúc vào bên cửa sổ ngắm thân ảnh ngày càng thu nhỏ của đứa bé, dưới ánh mắt trời ngênh ngang đón, giống như một con chim vui vẻ bay về phía thiên đường.

“Tự thân khó bảo toàn còn muốn thay nó trả nợ, thật sự là người tốt !” Bước vào căn nhà nhỏ, Lạc Tư đánh giá đồ vật trong gian phòng, trong mắt nhìn không ra cảm xúc gì.

Hường Nhất Phương quay đầu lại nhìn nam tử đang ngồi ở bên giường lật tới lật lui bộ sách, đối với việc chăm chọc khiêu khích của người này, hần tựa hồ đã có chút thích ứng.

Hỏi hận sao ? Sẽ không, cho dù chính như Lạc Tư nói, chính mình tự thân khó bảo toàn, nhưng hần cũng vô pháp chịu nổi Tiểu Liễn tiếp tục ở trong này.

Bọn họ, sẽ hủy diệt đứa trẻ khi còn sống mất.

Gặp nam nhân không nói lời nào, Lạc Tư lẩm bẩm : “Trước đây ta thường xuyên ở nửa đêm một mình đến căn nhà này, ngấm lại cũng là chuyện rất lâu về trước, tóm lại là có chút cảm tình nên không dỡ nó xuống, không ngờ lại cho người chiếm lấy.”

Này vẫn là lần đầu Lạc Tư nói chuyện về mình, Hướng Nhất Phương nhìn căn nhà nhỏ tự mình dọn dẹp sạch sẽ : “Nửa đêm ?”

Lạc Tư chuyển đề tài, thú vị nhìn Hướng Nhất Phương : “Cho dù một lần năm vạn, nếu trong ba tháng cũng chỉ có thể miễn cưỡng kiếm được năm trăm vạn, còn món năm mươi vạn của Tiểu Liễu, người tính làm sao bây giờ ?”

Mục đích của người, lúc đó chẳng phải là trêu đùa mèo vờn chuột sao ? Hướng Nhất Phương nhìn thẳng Lạc Tư, nói : “Thế nào mới có thể cho người vừa lòng, nói đi ?”

“Hướng Nhất Phương, người có nghĩ tới rằng làm cho Tiểu Liễu trở về là tốt hay không tốt cho nó không ?” Lạc Tư nhìn chằm chằm nam nhân hỏi.

“Đi nơi nào cũng được, so với nơi này đều tốt hơn.” Hướng Nhất Phương đáp trả một câu.

“Hừ,” nghe xong câu trả lời của nam nhân, Lạc Tư cười khanh khách, sau đó giống như thợ săn nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt, ngồi ở trên giường cho Hướng Nhất Phương xem một cái bình bạc nhỏ tinh xảo, : “Vậy trước khi người trả hết nợ, hay là người hảo hảo hưởng thụ cuộc sống nơi này đi. Hiện tại, tự mình đi lên, làm cho ta vừa lòng, tiền còn gấp hai lần trước.”

Nam nhân nhìn cái chai trong tay, bề ngoài tinh xảo, cũng chỉ là đồ dùng tình dục yêu thích của lũ nhà giàu, mang theo mùi hương mà Lạc Tư thích nhất.

Tên này, thích cho hần dùng cái thứ này.

“Làm sao vậy ? Đứng ở nơi đó không nhúc nhích, đây không phải thứ người thực chờ mong sao ?” Nam tử lãnh tuấn nhìn nhìn Hướng Nhất Phương.

“Không, ta không thích cùng người làm, chỉ là cần tiền mà thôi.” nam nhân thản nhiên nói.

“A ? Người cho rằng có khác nhau sao ? Đừng quên, muốn cho ta vừa lòng mới được. Hiện tại, cho ta xem xem người tốt quyết tâm lớn bao nhiêu.” Vỗ vỗ giường, Lạc Tư khoe miệng lộ ra nụ cười trào phúng.

Như thế này, hần muốn nam nhân này cam tâm tình nguyện cho mình đè lên hần !

Một đôi mắt lẳng lẳng ngấm nam nhân trước mặt mình cởi quần áo, từng chút từng chút triển lộ ra thân mình tinh trắng, làn da màu mật ong bị ánh nắng mặt trời chiếu lên một một tầng sáng bóng, tản ra hơi thở mê người.

Tránh đi không được, là hơi thở sâu bi ẩn ẩn tản mát ra của người nợ, làm cho lòng người yêu mà sinh ra mị lực dục vọng muốn mãnh liệt giữ lấy.

“Tiếp tục.....” thanh âm có chút khàn khàn, cách loại đàm bạc thường ngày một tầng lưu hải, Lạc Tư nhìn chằm chằm nam nhân trần trụi trước mặt.

.....

“Đáng giận ! Nhất định phải tìm ra người !” Trong thư phòng của Lạc Tư, một thiếu niên rón rén lén chạy vào, ở trong ngăn kéo lật lật tìm tìm, nhìn thấy một cái túi hưng phấn nhỏ giọng hô : “Tìm được rồi ! Được lắm !”

Mở ra sợi chỉ ở miệng túi, bên trong lộ ra ngay lập tức một xấp tiền, hai mắt giống như phát ra ánh sáng ở đồng tiền lưu lại vài giây, thiếu niên khẩn cấp đem cái túi nhét vào lồng ngực của mình.

Thiếu niên không vừa lòng tiếp tục ở trong ngăn kéo lật qua lật lại, nhưng không tìm được một hồ sơ nào khác : “Đáng giận !” Biết Lạc Tư có thói quen đem tiền bỏ vào túi giấy tùy tiện gói lại, thiếu niên thật vất vả chạy tới trộm tiền lại còn chỉ tìm được một cái gói to, thất vọng mắng vài câu, đột nhiên thoáng nhìn thấy trong ngăn kéo một túi văn kiện viết ba chữ - Hướng Nhất Phương.

“Đây là cái gì ?” Thiếu niên đem túi văn kiện lấy ra, đại khái xem một lần rồi lộ ra một nụ cười giảo hoạt, “Ha ha, thật sự đúng là cái đồ ngu, cứ nhiên bị lừa giỡn mà không biết.” Thiếu niên đem túi văn kiện cất lại.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, thiếu niên hưng phấn lắm bầm : “Cái tên kia hại ta bị đánh ! Tìm hắn lấy chút tiền cũng được lắm, dù sao tiền này của hắn cũng vô dụng, vợ của mình đã sớm chạy theo người khác, thật sự là đồ ngu !”

“A !” Hừ lạnh một tiếng, thiếu niên cân nhắc mở ra một phong bao từ trong bao tiền, thật cẩn thận nhét vào lồng ngực mình.

14. Chương 14: Trầm Luân

Ánh dương quang nhu hòa trong căn nhà nhỏ như xưa đi bóng ma, tán gỗ tản ra một hơi thở cổ xưa giờ phút này lại tràn ngập tình dục ngọt ngào, giống như bột nước còn đọng lại sau cơn mưa, thuần mỹ mà hấp dẫn, yếu ớt mà mỹ mạo.

Kia một tiếng rên rỉ bị kèm chế, giống như giọt nước trên mái tóc, mỗi một lần hơi hơi rung động sẽ nhẹ nhàng rơi xuống, rơi rơi xuống, tan vỡ dưới đất.

Cứ như thế, nam nhân vẫn như cũ chỉ có thể thừa nhận nỗi xấu hổ từ luật động của Lạc Tư trên người. Không muốn tiếp xúc với bả vai của Lạc Tư, đưa tay đỡ lấy giường, Hướng Nhất Phương chỉ có thể hơi hơi gập cả lưng hướng về phía trước, cứ như vậy lại càng tiếp cận nam tử kia. Hắn nghiêng đầu, từ từ nhắm hai mắt, vốn chỉ là việc ân ái thể xác thuần túy, dù sao chỉ cần hắn cần rằng nhẫn nại là được rồi.

Nhưng suy nghĩ của Hướng Nhất Phương, chính là....

Hôm nay có chút bất đồng, càng ngày càng quái.

Thực nóng, từ lúc bắt đầu cũng rất nóng, nhất là nơi đó. Càng làm cho hắn khó có thể mở miệng nhưng nơi kia lại có loại cảm giác ngứa ngứa, mà mỗi cái thống khổ va chạm lại có thể giảm bớt cảm giác này.

“Có phải cảm thấy được có chút không giống ?” Nhìn thấy nam nhân bị khóa trên người mình đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt ần ần, Lạc Tư đỡ lấy thắt lưng mềm dẻo của Hướng Nhất Phương, nắm ở trong tay mới phát hiện nam nhân này thắt lưng thật mảnh mai.

“Người hạ được.....” Thanh âm hơi khàn khàn phát ra từ nam nhân, đôi mắt vĩnh viễn sáng tỏ lại lộ ra một nỗi thống khổ khó nói. Mà đôi tay đặt lên hông, càng phóng đại nỗi thống khổ không thể chạm đến.

“Mỗi lần làm bộ dạng đều một bộ chịu chết, làm tình như vậy một chút cũng không thú vị.” Bàn tay đặt ở bên hông nam nhân đưa Hướng Nhất Phương đã muốn tiêu hao gần hết khí lực về phía lồng ngực mình. Mắt thấy bản thân đang bị đưa vào lồng ngực của Lạc Tư, Hướng Nhất Phương vội lấy tay để ở trước ngực Lạc Tư.

Thoáng nhìn hành động của nam nhân, Lạc Tư ở trong lòng có chút hỏa, hung hăng xoa lấy lưng nam nhân, vừa lòng nhìn bộ dạng ần ần cắn môi của nam nhân, cười lạnh nói : “Hôn ta.”

Cái gì ? Chính mình không có nghe lầm đi, người này cứ nhiên muốn mình hôn hắn ? Sau một lúc lâu, Hướng Nhất Phương nhìn chằm chằm môi đôi dịu dàng của tuấn mỹ nam tử, cắn răng một cái, tiến lên hơi hột như chạm qua.

Đây là lần đầu tiên hắn chủ động hôn, lại là hôn một người như vậy.

Giống như tia chớp..... mang theo Lạc Tư tâm tính vui mừng trong mấy giây ngắn ngủi, tại vẻ ngưỡng ngưỡng của đối phương mà non nớt hôn xuống, giống như bị điện giật, cảm giác kỳ dị như mang đến một trận tê dại cho ngực.

Nụ hôn tinh khiết, không mang theo dục vọng, giống như một đóa hoa cúc nằm bên dòng sông, như nam nhân nội tâm không hề vẩn đục, như vẻ ngây ngô của nam nhân.

“Xem ra ta phải dạy dỗ người hôn môi thế nào.”

“A ? Ồ.....”

Còn chưa kịp phản ứng lại, nam nhân đã bị một cái ôm mạnh mẽ ôm vào, cái lưỡi giảo hoạt như con rắn bạc bả đạo tiến vào trong khoang miệng của hắn, giống như không cho hắn hô hấp, muốn đoạt lấy mỗi tấc hơi thở của người khác, từng chút từng chút nuốt vào.

Không khí trong thân thể giống như bị hút đi, thân mình lập tức dại cả ra, mềm mại không xương cốt dựa vào lồng ngực nam tử, mà trong bá đạo kia lại không mất đi vẻ ôn nhu, có lẽ là do được vật còn trong thân thể, cũng có lẽ lần đầu tiên gặp một chút ve vãn, Hướng Nhất Phương chỉ cảm thấy mình như lâm vào một dòng nước biển mềm mại.

Bị lạc vào dòng nước ôn nhu mà bá đạo, tâm thần của hắn lại từng chút từng chút nhện nhạo.

Nụ hôn vừa chấm dứt, giống như chỉ có một cái chớp mắt, lại giống như lâu rất lâu, nam nhân có chút không thể tin được chính mình thế nhưng lại đắm chìm vào trong mà không thể tự thoát ra được.

Nhưng người kia hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc. Lạc Tư nhẹ nhàng vuốt ve nam nhân hư thoát đang tự vào lồng ngực mình, nụ hôn kia, quả thực muốn đem hơi thở của hai người cắt đứt.

Đây là nụ hôn y chưa bao giờ gặp qua, khiến cho bản thân cũng rơi vào trong đó.

Tình dục giống ánh mặt trời chiếu xuống nước biển vây quanh lấy hai người, giã dựa trong lốc xoáy của ái tình, Lạc Tư không hề bị động, cũng không cưỡng cầu nam nhân ngồi trên người mình nữa, cơ thể giống như đắm chìm trong nước nắm chặt lấy Hướng Nhất Phương trong lồng ngực, như thể phải như vậy mới có thể sống sót.

Nằm ở trên thân nam nhân, tận tình phóng thích dục vọng của mình, không hề giữ lại, thâm nghĩ nghe được nam nhân dưới thân đang phát ra tiếng rên rỉ từ nội tâm, một tiếng lại một tiếng nhu tiến vào lòng y.

Giống như hai con cá vây vùng cùng một chỗ, như ở trên mặt nước triền miên thỏa sức vây vùng, một tiếng rên rỉ như tiếng cành hoa đánh vào tảng đá, ở nơi bờ cát có tiếng vỗ về ngọt lịm.

Không phải lần đầu bị bạo dục cùng cường ngạnh, nhưng Hướng Nhất Phương ở nơi tình tự của Lạc Tư lại giống như một con cá biển bị nắm đuôi vô luận có giã dựa thế nào cũng không thoát ra được, lại bị nước biển tràn vào hết tâm trí.

Thế nên sau khi tình tự qua đi, Hướng Nhất Phương ở trong cái chăn tươi mát ngốc lảng một hồi, hắn hôm nay làm sao vậy ? Ngày đó cùng lv cũng bất tri bất giác hưởng thụ, hôm nay lại.....

Lúc sau còn cư nhiên nhện không được rên rỉ, cái thanh âm kia là của mình sao ? Kẻ bị người ôm lại có thể hưởng thụ là chính mình sao ?

Nam nhân cúi đầu vào chăn, bản thân như vậy, làm cho hắn chán ghét !

“Muốn đem bản thân tự kỷ tới chết sao ?” Lạc Tư từ phía sau trườn tới, so với Hướng Nhất Phương lại khá hơn rất nhiều, y trong mắt viết hai chữ “thỏa mãn” một tay kéo nam nhân tóc một tay lấy từ trong chăn một bao thuốc lá.

“Hút thuốc không tốt cho cơ thể.” Mắt nhìn Lạc Tư hút thuốc, Hướng Nhất Phương lười kéo cái chăn trên người, cuộn tròn vào một góc giường.

Hừ một tiếng, nhưng Lạc Tư vẫn tắt điếu thuốc.

Vốn tưởng rằng Lạc Tư sẽ đi, vậy mà Hướng Nhất Phương lại nhìn thấy nam tử cư nhiên cũng tiến vào trong chăn, hắn sợ tới mức hô lên : “Người..... người tiến vào làm gì ?”

Lạc Tư trợn mắt nhìn Hướng Nhất Phương một cái : “Vô nghĩa, đương nhiên là để ngủ.” Ôm lấy thất lưng mềm dẻo của nam nhân, Lạc Tư đưa đầu chôn vào cần cổ của Hướng Nhất Phương. Vẫn là cái cổ kia, hơi thở thần nhiên nhẹ nhàng khoan khoái.

“Muốn ngủ, có thể trở về ngủ.” Cung miếu nhỏ của hắn không tiếp được Tôn Diêm La.

“A ?” ngay sau đó truyền đến thanh âm của Lạc Tư, “Đừng nói người tức giận, suy nghĩ chính mình vì cái gì ở dưới thân người khác mà hưởng lạc ? Ha ha..... Thật sự là ngu ngốc.”

Bị nói trúng tim đen Hường Nhất Phương không nói gì, nhưng cảm thấy được bản thân như rơi vào bẫy của đối phương, giống như có thể đoán được nam tử kế tiếp muốn nói cái gì.

“Người trời sinh chính là kẻ muốn bị áp, thừa nhận cũng không chết, thích bị nam nhân đè lên cũng chẳng phải chuyện mất mặt gì.” Nghe thấy nam tử nói, Hường Nhất Phương chỉ gắt gao ôm chân.

“Người muốn nói cái gì ?” Hường Nhất Phương trầm giọng nói.

“Ở lại bên cạnh ta, ta sẽ không bạc đãi người.” Lạc Tư ở bên tai nam nhân nói nhỏ.

“A.....” Hường Nhất Phương đột nhiên rất muốn cười, càng muốn khóc, đây là gì ? Đem hắn trở thành cái gì chứ ? Con chuột bị mèo treu vãn, hay là món đồ chơi giải trí của người ? Ở lại bên cạnh y để bị xem như cái gì ? Tính nó sao ?

Hắn đã mất thân thể, chẳng lẽ còn muốn đem cũng phải bán sao ?

?

“Không thể được.” Hắn dứt khoát trả lời.

15. Chương 15: Sự Khác Nhau

“Không thể được.” nam nhân trả lời không chút do dự.

“Phải không ?” Lạc Tư hừ một câu, ngón tay ở trên thân nam nhân nhẹ nhàng hoa động. “Ta cũng không miễn cưỡng người, cơ mà khuôn mặt cùng thân thể này từng bị nam nhân ấu yếm qua còn có thể cùng nữ nhân khác bên nhau sao ? Người tên gì nhỉ.....”

“A ! Hường Nhất Phương.” Ngữ khí mang theo vẻ trào trào phúng, Lạc Tư vô cùng thân thiết tiến sát vào nam nhân mà lãnh khốc nói “Nhất Phương, người như vậy không có tư cách có được giai đình, người vợ tương lai của người cùng lứa nhỏ khi biết người từng bị nam nhân áp chế, hơn nữa chẳng phải một lần, người nói xem bọn họ nghĩ thế nào ? Bọn họ nhất định ghê tởm người, hận người, rời xa người.....”

Hường Nhất Phương cắn cắn môi, thản nhiên trả về một câu : “Cảm tạ, việc này không nhọc người lo lắng.” Những điều Lạc Tư nói hắn cũng đã nghĩ qua, nhưng làm sao bây giờ ?

Hắn đã đáp ứng với thầy, nhất định phải chăm sóc tốt cho Tổ Văn, đối mặt với yêu cầu của ông lão đã nuôi nấng mình nhiều năm, vô luận như thế nào hắn cũng phải làm, cho dù phải trả giá bằng chính sinh mệnh của mình hắn cũng sẽ làm. Nếu lúc trước không phải được ông cứu, hắn đã sớm trở thành tro bụi trong trời đất.

Tri ân báo đáp, bốn chữ này từ nhỏ đến lớn hắn cũng không bao giờ quên.

Đối mặt với câu trả lời lạnh lùng của Hường Nhất Phương, Lạc Tư trong lòng có chút khó chịu cũng tái mặt đi, giận dữ hung hăng cắn vào cổ nam nhân, răng như muốn động vào dòng máu sinh mệnh, chỉ cần thoáng dùng sức là có thể xé rách làn da cắn đứt mạch máu.

Hường Nhất Phương đau đớn kêu rên một tiếng, nghe tiếng của nam nhân Lạc Tư nhả miệng ra, đe dọa nói : “Đừng cho là ta sẽ dễ dàng buông tha người !”

Nghe Lạc Tư nói, Hường Nhất Phương lòng trầm xuống, hắn không biết trong lòng Lạc Tư rốt cuộc suy nghĩ cái gì, nhưng cái kiên quyết trong câu nói kia giống như một sợi dây thừng gắt gao cuốn lấy hắn, như muốn cột hắn cả đời làm cho hắn khó có thể thở nổi, khó có thể tránh được.

Gặp nam nhân không nói lời nào, Lạc Tư liếm lấy cái cổ bị cắn gần như chảy máu, thanh âm ôn nhu nói lời uy hiếp : “Đừng tưởng rằng cậu dẫn Lạc Văn là có thể đối phó ta, người bất quá cũng chỉ là món đồ chơi nó nhất thời tò mò thôi, nghe rõ rồi chứ, không được đi câu dân nó, nếu không..... chính người nhìn thấy cũng đủ biết rồi, ha ha.”

Hướng về phía góc tường tránh xa cái vuốt ve của Lạc Tư, Hướng Nhất Phương cười lạnh nói : “Câu dẫn ?” Chính mình trốn bọn họ còn không kịp, lấy đâu ra câu dẫn ?

Hắn biết, mình bất quá cũng chỉ là món đồ chơi giải trí cho bọn họ mà thôi, nhưng hắn không dè tiện tới mức cam tâm tình nguyện đi sắm cái vai diễn đáng xấu hổ này.

Cứ cách một thời gian Lạc phủ thường mời các bạn bè làm ăn đến nhà tụ hội, mà buổi tiệc gần nhất sẽ là ba ngày sau, lúc này mọi người trong Lạc gia đã tích cực trang trí đại sảnh thật xa hoa.

Mấy thứ này chẳng liên quan gì đến Hướng Nhất Phương, hắn cũng không quan tâm những việc này, nhưng Lạc Văn lại đột nhiên nói cho hắn ngày đó hắn cũng phải tham gia.

“Cái gì ?” Hướng Nhất Phương kinh ngạc nhìn vẻ mặt hưng phấn của Lạc Văn. Hắn phải tham gia tiệc tối ?

“Đúng vậy ! Thật sự khẩn cấp !” Ôm lấy nam nhân có chút sững sờ, Lạc Văn hung hăng hôn hai cái lên mặt nam nhân. Cậu gần đây càng ngày càng thích ôm hôn Hướng Nhất Phương.

Hướng Nhất Phương lại hoảng hốt chẳng có chút cao hứng, ở buổi dạ yến sẽ có lũ thượng lưu như anh em họ Lạc, ngư tử tam ngư, mã tử tam mã chẳng lẽ hắn không biết.

Muốn hắn tham gia tiệc tối, là vì cái gì ? Làm cho mọi người ngắm nhìn món đồ chơi mới, hay là muốn cho hắn xấu mặt ? Điều này làm cho Hướng Nhất Phương như thế nào cũng không vui nổi, hắn nghĩ thà cho hắn ở trong ngôi nhà nhỏ đọc sách, uống trà.

“Nhất định phải đi! Đây là mệnh lệnh!” Lạc Văn là tuyệt đối không cho phép Hướng Nhất Phương không đi, cậu muốn nam nhân phải đứng bên cạnh cậu, cùng cậu cùng một chỗ. Suy nghĩ một chút khiến cho cậu hưng phấn, nhưng Lạc Văn chưa bao giờ vì người khác suy nghĩ, cũng không biết làm vậy chỉ khiến Hướng Nhất Phương thêm muộn phiền mà thôi.

Một bên không nói rõ ràng, một bên buồn ở trong lòng, mâu thuẫn lại vì vậy mà nảy sinh.

Lạc Văn cũng không biết ý muốn của mình sẽ khiến đối phương cảm thụ thế nào, tựa hồ cậu cảm thấy như vậy Hướng Nhất Phương sẽ cao hứng. Nhưng đối phương có thật sự cao hứng không, cậu không biết, cậu cũng sẽ không suy nghĩ, chàng thanh niên được nuông chiều từ bé lại chưa từng nếm qua.

Nhìn thấy Lạc Văn bưng bưng hưng trí tự mình chọn lựa quần áo, sửa sang lại kiểu tóc, Hướng Nhất Phương lại trước sau như một trầm mặc. Giống như búp bê bị chủ nhân trang hoàng lấy, trong mắt cất giấu nỗi sâu bi lắng lặng tiếp nhận mệnh lệnh.

Lúc Lạc Văn nói “tham gia tiệc tối ta sẽ cho người tiền”, Hướng Nhất Phương một chút cao hứng cũng không có, cũng hoàn toàn không có ý nghĩ gì khác, chỉ cần có tiền là được rồi phải không ?

Dù sao, cũng không quản được cảm thụ của mình, nhẫn nại là được.

Nhục nhả ra sao cũng không hề gì.

“Thực sự là cực kỳ mê người, đám kia nhất định ghen tị với ta đến chết !” nam nhân trước mặt vận qua cách ăn mặc lại giống như quý tộc trời sinh, kia không giống như kẻ bình thường mang theo khí chất u buồn làm cho người ta phải run sợ, dung nhan anh tấn mĩ mà không mất đi vẻ ôn nhuận làm cho Lạc Văn thất thần, thân mình cân xứng nằm trong bộ âu phục tô đậm vẻ gợi cảm mị lực, nhất là thất lừng tinh tế kia mà không mất đi sự mềm dẻo, làm cho Lạc Văn vô số lần hồi tưởng lại nam nhân mị thái trên giường.

Hướng Nhất Phương lặng lẽ nhìn bản thân xa lạ trong kính, cơ thể bị hoa lệ bao lấy, đột nhiên rất muốn cười, hóa ra mình cũng có vài phần quyến rũ, tài sản khiến cho người ta muốn khoe ra.

Giống như có thể đoán được ở buổi dạ yến sẽ bị mọi người trong mắt coi là thứ gì, bị đôi mắt hạ nhân soi mói, nhận lấy những lời thì thầm to nhỏ.

“Về mặt sao có vẻ không vui ?” Lạc Văn vây quanh nam nhân, nghi hoặc hỏi : “Nếu ngại ít tiền thì có thể nói, ta cũng không phải là kẻ keo kiệt, nếu người nói, ta sẽ đưa thêm tiền, nhiều ít cũng không thành vấn đề.”

Từ nhỏ đến lớn, ở trong mắt Lạc Văn, chỉ cần có tiền thì cái gì cũng có thể mua được, mà tiền cũng thành một loại phương thức để cậu biểu đạt tình cảm. Bạn đang ?

“Không, đủ rồi, cũng đã nhiều lắm rồi.” Chỉ là có thứ không để dùng tiền để mua có có một thứ gọi là “tình yêu”, một khi nó đã dính líu đến tiền thì mối quan hệ sẽ biến chất.

Lạc Văn không biết, Hướng Nhất Phương lại không hiểu.

“Thật sự ? Vậy người cười một cái xem nào.” Lạc Văn ha hả cười , cậu muốn thấy nam nhân cười, muốn thấy nam nhân khóc, vô luận là vẻ mặt gì cậu đều thích, càng ngày càng thích, giống như chất độc chậm rãi ăn mòn nội tâm của cậu.

Cậu chỉ biết bản thân càng ngày càng thích nam nhân này, mỗi ngày đều nghĩ đến, mỗi ngày đều muốn ôm, muốn hôn, muốn giữ lấy ! Càng vì nam nhân cùng anh trai ở một chỗ mà cảm thấy khó chịu, cậu thậm chí muốn nam nhân này chỉ thuộc về một mình mình, không muốn nam nhân bị người khác chạm tới, dù chỉ là một ngón tay cũng khiến cho cậu tức giận !

“Ừm.” Hướng Nhất Phương miễn cưỡng cười một cái.

“Ngoan !” Hung hăng hôn nam nhân một cái, Lạc Văn ở trong lòng hạ quyết tâm, tiệc tối ngày hôm đó phải nói với anh trai chuyện nam nhân thuộc về chính mình, chỉ thuộc về mình !

16. Chương 16: Dạ Yến Chi Xung Đột

Rượu hồng hấp dẫn trong ly thủy tinh trong suốt chiết ra màu ngũ quang thập sắc, hoặc xinh đẹp diễm lệ, hoặc quyến rũ ngả ngớn, hoặc ngượng ngùng e dè, hoặc nịnh nọt kính cẩn.....

Lộ ra những gương mặt bất đồng, vẻ mặt của một đám bất đồng, tất cả trong tiếng nhạc duyên dáng hợp lại thành cái gọi là “Tiệc tối”, vẻ bề ngoài hoa lệ khó có thể che giấu được nội tâm nhất khóa khóa xuất xuất dục, những kẻ cùng lợi ích về tiền tài tập hợp tại đây lấy cái hình thức để tự che giấu.

Ta kính người một ly, người mời ta một điệu nhảy, hợp đồng hợp tác hay mưu lược cứ thế mà lấy ra.

Một nơi dối trá như vậy sẽ không thể làm cho Hướng Nhất Phương cảm thấy thoải mái, nhất là một đôi mắt cứ hướng về phía hắn mà nhìn, cái loại cảm giác này tựa như hắn không mặc quần áo hiện ra trước mặt mọi người - khó chịu dị thường.

Lạc Văn vẫn lôi kéo nam nhân ban đầu bởi vì Hướng Nhất Phương hấp dẫn người khác mà tự hào cũng dần dần đi đến cái gọi là ghen tuông, vì cái gì nam nhân này được hoan nghênh như vậy ? Lạc Văn trong lòng nói thầm, đôi mắt quét chung quanh, không ít nữ nhân đều đem ánh mắt đặt lên thân nam nhân.

Không thể phủ nhận, cách ăn mặc của nam nhân có vẻ trưởng thành cùng ý nhị kiên định, vẻ trầm mặc ít lời cùng nụ cười hiền lành làm cho phụ nữ tâm động, mà hắn ngẫu nhiên nói một hai câu làm lòng người run rẩy.

Nam nhân tao nhã mà ôn nhuận, ai có thể không động tâm ?

Cách đó không xa, Lạc Tư cùng khách nhân nói chuyện lại thường thường nhìn lướt qua Lạc Văn đang quay quanh Hướng Nhất Phương, thằng em này lại giống như đứa ngốc cứ khoe ra món đồ chơi của mình. Nhưng mà, càng ngày y lại không kèm chế được chăm chú quan sát nam nhân bên cạnh, nam nhân không tình nguyện tham gia buổi tiệc, nam nhân bởi vì ánh mắt nhìn chăm chú của kẻ khác mà hơi hơi cúi đầu.

“Trách không được Lạc tiên sinh duyên tiếc đem Trung y đại thúc cho tôi !” Thanh âm hoa lệ mà mưu mẹo, nam tử cười rộ lên trông giống như hồ ly tiếc hận nhìn Hướng Nhất Phương đang bị Lạc Văn nắm chặt tay, “Thật sự là càng nhìn càng đáng yêu, khó trách ngay cả Tiểu Văn cũng bắt đầu thích đàn ông.”

“Ai, tôi thấy lại vừa ghen tị vừa hâm mộ.” Nam tử diện mạo có điểm tà mị cứ bóp cổ tay thở dài, vỗ vỗ Lạc Tư bả vai, “Quên đi, chuyện nên nói cũng nói xong rồi, tôi phải đi, cứ nhìn thì quả thực đúng là tra tấn. Xem được mà ăn không được, thực thê lắm !”

Lạc Tư hướng Hắc Ngân cười : “Vậy sao ? Tôi không tiễn.”

Ngay tại phía sau, đột nhiên truyền đến một tiếng ồn, các nữ nhân thét chói tai chạy đi, Lạc Tư hướng đầu về phía tiếng ồn, lập tức thay đổi sắc mặt : “Phiền phức rồi !”, vội đi qua. Mà Hắc Ngân đang chuẩn bị rời đi cũng lặng lẽ đứng ở một bên, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Trong lúc Lạc Tư và Hắc Ngân nói chuyện, Lạc Văn lại bị các tiểu thư nhà giàu cuốn lấy, Hướng Nhất Phương tuy rằng tuần đỉnh, trong trong mắt các thiên kim tiểu thư thì tuyệt không thể theo kịp Lạc Văn trẻ tuổi.

Cứ như vậy ở dưới vòng vây của mỹ nữ, Hướng Nhất Phương cũng có được một khoảnh khắc thoải mái, lặng lẽ bỏ lại Lạc Văn đang sốt đầu mẻ trán đi đến ban công, rời khỏi cảnh xã giao hỗn loạn, thâm nghĩ ở trong bóng đêm hít thở không khí trong trẻo.

Hai tay dựa vào lan can bạch ngọc sâu hun hút trong bóng tối lạnh lạnh, thần trí cũng thanh tĩnh hơn, đã không còn những tranh cãi âm ỉ cùng ánh mắt đáng sợ, hẳn rất cục cũng có được một khe hở. Một khi ý nghĩ được nhàn hạ, những chuyện không chú ý trong ngày thường lại bắt đầu đi vào trong óc.

Ví dụ như Lạc Tư, đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, đại thiếu gia lúc đầu chỉ lấy việc gây sức ép cho mình làm vui, gần nhất lại không biết vì sao thay đổi, làm cho Hướng Nhất Phương có chút nghĩ không ra. Như, Lạc Văn càng ngày càng quẩn lấy hắn, càng ngày càng ôn nhu, càng ngày càng thích cùng hắn làm nũng, , thậm chí một cái hôn cũng sẽ làm cho Lạc Văn kích động nửa ngày.

Bỏ đi một chút hành kiến, thì thanh niên đẹp như thiên sứ này cũng có điểm đáng yêu. Nghĩ đến từ “đáng yêu”, Hướng Nhất Phương buồn cười cười một tiếng.

“Chuyện gì làm ngài vui vẻ đến vậy ?” Lúc này một thanh âm xa lạ đột nhiên vang lên, Hướng Nhất Phương thu lại nụ cười nhìn về phía sau, một nam tử lược hiên ngả ngón tay nâng ly rượu, chăm chú vào hắn giống như nhìn con mồi.

Loại ánh mắt này Hướng Nhất Phương đã không hề xa lạ, mỗi khi anh em nhà họ Lạc muốn chuyện kia, ánh mắt của bọn họ đại khái cũng giống kẻ này. Không, có chút bất đồng.

Ánh mắt của tên này làm cho hắn cảm thấy chán ghét, loại ngả ngón không chút che dấu dục vọng.

Muốn thoát khỏi cái nhìn này, Hướng Nhất Phương ngay cả chào hỏi cũng không muốn liên rới đi, nhưng nam tử lại lắc mình một cái ngăn chặn đường đi : “Chán ghét tôi sao ?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Xin cho qua.” Hướng Nhất Phương nói.

“Người tên là gì ?” Nam tử giống như không có nghe đến Hướng Nhất Phương nói cái gì, nhìn lại dáng người của nam nhân từ trên xuống dưới, không khỏi ở trong lòng đánh giá, anh tuấn mà cân xứng.

“Tôi nói tên thì cho tôi rời đi ?”

“Ha ha.... đương nhiên không được.” Nam tử cười một bước đem Hướng Nhất Phương bức vào góc tường, nghe trên thân nam nhân một loại nước hoa dịu nhẹ đặc biệt, hít thở như đang hưởng thụ, thở dài nói, “Đã lâu không thấy cực phẩm như vậy, tên Lạc Tư kia cũng thật là keo kiệt, cũng không chịu lấy ra chia sẻ.”

“Tránh ra !” Bị một gã đàn ông xa lạ ép tới góc tường, Hướng Nhất Phương có chút không kiên nhẫn, trực giác nguy hiểm làm cho hắn lo lắng. Nhưng nam tử nghe hắn nói xong lại cười ha ha, đột nhiên cường hôn hắn.

“Không..... không được !” Con người xa lạ lại giống như dã thú cường hân, một đôi tay kéo quần áo của hắn, hành động cường bạo khiến cho Hương Nhất Phương cảm thấy sợ hãi, nổi thống khổ trong đêm đó lại tái hiện.

Mà vẻ mặt ẩn nhẫn cùng hành động phản kháng của hắn lại kích thích tình dục của nam tử, mạnh mẽ xé rách quần áo của Hương Nhất Phương, làm lộ ra một mảng da thiết lộ lồ lồ.

Chẳng lẽ người này muốn ở đây cường bạo hắn ? Nghĩ đến vậy, Hương Nhất Phương không khỏi run rẩy, hắn thậm chí muốn khóc lên, nếu bị những người khác nhìn thấy..... sẽ bị sỉ nhục đến thế nào ! Hắn làm sao dám kêu lên ?

“Đáng chết, tên kia chạy đi đâu ?” Thật vất vả chui ra khỏi đám nữ nhân, Lạc Văn nổi điên lên tìm cái kẻ đang biến mất kia, mà khi cậu ở ban công nhìn thấy nam nhân khiến mình nóng ruột nóng gan lại bị cường chế ở góc tường không ngừng giãy dụa thống khổ, lửa giận bùng phát như muốn thiêu rụi cậu.

“Khốn nạn ! Buông hắn ra !” Lạc Văn mắt đỏ quạch tiến rớ hung hăng đạp gã kia một cước, nam tử bị đánh từ phía sau ăn đau, lảo đảo tránh qua một bên. Nhìn thấy Hương Nhất Phương quần áo hỗn độn, Lạc Văn cởi áo khoác của mình cho nam nhân rồi chạy lại đánh nam tử kia.

“Lạc Văn ! Cậu điên cái gì chứ ?” Bị Lạc Văn đánh nam tử lớn tiếng mắng, “Con mẹ nó cậu còn đánh ?! Chẳng qua là cái đồ chơi thôi, còn không lấy ra cho người ta chơi ?”

Nghe nam tử nói xong, Lạc Văn đột nhiên ý thức được cái gì, thoáng nhìn Hương Nhất Phương đang cúi đầu, lửa giận trong lòng lại càng bùng phát, lớn tiếng mắng : “Con mẹ nó ai là món đồ chơi ! Hắn là của ta ! Ai cũng không thể đụng vào !”

“Nói chuyện gì yêu chứ ! Thằng ngu !” Bị đánh nam tử cũng phát hỏa, bất chấp hình tượng xông lên cùng Lạc Văn ẩu đả.

“Ta là thương hắn thì sao ! Có nghe hay không Hương Nhất Phương, ta thích người !” Lạc Văn một bên kêu to, một bên nhân lấy nắm đấm của gã kia.

“Lạc Văn à.....” Người cho tới bây giờ luôn lấy việc bắt nạt mình làm vui, giờ này lại vì mình mà đánh nhau, mà cái câu “ta thích người” kia lại làm cho Hương Nhất Phương ngáy ngẩn cả người.

Tiếng đánh nhau cùng chữ mắng truyền đến, khiến Lạc Tư chạy lại, phát hiện em trai mình lại cùng một đối tác quan trọng đánh nhau, thoáng nhìn Hương Nhất Phương đang khoác áo khoác của em trai mình ngã ra một bên, trong nháy mắt hiểu ra được chuyện gì

17. Chương 17: Anh Em Tranh Giành

Mạnh mẽ kéo Hương Nhất Phương cùng Lạc Văn vào trong phòng, Lạc Tư khế tức giận nói với hai người : “Ở chỗ này cho ta, nơi nào cũng không được đi !” Sau khi nói xong liền vội vàng ra khỏi phòng, trước khi đi còn lo lắng phân phó cho người canh chừng.

Hai người kia, thật sự là làm cho y bực bội ! Tuy rằng nói là đắc tội đối tác, nhưng chuyện ấy còn không làm Lạc Tư phiền lòng, điều làm cho y phiền lòng chính là câu nói “Hương Nhất Phương, ta thích người !” kia của Lạc Văn bay vào trong màng nhĩ.

Cậu em cho tới bây giờ vẫn rất cao ngạo, lại dễ dàng nói ra lời yêu....

Hai người bị ở lại trong phòng đều lẳng lặng không nói gì, nhưng nội tâm cũng phiền muộn, hơn nữa đối với Hương Nhất Phương mà nói trong lòng như càng nổi lên bão táp.

Đại thiếu gia cao ngạo vốn được cưng chiều này, cư nhiên vì mình mà xích mích với đối tác quan trọng, không để ý đến ánh mắt khác thường của kẻ khác mà lớn mật.... lớn mật nói ra như thế.

“Người có cảm thấy ta thực ngốc hay không ? A.... Ta cũng hiểu được chính mình ngốc, như thế nào lại thích đại thúc nhà người chứ, rõ ràng vừa già vừa nát. Nếu có thích, cũng phải thích mỹ thiếu niên, nhưng lúc nhìn thấy kẻ kia vô lễ với người, ta thật làm muối đem hấn chém thành trăm mảnh !” Dựa vào Hường Nhất Phương, vuốt vuốt mái tóc của mình, Lạc Văn tự nói.

“Cậu còn trẻ, người trẻ tuổi đều dễ dàng xúc động, ngày nào đó sẽ rất nhanh chán ghét tôi. Làm gì.... làm gì vì tôi mà làm ra chuyện đó.” Lời yêu thương trong miệng người trẻ tuổi, rốt cuộc có thể kéo dài được bao lâu ? Hai tháng, hay là ba tháng.

Nghe xong lời của nam nhân, Lạc Văn không hề uể oải, ngược lại lại bật cười, nhìn thấy bởi vì lời tỏ tình của mình mà Hường Nhất Phương có chút ngưng ngừng, nói : “Nếu ta nói ta sẽ yêu người cả đời, người liệu có tiếp nhận ta hay không ? Đừng xem ta trẻ tuổi, ta nhận định chuyện tình từ trước đến nay sẽ không thay đổi ! Người già các người, nhất định sẽ nói gì mà ”yêu là đặt ở trong lòng“, ta không như thế, thích thì nói ra, không nói ra thì đối phương làm sao biết được ? Cho nên, để ta nói lại lần nữa, Hường Nhất Phương à, ta thích người.”;

“Cậu....” Hường Nhất Phương bị chàng trai trẻ làm cho cả kinh, tâm hồn trầm tĩnh đã lại lại có chút dao động, khuôn mặt tươi cười của Lạc Văn so với vẻ tao nhã ngày thường lại có vài phần bướng bỉnh, nhưng đôi mắt lại kiên định trước đây chưa từng có, giống như xác định sẽ không bao giờ buông ra.

Một khắc kia, khiến Hường Nhất Phương có ý nghĩa “cho dù có chạy trốn tới chân trời góc bể cũng sẽ bị kẻ này tìm được.”

“Ta trước kia đối với người không tốt, người tha thứ ta được không ? Nhất Phương...” Thanh niên giống như một con cún con ủy khuất cười trộm tới gần nam nhân, lắng nghe hơi thở tươi mát quen thuộc, ” Từ trước ta không biết cái gì là thích một người, cơ mà sau lại đọc thiết nhiều sách mới biết được tình cảm rồi rầm kia chính là thích. Muốn cho người phải nhìn ta, phải đi đùa giỡn quấy rầy người, muốn xem vẻ mặt của người, liền đủ cách làm phiền người, nhưng lúc nhìn người thống khổ, ta nơi này cũng rất đau.”

Lạc Văn bắt lấy tay nam nhân đặt ở chính ngực của mình, thấp giọng nói : “Ta thực ngốc phải không ?”

nam nhân nói không ra lời, dưới lòng bàn tay là trái tim đang đập bang bang giống như cái chùy đập vào lồng hấn, tình cảm hồn nhiên mà nhiệt hỏa của chàng trai làm cho hấn đỏ khốc đỏ cười, rồi lại có chút cảm động.

Thật cẩn thận đưa tay chạm vào thắt lưng của nam nhân, không có cảm giác kẻ trong lòng ngực phản kháng, nam nhân vẫn trầm mặc không nói, nhưng hành động nho nhỏ đó làm cho cậu vui vui không thôi.

Mà niềm vui này cũng khiến cho Hường Nhất Phương buồn cười, kẻ từng bắt buộc mình lại vì được phép của mình mà vui sướng tới vậy.

Nhưng mà, nam nhân không quên được hấn là như thế nào tới đây, mấy ngày nay lại là như thế nào vượt qua, cửa lòng khe mở cùng lúc lại lặng lẽ khép.

Lúc này cửa phòng mở ra “bàng !” một tiếng thật mạnh, lộ ra gương mặt tuần tú của Lạc Tư đang tiến vào phòng, vừa vào cửa chợt thấy người em nữa ôm nam nhân vào trong lòng ngực nói lời yêu thương, trừng mắt nhìn Hường Nhất Phương, Lạc Tư tức giận nói : “Người đứng là rước họa !”

Hường Nhất Phương không nói gì, đưa đầu chuyển qua một bên, hấn có thể làm sao bây giờ ? Chẳng lẽ hấn nguyện ý như thế sao ? nam nhân trong lòng có chút ủy khuất, liền đem bàn tay nắm chặt thành quyền.

“Dám đụng đến người của em, không đem nó đánh chết là may cho nó !” Tưởng tượng đến nam nhân bị người nọ đặt dưới thân, Lạc Văn liền tức giận đến muốn giết người phóng hỏa.

Thật sự là đứa nhỏ lớn không nổi, Lạc Tư thở dài nói : “Thật là cưng chiều mày quá rồi, quá buông thả !” Tuy rằng đã hòa giải được với người nọ, nhưng với tính cách của người nọ như thế nào có thể dễ dàng bỏ qua, về sau còn phải chuẩn bị một hậu thủ thật tốt.

Lạc Văn căn bản không suy nghĩ sâu xa như thế, đột nhiên nhớ tới một vấn đề, nói với Lạc Tư nói : “Anh à ! Cho Nhất Phương sau này theo em được không !”

“Không được !” Không hề nghĩ ngợi, Lạc Tư một lời từ chối.

“Cái gì..... vì cái gì ?!” Người anh trước tới giờ đối với mình đều hữu cần tất ứng lại kiên quyết cự tuyệt, Lạc Văn sững sốt trong chốc lát rồi nổi giận nói.

“Không được chính là không được !” Nghe đến cậu em nói, Lạc Tư theo bản năng liền cự tuyệt, y nhìn Hường Nhất Phương, lạnh lùng nói, “Mày muốn vui đùa với ai cũng được, nhưng không thể vì lấy lòng một lão nam nhân mà đi đánh khách nhân, càng không thể có cái gì mấy lời yêu ngu xuẩn !”

“Em chính là thích hắn ! Em muốn hắn ! Chỉ muốn hắn thuộc về em thôi !”

“Trước kia luôn mồm bảo yêu một cô gái đến chết đi sống lại, sau lại chẳng phải quăng cô ta đi sao ! Tạm thời không nói đến cô gái trẻ tuổi, vậy lão nam nhân này người có thể thích bao lâu ?”

.....

Hai anh em cứ như vậy khắc khẩu, mà nguyên nhân cãi nhau này là Hường Nhất Phương vẫn lẳng lặng ngồi ở một bên nghe, vài lần muốn mở miệng nhưng đều nhịn xuống.

“Đừng nói nữa !” Cuối cùng, hắn vẫn nói, lớn tiếng kêu lên.

Nhìn thấy hắn đột nhiên nói chuyện hai anh em vội ngừng lại, Hường Nhất Phương trong ban đêm âm thanh trầm thấp như tiếng nước chảy chảy vào trong tai hai anh em họ Lạc : “Ta không thuộc về bất cứ kẻ nào cả, ta chỉ muốn trả nợ xong liền đưa vợ mình về, chờ cô ấy sinh con rồi một nhà bình an tốt đẹp.”

“Các người... đừng có nói nữa.” Nam nhân bình tĩnh nhìn hai người nam tử tuổi trẻ.

“Có nghe hay không, nam nhân này căn bản sẽ không thích mày, mày vì hắn làm cái gì ? Chơi đùa là được, chẳng lẽ còn muốn đem lão nam nhân như vậy làm báu vật sao ?!” Lạc Tư cười lạnh nói với Lạc Văn.

Chàng trai cắn môi, nhìn thẳng nam nhân : “Hường Nhất Phương ! Ta biết ở trong lòng ngươi ta là kẻ như thế nào, nhưng.... ngươi cũng, đừng vì một hai câu có thể bỏ rơi ta, người về nghỉ ngơi trước, ta và anh có việc muốn nói.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Lạc Tư à.....” Nam nhân có chút áy náy nhìn chàng trai trẻ.

“Đi về !” Lạc Văn la lớn, Hường Nhất Phương nhìn thoáng qua hai người rồi cũng ra khỏi phòng.

Sau khi nhìn nam nhân đi khỏi, Lạc Văn buồn thanh nói : “Anh, kỳ thật anh cũng thích Nhất Phương phải không ?”

18. Chương 18: Nói Thật Nói Dối

Buổi tiệc đột nhiên phát sinh việc ngoài ý muốn nên dừng lại, bọn gia đình của Lạc gia ở trên hành lang giống như bình thường càng thêm chú ý hắn, mà nhân ngôn toái ngữ cũng càng phát ra rõ ràng.

“Không phải là cái lão nam nhân thì còn tưởng cậu Hai thực thích hắn !”

“Nghe nói hắn hôm nay cố ý câu dẫn Giang tiên sinh ! Giang tiên sinh vừa đẹp trai vừa có tiền, như thế nào có thể cưỡng bạo hắn ?”

“Nhìn bộ dạng của hắn thực thật thà, sau lưng coi chừng cũng thực lẳng lơ, bằng không như thế nào có thể khiến cậu Hai thích hắn.....”

Không tự chủ được bước chân nhanh hơn, nam nhân thầm nghĩ phải thoát đi nơi ồn đại này, vì cái gì mọi người đều dùng ánh mắt hèn mọn rét lạnh nhìn hắn, vì cái gì mọi người đều cho rằng hết thảy là lỗi của hắn ?

Nam nhân không rõ, cũng không suy nghĩ nhiều, hắn không thuộc về nơi này, hắn thậm chí muốn sớm ngày rời khỏi đây.

Vội vàng rời đi đại trạch chạy tới hậu viện, nam nhân thở phò phò nhìn thấy căn nhà nhỏ đen như mực cách đó không xa, bước về phía nơi duy nhất có thể cho mình nghỉ chân, giờ này khắc này hẳn thẳm nghĩ ngả vào cái giường của chính mình, nhắm mắt lại, cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không phiền não.....

“Ta thích người.....”

Lời nói của chàng trai trẻ, giống như câu thần chú lúc nào cũng quấy rầy hắn. Dần dần, thanh âm của Lạc Văn lại giống như thanh âm của một người nam tử.

Mộ Phi.....

“Đây là địa chỉ của tôi, Nhất Phương à..... Chỉ cần anh nghĩ đến, cứ đến đây tìm tôi được không ?” Cái địa chỉ kia, Hường Nhất Phương đã muốn ném đi, nhưng mỗi chữ cái trên đó hẳn lại đều nhớ như in.

Khi hắn đi vào trong thành phố, hắn nghĩ tới đi tìm Mộ Phi, cuối cùng vẫn không đi ; mà trong đêm bị vũ nhục, trong đêm khuya hắn cũng từng nghĩ chạy đi tìm Mộ Phi, cuối cùng cũng không có đi.

Hắn đã như vậy, còn có thể đi sao ?

Hắn đột nhiên rất sợ nhìn thấy Mộ Phi, sơ chuyện của mình bị Mộ Phi biết, cũng có một loại sợ hãi bị chán ghét.

Suy nghĩ lung tung, Hường Nhất Phương mờ mịt đi về căn nhà nhỏ, vừa định mở cửa lại phát hiện cửa không khóa, lúc này trên lầu truyền đến vài tiếng cười, hắn vội chạy lên, thấy được một cảnh khó tin.

Thiếu niên từng bị Lạc Văn đánh lại ở trong phòng hắn, trong tay cầm xấp tiền hắn để ở trong phòng. Thiếu niên thật không ngờ Hường Nhất Phương lại về nhanh như vậy, bị bắt gặp nó đầu tiên là sửng sốt, sau vừa cười hì hì vừa nói : “Tiệc tối thế nào, nhất định chơi đùa thực vui vẻ phải không ?”

“Bỏ tiền xuống rồi đi đi.” Hường Nhất Phương nói.

Thiếu niên hồ nghi nhìn nam nhân nói : “Người sẽ không đi nói cho Lạc tiên sinh ?”

Hường Nhất Phương ngẩng đầu nhìn thiếu niên một cái, lắc lắc đầu.

Nhưng thiếu niên lại chỉ cười, không có ý bỏ tiền xuống, Hường Nhất Phương thấy thế nhăn mày nói : “Tuổi còn nhỏ như vậy không nên làm kẻ trộm.”

“Kẻ trộm ? Người có tư cách gì nói ta !” Thiếu niên tức giận nói, “Ta nói, tiền này hãy để ta cầm lấy, dù sao người lại không dùng đến !”

“Tiền này không phải cho cậu !”

“Vì cái gì ? Dù sao vợ người đã sớm cùng người khác bỏ chạy. Thật sự là cái đồ ngu, còn ở nơi này bán, nếu vợ người đã đi rồi, người sẽ không cần tiền đó...”

“Nói vậy !” Nghe được lời của thiếu niên, Hường Nhất Phương nội tâm kèm chế lại dần dần dâng lên một nỗi sợ hãi : “Nói dối để lừa tiền cũng không nên như vậy !”

“Nói dối ?” Thiếu niên hừ lạnh một tiếng, từ trong túi tiền lấy ra tờ giấy đưa cho nam nhân, “Tự xem đi ! Thật sự là vừa già vừa nát, bị người chơi đùa cũng không biết.”

Hường Nhất Phương vội nhặt tờ giấy lên xem, biểu tình nháy mắt cứng ngắc, thiếu niên thấy thế nhân cơ hội cầm tiền chạy ra, vừa chạy vừa lắc đầu cười lạnh : “Vợ bỏ đi lấy chồng còn bị nam nhân thao, thật sự là ngu xuẩn !”

.....

“Như thế nào..... lại như vậy.....” Đôi tay cầm tờ giấy hơi hơi rung động, nam nhân không thể tin được cứ tự nói, chỉ cảm thấy đôi tay không ức chế được cứ run rẩy.

Không..... Hắn muốn đi hỏi rõ ràng ! Đến hỏi Lạc Tư, đến hỏi Lạc Văn, rằng chữ viết trên đó có phải sự thật hay không. ?

Nam nhân chạy ra khỏi căn nhà nhỏ.

“Anh, kỳ thật anh cũng thích Nhất Phương phải không ?”

“Thích ? Nói chuyện gì gốc thế hả !” Đùa, y như thế nào sẽ thích lão nam nhân kia, vừa già lại gốc, “Tiểu Văn, tên kia đối với em làm cái gì khiến em nói với anh như vậy ?”

“Em trước kia chưa bao giờ lớn tiếng với anh, cái nam nhân kia quả thực là tai họa !”

Lạc Văn lắc lắc đầu, nghiêm chỉnh nói : “Em không biết..... Nhưng em chỉ.... chỉ không muốn nhìn thấy hắn cùng người khác một chỗ. Anh, chính anh vẫn nói với em, Hướng Nhất Phương bắt quá chỉ là một món đồ chơi trong cuộc sống nhàm chán thôi, nếu là món đồ chơi thì tặng lại em thì thế nào ?”

Nói ra lời trái lương tâm, chỉ là vì muốn anh trai đem nam nhân kia trả lại cho mình.

“Em cũng biết hắn bắt quá chỉ là một món đồ chơi, là một món đồ chơi trong trò chơi thôi, mà trò chơi này đến lúc cao trào chính là nam nhân kia phát hiện kết quả mà mình làm được bấy lâu đều là công dã tràng.” Hung hăng hút điếu thuốc, Lạc Tư cười lạnh nói một tiếng, “Chịu đựng tất cả, trả giá tất cả, cái đối lấy chính là sự thật cùng nói dối.”

“.....Làm sao bây giờ.....” Nếu nam nhân vẫn mỉm cười đối mặt với cuộc sống kia biết rõ chân tướng thì sẽ nghĩ như thế nào, chắc là sẽ rất hận bọn hắn, Lạc Văn gãi gãi đầu, “Không nói cho hắn là được rồi, nói là vợ hắn đã chạy theo người khác ! Dù sao đây cũng là sự thật, Tổ Văn gì đó đã sớm bị Mộ Phi chuộc đi không phải sao ?”

“Có thể nói dối cả đời ? Hừ ! Bởi vì hắn là người mà Mộ Phi thích, ta mới cố ý an bài vũ nhục hắn. Tên khốn kiếp nào trước đây đoạt lấy việc làm ăn của ta, nếu hắn biết người mình thích bị nam nhân khác đè ép.... ha hả !”

“Rầm”

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng vang, Lạc Tư đi đến mở cửa ra thì thấy ngoài cửa không có ai khác, nhưng tờ giấy bị vò lại hiện vào trong mắt y.

“Là hắn..... hắn đã nghe được.....” Khi nói ra những lời này, ngón tay của Lạc Tư có chút run rẩy. nam nhân kia đã nghe được bọn hắn nói chuyện, có nghĩa là hắn đã biết hết.

Mà Lạc Văn đuổi tới thì trong mắt cũng hiện ra biểu cảm giống anh trai mình - sợ hãi.

“Làm sao bây giờ.....” Lạc Văn không biết làm sao, không thể tưởng tượng nam nhân kia lúc biết chân tướng sự việc sẽ hận bọn hắn đến bao nhiêu.

“Đuổi theo !” Vô luận Hướng Nhất Phương nghe được cái gì, cũng không thể cho hắn rời đi !

19. Chương 19: Giao Dịch Chạy Trốn

Trên đường núi gấp khúc, một thân ảnh chật vật trong đêm tối mù quáng chạy trốn, gió đêm lạnh lùng, hàn khí lắng nhân, cũng không bằng nội tâm lạnh lẽo trong lòng, cái gì gọi là “lòng nguội lạnh”, ở ngoài cửa nghe được hai anh em họ Lạc nói chuyện Hướng Nhất Phương hoàn toàn ném thử.

Đến bây giờ hắn vẫn chịu đựng hết thấy, trả giá hết thấy, đều chỉ là nằm trong bàn cờ của kẻ khác !

Rời đi ! Rời đi nơi này ! Nam nhân không bao giờ nữa.... muốn ở nơi tràn ngập lời nói dối này, một tháng qua mỗi ngày đều nhận lấy vũ nhục, vô luận gặp phải khuất nhục như thế nào, cho tới nay đều vì cứu lấy người vợ mà chống đỡ lấy thể xác và tinh thần đã mệt mỏi không thôi.

Nhưng mà sự thật, lại một lần nữa đem hắn đẩy vào hố sâu của tuyệt vọng.

Nói cái gì đều là giả, này hết thấy hóa ra đều là nói dối, vì cái gì cố tình lừa hắn ? Nghĩ muốn an an phận phận, cuộc sống thản nhiên ở nông thôn cũng không thể có sao ?

Nam nhân liều mạng chạy về phía trước, phía sau là người tìm kiếm hắn do Lạc gia phái đi, bóng đêm rất tối, nam nhân chạy quá nhanh lần lượt té lăn trên đất, lại lần lượt đứng lên, chạy vào đám cỏ dại có thể cắt ngang làn da, tránh né những tiếng tìm kiếm ngày càng rõ ràng kia.

Bộp một tiếng, chân vướng vào cành cây trên mặt đất, nam nhân lại một lần nữa ngã nhào xuống đất, không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn. Nhưng mà giờ phút này, hắn chỉ muốn chạy đi, rời khỏi Lạc gia.

“A.... Thật đáng thương nha ! Như thế nào lại thảm hại tới vậy, Trung y đại thúc ?” Thanh âm mang vẻ trêu đùa vang lên trong bóng đêm, nghe có vẻ quan thuộc, rồi lại nghĩ muốn chưa từng quen biết.

“Ai ?” Từ trên mặt đất đứng lên, Hướng Nhất Phương cảnh giác nhìn thấy bóng người đàn ông mập mờ kia, vừa chuẩn bị tụt thời tránh ra.

Như là nhìn ra ý đồ của nam nhân, nam tử trong bóng đêm nhỏ giọng nở nụ cười : “Trốn không thoát đâu, Lạc Tư sẽ không bỏ qua ngươi.” Từng bước tiếp cận nam nhân, Hướng Nhất Phương nhìn rõ gương mặt của người đi tới, không khỏi kinh ngạc ra tiếng : “Là người ?”

“A ! Thật cảm động nha, cư nhiên còn nhớ rõ ta.” Nam tử vẻ mặt hồ ly tà mị cười ở trên thân nam nhân quét một vòng, ôm tay cười nói : “Thật thảm hại, cơ mà cho dù ngươi có chạy như thế nào cũng chạy không khỏi nơi này, Lạc Tư cũng sẽ không thả ngươi đâu !”

Hướng Nhất Phương cảnh giác nhìn nam tử tà mị này, mím môi không nói gì.

“Sao lại nhìn tôi như thế, tốt xấu gì chúng ta quen biết cũng đã lâu !” Nói đến chuyện này Hắc Ngân liền thương tâm, nam nhân trước mắt vốn là của hắn, đều do cái điện thoại trời đánh kia ! Cơ mà , là của hắn, sẽ là của hắn.

“Cơ mà đại thúc à, nếu như bị Lạc Tư quơ được y cũng sẽ không thả ngươi đi. Nói không chừng sẽ dùng dây thừng trói ngươi lại, ngấm lại thật sự đáng sợ đó !” Hắc Ngân thở dài ra vẻ khoa trương, liếc mắt nhìn phía ánh sáng cách đó không xa, “Nhiều người như vậy, Lạc Tư thật đúng là thực coi trọng ngươi.....” Lạc Tư này.....

“Giúp ta rời khỏi nơi này.” nam nhân buồn thanh nói.

“Cái gì ?” Ngữ khí kinh ngạc nhưng không che dấu được ý cười của nam tử.

“Giúp ta rời đi nơi này, nói điều kiện của ngươi đi.” Ở Lạc phủ một thời gian, Hướng Nhất Phương không ngu ngốc hiểu ra được quan hệ lợi ích người với người kia.

“A ? Ta không hiểu nha.....” Hắc Ngân vui cười nhìn nam nhân.

Không hiểu ?! Hừ ! Hướng Nhất Phương thấp giọng cười, nói : “Ngươi đột nhiên xuất hiện ở đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, nói ra điều kiện của ngươi, chỉ cần có thể giúp ta rời đi nơi này..... thể nào cũng được.”

Khuất nhục, cũng không phải một hai lần. Tâm tư của Hắc Ngân hẳn đại khái cũng có thể đoán ra được, khuất nhục một lần, cũng tốt hơn so với cả đời. Dù sao, thân mình này cũng không phải lần đầu tiên gặp chuyện như vậy.

Lúc này, ánh sáng cùng tiếng người càng ngày càng gần.

“Mau tìm ! Các người qua bên kia, những người khác đi theo ta !”

Hắc Ngân nhìn chằm chằm nam nhân trầm mặc không nói gì, trong đêm tối, nam nhân có chút bi thương mà tuyệt vọng kia, vẻ mặt ẩn nhẫn mà bất đắc dĩ không làm cho Hắc Ngân cảm thấy đau lòng, lại càng kích thích cảm xúc sôi sục của gã.

Trên người một trận đê nặng, Hướng Nhất Phương bị Hắc Ngân đè ra trên mặt đất. ngay sau đó là một nụ hôn nóng chạy, quần áo cũng bị cởi ra, tay nam tử cũng nhân cơ hội mà chui vào, dùng sức vuốt ve làn da co giãn của nam nhân.

“A, thật lạnh cảm nha !” Nhìn thấy nam nhân nửa trần truồng bên dưới không hề phản kháng, Hắc Ngân ngược lại bật cười, “Như vậy lại càng có thể kích thích tính chinh phục của đàn ông đó, đại thúc à.....”

Cùng với thanh âm vui cười là một đôi tay lạnh lẽo, chậm rãi chui vào trong quần lót của nam nhân....

Nam tử gặm cắn vuốt ve, tiếng người lại càng lúc càng gần, Hướng Nhất Phương hết thấy cũng không muốn xem, không muốn nghe, gắt gao nhắm hai mắt, giống như một con rối dưới thân chủ nhân yêu lạnh giãy dụa.

“Ta chính là lên thật sự đó.....”

Thanh âm lạnh lùng ở trong đêm tối nhẹ nhàng vang lên, sau tiếng cành cây khô bị bẻ gãy vỡ tan lại là tiếng khó nức nở, nhẹ nhàng mà tuyệt vọng.

Làm như nghe được tiếng ồn ào đó, đèn pin chiếu tới, vài tiếng kinh hô kinh ngạc, cùng với tiếng chửi của nam tử trên người, sau đó, là tiếng xin lỗi cùng bước chân vội vã rời đi.

Ánh sáng biến mất, tiếng người cũng không có.....

Nhưng là nam tử trên người tùy ý rong ruổi ngược lại càng ngày càng thêm chà đạp thân thể mình, lần lượt mạnh mẽ tiến vào, lại một lần nữa điên cuồng khuếch trương, ngón tay linh hoạt mà lạnh lẽo như biết nhược điểm của thân thể nam nhân ra sao cứ khiến thân thể nam nhân bất đắc dĩ phản ứng.

Mà phản ứng này của thân thể, lại càng thêm làm cho Hướng Nhất Phương lâm vào một loại cảm xúc chán ghét khó có thể miêu tả.....

“Bọn họ đã đi rồi.....” Đưa đầu chôn vào trong hõm vai của nam nhân, Hắc Ngân thấp giọng cười, mang theo thanh âm mê hoặc lòng người va chạm vào trái tim ngày càng yếu ớt của nam nhân, “Khổ sở thì cứ khóc ra, ta muốn nhìn bộ dáng khóc lóc của người.”

“Bị người lừa gạt, bị người phản bội, đánh mất tôn nghiêm, bây giờ còn bị ta đè ép, trong lòng nhất định rất rất khó chịu ! Vì cái gì không khóc ?” Lần lượt xỏ xuyên qua nam nhân, Hắc Ngân tựa hồ thực hưởng thụ cảm giác trong hoàn cảnh này ép buộc kẻ khác, không biết nam nhân dưới thân vô luận bị thi bạo như thế nào, cũng đều thờ ơ.

Trầm mặc nhận lấy thi bạo của nam tử, cho đến khi chấm dứt.

“Xong rồi sao ? Đưa ta đi một chỗ.....”

Ngửi lấy mùi hương trước sau như một nhẹ nhàng khoan khoái của nam nhân, Hắc Ngân thấp giọng cười nói : “Còn tưởng rằng người một câu cũng không nói, người muốn đi thế nào ? Hửm ?” Nam tử sau khi thỏa mãn tâm tình luôn có vẻ rất tốt.

Nhưng là, Hắc Ngân cũng khoogn phải là người dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Ít nhất là sau việc này, gã đối với người có mối quan hệ với Mộ Phi sinh ra một ý tưởng mới.

20. Chương 20: Thác Thân Vượt Qua

Nơi Hướng Nhất Phương muốn đi, Hắc Ngân biết.

“Không tắm rửa lại à ?” Quần áo bên người đã nhàu cả, một phần còn bị xé rách, mà vài nơi trên người nam nhân cũng bị nhánh cây quệt vào làm tím vết máu, thấy thế nào cũng thực thảm hại.

Đối với “hảo tâm đề nghị” của Hắc Ngân, Hướng Nhất Phương chỉ nói một chữ “Không”, vẫn như trước nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ. An toàn rời khỏi Lạc phủ, đi vào thành phố lớn đèn màu bảy sắc, đèn neon ban đêm cứ không ngừng chiếu sáng, lại càng xông ra hơi thở lạnh lẽo của thành thị.

Mộ Phi cùng Lạc Tư ở trong vòng lẩn quẩn nổi tiếng không vừa mắt nhau, trên thương trường giờ đánh về cả cuộc sống. Cùng sinh hoạt trong một thành phố, không thể không nói bọn họ thật đúng là quái dị, rõ ràng cùng đối phương đối địch như vậy, còn cố tình phải ở cùng một thành thị.

Đối với Hường Nhất Phương sinh ra hứng thú, nhất là ngày đó qua Lạc Phủ bị Lạc Tư cự tuyệt cho gặp Trung y đại thúc, Hắc Ngân liền ngầm điều tra một chút nam nhân này, nam nhân hóa ra có liên quan đến Mộ Phi.

“Tối rồi.” Dừng xe lại, khách sạn xa hoa phía trước chính là nơi Mộ Phi thường xuyên đến ở tạm, “Muốn ta cùng người vào không ?” Hắc Ngân cười nhìn nam nhân.

“Không cần đâu, cảm ơn.” Thanh âm của nam nhân có vẻ mệt mỏi mà vô lực, rồi lại lộ ra một phần cố chấp.

Về cố chấp làm cho Hắc Ngân đột nhiên có chút khó chịu : “Cảm ơn ? Đây là một phần của giao dịch, cảm tạ ta làm cái gì, ta chỉ người xấu mà thôi !” Hắc Ngân thay nam nhân mở cửa ra.

Hường Nhất Phương quay đầu lại..... nhìn Hắc Ngân một cái, Hắc Ngân như trước cười híp đôi mắt hồ ly, sau khi cùng nam nhân xuống xe lại lầm bầm lầu bầu : “Thật là, gì chứ dùng ánh mắt trong suốt như vậy nhìn ta, thật có cảm giác tội lỗi.....”

Hắc Ngân chạy xe, không có rời đi, mà là tắt thuốc đứng ở một bên, âm thầm nhìn chăm chú nhất cử nhất động của nam nhân.

Vì cái gì ta muốn đến nơi này ? Đứng ở một bên bồn hoa có thể che chắn thân mình, Hường Nhất Phương đứng lặng mơ hồ ngắm khách sạn hoa lệ.

Cơn giãy dụa phức tạp trong lòng hắn, tránh ở sau bồn hoa không thể đi ra nửa bước, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn, không biết suy nghĩ cái gì.

Ban ngày tuy rằng nóng, nhưng ban đêm tựa hồ càng lạnh, cơn gió rét lạnh vù vù thổi vào trong ống tay áo, hắn thủy chung vẫn lẳng lẳng nhìn, giống như đang chờ đợi cái gì.

Cho đến lúc..... một chiếc xe có rèm che đứng ở trước cửa khách sạn, một nam tử hình dáng lạnh lùng cao gầy trừ trên xe đi xuống, Hường Nhất Phương đột nhiên khẽ run mình, là cậu ấy..... Là đứa trẻ trước kia cứ thích bám lấy hắn, theo năm tháng trôi qua bất tri bất giác đã lớn dần thành một nam tử vĩ đại, anh khí bức người.

Thằng đồ tể này.... Cậu ta càng ngày càng vĩ đại, đây là ý nghĩ của Hường Nhất Phương khi nhìn thấy nam tử. Bất tri bất giác, Hường Nhất Phương từ phía sườn bên bước ra từng bước.

Ta có nên đi đến không ? Trong lúc do dự, trên xe lại bước xuống một nữ tử xinh đẹp đang đỡ lấy bụng, nữ tử trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, điều này khiến Hường Nhất Phương thu hồi bước đi, một lần nữa trở về nơi có thể che lấy thân ảnh của mình trong bóng đêm.

Nguyên lai Tổ Văn thật sự ở bên cạnh tên nhóc này, thoát nhìn..... thực hạnh phúc.

Nam nhân lặng lẽ trộm nhìn Tổ Văn cùng Mộ Phi, vốn tưởng rằng bọn họ nhanh chóng đi vào khách sạn, dù sao bên ngoài có hơi lạnh, nhưng người con trai anh tuấn cách đó không xa lúc nữ tử tiếng vào khách sạn vẫn như cũ đứng ở bên ngoài, trên mặt mang vẻ vẻ nghi hoặc, như là đang tìm kiếm cái gì, có một chút không xác định, trong đôi mắt kiên nghị không che dấu vẻ chờ đợi cùng khao khát.

Phần chờ đợi cùng khao khát kia, làm cho nam nhân có chút run sợ, giống như bị chuốc rượu, vụng vụng hồ hồ như bị gió lạnh thổi vào lý trí.

Đến lúc phải đi rồi, trở lại cái thôn nhỏ, lại tiếp tục cuộc sống thường thường thân nhiên của hắn.

Đầu thực choáng váng, Hường Nhất Phương xoa xoa cái đầu càng ngày càng nặng, trong đôi mắt vẫn nhìn người con trai đứng ngoài khách sạn, lắc lư đưa chuyển thân mình, từng bước từng bước đi, hạnh phúc của bọn họ, chính mình không với tay tới được.

Hắn không biết, lúc hắn xoay người, đôi mắt kiên định kia đã muốn bắn về phía hắn.

“Nhất Phương, là anh sao ?” Một tiếng kinh hãi không kèm chế được la lên khiến tầm lưng kia giật mình, cũng đồng dạng trong bóng đêm hiện ra cái nhìn chăm chú của một con hồ ly.

Hường Nhất Phương không dám quay đầu lại, nghe đến thanh âm quen thuộc kia bản năng lại chạy nhanh lên. Vô luận thế nào, cũng không thể cho tên nhóc ấy nhìn thấy mình.

Mà nguyên lai Mộ Phi đang nghi hoặc nhìn về phía thân ảnh lão đảo kia nghe thấy tiếng mình càng bước nhanh hơn, đã càng tin chắc ý nghĩ của mình, không biết người kia đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì đã đến nơi này còn không dám đi ra gặp mình ?

“Nhất Phương ! Đứng lại ! Anh đi đâu vậy ?” Mộ Phi phát cuồng chạy về phía nam nhân đang lão đảo chạy trốn.

Nhất định đã xảy ra chuyện gì, bằng không người nọ không thể chỉ ở một bên lén nhìn mình, còn không dám đi ra gặp ! Một khắc vừa xuống xe, chàng liền cảm thấy được một cỗ hơi thở quen thuộc ở gần, cũng có người đang lặng lẽ nhìn chàng ! Chuyện duy nhất có thể biết được lúc này là chàng không thể để cho kẻ kia liền như vậy rời đi !

Thanh âm phía sau càng ngày càng gần, mọi vật trước mắt càng ngày càng mơ hồ, hai chân cứ như đá càng ngày càng nặng, Hướng Nhất Phương chỉ biết theo bản năng chạy về phía trước, còn muốn chạy đến nơi nào, hấn căn bản không biết.

“Đi lên !” Nhưng vào lúc này một chiếc xe thể thao đứng bên cạnh nam nhân, Hắc Ngân mở cửa xe đem Hướng Nhất Phương túm vào trong xe, nhanh chóng đề xe chạy đi.

Trơ mắt nhìn nam nhân bị xe cướp đi, Mộ Phi mắng to một tiếng xoay người bỏ chạy đến xe của mình, Tổ Vân nghe tiếng nghi hoặc hỏi : “Anh Phi, xảy ra chuyện gì ?! Anh đi đâu vậy ? Anh Phi !”

Nữ nhân lớn tiếng hô, đáp lại lời cô chỉ có tiếng ô tô khởi động chạy như bay.

“Có phải.... Hướng đại ca không ?” Tổ Vân lẳng lẳng đứng ở bên ngoài, cúi đầu vuốt ve cái bụng đã muốn hiện rõ, cô đích thực đã nghe Mộ Phi gọi to tên của Hướng Nhất Phương.

Chắc là thế, cũng chỉ có Hướng Nhất Phương mới có thể làm cho Mộ Phi kích động như vậy, khiến cho nam tử thường ngày bình tĩnh âm trầm mất đi không chế, trở nên nôn nóng bất an.

?

Từ khi biết Hướng Nhất Phương đến trong thành phố tìm mình, Mộ Phi mỗi ngày liền phái người đi tìm Hướng đại ca, nhưng tìm hơn một tháng vẫn không hề có tin tức. Tổ Vân bản thân vui vẻ gặp được Mộ Phi cùng lúc cũng thực lo lắng, lo lắng mất đi bóng dáng vẫn thường hay chăm sóc mình của Hướng Nhất Phương, nhưng lúc này giờ phút này, làm một người phụ nữ, trong lòng cô có chút chua xót.

“A, thật mạo hiểm nha !” Dựa vào kỹ thuật cao siêu đem Mộ Phi gắt gao bám theo sau chạy lệch qua một bên, Hắc Ngân tâm tình tốt khe khẽ hát, cái thẳng Mộ Phi kia đúng thật là không muốn sống, chạy nhanh như vậy !

“Ha ha ha.... Ngẫm lại cũng rất thú vị, người nói gì đi đại thúc ?” Sau một trận cười điên cuồng không ai đáp lại, Hắc Ngân nhìn Hướng Nhất Phương đang ngã vào trên xe, phát giác có chút bất ổn nói, “Đại thúc à ?” Tay đưa tới đẩy đẩy, cũng không hề có phản ứng.

“Xì ! Xỉu rồi à.....” Sờ sờ cái trán của nam nhân, Hắc Ngân nhú mày, “Rõ ràng là thầy thuốc còn không biết tự chăm sóc bản thân, thật là dọa người !”

Trong xe, Hắc Ngân lại nhìn nam nhân, đôi mắt hồ ly sau một trận tính kế cười hì hì tự nhủ : “Không bằng làm cho Mộ Phi biết chân tướng đi, đến lúc đó nhất định cùng tên Lạc Tư kia đánh nhau, ngẫm lại còn có thú nha, ha hã !”

21. Chương 21: Ngây Ngô Yêu Đường

Lần đầu tiên gặp Mộ Phi là khi chàng vẫn là một đứa nhỏ choai choai, vừa mới bị thầy dẫn đến, trầm mặc đứng ở một bên, khi đó Tổ Vân thường xuyên đi cùng A Phi nói chuyện, cơ mà vô luận thế nào cũng không

nói được một lời, giống như tất cả mọi người đều bị chàng cự tuyệt, giống như một pho tượng xinh đẹp lạnh như băng đứng cách xa ngàn dặm.

Đứa trẻ kia, nghe nói là trong nhà có chuyện nên được cô cho ở nhờ, nhưng mà lại ở suốt sáu năm. Suốt sáu năm, chưa bao giờ gặp một người nào từ gia đình đứa trẻ, giống như kẻ không có người thân.

Đứa trẻ sớm trưởng thành, làm cho Hường Nhất Phương trong lòng chua xót, đôi mắt kia lại quá kiên nghị, thường khiến cho nam nhân đau lòng, nếu đây không phải là đứa trẻ thì sẽ là một cặp mắt phức tạp.

Từ khi Mộ Phi đến, Hường Nhất Phương bắt đầu thử đi tiếp xúc với nam hài, nhưng mỗi một lần đều bị ánh mắt lạnh như băng cự tuyệt, vẻ trầm mặc trong ánh mắt hiện lên rõ cảm giác không tin tưởng.

Mà sau mỗi lần bị cự tuyệt, Hường Nhất Phương chỉ cười cười, sau đó rời đi. Mỗi một lần, lúc nam nhân xoay người rời đi, cặp mắt kiên nghị kia lại lặng lẽ dõi theo.

Tình trạng xấu hổ đó cứ giằng co suốt nửa năm, cho đến mùa hè, có chuyển biến, sau đó hết thấy đều thay đổi.

Ngày mùa hè nắng đẹp cao cao bắt tại phía chân trời, mây trắng dày to phò bày ở chân trời, dòng suối trong suốt chảy vắt qua cánh đồng xanh mượt, tiếng sơn ca trong trẻo ở sơn cốc cứ lạnh lẽo rạo rạo.

“A Phi, cùng ta đi hái thuốc nhé ?” Lại một lần nữa, nam nhân hướng đứa trẻ trầm mặc nói, khuôn mặt tươi cười ôn hòa dưới ánh mặt trời phóng đại vô hạn, “Ồ trên núi có thể ngắm nhiều cái thú vị lắm !”

Ngủ gật.... Nam hài ở trong lòng nói thầm một câu, ngốc như vậy còn muốn lừa mình ? Coi thường chàng là nhóc con sao ? Tuy rằng là nghĩ như thế, nhưng có lẽ là khi đó thanh âm của nam nhân quá mức ôn nhu, quá mức trầm thấp, quá mức mê người, nam hài gật đầu.

Trên con đường núi cứ phải thở hổn hển gạt cành cây hướng về phía trước, nam hài nhìn thấy thân hình cao lớn đằng trước mà tức giận bất bình, ta vì cái gì phải đáp ứng hắn ? Khi chàng còn không biết vấn đề này, người phía trước đột nhiên ngừng lại, nam hài đang đi lên lập tức dừng phải.

Đáng ghét ! Sao lại đột nhiên dừng lại ? Tiểu Mộ Phi bấu môi chuẩn bị phát hỏa, vừa ngẩng đầu lên liền thấy khuôn mặt ôn nhu tươi cười kia vô hạn phóng đại : “Mệt không ? Nắm lấy ta.”

Nam nhân vươn ôn hòa hiền hậu vươn cánh tay sạch sẽ, Tiểu Mộ Phi bắt tay nắm lên, rất nhanh đã bị bàn tay to nắm thật chặt, thật ấm áp, thật sạch sẽ, thật có lực. Nam nhân cười đến càng vui vẻ, Mộ Phi đột nhiên tìm được đáp án của vấn đề vừa đắm chìm suy nghĩ - là vì có thể nhìn thấy nụ cười của nam nhân.

Vượt ngoài dự kiến của Hường Nhất Phương, nam hài hôm nay tuy rằng vẫn trầm mặc ít lời giống như trước đây, mặc hắn độc thoại vẫn không đáp lại một chữ, nhưng cũng rất nhu thuận làm cho mình nắm tay hắn, như vậy so ra tốt hơn trước kia nhiều.

Hường Nhất Phương giảng giải cho Mộ Phi hoa hoa thảo thảo trên núi, điều thú vị trùng ngư, loại nào có thể dùng để chế được, loại nào không ăn được, giống như một quyển sách thuốc thật lớn cứ nói không ngừng. Mộ Phi tuy rằng đáp lời, nhưng vẫn bị vẻ trí thức uyên bác của nam nhân thuyết phục.

Trời mùa hè luôn chuyển biến rất nhanh, một giây trước trời vẫn tinh không vạn lý, ngay sau đó đã mây đen đầy trời, bầu trời nắng đẹp nháy mắt trở thành âm u, bị bao phủ bởi tầng tầng mây.

Sắp mưa ! Mộ Phi ngẩng đầu nhìn trời nghe được tiếng nói của nam nhân bên cạnh, mang theo một tia lo âu cùng sợ hãi : “Có sét đánh à ? Hay là nhanh trở về đi.”

Nếu là mưa rào trong mùa hè thì sẽ có sấm chớp, hiện tại trở về nhất định sẽ ướt ! Mộ Phi tất nhiên không muốn trở về ngay, nói câu đầu tiên trong ngày : “Tìm sơn động tránh mưa đi, đợi mưa tạnh lại đã.” Nghe đến nam hài nói chuyện nam nhân biểu hiện ra một loại vui sướng, nhưng trên mặt tựa hồ lại có một ít do dự.

Giống như hạ một quyết tâm lớn, Hường Nhất Phương cười nói với Mộ Phi : “Đi thôi, chúng ta đi tìm sơn động.” Có chút không đúng, rồi lại không thể nói rõ là không đúng chỗ nào.... Mộ Phi nghi hoặc đi theo nam nhân đi vào sơn động.

“Rầm rầm !” Trong không trung nổ vang một tiếng, giống như núi đá bị đánh, theo tiếng sấm cuộn cuộn, một tia chớp bổ ra ám lấy không trung, từng hạt mưa lớn rú rậm rạp từ trên trời mà bay xuống, bật xuống đất lưu lại những vũng nước nhỏ đầy bùn đất.

Ngồi ở cửa động, Mộ Phi nhìn bầu trời bên ngoài mưa gió mênh mông, nhất là bọt nước cửa động không ngừng rơi xuống càng như là thủy liên động trong tiểu thuyết. Nhìn một lúc, Mộ Phi có vẻ có chút không yên lòng, nam nhân kia từ khi đi vào động liền đi vào bên trong không biết đang làm cái gì.

Chẳng lẽ hắn mặc kệ ta ?! Mộ Phi trong lòng đột nhiên nóng giận, sau khi nhàm chán liền đi vào trong, không biết cái tên kia sợ gì chứ ? Nghĩ nghĩ rồi thoáng nhìn thấy một bóng người lui ở trong động. Bạn đang ?

“Này, người làm sao thế ?” Mộ Phi đi đến, kẻ vốn định phát hỏa lập tức trở nên sợ hãi, nam nhân không có trả lời chàng, chỉ gắt gao ôm đầu lui vào trong góc, thân mình cũng lạnh run cả lên.

Theo một trần sấm rền âm vang, nam nhân phát ra một tiếng khe khẽ khó nghe thấy được, đó là tiếng sợ hãi cùng yếu ớt làm cho nam hài không thể tin được.

“Này..... Người không sao chứ ?” Mộ Phi nói dịu dàng, ngồi bên cạnh nam nhân vẫn lạnh run như trước.

Sợ sét đánh..... vì cái gì còn muốn nhường ta chứ ? Thật sự là đồ ngốc ! Vừa mắng trong lòng, nam hài vừa vương lấy cánh tay nhỏ bé ôm lấy nam nhân, thoải mái không ngờ.

Đến khi đông tố chấm dứt, Hường Nhất Phương phát hiện bản thân một đại nam nhân bị một đứa trẻ gắt gao ôm lấy, hắn nở nụ cười : “Cám ơn.....” Nam hài bĩu môi, rất có khí khái nam nhi nói với hắn : “Về sau ta sẽ bảo hộ ngươi !”

Hường Nhất Phương sửng sốt, lại trịnh trọng gật gật đầu : “Tốt !” Hắn không ngờ, vì những lời này, nam hài đã cố gắng rất nhiều, chỉ vì lớn dần làm một người cho thể cho nam nhân dựa vào mỗi khi đông tố.

Từ ngày đó về sau, Mộ Phi thường xuyên chạy tới cùng Hường Nhất Phương nằm ngủ, rồi dần dần thành cuộc sống cùng ăn cùng ở.

Ở trong trường học Mộ Phi thành Đại minh tinh, có tiếng học tập như điên, thi cử đều đứng thứ nhất, cuộc thi cả nước gì đó cũng đứng đầu, hơn nữa tiểu tử này vừa đến thời kỳ trưởng thành bắt đầu cao lớn, từ một đứa trẻ nhanh chóng lớn thành một đại nam tử cao hơn cả Hường Nhất Phương một chút, chuyện này cứ làm cho Hường Nhất Phương buồn bã than không thôi.

Mỗi lần Hường Nhất Phương lấy giọng điệu ông già nói Mộ Phi lúc mới đến chỉ cao tới thắt lưng của hắn, hiện tại so với mình còn muốn cao hơn một đầu ngón tay, Mộ Phi liền đem nam nhân đẩy vào tường cù cù, cười xấu xa nói : “Ta không phải tiểu hài tử !”

“Đã biết, đã biết, mau đứng lên !” Tên này, đã dậy thì hai năm nay còn muốn bám lấy hắn, bám lấy hắn còn chưa nói tới việc thường xuyên dùng sức mạnh bắt nạt hắn, thật không là lúc nào nuôi dạy thành đứa hư hỏng này !

Chàng thích ôm Hường Nhất Phương, cảm giác ôm một cái thật lớn đưa vào trong lồng ngực, cảm giác chỉ thuộc về mình.

Nam hài lớn thành thanh niên, lại như trước bám lấy nam nhân, cho dù bị đuổi về phòng , buổi tối cũng sẽ lặng lẽ chạy vào trong ổ chăn của nam nhân. Mượn danh viết : “Buổi tối sét đánh ta sẽ bảo hộ ngươi !” làm cho Hường Nhất Phương dở khóc dở cười.

Đứa trẻ lạnh như băng hôm nào hôm nay như thế nào lại thay đổi !

Có một ngày ở trong trường học, Mộ Phi thất thần nhìn ra bầu trời đầy mây đen kịt ngoài cửa sổ : “Hôm nay sẽ có sét đánh ?” Có chút lo lắng, nhưng mừng thầm lại nhiều, loại mừng thầm làm cho chàng có chút nhộn nhạo tâm thần.

Đến giờ này, giáo viên lại tách con trai con gái ra, sau đó phi thường mệt mỏi giảng giải cái gì mà vấn đề nam sinh tuổi dậy thì. Mộ Phi cảm thấy thực buồn cười, này cũng không phải cái gì mà người ta không nhận thấy, sao lại có cái kiểu y như xã hội cũ.

Cơ mà chàng hiểu được càng nhiều, trong lòng nghi hoặc cũng càng ngày càng lớn. Đối mặt với mấy nữ sinh tới tuổi dậy thì, chàng nhìn rồi nhìn, thu được thư tình mấy cô nữ sinh lặng lẽ nhét trong ngăn kéo chàng cũng sẽ tự hào, điều này chứng tỏ chàng là một người con trai bình thường.

Nhưng..... tựa hồ có chút không giống.

“Buổi tối sẽ có sét đánh !” Về đến nhà, sau khi nói lời chính nghĩa, Mộ Phi mãn nguyện cùng nam nhân ngủ ở trên một cái giường, làm cho nỗi nghi hoặc ban ngày còn lớn hơn nữa !

Nhìn thấy nam nhân thân mình trần tui, chàng có loại cảm giác kỳ quái, trong lòng ngứa ngứa, khó nhịn, yết hậu lại khàn khàn. Đây cũng không phải hiện tượng tốt, nếu trước kia chàng nhất định sẽ đi tới mãnh liệt ôm nam nhân một cái, nhưng hôm nay vẫn không nhúc nhích. buổi tối bên ngoài quả nhiên có sét đánh, nhìn đến n trên giường lui thành một khối, chàng do dự vừa muốn vừa không muốn ôm lấy.

Cho đến khi nghe được một tiếng kêu rên, phá hỏng cái dây cót buộc chặt trong lòng chàng, cái gì chó má nghi hoặc đều bị chàng phóng ra đến chín tầng mây ! Nghĩ chuyện này để làm gì ? Chàng trường tới ôm chặt lấy nam nhân đang lạnh run, an ủi : “Không sợ, ta ở đây.” Nam nhân trong lòng ngực dần dần bình tĩnh trở lại, chàng lại một đêm không ngủ, ngủ không được, vì chàng có loại phản ứng sinh lý thực mất mặt.

22. Chương 22: Tình Nghĩa Lương Nan

Trong gió thu về nên một cảnh tượng nhỏ hẹp, lá cây đong đưa, bị gió lạnh đưa xuống mặt đất, bị vùi vào trong đất. Cát về với cát, đất về với đất.

“Mẹ !” Tiếng khóc thảm thiết vang lên trong cái thôn nhỏ yên tĩnh, tô vẽ thêm hơi thở bi thương của mùa thu.

Khi Mộ Phi đến ở được năm thứ ba, mẹ của Tổ Văn nhiễm bệnh qua đời, cho dù thầy y thuật có cao siêu tới đâu cũng không chống lại được quy luật sinh tử. Sau tang lễ, thầy cùng Tổ Văn đều đau lòng khổ sở ở trong phòng không ra. Mộ Phi tìm một người, sau tang lễ tìm không thấy tung tích.

Hướng Nhất Phương một người trốn vào trong núi, dựa vào thân cây, nhìn thấy lá vàng rơi trên đất, ánh nắng chiều trong không trung vẫn diễm lệ như trước, đỏ như lửa. Cảnh đẹp như vậy nhưng hần không có tâm tình đi thưởng thức, trong đầu nghĩ đến lời nói của cô trước khi qua đời, tuy rằng mịt mờ, ý tứ kia Hướng Nhất Phương nghe có thể hiểu được.

“A Phi là thiếu gia trong thành phố, là con một, cho dù tương lai không cùng Tổ Văn kết hôn, chung quy vẫn sẽ cưới vợ. Nhất Phương à, con hiểu ý của ta không ? Con nhất định hiểu..... Mộ Phi rất ý lại con.”

Hần hiểu, hần rất hiểu, về sau phải ít ở bên cạnh Mộ Phi, cũng không thể mọi chuyện đều nhân nhượng Mộ Phi, càng không thể..... càng không thể cho Mộ Phi đến giường của mình.

“Nhất Phương à ! Anh như thế nào chạy đến nơi này ?” Chàng thanh niên thở hổn hển rút cục thấy được nam nhân, mà khi chàng chạy đến gặp nam nhân, nam nhân lại đột nhiên trở nên lạnh lùng.

“Trở về đi.” Hướng Nhất Phương đứng dậy đi rồi, không có chờ chàng, thậm chí không liếc mắt một cái.

Về lạnh lùng làm cho Mộ Phi ngây dại, đây vẫn là người mỉm cười cả ngày sao ? Chẳng lẽ bởi vì cô mất đi sao ? Hần là thế ! Nhất định là thế ! Mộ Phi ở trong lòng tự an ủi, nhanh chân chạy theo.

Nhưng, chuyện sau đó lại lần lượt đả kích chàng.

“Hướng Nhất Phương ! Anh có ý gì chứ, gì mà cùng đi câu cá, như thế nào tới bên bờ hồ chỉ nhìn thấy Tổ Văn, anh sao lại không đến ?” Rõ ràng bảo là chỉ có hai người ! Cơ mà đến đó chỉ nhìn thấy Tổ Văn đang đợi mình, hần có ý tứ gì ?

“Tôi không có thời gian cùng cậu.” Nam nhân lạnh lùng cự tuyệt chàng.

Một lần hai lần rồi ba lần, chuyện như vậy luôn lặp lại. Mộ Phi có thể rõ ràng cảm giác được Hường Nhất Phương đang trốn tránh mình, nhưng chàng không hiểu, vì cái gì nam nhân này phải trốn tránh ?

Mộ Phi khi đó còn chưa trưởng thành, Hường Nhất Phương khi đó như trước lần lượt trốn tránh chàng trai trẻ, hai người vốn như keo như sơn đột nhiên trở nên một câu cũng không thể nói rõ, giống như hai người xa lạ. Đây không phải Mộ Phi muốn, chàng muốn ôm lấy nam nhân, cùng nam nhân đi du sơn ngoạn thủy.

Nhưng chàng trai trẻ tuổi ngây ngô sẽ không chịu mất mặt, cũng có tâm cao khí ngạo, dựa vào cái gì ta phải chủ động nói chuyện với hắn ? Mang theo tâm lý như vậy, chàng cũng không đi lại nói chuyện với nam nhân. Ngược lại, chàng bắt đầu hẹn hò với Tổ Vân, đơn giản là khi chàng cùng Tổ Vân vô cùng thân thiết, chàng có thể nhìn đến trên mặt nam nhân chợt lóe lên nỗi xấu hổ rồi biến mất cùng trong mặt giống như có điều gì vô cùng đau thương.

Tất cả hết thảy hành động ngu ngốc ấy, chỉ vì có thể nhìn thấy phản ứng bất đồng của người nọ.

“A Phi à ! Cậu nếu không thích Tổ Vân, đừng lừa cô ấy nữa ?” Rốt cục có một ngày, Hường Nhất Phương nhịn không được nói với chàng.

Chàng trai trẻ vốn phải cao hứng lại lập tức bốc lên lửa giận, vì cái gì cùng chàng nói chuyện lại là vì cái đứa con gái kia ?! Chàng hừ một câu, lạnh lùng nói : “Anh như thế nào biết tôi không thích cô ấy ? Hường Nhất Phương à, anh không phải là vì thích Tổ Vân cho nên mới cùng tôi nói chuyện đi ? Nói cho anh, tôi sẽ không buông tha đâu ! Tôi thích Tổ Vân !”

“Lớn như vậy, sao lại hồ nháo như thế chứ !”

“Tôi ghét anh ! Hường Nhất Phương !” Ngày đó bọn họ cãi nhau, Mộ Phi bỏ lại một câu chạy đi, để lại nam nhân trong lòng nỗi khổ không nói nên lời, bên dưới gọng kính to, là đôi mắt trong suốt tràn đầy đau thương.

Có lẽ, chính là mình sinh, nói không chừng Mộ Phi thật thích Tổ Vân. Hường Nhất Phương nghĩ như vậy.

Ngày đó cãi nhau đã không có chuyện tiếp theo, đơn giản là khi Hường Nhất Phương từ trên núi hái thuốc trở về mới biết được Mộ Phi đã được người trong thành phố đưa đi rồi.

Mộ Phi đi, không nghĩ tới là suốt ba năm, không có tin tức gì, làm cho Hường Nhất Phương cảm thấy Mộ Phi vĩnh viễn sẽ không trở lại, như vậy cũng tốt, người nọ nên thuộc về bên ngoài.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Mùa thu vẫn như cũ, hắn đã là kẻ ba mươi tuổi đầu, trong thôn cũng có không ít người lại đây làm mồi, nhưng trong lòng luôn không muốn kết hôn, không thể nói rõ vì cái gì, chỉ là lưu lại một tia bí ẩn ngây ngô tiếu nuối, chôn thật sâu ở trong lòng.

Trở lại thôn, chưa kịp vào nhà đã nhìn thấy một chiếc xe xa hoa có rèm che đậu ở bên ngoài, Hường Nhất Phương đột nhiên có chút khẩn trương, cảm thấy được bên trong có người nào có thể đến đây.

Chần chừ đứng bên ngoài, một bàn tay đặt lên vai hắn : “Sao lại không đi vào ?”

Hường Nhất Phương quay đầu lại, một nam tử anh tuấn vận đồ Tây cười cười nhìn mình, sừng sốt nửa ngày, nam nhân gian nan nói hai chữ : “A Phi....”

Nam tử ôn nhu ngắm nam nhân : “Nhất Phương à, tôi đã trở về.” Lúc này đây, chàng không muốn nam nhân lại chạy trốn ! Thời gian ba năm, đã đủ cho chàng từ thanh niên lớn dần thành một người đàn ông vũ đại, mà tưởng niệm suốt ba năm đã làm cho chàng chàng hoàn toàn hiểu rõ tâm ý của mình.

Chàng thích người đàn ông này, chàng yêu người đàn ông này.

“Tôi.... tôi nghĩ cậu sẽ không tha thứ cho tôi.” Hai người ngồi sòng vai bên dòng suối trong suốt, trong đó có một người luôn đẩy cái mắt kính to trên mũi cúi đầu nói chuyện.

“Nhất Phương à, tôi không phải kẻ chậm tiêu. Trong ba năm tôi vẫn như cũ không ngừng nỗ lực, tuy rằng gian khổ, nhưng chỉ cần nghĩ đến anh, sẽ cảm thấy đều đáng giá. Biết không, tôi chỉ muốn có thể làm một

kể để anh có thể dựa vào, có thể trong đêm đông tốt bảo vệ anh, ha ha.” Tay gối lên đầu, nam tử nhìn bầu trời cao bị ánh nắng chiều che kín, chiếu ra gương mặt tuần tú nhu hòa tràn đầy ý cười.

“A ?” Hướng Nhất Phương khó hiểu nhìn nam tử, trong lòng lại bởi vì những lời đó mà lâng lâng bay lên, ý tứ kia trong lời nói của nam tử, hẳn thực không dám nhận, nhưng lại không hiểu có điều hy vọng.

“Tôi thích anh.” Nam tử đột nhiên nhìn về phía nam nhân, một tay dè Hướng Nhất Phương ra mặt đất, thừa dịp nam nhân xuất thần một lát liền gỡ cặp kính to kia.

“Này, đừng nháo.....” Muốn cầm lại mắt kính, đã bị nam tử ôn nhu nắm lấy, ôn nhu cười đi nụ hôn ngây ngô, ôn nhu làm cho tim hắn đập thật nhanh, quên mất chống cự.

Không trung sâu thẳm thẳm, ánh nắng chiều vẫn như trước, gió lạnh thổi qua, cây cỏ đu đưa, yên lặng mà ngọt ngào.

“Nhất Phương à, tôi thích anh, cùng tôi bên nhau được không ?” Cúi đầu nỉ non, thâm tình nhìn ngắm, “Đừng lẩn trốn, cầu xin anh.”

“Ừm.....” Trong đôi môi đang tiếp xúc nhẹ nhàng bật lên câu trả lời, ngượng ngùng mà mẫn cảm khiến kẻ khác rung động, tình yêu tinh khiết tinh khiết say đắm bao trùm cả làn gió mềm nhẹ.

Nếu.... nếu sau đó không bị thầy phát hiện Mộ Phi cùng mình ở bên nhau, nếu chính mình không cự tuyệt yêu cầu của thầy rồi đi Mộ Phi, thầy cũng sẽ không bởi vì tức giận mà đột nhiên phát bệnh.....

“Hãy chăm sóc tốt cho Tiểu Vân.....” Thầy liền như vậy ra đi, tàn nhẫn lưu lại một câu, không biết đã tha thứ cho mình hay chưa.

Ít nhất, Hướng Nhất Phương không thể tha thứ cho sự ích kỷ của mình, đem cái chết của thầy quy tội lên bản thân, nhưng yêu một người cũng là một loại ích kỷ sao ?

Tình nghĩa lưỡng nan, nam nhân lại một lần nữa đẩy Mộ Phi đi.

23. Chương 23: Đau Lòng

Mỗi lần nhớ lại việc trước kia, ngực vừa đau vừa chua xót, rất khó chịu. Mặc dù khuôn mặt luôn mỉm cười đối mặt với cuộc sống, luôn gánh vác hết thảy, ân tình cha mẹ dưỡng dục, tình ý của A Phi, khi tất cả va chạm vào nhau thì không thể không gian nan lựa chọn, hẳn không còn cách nào tìm được lối đi vẹn toàn.

Vì cái gì..... Ta phải thừa nhận hết thảy ? Dù kiên cường như thế nào, hẳn kỳ thật cũng sẽ oán giận, cũng sẽ khổ sở, cũng muốn có người yêu, cũng muốn cùng vợ cuộc sống hạnh phúc.

Nói cho cùng, hẳn cũng chỉ là hơi lạc quan hơn người thường mà thôi.

Nhưng rõ ràng đã quyết tâm không cùng quan hệ với Mộ Phi, rồi lại bị vận mệnh liên lụy, càng lún càng sâu, lần lượt bị lừa gạt cùng trên cột, vẫn là trốn không thoát sao ? Nam nhân lâm vào con sóng nhỏ mê man đi, đột nhiên trong lúc đó không biết đi con đường nào.

“Tĩnh à ! Ngủ thoải mái không ?” Một giọng nam hoa lệ luôn thoáng đề cao giống như ca nhạc kịch đánh gảy hồi tưởng của nam nhân, Hướng Nhất Phương từ trên giường ngồi dậy, cái chăn lụa màu đen ở trên người chảy xuống bên hông.

chẳng giống như nước chảy đi xuống, nam nhân không thể không lôi kéo, lúc này mới kinh ngạc phát hiện bản thân thế nhưng trần như nhộng. Nhìn quanh bốn phía, là một căn phòng kỳ quái toàn màu đen, bức màn màu đen, giường màu đen, một thứ giống như gương tỏa ra một màu đá đen. Con người kỳ quái, căn phòng kỳ quái.

“A ! Phản ứng thật đáng yêu !” Bước hai ba bước đến bên giường nam nhân, gã hồ ly cười hì hì tựa vào một bên, “Thế nào, giường hoa lệ của ta người ngủ thoải mái không ?”

“Có thể kéo màn lên được không ?” Nam nhân thản nhiên nói, phòng này thực hắc ám, làm cho người ta có áp lực khó chịu.

“Vì cái gì ?” Gã hồ ly đột nhiên nhìn nam nhân nói.

“Cái gì ?” Hướng Nhất Phương khó hiểu hỏi lại.

“Sau khi thương tâm như vậy người hẳn là phải trốn ở một góc hắc ám một mình bị thương, vì cái gì phải kéo màn lên ?” Thản nhiên cười, Hắc Ngân tiến sát vào nam nhân, “Ta tra qua, đứa nhỏ trong bụng của ả đàn bà kia không phải của người, biết không ?”

Ngoài dự kiến của Hắc Ngân, nam nhân chỉ trồi lên một nụ cười : “Ừm, biết.” Thanh âm trầm thấp không hề kinh ngạc, giống như nhận lấy một cái tát bình thường mà thôi.

“Vì cái gì ? Vì sao còn có thể cười ?” Hắc Ngân thú vị nhìn Hướng Nhất Phương bình tĩnh, “Nếu biết đứa nhỏ kia không phải của người, người cùng ả đàn bà đó kết hôn chỉ là vì thanh danh của ả ? Không chỉ có bảo vệ danh dự của ả ta, còn vì ả hy sinh bản thân, thật là một người tốt ngu xuẩn.”

“Đứa nhỏ kia, nghe nói là của Mộ Phi.....” gã hồ ly nhìn chăm chăm vẻ đau thương chợt lóe rồi lại biến mất trên mặt nam nhân, ha ha cười nói, “Tình yêu cũ thật cảm động ! Nếu là ta thì ta sẽ không quản nhiều như vậy, người mình thích nhất định phải không từ thủ đoạn nắm giữ ! Nói cho ta biết, vì cái gì phải che chở ả đàn bà kia ?”

“Không liên quan đến người.”

Lắc lắc đầu, hiệp một đôi mắt hồ ly, Hắc Ngân nâng cằm nam nhân, “Để ta đoán, từ nhỏ được thầy cô nuôi lớn, nhất định là vì báo đáp cái gọi là ân tình ! Ai ! Sao lại nhìn ta như thế, chẳng lẽ bị ta nói trúng ? Ta thật thông minh quá ! Cơ mà Trung y đại thúc à, người đối với người ta tốt, người ta cũng không để ý đến tình của người, căn bản là kẻ không biết báo đáp, vì cái gì sẽ đối khác tốt ? Trong lòng sẽ không khó chịu sao ?”

Vuốt ve tay của nam tử, Hướng Nhất Phương bất vi sở động nhìn Hắc Ngân, bình thản nói : “Ta đối với người khác thế nào là chuyện của ta, cái đó và người khác đối với ta thế nào không có vấn đề gì.”

“Thật vĩ đại quá ! Ta rất cảm động, ha ha ha.....” Phát ra một tràng cười châm chọc, gã hồ ly đột nhiên ôm lấy nam nhân qua tấm chắn, hít một hơi lạnh lòng nói, “Ngày đó người thiếu chút nữa đã nghĩ đi tìm Mộ Phi phải không ? Cơ mà dù là Mộ Phi hay là Lạc Tư Lạc Văn, bọn họ đều có một đặc điểm, cái gì đã bị người chạm quá đều cảm thấy thực bẩn ! Bọn họ thích người, chỉ là thích hương vị sạch sẽ trên người người, thiên nhiên, tinh thuần, mỹ vị..... Cơ mà hiện tại người đã bị đàn ông đùa bỡn qua, bọn họ ngay cả nhìn cũng không muốn liếc mắt lấy một cái.”

“Người đã ô uế rồi, đại thúc à.” Tuyên án tử hình nam nhân, Hắc Ngân vừa lòng nhìn thấy Hướng Nhất Phương trầm mặc cắn chặt môi, hăm dấm chìm trong hắc ám, không thích kéo màn lên, lại càng không thích cái gọi là hương vị ánh mặt trời.

“Cái đó và người có liên quan gì nhau ?” Hướng Nhất Phương giãy khỏi ôm ấp của nam tử, Hắc Ngân mang theo ánh mắt đồng tình nhìn Hắc Ngân đang kinh ngạc, gần từng tiếng chậm rãi nói, “Người ngủ trong một căn phòng tối như mực này, người thừa nước đục thả câu, nội tâm cũng giống như căn phòng này tối sẫm trong bóng tối ! Người như vậy dựa vào cái gì nói ta ô uế ?”

“Cho dù trước kia bản thân có gặp chuyện gì đều hãm mình trong bóng tối, cũng không có tư cách kéo người vào bóng tối ! Người người như vậy cùng với cả ngày ngấm mắng ông trời không cho người ánh mặt trời , vì cái gì không tự kéo màn lên tự mình đi ra ngoài ?!”

“Vô luận là Lạc Tư hay là người, nhìn như có quyền thế nhưng bất quá đều là một lũ nội tâm yếu đuối không dám đối mặt sự thật ! Người khiến ta khinh bỉ !” Một hơi nói xong, có chút thở hổn hển châm chọc cười Hắc Ngân, “Nếu người cho rằng những lời này có thể đem ta đánh ngã thì nhầm rồi, có thể đánh ngã ta chỉ có bản thân ta mà thôi. Còn nữa, ta xem chẳng thể chịu nổi người, Hắc Ngân.”

Thật sự là..... một đại thúc làm cho người ta hỏa đại ! Cười lạnh nắm chặt lấy Hướng Nhất Phương khiến cho nam nhân ngổ đầu đối mặt với mình, nhìn thấy cặp mắt trong suốt như trước mà không chút nào sợ

hải, Hắc Ngân cười lạnh nói : “Lời nói đường hoàng này, thật sự là làm cho người ta chán ghét.”

“Là người không dám đối mặt với chính mình mà thôi.” Nam nhân đúng lý hợp tình phản bác.

“Đủ rồi !” Nam tử cho tới nay đều đội mặt nạ hồ ly tươi cười lần đầu tiên gỡ mặt nạ xuống, lộ ra vẻ mặt tức giận, “Người biết cái gì ?! Người suốt đời lớn lên trong nông thôn căn bản không hiểu được nỗi thống khổ của bọn ta.”

“Mỗi người đều có nỗi khổ riêng, không phải sao ?” Đối mặt với nam tử đang phát hỏa, nam nhân cười khổ nói. Làm gì muốn đem nỗi thống khổ của mình thêm sâu, thu nhỏ nỗi đau của người khác ? Càng nghĩ như vậy, lại càng lâm vào trong nỗi thống khổ của mình.

“Người.....” Nam tử ghen một bụng lửa sắc mặt biến sắc lại khôi phục khuôn mặt hồ ly tươi cười, dùng sức đem nam nhân đặt lên giường, âm lãnh cười, “Kia cho ta xem vẻ mặt thống khổ của người đi, đại thúc.....”

.....

Trong căn phòng hắc ám không có chút ánh sáng, tuyền ra từng trận tình sắc mà rên rỉ thống khổ.

“Rầm rầm !” Cái bàn bị hất tung, khăn phủ bị bung xa, một nam tử anh tuấn trong căn phòng xa hoa tức giận giống như dã thú phá hủy mọi thứ lọt vào mắt, cừ hận cùng lửa giận trong lòng lại như thể không thể phát tiết mà bùng mãnh tuôn trào.

“Đáng giận ! Đáng giận !” Phát ra từng trận rống giận, nam tử sau tiếng rống suy sụp ngồi trên mặt đất, ngay bên cạnh chàng là một tấm ảnh, trong tấm ảnh đều là cùng một người nam nhân, giống như bị chụp trong một buổi tiệc, nam nhân trên ảnh bị một thanh niên xinh đẹp như thiên sứ cường ngạnh giữ lấy trong người.

Lòng Mộ Phi nhu bị dao cắt, sau khi tỉnh táo lại nhìn cuốn băng ghi hình trên tay, do dự rồi run rẩy đưa tay nhét băng ghi hình vào trong máy chiếu.

Hình ảnh xuất hiện sau đó, làm cho chàng hoàn toàn điên lên !

Nam nhân mà mình coi như trân bảo, cứ nhiên bị người khác tùy ý dả kích, tiếng khóc ầm nhĩ của nam nhân, tiếng cầu xin tha mạng rất nhỏ, cùng với vẻ mặt thống khổ kích động Mộ Phi !

Cho dù như vậy..... chàng vẫn như cũ chịu đựng tiếp tục xem, cho đến khi tình ái bạo ngược kết thúc, cho đến khi chàng nghĩ cuốn băng đã hết, lại nhìn đến một thanh niên tiến vào tầm quay....

Hình ảnh nam nhân bắt đầu dĩ nhận lấy đùa bỡn của hai gã đàn ông, nhắm chặt đôi mắt không che dấu nỗi nỗi thống khổ.

Nam nhân mà bản thân luôn yêu thương, cứ như vậy bị người khác tùy ý đùa bỡn cùng dè ép.

“Lạc Tư ! Lạc Văn ! Ta muốn giết lũ khốn nạn chúng mày !” Giơ ghế dựa lên đập nát tivi, nam tử đỏ mắt giống như dã thú bị chọc giận thê lương rống lên, đau lòng đến gần sát

24. Chương 24: Hồ Sơ Nhân Vật

Hồ sơ nhân vật

+ Tên : Hướng Nhất Phương

Giới tính : nam

Tuổi : 32

Chiều cao : 1m79

Cân nặng : 61 kg

Nhóm máu : B

Sở thích : thư pháp, câu cá

Đồ ăn yêu thích : đậu hũ

Đồ ăn không thích : thịt heo

Chuyện muốn làm thử nhất : Sau Đại hội Đại biểu Nhân dân toàn quốc cuồng đánh một trận ! (Đại thúc à chắc ông phải kèm chế lâu lắm rồi !)

+ Tên : Mộ Phi

Giới tính : nam

Tuổi : 23

Chiều cao : 1m82

Cân nặng : 67 kg

Nhóm máu : O

Sở thích : bắn súng, câu cá, bóng rổ

Đồ ăn yêu thích : cá

Đồ ăn không thích : cà rốt

Chuyện muốn làm thử nhất : Cùng Nhất Phương chơi SM..... (cảm thấy đại thúc gặp nguy hiểm)

+ Tên : Lạc Tư

Giới tính : nam

Tuổi : 25

Chiều cao : 1m80

Cân nặng : 65 kg

Nhóm máu : A

Sở thích : karate, taekwondo, đàn piano

Đồ ăn yêu thích : đồ ăn vặt

Đồ ăn không thích : rau xanh

Chuyện muốn làm thử nhất : Làm nũng..... (Lạc Tư à = =|||)

+ Tên : Lạc Văn

Giới tính : nam

Tuổi : 19

Chiều cao : 1m76

Cân nặng : 55 kg

Nhóm máu : B

Sở thích : chơi điện tử, đàn violon

Đồ ăn yêu thích : thịt nướng

Đồ ăn không thích : đậu hũ

Chuyện muốn làm thử nhất : Cùng Nhất Phương làm lễ cưới thật long trọng, khiến cho cả thế giới đều biết Hường đại thúc là thuộc về mình ! (Đại thúc mặc đồ cưới sao ?|)

+ Tên : Hắc Ngân

Giới tính : nam

Tuổi : 24

Chiều cao : 1m83

Cân nặng : 65 kg

Nhóm máu : AB

Sở thích : nấu nướng

Đồ ăn yêu thích : Hường Nhất Phương

Đồ ăn không thích : Lạc Tư, Lạc Văn, Mộ Phi

Chuyện muốn làm thử nhất : uy hiếp tác giả đem mình biến thành chủ công (.....|)

25. Chương 25: Các Anh Trai Của Hắc Ngân

Một ngày, hai ngày, ba ngày.....

Ngày mùa hè nóng bức, cho dù đang ở trên đảo nhỏ phong cảnh đẹp đẽ, cảm giác khô nóng vẫn như cũ thấm thấu vào lòng người, mỗi khi mồ hôi ướt đầm lại nhắc đi nhắc lại cuộc sống tràn ngập lực ý ở nông thôn.

Một người nam nhân chân xắn ống quần đứng ở bờ biển trông về bên kia của biển rộng, ánh mặt trời chói mắt ẩn ẩn có thể nhìn đến ven bờ, khoảng cách vẫn như vậy, ngăn cách hẳn với bên ngoài.

Nam tử lớn lên giống như hồ ly, từ ngày đi rồi đi không có quay lại, Hường Nhất Phương nhìn thấy Hắc Ngân ngồi thuyền đi rồi, không nghĩ rằng vừa đi đã nửa tháng. Mà trong nửa tháng này, hắn tiếp tục bị nhốt ở trên đảo, tuy rằng có thể hoạt động tự do, nhưng có thể rõ ràng cảm giác được có người ở bên cạnh chùng.

Tại sao phải vậy khổn mình ? Hường Nhất Phương như trước không thể lý giải. Nếu muốn nói..... muốn nói là vì cái kia, hắn cũng bắt quá là cái..... tưởng mạo bình thường hơn ba mươi tuổi, hơn nữa với năng lực của Hắc Ngân, đi tìm mỹ nam tử đẹp hơn hẳn thật sự thực dễ dàng. Không đến mức tìm nam nhân thực nhàm chán này.

Không thể lý giải.....

Ở bờ biển đi dạo một lát, nam nhân hưởng phòng ở đi trở về thì phát hiện nơi tương giao trời biển ở xa xa dần dần hiện ra một cái du thuyền, không biết có phải Hắc Ngân đã trở lại hay không ?

Kết quả không phải, Hường Nhất Phương vẫn nghĩ đến chỉ có Hắc Ngân mới có thể đến đảo này.

Từ trên thuyền ba nam tử mặc âu phục đi xuống, trên mặt lỗ ra một cỗ ngạo khí, ba người nhìn thấy Hường Nhất Phương liền lộ ra một tia kinh ngạc, một người tuổi thoạt nhìn ít nhất hỏi quản gia : “Công nhân mới tới à ?” vừa dùng ánh mắt kinh khủng đánh giá nam nhân.

“Vị này là bạn của Ngân thiếu gia.” Cúi người, quản gia cung kính trả lời.

“Bạn ?” Nam tử mặc bộ âu phục màu trắng châm chọc cười, liếc mắt nhìn Hường Nhất Phương, nâng cằm lên nói : “Loại hoang dã kia thường thức thực không được tốt lắm, lại đi tìm một đại thúc như vậy ! Thật là mất mặt trong nhà !”

“Các người là ai ?” Nghe thấy người mặc đồ trắng trong miệng khinh miệt Hắc Ngân, Hường Nhất Phương có chút kinh ngạc những người này có quan hệ gì với Hắc Ngân.

“Chúng ta?” Ba người cười ta một trận, hừ nói, “Cũng là coi như anh trai đi.....” Coi như ? Anh trai ? Trong giọng nói rõ ràng khinh thường Hắc Ngân cùng trào phúng, Hường Nhất Phương có chút lạnh lùng nói : “Nếu là người một nhà, như thế nào có thể gọi em trai của mình là.....”

“Người một nhà ? Ai cùng hần là người một nhà ?” Người ít tuổi nhất khinh thường nói, “Thằng kia là do ông già ở bên ngoài tăng tị với ả đàn bà khác sinh ra, đừng đánh đồng chúng ta với loại thấp hèn đó !”

“Nhìn thấy cái mặt hồ ly của hần liền chán ghét ! Thật không hiểu vì sao ông già vì cái gì muốn đem hần mang về !” Người mặc đồ trắng trên mặt một trận buồn bực, hung hăng đánh một đấm lên sô pha.

“Các người..... hơi quá đáng ! Cho dù như vậy, hần cũng là anh em của các người.....” Lời nói của Hường Nhất Phương làm cho ba kẻ xa lạ kia sững sờ, không nghĩ tới bị một đại thúc thoát nhìn dễ bị khi dễ phản bác, người ít tuổi nhất ha ha cười nói, “Này ! Loại hoang dã kia cho người ưu đãi gì , còn nói giúp cho nó ?”

“Nó căn bản là thứ biến thái ! Người biết không ?” Người mặc đồ trắng nhìn hai mắt của Hường Nhất Phương, tấm tắc nói, “Nhìn người sống có vẻ không tồi, thằng biến thái kia không đem người làm gì à, chẳng lẽ đối với người có ý tứ khác sao ? Ha ha..... quả nhiên là cái biến thái, khẩu vị cũng kỳ quái ! Cơ mà nếu nhìn kỹ, đáng người cung không đến nỗi tồi, tuy rằng đeo mắt kính, nhưng không biết dưới mắt kính là cái dạng gì.....” Nhìn nhìn Hường Nhất Phương, hần nở nụ cười đáng khinh.

“Các thiếu gia vừa tới, có muốn nghỉ ngơi một chút không ạ ?” Quản gia đứng ở trước Hường Nhất Phương chặn tầm mắt bất hảo của ba gã đàn ông.

“Ngay cả quản gia cũng đi ra giữ gìn lão nam nhân này, cậu Sáu của chúng ta thật đúng là đối với lão nam nhân không giống trước. Ha ha..... Ta thật muốn nhìn thấy người được Hắc Ngân giữ gìn như vậy có cái mị lực gì, có phải hay không ? Ha ha.....” Người ít tuổi nhất một phen đẩy ra lão quản gia già. “Cút cho ta !”

Hai người khસac đá lão quản gia ra khỏi phòng khách.

Được Hắc Ngân giữ gìn ? Nói buồn cười..... Hường Nhất Phương có chút dở khóc dở cười, cái tên kia đối với mình như thế cũng được gọi là giữ gìn sao ? Cơ mà, hiện tại không phải là lúc nghĩ tới vấn đề đó, nhất là bản thân còn bị ba tên bất hảo vây quanh. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Bọn chúng là lấy mình để trút giận ? Hay là nói, hần thoát nhìn rất dễ bị khi dễ, cho nên mỗi người đều muốn đến khi dễ hần ?

Hường Nhất Phương hần cũng không phải một kẻ ai cũng có thể bắt nạt ! Nam nhân bị bức lui tới phòng khách, lưng đụng vào cái bàn phía sau, hần quay đầu lại nhìn, lặng lẽ nhanh tay cầm lấy cái chân đế kiểu Âu.

Trong Lạc Phủ, truyền ra từng trận cầu xin kêu khóc, đâu đó có tiếng trẻ tuổi mắng chửi nổi giận lôi đình.

“Vì cái gì phải thả nó đi ?! Nếu không phải tiện nhân này nói cho Nhất Phương, Nhất Phương cũng sẽ không rời đi !!” Chàng thanh niên buồn bực không thể chấp nhận việc anh trai mình để cho đứa ăn cắp tiền chạy đi, ra sức đánh cũng chẳng giải hết mối hận trong lòng cậu !

“Tiểu Vãn, bình tĩnh một chút !” Phất phất tay cho hạ nhân dẫn thiếu niên đi, Lạc Tư có chút bất đắc dĩ cười khẽ nói, “Lừa được hần nhất thời, cũng không lừa được hần một đời, hôm nay hần không đi, sớm muộn gì hần cũng nghĩ cách rời đi, như vậy cũng tốt.....”

Y vốn có thể cho thiếu niên lấy trộm tiền kia sống không bằng chết, nhưng lúc hạ thủ rồi lại cho thiếu niên đi. Còn vì sao, y nhưng đột nhiên dỗi lên ở trong ngôi nhà nhỏ, hình dáng của nam nhân kia vì Tiểu Liễu mà gánh vác nợ nần.

Nếu là Hường Nhất Phương, hần là sẽ thả thiếu niên đi. Không biết khi nào, đã muốn bị nam nhân này cuốn hút, đây rốt cục là tốt hay xấu ? Ngay cả Lạc Tư cũng có chút hoang mang.

“Vậy hiện tại làm sao bây giờ ?!” Lạc Văn lên tiếng nói. Bằng lực lượng của anh em bọn họ lại không có cách tìm được một người, cho dù là ngu gốc cũng biết trong đó có vấn đề, mà lớn nhất chính là kẻ có thể giấu được Hường Nhất Phương, nhưng người nọ là ai ?

“Anh ! Có thể nào Hường Nhất Phương đi Mộ Phi hay không ?” Lạc Văn nôn nóng nói, “Có người thấy đêm đó Mộ Phi ở khách sạn lao ra đuổi theo một người, người nọ không chừng chính là Hường Nhất Phương ! Hơn nữa lấy năng lực của Mộ Phi, giết một người là hoàn toàn có thể.”

“Nếu là Mộ Phi, thì khó khăn.....” Kéo lại từ hồi tưởng, Lạc Tư thở dài, y chỉ biết là Hường Nhất Phương là người mà Mộ Phi thích, nhưng không biết đối Mộ Phi cái lão nam nhân dia đến tột cùng đối với hắn có bao nhiêu trọng yếu.

“Để ý tới hắn ! Dù sao chúng ta cùng hắn bất hòa, lần này làm rõ đánh một trận là được !” Lạc Văn hừ lạnh một câu, cậu thầm nghĩ đem nam nhân kia đoạt lại, còn mọi chuyện khác mặc kệ ! Đã có chút lo lắng nhìn anh trai của mình, tuy rằng bản thân vô câu vô thúc, nhưng Lạc Tư còn băn khoăn, cậu thậm chí lo lắng anh trai lần này sẽ không để ý tới yêu cầu của chính mình.

Nếu thật sự là như vậy, đến lúc đó cậu tự mình lo !

“Cuộc chiến này không đánh cũng phải đánh thôi.....” Ngoài dự kiến của Lạc Văn, Lạc Tư luôn cẩn thận cư nhiên đồng ý mạo hiểm với Lạc Văn, từ lúc y lừa Hường Nhất Phương đến Lạc Phủ y đã nghĩ tới chuyện xung đột rồi.

Suy nghĩ một chút, nếu đổi lại mình là Mộ Phi, sau khi đã biết chân tướng thì sẽ làm thế nào ? Lạc Tư bị ý nghĩ của chính mình dọa đến.....

26. Chương 26: Ấu Đả

Ba nam nhân cười nhìn nhau, ăn ý đem hướng nhất phương vây quanh ở góc tường, nhìn nam nhân chỉ tựa vào bàn cúi đầu, biểu tình không thấy rõ, ngược lại làm cho nam nhân có vẻ có chút bất đắc dĩ, thái độ như chẳng buồn chống cự càng làm cho bọn chúng hưng phấn không thôi.

“Được chứ, hầu hạ cái loại con hoang kia không bằng ngoan ngoãn nghe lời chúng ta, ha ha.....” Nhếch miệng cười, nam tử mặc đồ âu trắng bước về phía trước một cái, che ở nam nhân trước mặt vui cười đến gần vạt áo khê mở.

Đến gần xem, da thịt màu mật ong nhưng lại mang theo một tia bóng loáng quyến rũ, làm cho nam tử thất thần một lát. Mà chính trong thời gian một lát này, nam tử bạch âu đột nhiên bị kịch liệt đau đớn ở háng, thét lên một tiếng rồi oằn mình xuống.

Những kẻ khác sửng sốt rồi lập tức phản ứng lại, lão nam nhân nhìn như thành thật kia cư nhiên đánh lén ! Khó có thể tin đằng sau cái phần nọ nhìn thấy anh em mình bị đánh, lại có cái gọi là đánh mất mặt mũi !

“Mẹ nó, tiện nhân !” Nam tử ít tuổi nhất trừng mắt nhìn về Hường Nhất Phương, kẻ đằng sau bày ra một thế thủ, giống như một con dã thú bị thương cắn chặt môi chuẩn bị đánh nhau !

Hai nam nhân đồng thời đánh về phía Hường Nhất Phương, thất lưng của nam nhân bị người hung hăng đánh một đấm, dạ dày hơi co rút lại, mà đúng trong thời khắc đau đớn ngán ngùi này làm cho địch nhân bị mê hoặc, Hường Nhất Phương nhện đau đem chân nện từ sau lưng đánh vào nam nhân ít tuổi nhất.

“A !” Tên bị đột kích kêu thảm thiết một tiếng ngã ra một bên, miệng lớn tiếng mắng, “Đáng chết ! Đáng chết nó cho tao !”

Hắn đánh người..... Hường Nhất Phương lần đầu tiên đánh người tay cầm chân nện cứ run nhè nhẹ, cơ mà hiện tại không phải lúc hoang mang, hai nam nhân kia đã muốn hung hăng hướng về phía hắn.

Lung tung vung vẩy chân nên trong tay, nam nhân cứ như con thú bị bắt không ngừng giãy dụa, cơ mà cho dù có thể ngăn cản một chút công kích, cũng không cách nào liên tục chống đỡ được ! Đối phương nhiều người, hơn nữa sức lực lại mạnh hơn hẳn không ít, tình huống cách xa như thế, nam nhân bị ba kẻ hung ác đập xuống đất.

Mưa đá cứ thế hướng xuống người nam nhân, tiếng cười làm càn cùng tiếng chửi rửa trần ngập bên tai hắn, tay hắn che lấy những chỗ yếu, cẩn rằng chịu đựng đau đớn trên người.

Những kẻ thường tự xưng mình là quý tộc tôn giả, vào giờ phút này ngoại trừ quần áo mặc trên người không khác gì tội phạm điên cuồng !

Chẳng lẽ mình sẽ chết như thế này sao ? Một thứ nước ấm áp theo trán lưu vào ánh mắt, tầm mắt nhất thời bị nhuộm thành màu đỏ bi ai, trong ý thức mơ hồ đột nhiên xuất hiện rất nhiều thứ : có ba mẹ, có cuộc sống an lành ở nông thôn, có ánh mắt đau thương của A Phi, nhưng kỳ dị là Lạc Tư Lạc Văn đáng ghét cũng xuất hiện.

Trong ảo giác, có Lạc Tư vẻ mặt nhu hòa đang chăm chú nhìn mình đang lơ đãng trong buổi sáng sớm, có Lạc Văn cường ngạnh ôm mình nói những lời tỏ tình buồn nản, càng làm cho Hướng Nhất Phương cảm thấy bất khả tư nghị là vì cái gì lại nhìn thấy Hắc Ngân ?

Cái tên kia cả ngày đều là hồ ly lại càng là đại hồ ly nhưng lại ôn nhu mà đau thương nhìn mình, luôn hít hít đại hồ ly hôm nay cũng có thể thấy ánh mắt này, bên trong vẫn ý cười, nhưng càng nhiều lại là vẻ lạnh như băng đến tận xương làm cho người ta nhìn không được lạnh run lên ! Không..... càng như là sát ý !

Ánh mắt kia trắng dã như hàn băng, nhưng lại mang vẻ tức giận hừng hực.....

Trong thế giới bị nhuộm thành màu đỏ, nam nhân thấy được Hắc hồ ly kia, Hắc hồ ly đem ba kẻ đánh mình đuổi đi.....

“Không sao, sẽ không sao đâu.....” Âm thanh thật ôn nhu, giống như suối nước chảy xuôi trong thôn sơn.

Cơ mà, này thật là Hắc Ngân sao ? Gã sẽ vì mình mà đánh nhau với anh em sao, lại càng ôn nhu với mình như thế sao ? Chuyện này quả thực là khó tưởng tượng.

“Đã đến chậm, thực xin lỗi.....” Hồ ly còn biết xin lỗi ?

Quả nhiên là bị đánh lên đầu, kết quả ngay cả thần trí cũng không rõ ràng.... Như thế nào có thể, Hắc hồ ly kia..... như thế nào lại có thể xin lỗi.

Tầm mắt dần dần mơ hồ, rốt cuộc nam nhân không chịu nổi nhắm mắt lại, hai hàng máu nước đau khổ theo khóe mắt chảy xuống dưới, đi theo hai bên má tím bầm.....

“Thực xin lỗi...” Giọng nữ non cứ không ngừng lặp lại cho đến khi nam nhân hôn mê vẫn như cũ vang bên tai.

Chuyện sau đó, hẳn cái gì cũng không biết.

“Hắc Ngân người điên rồi ! Lại vì một lão nam nhân đánh chúng ta ! Lần này ông già tuyệt đối sẽ không tha thứ người !” Nhìn đau đến một bên cửa, ba kẻ sợ hãi lần trốn còn không quên đe dọa.

“Cút.....” Lạnh lùng một tiếng, ba nam nhân giống như nổ điên lê mình hướng ra cửa chạy ra ngoài.

Lão quần gia từ cửa ngoài tiến vào, thấy Hắc Ngân trầm mặc chỉ lẳng lặng nhìn nam nhân bị đánh trọng thương trong lồng ngực, lên tiếng nói : “Thiếu gia, lần này chỉ sợ bốn gia sẽ không dừng tay.”

Khóe miệng nhếch lên một cái khinh miệt, Hắc Ngân đem nam nhân hôn mê ôm vào trong ngực đi lên lầu, đến chỗ cầu thang rẽ liền quay lại, lộ ra một khuôn mặt hồ ly tươi cười : “Ai nha ! Ta giống như đem bọn chúng đánh trọng thương sao !” Nói xong lại quay đi, vừa ôm nam nhân hướng lên lầu đi, vừa buồn rầu tự nói : “Làm sao bây giờ đây....

....Xong rồi xong rồi ! Nhất định sẽ bị trả thù.....”

Trong căn phòng xa hoa của khách sạn Đế Quốc, một người phụ nữ xinh đẹp ngồi yên lặng, đôi mắt đẹp đượm vẻ u oán nhìn về cánh cửa phòng đóng chặt,

“Bé cưng ngoan..... Ba ba sẽ trở lại !” Nhẹ nhàng vỗ về cái bụng đã gần sáu tháng, Tổ Văn lộ ra một nụ cười ngọt ngào mà chua xót. Cô biết Mộ Phi không yêu cô, rồi lại lần lượt tin rằng mình có thể khiến cho người đàn ông này ngoảnh đầu nhìn lại.

Nhất là khi Mộ Phi tự mình đến chuộc cô về, cô tận lực không nghĩ đến đây là bởi vì cô đang mang đứa con của chàng, mà là bởi vì chính cô. Nhưng là, giống như lại sai lầm rồi.

“Cảnh cạch”, cửa mở, một nam tử anh tuấn phụng phịu vào phòng, nhìn thấy người con gái đang ngồi ở sofa mỉm cười nhìn mình, nói : “Tôi phải đi vài ngày, đừng đi loạn.”

Nói xong, liền bước ra ngoài, rầm một tiếng đóng cửa.

Khuôn mặt tươi cười của Tổ Văn cứng lại, vào giây sau lại ghé vào trên sofa khóc lên, đợi chàng cả đêm, cũng chỉ có một câu như vậy.

Mộ Phi không có tâm tình đối mặt với Tổ Văn, chàng hiện tại cả trái tim đều bắt tại trên một người nam nhân, mà bắt đầu từ ngày mai, sẽ là một cuộc chiến tranh, chàng phải toàn tâm đi đối phó !

Lạc Tư Lạc Văn chàng chắc chắn sẽ đối phó, nhưng cái trọng yếu là chàng phải tìm được cái xe đêm đó đã đưa Hường Nhất Phương đi. Ảnh chụp cùng băng ghi hình này, đơn giản là muốn nói cho mình đã xảy ra chuyện gì, lại muốn kích động lửa giận đối phó với anh em nhà Lạc thị, chàng đích xác cũng đã bị chọc giận !

Thù này chàng phải báo, nhưng mà tìm được nam nhân, mới là mối bận tâm chính của chàng.

27. Chương 27: Hắc Ngân Khó Hiểu

Mùi nước thuốc xộc vào mũi, là cảm giác đầu tiên khi nam nhân tỉnh dậy, hốt hoảng mở mắt, theo ý thức thanh tỉnh, chuyện trước kia giống như hồng thủy đổ ập vào đầu.

Hắn bị đánh, hôn mê, sau đó tỉnh lại, giờ phút này trên người bọc tầng tầng lụa trắng, trên tay đang truyền nước biển, đầu cũng được băng bó, nằm trên một cái giường lớn.

Được cứu sao ? Nam nhân cùng lúc đang nghi hoặc bỗng vang lên trí nhớ mơ hồ kỳ dị khi té xỉu.

Cái thanh âm kia....

“Đương đương ! Đậu hủ vừa trắng vừa dai ! Trải qua bàn tay chế biến của Hắc Ngân ta thì càng thêm mỹ vị ngon miệng, Trung y đại thúc thân ái có phải hay không phi thường cảm công ta tự mình xuống bếp cho người chuẩn bị cơm trưa ?” Lúc này bỗng nhiên cửa phòng bật mở, bưng khay ăn, mặc một cái tạp dề hồng phấn chằm hề hợp với khí chất tà mị.

“Đại thúc, đến ném thử đậu hủ ta làm, chỉ cần một ngulm, người sẽ bị tình yêu nhiệt tình của ta khiến cho cảm động sâu sắc !” Híp một đôi mắt hồ ly, nam tử nhếch khóe miệng đem khay ăn đặt ở trên bàn phía trước nam nhân.

“A ?” Kẻ nào đó đột nhiên xuất hiện , làm cho Hường Nhất Phương vừa mới thanh tỉnh có chút thất thần, bộ dáng có chút ngơ ngác khiến cho gã hồ ly cười một trận quỷ dị.

“Đại thúc đáng ghét ! Rõ ràng đều đã từng này tuổi, như thế nào có thể bày ra một bộ vẻ mặt đáng yêu như vậy !”

“A.... nào có.” nam nhân hơi chút phục hồi tinh thần nghe được hai chữ “đáng yêu” liền theo bản năng phản bác, cơ mà hiện tại không phải để tham thảo vấn đề này ? Hường Nhất Phương giống như đang xem quái vật nhìn chằm chằm Hắc Ngân, vừa nghĩ ở trong lòng : gã hồ ly này, thấy thế nào cũng đều là một kẻ gian trá....

“Ai ! Làm gì nhìn ta như thế, chẳng lẽ yêu ta rồi à ? Nói như vậy ta sẽ thực phiền não đó !” Hắc hồ ly cười xấu xa.

“Cám ơn.” Thanh âm của nam nhân ôn hòa từ trong yết hầu phát ra.

Vẻ kinh ngạc trên gương mặt chợt lóe rồi lại biến mất, Hắc Ngân hí hửng nói : “Cám ơn ta các gì nha ?”

“Là người đã cứu ta.” Nam nhân nói chắc chắn.

“Ha ha ha....” Như là nghe được chuyện cười hay nhất trên đời, Hắc Ngân ôm bụng cười ha hả, “Ngu ngốc ! Ai sẽ đi cứu người ? Ý nghĩ kỳ lạ ! Ta cũng sẽ không vì người mà phá hủy tình anh em đâu ! Đại thúc thật sự là xem mình cao giá quá !”

“Vậy sao ?” Khóe miệng nhếch lên mỉm cười, Hướng Nhất Phương nhẹ giọng nói, “Cơ mà vẫn cảm ơn người. Ừ, còn có.... chuyện lúc trước, thực xin lỗi.”

“A ?” Hắc Ngân nghiêng đầu khó hiểu hỏi, “Không phải là bị đánh đến mức đầu óc bị phá hủy, vừa cảm ơn vừa xin lỗi ! Trung y đại thúc à, ta chính là kẻ xấu đang giam cầm người !”

Hướng Nhất Phương hơi hơi lắc đầu, bình tĩnh nói : “Lúc trước mắng người, thực xin lỗi. Tuy rằng bản thân vẫn nói ”trong thống khổ bước đi ra“, ”mỗi người đều có nỗi khổ của riêng mình“ như vậy, nhưng nếu không phải tự mình trải qua, cũng không có tư cách nói.”

Lắc đầu cười khổ hai tiếng, Hướng Nhất Phương đối diện với gương mặt tươi cười vĩnh viễn không thấy được biểu tình của Hắc Ngân, sau lại phát ra một chuỗi cảm thán : “Hây ~ ?”

“Bất qua cho dù như vậy, cũng không có thể quá tùy hứng !” Hướng Nhất Phương lại bổ sung một câu, không thêm đem nỗi khổ của bản thân để lấy cớ làm việc ác.

Trên mặt lộ ra vẻ mặt “đã hiểu”, Hắc Ngân cười khanh khách nói : “Thật sự là vừa già vừa lảm chuyện đại thúc ! Cùng với ánh mặt trời chói mắt như nhau, ha hả....”

“Cơ mà, nếu..... Nếu có gì thống khổ cũng không thể kể ra, người có thể tìm ta.” Quả nhiên là kẻ mềm lòng, với điểm này, Hướng Nhất Phương cũng thực bất đắc dĩ, rõ ràng một giây trước còn cảm thấy đáng ghét, chỉ cần nhìn đến hoặc nghĩ đến nỗi khổ của đối phương, tâm lại không tự giác mềm lòng.

Giống như luôn không có cách nào “đoạn tuyệt”. Nhưng là, hêlen tại loại cảm giác này cũng không có gì sai, tuy rằng thường xuyên sẽ bị người ta nói là làm ra vẻ, giả dạng người tốt, nhưng hẳn chính mình cũng không có biện pháp.

Hai mắt dài nhỏ mị mị, Hắc Ngân đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ Hướng Nhất Phương, khiến cho kẻ kia ngẩng đầu nhìn mình, gần từng tiếng nói : “A. đại thúc ! Trước mặt ta thì hãy thu hồi cái vẻ nhân từ ôn nhu này đi, ta không cần ! So với chuyện này, ta còn là càng thích đại thúc khóc lóc nha, ha hả....”

Quả nhiên là, vẫn như cũ, thực ác liệt !

“Ha hả..... Đừng nhìn ta như thế, ta sẽ nhìn không được động thủ với người bệnh đâu ! Ai nha nha, xem ra đi ra ngoài là tốt hơn !”

Nhìn nam tử kỳ quái đi ra cửa, Hướng Nhất Phương trong lòng thở dài, nam tử giống như hồ ly, dù thế nào cũng không thể nhìn thấu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Kỳ quái.....” Thì thào tự nói, Hướng Nhất Phương khẳng định chính Hắc Ngân đã cứu mình, nhưng kẻ này cố tình không muốn thừa nhận, rốt cuộc là vì cái gì ? Thật sự là càng ngày càng hoang mang.

Nam nhân toàn thân được bao bọc như bánh chưng đột nhiên thoáng nhìn cái bàn tròn, đây là khi Hắc Ngân tiến vào đặt ở bên giường, giống như.... hình như là người nợ tự mình làm ?

Bề ngoài thoát nhìn rất ngon, nhưng không biết hương vị thế nào ? Do dự một lát, cuosi cùng vẫn đưa tay cầm lấy đôi đũa đem đậu hũ trong bàn ăn từ từ đưa vào trong miệng, Hướng Nhất Phương bất giác nhẹ giọng nói : “Ăn rất ngon....”

?

Ngoài cửa, ở tiếng nói của Hường Nhất Phương giống như truyền đến một giọng cười nhẹ, nam tử dựa vào cửa ngoài lăm bắm bước đi : “Thật sự là giống như ánh mặt trời, rất chói mắt ! Giống như không thể nào thích hợp với hắc ám”

Giống như ánh nắng ban mai, chiếu sáng bóng đêm, xua tan cái lạnh như băng, nhu hòa mà làm cho người ta cảm thấy ấm áp dị thường, thoải mái dị thường.

“Làm sao bây giờ..... làm sao bây giờ..... Giữ ở bên ngoài quả nhiên là rất nguy hiểm !” Rất xa, truyền đến ngôn ngữ buồn rầu không rõ ý nghĩ của nam tử, “Hơn nữa.... rất đáng thương.”

Sợi chỉ trắng nam tử cầm trong tay, ánh mắt dừng ở màu đen trên sợi chỉ, sâu kín thở dài, ngực đột nhiên giống như bị kim đâm vào.....

28. Chương 28: Lồng Giam

Trong cuộc sống dưỡng thương, Hường Nhất Phương cảm thấy giống như được sống trong mơ, hay phải nói cảm giác có chút không phù hợp.

Hắn đối với Hắc Ngân giống như không giống nhau, đặc biệt Hắc Ngân luôn đội cái mặt nạ hoàn toàn không nhìn thấu được tâm tư, thường xuyên làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Nhưng là..... nói như thế nào, người này gần nhất thường thường lộ ra vẻ kỳ quái mờ ám, như là đột nhiên nhìn chăm chăm mình rồi lại quỉ dị cười rộ lên, làm hại hắn thường thường nghĩ đến có phải trên mặt dính gì, quần bách không thôi, lại đến lúc nói chuyện phiếm gần đây, Hắc Ngân hỏi hắn vì cái gì không ăn thịt heo, hắn cũng sẽ không biết bất giác nói ra, trước kia ở nông thôn có nuôi một con heo thực đáng yêu, cơ mà sau đó bị người khác mang đi làm thịt rồi lại đưa đến cho mình ăn, chính là ăn xong mới nói việc của mình, khi đó thật sự là thương tâm muốn chết.

Lúc ấy, Hắc Ngân người này cười nói : “A ! Thú vị nhỉ ! Ta cũng muốn ném thử....” Sau đó cách ngày liền ôm đến một con heo con thực đáng yêu, nói là “chờ các người bồi dưỡng tình cảm, ta sẽ đem con heo nhái con đi lấy thịt, đến lúc đó đại thúc nhất định phải thương tâm khóc ! Nhất định đáng yêu đến chết...”

Tuy rằng gã nói như thế, nhưng là nghĩ đến lời nói băng quơ của mình được nhớ kỹ vẫn là khiến bản thân bất ngờ không nhỏ, trong lòng kỳ thật rất vui, không nghĩ đến có ngày mình cũng được người quan tâm.

Bản thân, giống như cũng không phải một kẻ kiên cường gì cho cam.

Gió biển mang theo hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của nước đập vào mặt, cuốn sách trên tay xôn xao bị gió lật từng trang sách, Hường Nhất Phương cúi đầu xem quyển sách trong tay, đây là tìm được ở trong thư phòng của Hắc Ngân, nam tử không khác gì hồ ly này cư nhiên là một bác sĩ !

Vết thương của mình, cũng là gã một mực chăm sóc, chắc là do bệnh nghề nghiệp, Hường Nhất Phương đặc biệt chú ý đến nhất cử nhất động của Hắc Ngân, sau đó kết luận - xứng chức bác sĩ.

“Đại thúc ! Lại đang đọc sách ? Xem sách của ta thì phải trả phí đó nha !” Thanh âm quen thuộc từ phía sau vang lên.

“..... Ta có thể giúp người làm chút việc vặt.” Hai má có chút nóng, trong lời nói chột nhốt lại một ít chuyện.

“Việc vặt ? Ha hả.....” Hắc Ngân cho tới bây giờ vẫn làm theo ý mình chính là lần đầu tiên nhẫn nại đến như vậy, từ sau lưng nắm lấy cái ghế của nam nhân, ở bên tai nhẹ nhàng thổi, cảm thụ nam nhân mẫn cảm rung động, “Đại thúc, lớn tuổi như vậy không thể khờ dại được đâu.”

“....Hắc Ngân !” Lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, lại bị nam tử phía sau dùng hai tay ôm chặt lấy, lòng vừa thanh thản lại thất lại.

“Vì cái gì không nghĩ đến ?” Cười xấu xa cấn cấn vành tai mẫn cảm của nam nhân, “Người thích ta, ta cũng thích người, chúng ta cùng yêu nhau, ở cùng nhau không phải tốt lắm sao ?”

“Ta..... Ta xem ngươi như bằng hữu kết giao thôi.” Về mặt y học, hai người phi thường thân thiết.

“Là thích trong tình nhân ! Chỉ là ngươi còn chưa tự nhận thức thôi.” Hôn một cái lên mặt nam nhân, Hắc Ngân chuyển đến trước mặt nam nhân, “Cùng ta đi Châu Âu đi, vĩnh viễn rời đi nơi này, rời khỏi nơi khổ của ngươi, chẳng lẽ không tốt ?”

Gã đột nhiên lại có ý tưởng kỳ quái, hẳn đến Châu Âu rồi, ngôn ngữ không biết, ai cũng không quen, chỉ có thể dựa vào Hắc Ngân, căn bản là không thể rời đi ! Cuộc sống như vậy, hẳn căn bản không thể chịu được ?

“Cảm ơn ý tốt của ngươi, nhưng ta không thể đáp ứng ngươi. Nếu có thể, Hắc Ngân, có thể cho ta hồi hương được không ? Còn hơn ở nước ngoài xa xôi, ta hình như thích hợp ở nông thôn.” Gặp một loạt người nước ngoài, làm cho nam nhân có chút sợ hãi.

“Vì cái gì ?! Ngươi còn lưu luyến cái gì ? Nam tử bị cự tuyệt nguy hiểm nheo lại ánh mắt, ”Ngươi còn mắt trở về làm sao ? Nơi này đã không còn nơi cho ngươi ! Ngươi như thế nào lại không hiểu ?”

Tâm sự trong lòng bị đâm đến, Hướng Nhất Phương cúi đầu, truyền đến thanh âm trầm thấp mà kiên định của hắn : “Nơi đó luôn luôn cho ta.....” Tìm một vùng núi hẻo lánh, cũng được.

Ngắt lời Hướng Nhất Phương, Hắc Ngân lạnh lùng nói : “Ta đối với ngươi tốt như vậy, ngươi còn muốn đi nơi khác.....”

“Thực xin lỗi, xin cho ta rời đi.” Cuộc sống hiện tại tuy rằng theo ý thích, nhưng phương thức bị giam cầm này cũng không phải mong muốn của Hướng Nhất Phương, hẳn hy vọng có một cuộc sống của chính bản thân mình, không phải bị người khác an bài.

Như thế này thật giống như con chim nhỏ tơ vàng, cho dù có ăn có uống, cũng vẫn khát vọng bầu trời rộng lớn.

“Ha hả.....” Đè lại hai vai của nam nhân, Hắc Ngân vui đùa cười nhẹ, “Ta sẽ không cho ngươi đi, sẽ không.”

“.....Hắc Ngân à.” Đối diện hai mắt của Hắc Ngân, Hướng Nhất Phương rung mình một cái, ký ức đen tối vẫn chôn dấu dưới đáy lòng, tại đôi mắt quen thuộc này dần dần thức tỉnh, nhận không được run nhẹ.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Xem ra đối với ngươi tốt, ngươi lại quên mất vị thế của mình, ha hả..... Không sợ, rất nhanh, ta sẽ cho ngươi hiểu được vị thế của chính mình !”

“Đừng ! Đừng như vậy ! Không được !”

29. Chương 29: Đoạn Tuyệt Tình Ái

Rõ ràng là căn phòng tràn đầy ánh mặt trời cùng hương vị nước biển, giờ phút này lại tràn ngập cảnh tượng không chút nào phối hợp.

“Dừng tay ! Ừ..... A....” Vô lực thôi đẩy nam tử ép chặt trên người, hai chân trần trụi bị bắt buộc mở ra, nam nhân liều mạng giãy dụa.

“Ta sẽ cho ngươi trầm luân trong khoái cảm.....” Tiến vào được một nửa lại khó có thể xâm nhập tiếp tục, Hắc Ngân vừa trấn an nam nhân run rẩy khổ sở, vừa đùa bỡn điểm yếu của nam nhân.

“Không ! Không cần ! Ô a....” Cảm giác kích thích từ dưới thân truyền đến, làm cho Hướng Nhất Phương hoảng sợ la lên.

“Bọn chúng trước kia không giúp ngươi làm sao ?” Nhìn đến phản ứng ngây ngô mà khoa trương của nam nhân, Hắc Ngân cũng đại khái hiểu được hai tên khốn kiếp Lạc Tư Lạc Văn trước kia phỏng chừng chỉ lo bản thân hưởng thụ chưa bao giờ giúp Hướng Nhất Phương làm.

Nghĩ đến đây, Hắc Ngân khẽ cắn vành tai mẫn cảm của nam nhân : “Ta sẽ cho ngươi thoải mái, thoải mái trước nay chưa từng có.....” Tốc độ vuốt ve trên tay đột nhiên nhanh hơn, khoái cảm kích thích trước nay chưa từng có khiến mắt nam nhân trong phút chốc ướt đẫm.

“Thoải mái à ? Hửm ?” Trả lời Hắc Ngân chỉ là tiếng rên rỉ mê người, mặc dù cực lực nhẫn nhịn, nhưng vẫn ngẫu nhiên phá tan bốn bức tường mà thoát ra.

“Đừng.... đừng chạm vào nơi đó !” Chỗ mẫn cảm của mình bị người khác bắt lấy đùa giỡn, vốn trả lời lại cảm thấy thẹn thùng vạn phần rồi lại không thể kháng nghị sự thừa nhận khoái cảm kỳ dị, cảm giác phức tạp này làm cho Hường Nhất Phương nhất thời không biết cách xoay sở, chỉ có thể nhắm chặt mắt cắn chặt miệng.

Thân mình phía trước lại cố gắng một chút, đem hai chân nam nhân đánh cho càng mở rộng, cũng thừa dịp nam nhân giây dựa trong tình dục mà hơi chút thả lỏng bỗng nhiên sáp nhập một hơi !

“A ! Đi ra ngoài ! Đi ra ngoài.....” Hét thẳm một tiếng, hậu diện mang đến mang đến đau đớn lập tức bị khoái cảm phía trước phục kích, Hường Nhất Phương cả người bắt đầu run rẩy, cảm giác kia quả thực tựa như thân thể bị đâm vào !

Nhưng hắn càng vận vẹo giấy dựa thân mình, càng là mang đến từng trận thống khổ, chỉ có thể khiến cho kẻ ở trên người mang đến khoái cảm không giống bình thường.

“Thực ấm..... Bên trong người thực ấm áp.” Thở dài thật sâu, Hắc Ngân ngửa đầu thở dài một trận thoải mái, cảm giác bị gắt gao bao vây, trừ bỏ đủ để lông mao toàn thân dựng đứng lên vì khoái cảm, cũng có nỗi xúc động tâm linh không hiểu nổi.

“A.... ư..... Đừng..... Đừng nhúc nhích !” Cảm giác được đồ vật nọ trong thân thể bắt đầu lắc lư, Hường Nhất Phương nắm chặt gra giường run rẩy từng tiếng.

Hắc Ngân không nói gì, lại một lần nữa đùa bốn nguyên nhân gây ra đau đớn mà buông xuôi trong điểm yếu của nam nhân, chậm rãi làm cho nam nhân thích ứng. Cúi đầu, Hắc Ngân lại một lần hôn hai má của nam nhân, lần lượt bắt buộc cùng miệng lưỡi hôn, cho đến khi người nằm dưới thiếu dưỡng khí mà ánh mắt mờ lung mới thu tay lại.

“Xem, không phải bắt đầu có cảm giác rồi sao ?” Dục vọng đứng thẳng của nam nhân trong tay, Hường Nhất Phương không cần xem cũng biết bản thân hiện tại là cái dạng gì.

Hắn nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng khoái cảm xâm nhập vào cốt tủy lại làm cho hắn ngay cả nói cũng nói không được, chỉ có thể không ngừng từ trong hàm răng cắn chặt phát ra tiếng than nhẹ hấp dẫn, giống như mì hoặc của đêm tối, trầm thấp mà mê người.

“Nghĩ muốn một mình khoái hoạt sao ? Đừng mơ.....” Ở phía trước bận rộn, Hắc Ngân bắt đầu tích cực thăm dò chỗ sâu trong nam nhân, mỗi lần lướt động đều mang theo dịch thể trắng hồng, mỗi một lần va chạm vào chỗ sâu trong nam nhân, khiến thân thể nam nhân run rẩy.

Tựa hồ là đang tìm tìm cái gì, Hắc Ngân thông thả ma xát ra vào mỗi một cái đấy, bên tai vang lên một tiếng thống khổ chuyển sang tiếng rên rỉ.

“Chính là nơi này....” Lời vừa nói, nam tử thay đổi tư thế thông thả, gắt gao ngăn chặn nam nhân, hung hăng va chạm chỗ gỗ ra kia.

“A.....” Một cổ kỳ dị tê dại nháy mắt ăn mòn nam nhân, nguyên bản đau đớn tê liệt, nhưng lại trở thành ngôn ngữ khoái cảm, nam nhân dưới thế công hung mãnh thừa nhận sức nặng bắn lên thân mình rồi lại bị áp chế.

“Không ! A a” Khoái cảm chưa bao giờ có này làm cho Hường Nhất Phương hoảng sợ, Hắc Ngân hô hấp nhanh hơn tận tình hưởng thụ thân thể cùng gương mặt tràn nước mắt của nam nhân, “Cầu ta ! Cầu xin ta ta sẽ tha cho ngươi !”

“Ô ô.....” Đôi mắt trong suốt không còn tồn tại, giờ đây chỉ còn vẻ quẩn rữ trên gương mặt tràn ra nước mắt, tình dục hăm sâu trong nước biển cứ thế giãy dựa cho đến khi thất thủ !

Vẻ quyến rũ thành thuần, mịn hoặc anh tuấn, giống như độc dược ăn mòn phàm nhân.

Không biết có phải Hường Nhất Phương không có nghe thấy lời của Hắc Ngân hay là hắn không muốn cúi đầu, nam nhân thủy chung không có mở miệng, chỉ có thể ngửa đầu lung tung vẫy vùng cánh tay, kháng nghị trước sau cũng không thể phóng thích khoái cảm.

“Vì cái gì.... Vì cái gì không nói ? Cầu ta đi !”

“A !” Phía trước khó chịu muốn sưng lên, lại bị tàn nhẫn nắm chặt mà không thể phóng thích, Hường Nhất Phương cảm thấy được chính mình sắp chết.

Giấy dựa hết sức, tay hắn nên vào cái điều khiển truyền hình trên giường, rầm một tiếng, chiếc truyền hình lớn trên tường sáng lên, xuất hiện bản thân mình.

Bản thân bị hai nam nhân đùa bỡn.

Hình ảnh dâm dăng như chậu nước lạnh khiến Hường Nhất Phương vồng đang bị hãm sâu trong tình dục lập tức tỉnh táo lại, run rẩy đôi môi, mắt tròn to nhìn chính mình bị Lạc Tư Lạc Văn bao luân.

Đêm hôm đó, ác mộng hắn vĩnh viễn không thể quên.

Mà Hắc Ngân đột nhiên phát hiện truyền hình bị mở ra, đang nhìn đến ánh mắt sưng sốt của nam nhân, sau đó đột nhiên thấp giọng nở nụ cười : “Ha hả ! Bị phát hiện rồi....” Một tia bi ai quyết tuyệt mở ra.

30. Chương 30: Rối

“Kia..... là cái gì ?” Là cái gì ?! Kia trong truyền hình chiếu rốt cuộc là cái gì !

Trong thanh âm dục tính thở hồng hộc, nam nhân lại càng thêm run rẩy không thể ức chế nỗi sợ hãi cùng đau thương.

“Ha hả....” Một tay nắm lấy nam nhân nâng dậy ngồi vào trong lòng ngực mình, một tay nắm lấy cằm của Hường Nhất Phương chuyển qua hướng truyền hình, “Chẳng lẽ ngay cả bản thân mình mà cũng không biết sao ?”

Không..... Hường Nhất Phương nhắm lại hai mắt như trốn tránh, nhưng trong đầu lại đi không được hình ảnh dâm loạn kia, trong hình nam nhân thở dốc khốc lốc kia chẳng lẽ là chính mình sao ? Còn hiện tại thì sao ? Chính mình hiện tại cũng là cái bộ dáng kia sao ?

Tựa hồ như muốn đẩy nam nhân vào vực sâu, Hắc Ngân vuốt ve nam nhân, không thể ức chế khoái cảm đáng xấu hổ làm cho Hường Nhất Phương nổi điên !

“Đây mới là bộ dáng của ngươi ! Vì cái gì không mở to mắt nhìn xem ?” Cùng lúc với thanh âm tức giận bên tai chính là tùy thời theo thân thể mà đẩy lên.

“Vì cái gì..... Vì cái gì ! Ô ô ô..... A !” Nước mắt tan vỡ trong ánh mặt trời chói mắt, thân thể sau co rút vẫn ấm áp như cũ nhưng lại giống như gặp phải hàn băng mà run rẩy, mồ hôi cùng hơi thở che dấu đi vẻ mất rụi của biển, ánh mặt trời vẫn sáng lạn như cũ, tâm linh lại giống như lâm vào vũng bùn dơ bẩn.

Nhìn không thấy ánh sáng.....

“Vì cái gì ? Ha hả....” Thanh âm giống như khóc lại giống như cười, giống như miệng vết thương lại một lần nữa bị lưỡi dao sắc bén chém vào chảy ra máu đỏ. “Ngày đó sau khi đi ta âm thầm lắp máy quay, các người làm gì ta đều thấy được.”

Cứ đầu cắm vào chỗ quai xanh quang lỏa che kín mồ hôi tạo thành một màu ảm ký màu sẫm hồng : “Không chỉ ta xem thấy, ta còn đem băng ghi hình đem cho Mộ Phi yêu nhất của ngươi, làm cho hắn cùng Lạc Tư lương bại câu thương, hận ta sao ? Hừm ?” Lời nói ôn nhu lại tàn nhẫn làm cho nam nhân trong lòng ngực hư thoát phát ra tiếng khóc rên rỉ.

“A..... Ô.....” Cho tới bây giờ chưa từng trước mặt người khác khóc lóng, giờ phút này lại giống như nước biển theo hai má chảy xuôi xuống, nước mắt thật dài, bi thương vô tận.

“Vì cái gì phải đối với ta như vậy, vì cái gì.....”

“Mộ Phi đã nhìn thấy bộ dạng dơ bẩn của người, người còn muốn thấy hấn sao ? Cái gì đều không phải của người rồi, chỉ có thể ở bên cạnh ta có đúng không ? Người rốt cuộc suy nghĩ cái gì !”

Kẻ trong lồng ngực đột nhiên nở nụ cười, từ trong nước mắt trào phúng : “Đây là mong ước của người sao ? Ha ha..... Một người bị chặt đứt cả tay chân, như con rối tùy ý người vui thích..... Ta hận người !”

“Hận ta ? Ha ha ha.... Không thể yêu ta, vậy vĩnh viễn hận ta cũng được ! Người muốn làm rối gỗ, ta liền hoàn toàn phá hủy người ! Cho người cái gì đều không có chỉ có thể ở bên người ta !” Lời nói điên cuồng từ trong miệng rống ra.

Hơi thở dâm mỹ không ngừng khuếch tán, dờ dốc hoặc là khóc hăm, đã muốn phân không rõ là trong hư ảo, hay trong hiện thực tra tấn.

Từ bên ngoài trở về, quản gia theo hành lang hướng tới thư phòng của Hắc Ngân, lại ở ngoài cửa nghe được tiếng hỗn động trong cánh cửa, nhẹ nhàng mở ra cánh cửa đang khép kín, trong đôi mắt già nua không tránh khỏi một tia kinh ngạc.

Thư phòng sạch sẽ lại giống như gặp bão, sách vở tán loạn, gia cụ bị đập bể, cùng với những trang giấy rách nát bay múa trong không trung, nam tử luôn luôn vui buồn không hề, giống như hồ ly bàn giáo hoạt giờ phút này lại như nổi điên ở trong thư phòng tùy ý đánh đập.

Sau khi sưng sốt, quản gia vẫn là gõ gõ cửa : “Thiếu gia, Mộ Phi cùng Lạc Tư tuy đấu đá lẫn nhau có tổn thất, nhưng bọn hấn đã phát giác là Hắc gia từ giữa có nhúng tay, sau này không lâu sẽ tìm đến nhà chính làm phiền.”

Sau một phen đem ghế dựa đập bể cửa sổ, Hắc Ngân cúi đầu thở hổn hển, không có nhìn phía kẻ đi đến, thân nhiên nói : “Vé máy bay đã đặt rồi à ?” Giọng nói giả vờ bình tĩnh.

“Vâng ạ, bên kia châu Âu cũng đã đàm phán xong, nhưng bác sĩ khoa mắt giỏi nhất vẫn chưa có tìm được.” Quản gia đứng ngoài cửa đáp, nhìn thấy ngón tay Hắc Ngân run nhè nhẹ.

“Chuyện này, chỉ có thể thiếu gia tự mình làm chủ.” Tiểu Trùng, tên của quản gia, thấp giọng đáp.

“Ha ha ha ha.....” Tiếng cười u ám vui đầu vào giữa hai chân ở trong chỗ sâu truyền đến, cười như điên rồi, đem hết thảy thống khổ toàn bộ bật cười, một giọt nước rơi xuống mặt đất hỗn động, kết thành ấn ký bằng nước.

“Ta không muốn đem hấn biến thành rối gỗ.....”

“Ta không muốn phá hủy hấn, không muốn ! Hấn như thế nào hiểu, cái ngu ngốc kia như thế nào thì không ngu ngốc như vậy !” Cánh tay hung hăng nện vào trên tường, nam tử rống lớn, gã chỉ là muốn cùng hấn ở bên nhau, gã sẽ cho hấn hạnh phúc, cho hấn hết thảy, vì cái gì người kia lại lần lượt cự tuyệt gã !

“Thiếu gia từ nhỏ bởi vì là con riêng, món đồ chơi nào cũng không có, mỗi lần chỉ có thể dùng mưu kế lừa để có, sau đó lặng lẽ giấu ở trong phòng, ai cũng không cho xem, không cho đụng đến.” Tiểu Trùng đứng bên ngoài thở dài một tiếng, “Thiếu gia, ngài đem Hướng tiên sinh trở thành món đồ chơi của ngài sao ? Sau đó từ trong tay Lạc tiên sinh cùng Mộ tiên sinh hao tổn tâm cơ đoạt lấy sao ? Cuối cùng có phải hay không cũng muốn đem hấn giấu ai cũng không cho xem ?”

“Hấn.... Hấn đương nhiên không phải món đồ chơi.”

“Đúng vậy, Hướng tiên sinh không phải để chơi đùa.” Nói xong câu đó, Tiểu Trùng cười lui ra cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại, để lại không gian im lặng cho kẻ trong phòng.

“Người..... người sao ? A.... Nhưng ta không cam lòng, không cam lòng thả hấn đi như vậy !”

31. Chương 31: Bỏ Trốn

Nam tử đứng ở cửa, tay đặt trên cửa, lại chậm chạp đẩy ra không nổi phiến cửa gỗ, vuốt ve mặt cửa bóng loáng, giống như muốn xuyên qua tầng ngăn cách này khẽ vuốt đôi môi mềm mại của kẻ trong cánh cửa.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy giờ đồng hồ, cũng không có dũng khí đẩy cửa ra.

Mấy ngày này, Hắc Ngân cũng không dám lại đi vào cái phòng kia, một khi đi vào, gã nhất định phải lựa chọn - thả, hay là không thả. Nam tử luôn luôn tàn nhẫn quyết đoán giờ lại tràn ngập do dự.

Sớm hay muộn cũng phải đối mặt, gã không có nhiều thời gian. Hạ quyết tâm, ngón tay thon dài trên cửa nhẹ nhàng đẩy, cửa kéo kẹt một tiếng bị mở ra - căn phòng hắc ám trống trơn, không bóng người. Cửa sổ rộng mở không ngừng thổi vào những đợt gió lạnh thấu xương, từ cửa sổ trông ra, bên ngoài là bầu trời màu xám pha lẫn màu đen.

Đôi mắt dài nhỏ trong phút chốc nhiễm màu sợ hãi, không chút do dự, nam tử xoay người vọt ra ngoài ! Hường Nhất Phương chạy trốn, trên cái hòn đảo cô lập này hẳn có thể chạy trốn đi đâu ? Bốn phía đều là biển.....

“Nhất Phương !” Đây là lần đầu tiên Hắc Ngân gọi lên tên của nam nhân, nhưng không có bất kì ai đáp lại gã.

Mây đen cuộn cuộn của nước trời truyền đến từng đợt sấm rền, Hắc Ngân tìm hơn phân nửa hòn đảo có dự cảm bất tường : “Đáng chết ! Cái tên ngu ngốc kia sẽ không phải là muốn bơi trở về chứ ?”

Ý nghĩ này một khi bay ra, Hắc Ngân đột nhiên muốn khóc, nhưng như vậy cũng không dễ dàng bị phát hiện.

“Người nghĩ muốn rời đi như vậy sao ?” Tự nói một câu, Hắc Ngân nắm chặt hai nắm tay, “Ta nhất định phải tìm được người !”

Ầm ầm ! Một tiếng sấm set phá nứt bầu trời xám xịt, sóng biển cuộn cuộn thật lớn, tựa như trong dãy núi pháp phòng trong lúc mơ hồ có thể nhìn đến bóng người giãy dụa ở giữa.

“Khụ khụ....” Bị một ngọn sóng đánh úp, nam nhân ăn không ít nước biển gian nặn trôi lên mặt nước từng ngụm từng ngụm thở phì phò, không phải ai khác, chính là Hường Nhất Phương đang chạy trốn.

Ôm lấy một miếng gỗ do bão mang đến, Hường Nhất Phương giống như chuyến thuyền lá nhỏ phiêu đảng tùy thời bị bầu trời bao mất. Trời mưa rất nhanh.....

Mắt nhắm đầu nhìn mây đen trên đầu, tia chớp tiếng sấm ngẫu nhiên làm cho nam nhân nhin không được lạnh run.

Vì cái gì muốn chạy trốn ? Có thể chạy trốn tới đâu ? Kỳ thật Hắc Ngân nói rất đúng, hẳn tựa hồ căn bản không có nơi để đi. Nhưng hẳn vẫn chạy, chỉ cần tiếp tục ở cạnh Hắc Ngân, hai người bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ giết chết đối phương.

Ta sẽ chết sao ? Tay chân cũng không còn khí lực.

Hường Nhất Phương ghé vào miếng gỗ, đầu óc bắt đầu mơ hồ, bên tai tràn ngập tiếng rống giận của đại dương cùng tiếng sấm sét, tựa như đang ở địa ngục.

Không nghĩ tới sẽ chết trong biển, có lẽ như vậy cũng tốt. Trong đầu nhanh hện lên vô số hình ảnh trong ba mươi hai năm qua, có người yêu, cũng có người để hận, nước mắt cùng nụ cười đều thành trí nhớ, hóa thành tro bụi của ký ức.

Mà khi hẳn nhớ lại, phát hiện này chính mình ký ức hận kẻ cho hẳn thống khổ, cũng khó có thể hủy đi. Liên lụy đến trái tim của hẳn, mỗi một tác da thịt của hẳn, mỗi một cái hỉ nộ ai ố của hẳn. Sống ba mươi hai năm, cuối cùng khó có thể quên được mấy tháng kỳ dị gặp gỡ.

Quả nhiên là, bất trị.....

Hắn ở trong lòng cười nhạo chính mình, cùng đợi nước biển đem bản thân nuốt lấy. Không biết có phải hay không do nhớ lại, giống như một điểm xúc động trong trí nhớ, vang lên thanh âm giống như đã từng quen biết, như là.... như là của Hắc Ngân.

?

Giống như lọt vào một trận ẩu đả, đột nhiên xuất hiện, giống như ánh mặt trời phá tan tầng tầng mây đen đưa hắn vây quanh lấy. nhưng, mỗi ngày chìm trong bóng đêm kia, nam tử chán ghét ánh mặt trời như thế nào sẽ có cảm giác của ánh mặt trời ?

Không phải là ảo giác đó chứ ? Nếu là ảo giác, Hướng Nhất Phương cũng rất muốn cười, nam tử kia rốt cục chịu đi ra khỏi căn phòng hắc ám để tìm ánh mặt trời của chính mình sao ? Tuy rằng hận hắn, nhưng.... vẫn là thật vui, thật vui.....

“Nhất Phương ! Tỉnh lại ! Tỉnh lại !” Ôm nam nhân đang hôn mê mà vô ý thức thì thảo trong lồng ngực, nỗi sợ sâu thẳm trong tim khiến Hắc Ngân không nhịn được run rẩy.

Nếu.... nếu gã tới muộn một chút, nam nhân này sẽ bị đại dương vĩnh viễn nuốt lấy ! Cuối cùng nhìn không thấy, không bao giờ.... cùng hắn nói chuyện, cùng hắn cười nữa.....

Chuyện như vậy, ngẫm lại sẽ khiến gã sống không bằng chết !

Đây là cảm giác yêu một người sao ? Ha ha....

“Tỉnh lại đi, ta không bao giờ.... chọc giận người nữa, ta thả người đi, đi đến bên hắn ! Ta thả người đi, van cầu người Tỉnh lại đi ! Ta không bao giờ.... sẽ làm người bị thương nữa..... vĩnh viễn sẽ không.....”

Đang nói cái gì ? Ta nghe không rõ.... Nam nhân bị vây vào trong ngực cố gắng muốn mở mắt ra, lại như thế nào cũng không mở được, chỉ có thể cảm giác được một giọt chất lỏng rơi xuống gương mặt.

Trời mưa sao ? Nhưng.... mưa như thế nào lại nóng như vậy ?

“Ta thả người đi ! Thả người đi ! Thực xin lỗi, ta yêu người....”

Bên tai vang lên tiếng khóc nức nở than nhẹ, tiếng sấm, tia chớp, đều như dần dần tĩnh lại.

Trong tiếng sấm tia chớp, trong bão táp cuồng loạn, nam nhân trong lồng ngực cho dù mê man, vẫn lạnh run, Hắc Ngân đem Hướng Nhất Phương gắt gao ôm lấy trong lồng ngực ôn hòa hiền hậu, đem tia chớp ngăn cách ra ngoài, nhẹ nhàng hát bài hát mẹ lúc trước thường xuyên hát, áp chế đi tiếng sấm âm âm.

Cái ôm ấm áp, giọng hát yên lành, kẻ trong lồng ngực dần dần an tĩnh lại, truyền ra tiếng hít thở âm trầm.

32. Chương 32: Kết Thúc Là Bắt Đầu

Giống như một giấc mộng hư ảo, làm cho người ta không thể tin được.

Hắn nghĩ đến chính mình đã chết, mở mắt ra đều là cảnh tượng màu trắng xóa, tuyết trắng cùng ánh sáng nhu hòa trên tường, bức màn thanh nhã rũ xuống đất, giường mềm mại, chăn ấm áp, tất cả đều là màu trắng không chứa một tia tạp chất.

Sau khi nam nhân tỉnh lại, phát hiện căn phòng vốn một mảnh hắc ám đã rực rỡ thành một màu nhan sắc của tuyết, nhưng chủ nhân của căn phòng không có xuất hiện qua, cho đến khi hắn khỏe hoàn toàn, cũng không có xuất hiện.

“Hắn đi đâu ?” Lúc quản gia giúp Hướng Nhất Phương đưa đồ lên, chuẩn bị lên thuyền, Hướng Nhất Phương rốt cục nhận không được hỏi. Lúc bị nhốt, hắn nghĩ mình đã là hận Hắc Ngân, bị cầm tù đầu óc hắn gần như hỏng mất rồi, cuối cùng cư nhiên thần chí không rõ trong đông tổ chạy trốn.

Đúng vậy, rõ ràng là rất hận, nhưng lại thế nào cũng hận không được. Cho dù mấy ngày nay dưỡng thương, rõ ràng may mắn không có nhìn thấy kẻ kia, rồi lại không tự giác nhìn ra cánh cửa chưa hề mở ra, nhìn ra ngoài cửa sổ không người.

“Thiếu gia đã đi Châu Âu.” Quản gia đáp.

“Vậy sao.....” Cúi đầu mỉm cười như vui mừng, trọng giọng nói lại mang theo một niềm mất mát không tự phát giác, “Như vậy cũng tốt.”

“Thiếu gia vốn tính toán đưa Hường tiên sinh đi.” Quản gia ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, “Thiếu gia tuy rằng làm ra việc khiến Hường tiên sinh thực thương tâm, nhưng hy vọng ngài chớ hận thiếu gia.”

“Ông có thể nói cho tôi biết một ít về hắn không....”

Trong ánh mắt đục ngầu của quản gia chớp lên một tia hào quang, gật gật đầu : “Thiếu gia là con riêng của lão gia nhà tôi, mẹ của thiếu gia vì không nuôi nổi liền đưa thiếu gia đến nhà lớn. Khi đó thiếu gia thực sự là một đứa nhỏ đáng yêu....” Nói tới đây, quản gia tạm dừng một lát, thương cảm nói, “Thiếu gia ở nhà lớn ăn không ít đau khổ, cũng thay đổi rất nhiều....”

Nếu không muốn bị kẻ khác giết, chỉ có thể đi giết kẻ khác. Nghe quản gia kể lại một ít chuyện quá khứ của Hắc Ngân, Hường Nhất Phương có lẽ hiểu được tính cách của Hắc Ngân bất đắc dĩ như thế nào mà lại hình thành.

“..... Hóa ra là vậy.” Nghe xong chuyện kể của quản gia, nam nhân trong đầu hiện ra khuôn mặt cười của hồ ly, đằng sau nụ cười phóng túng đó, lại là những chuyện khiến hắn đau lòng.

“Chẳng lẽ không thể rời đi cái nhà kia sao ?” Hường Nhất Phương thở dài một tiếng.

“Bởi vì bảo hộ Hường tiên sinh, thiếu gia đã đoạn tuyệt quan hệ với nhà lớn.” Quản gia mỉm cười.

“Cái gì ?” Hường Nhất Phương có chút kinh ngạc há to miệng, “Cho nên hắn mới muốn đi Châu Âu sao ?”

“Không, đây là quyết định của riêng thiếu gia,” thoáng nhìn Hường Nhất Phương có chút vẻ áy náy, quản gia mỉm cười nói, “Đây là thư của thiếu gia để lại cho ngài, dặn riêng tôi rằng khi ngài rời đi thì đưa thư cho ngài.”

“Cám ơn.....” Không nghĩ tới người nọ sẽ để lại thư cho mình, Hường Nhất Phương nhận lấy phong thư mỏng màu phấn hồng, trên phong thư còn có một con heo nhỏ màu hồng. Con heo nhỏ màu hoofng kia, cũng biến mất giống như Hắc Ngân.

“Không, người nên cảm ơn là tôi.” Quản gia nói xong câu đó, liền đem hành lý lên thuyền. Vô luận là cuộc sống, hay là người, thiếu gia trước kia luôn cực đoan mà hắc ám, nhưng hiện tại, hết thảy đều đã thay đổi rồi phải không ? nam nhân trước mắt nhìn có vẻ rất bình thường này, lại có sức mạnh động lòng người....

Quản gia ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời sau bão táp thật đúng là rất xanh.

Đang nghe quản gia nói, Hường Nhất Phương không khỏi khước miệng trời lên nụ cười, nhìn phong thư “đáng yêu cực điểm” trên tay, nhẹ nhàng đọc :

”Trung y đại thúc ! Người cho là bản thân mình có thể chạy đi sao ? Nói cho người, ta còn có thể trở về ! Người tuyệt đối tuyệt đối chạy không khỏi bàn tay hồ ly của ta đâu ! Thực xin lỗi nói kiểu này theo quan hệ của chúng ta thì không thể dùng, đại thúc nhất định sẽ tha thứ rồi cuối cùng yêu ta đến chết !

Tái bút : Đứa con bảo bối A Ngốc liền tạm thời ở bên ba ba nha, ma ma không cần phải nhớ nhung hai ta nha !”

Thật là một câu cũng đủ làm thư ! Cái gì mà ma ma ba ba đứa con, cũng chỉ có Hắc Ngân da mặt dày mới có thể nói ra.

Cái tên kia, căn bản chẳng có gì thay đổi ! Lắc lắc đầu, nam nhân đem thư xếp lại để trên mặt đất.

Bọn họ hay là cứ như vậy mà chấm dứt đi.

“Quản gia, chúng ta đang đi đâu ?” Ngồi ở trên thuyền, Hướng Nhất Phương nhìn biển rộng mờ mịt, đối với hành động từng nhảy xuống biển của mình lại cảm thấy có chút kỳ lạ. Kẻ đang trong lúc tuyệt vọng, có thể làm ra những chuyện mà bình thường ít khi làm được.

“Như thế này thì ngài sẽ biết, bây giờ còn phải ủy khuất ngài một chút.” Lão gia thần bí nói.

“Từ từ..... Quản gia, ông làm cái gì vậy ?” Hướng Nhất Phương sửng sốt, quản gia lại cho mấy gã đàn ông đến đèo Hướng Nhất Phương lại, dùng dây thừng cột vào ghế trên khoang thuyền.

“Chuyện này, phiền ngài nói là Hắc gia làm ! Mạo phạm, tôi thực xin lỗi, tạm biệt.” Cúi đầu thật sâu, quản gia cùng người trên thuyền liền như vậy đem Hướng Nhất Phương không còn chút phản ứng ở trên thuyền.

“Từ từ ! Từ từ !” Hắc Ngân biến thái ! Làm sao mà thay đổi được ? Trong lòng thầm mắng, Hướng Nhất Phương loay hoay chuyển mình, trối thật là chặt.

Thở dài, nam nhân ngồi trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, trước kia ở trong thôn đều nghe người ta nói kể ở thành phố thực đáng sợ, ngấm lại từ khi hắn ra đi không gặp được một người bình thường, quả thật là như vậy !

“Kỳ quái, như thế nào một người cũng không có ! A ! Ông chủ, bên trong có người !” Một đợt thanh âm ồn ào làm cho Hướng Nhất Phương đang thiêu ngủ nhất thời tỉnh lại.

“Nhất Phương !” Một người kinh ngạc hô to.

Nghe được có người gọi mình, Hướng Nhất Phương nhìn về phía người đến, trong lòng khẽ thất thần : “A Phi ?”

PS : A Ngốc = con heo nhỏ màu hồng phấn (Hắc Ngân đem đi)

33. Chương 33: Dây Dừa

Không chút thừa thãi, nam tử gắt gao ôm lấy nam nhân, giống như để tin tưởng đây không phải là mơ, kẻ trong lòng ngực là thật, không phải là ảo mộng.

“Ta không sao.” Thấy rõ đối phương so với mình còn cao lớn hơn, Hướng Nhất Phương vẫn nhẹ nhàng vỗ vỗ cái lưng run nhè nhẹ của Mộ Phi, tựa như trước kia, trấn an cảm xúc của nam tử.

“Không bao giờ nữa..... rời đi người, cho dù anh đánh chết tôi, tôi cũng sẽ không rời anh nửa bước.”

Thanh âm có chút kích động của Mộ Phi truyền đến trong tai nam nhân, như cái bình ngũ vị bị đánh nghiêng thành hỗn độn, không biết là tư vị gì, Hướng Nhất Phương cố ý ngăn đề tài này lại, nói : “Cậu như thế nào lại ở chỗ này ?”

Rốt cục cũng buông ra nam nhân, tâm tình che dấu không được vui sướng, Mộ Phi lôi kéo tay nam nhân : “Vào thuyền của tôi rồi nói sau.”

“Ừm.” Đối diện với ánh mắt vừa đau lòng vừa vui sướng của Mộ Phi, Hướng Nhất Phương theo bản năng cúi đầu.... Trước mắt chàng trai này, nhìn đến đoạn phim nhục nhã nhất của mình, hắn thậm chí không biết về sau như thế nào có thể đối mặt với Mộ Phi.

Hai chiếc thuyền đậu rất gần, ở giữa gần đến mức có thể cho người bước qua. Mộ Phi nhảy qua trước tiên, rồi kéo Hướng Nhất Phương qua, chắc là do mấy hôm trước bị rơi xuống nước, nhìn thấy nước có hơi vẩn đục, lúc rơi xuống đất khó tránh khỏi có chút khó khăn, đang muốn đỡ lấy lan can thuyền thì đã bị Mộ Phi thân thiết ôm lấy.

“Không sao chứ ?”

“Ừm, không sao.” Nhẹ nhàng đẩy ra cánh tay đang ôm lấy mình, rõ ràng cảm giác được động tác cứng đờ của kẻ phía sau, Hướng Nhất Phương không muốn đi đối mặt Mộ Phi, thẳng tiến đem ánh mắt hướng qua đại dương, lại phát hiện một điểm trắng bay nhanh đến đây.

“Thằng khốn chết tiệt ! Khai thuyền !” Nam tử phía sau thầm mắng một câu, lại nắm chặt lấy cánh tay của Hướng Nhất Phương, “Chúng ta vào bên trong đi.”

Nhưng vừa rồi vì phải nói đường đi với con thuyền kia, mọi người phải hạ tấm gỗ nổi mất một đoạn thời gian, khi chờ chuẩn bị khai thuyền, điểm trắng kia đã muốn biến thành một chiếc du thuyền xuất hiện cách hơn mười thước, mà trên đầu thuyền là hai người, Hướng Nhất Phương cho dù chỉ nhìn thấy bóng dáng cũng biết là hai người nào.

“Nhất Phương !” Tiếng la của Lạc Văn chui vào màng nhĩ của Hướng Nhất Phương.

Bọn họ như thế nào cũng đến ? Hướng Nhất Phương nghĩ muốn nhìn ra ngoài nhìn rõ ràng hơn đã bị một lực đạo phía sau kéo lại, đối diện với gương mặt lạnh lẽo của Mộ Phi, “Đừng đi ra ngoài.”

“Họ Mộ kia ! Đem Nhất Phương giao ra đây ! Nhất Phương à ! Là ta Lạc Văn đây, người đi ra được không ? Trước kia là ta không tốt, ta xin lỗi, tha thứ cho ta được không ?” Thanh âm của Lạc Văn càng ngày càng gần, ngữ khí cũng càng ngày càng lo lắng.

“Đáng chết ! Chạy nhanh lên !” Mặt đưa ra ngoài trừng mắt nhìn, Mộ Phi đè nén lửa giận ngồi bên cạnh Hướng Nhất Phương, nếu không phải nam nhân ngồi ngay bên cạnh, chàng giờ đã đi ra ngoài đem hai tên khốn đó đá xuống biển cho cá ăn !

Nghe bên ngoài càng ngày càng ồn ào tiếng la, Hướng Nhất Phương nhẹ giọng nói : “Ta ra ngoài xem một chút.....”

“Không được !” Mộ Phi từ chối ngay tức khắc, gặp Hướng Nhất Phương ánh mắt trầm xuống, dịu giọng, nói, “Tôi sợ, sợ anh đi ra lại có chuyện, ở lại bên tôi, xin anh đấy.” Bọn đang ?

Chàng trai trước kia kiên cường là thế, giờ phút này lại tựa như đứa nhỏ khát cầu ấm áp, dùng đôi mắt trong suốt nhìn Hướng Nhất Phương. Có lẽ không đi ra cũng tốt, hoàn toàn đoạn tuyệt với bọn họ, chuyện trước kia coi như là một giấc mộng, chưa bao giờ xảy ra.

Hắn hiện tại, cũng không hận, không cần lại vướng vào.

Hướng Nhất Phương gật đầu : “Tôi sẽ không đi ra ngoài.”

Mặc cho Lạc Văn ở bên ngoài cầu xin, Hướng Nhất Phương cũng không có đi ra ngoài, cũng không nói một câu, Lạc Văn chỉ có thể đứng trên thuyền gất gao đuổi theo.

“Đủ rồi ! Đưa thuyền trở về.” Lạc Tư vốn đứng trầm mặc ở một bên liền lên tiếng.

“Vì cái gì phải đi về ! Hắn ở ngay trên thuyền kia !” Thật vất vả mới tìm được, như thế nào có thể cứ như vậy trở về ? Lạc Văn ảo não nói.

Nhìn chằm chằm con thuyền ngày càng xa, Lạc Tư hừ lạnh một câu : “Em cho là kẻ bị chúng ta đối đãi như vậy còn có thể quay đầu sao ? Hắn sẽ không đi ra gặp em, lại càng không trở về !” Hắn sẽ không tha thứ cho chúng ta.... Không bao giờ.... nữa sẽ..... Chẳng lẽ không đúng sao ? Đứa gốc, em còn có thể cầu xin cái gì ? A..... Cười vào Lạc Văn, cũng là cười vào chính mình.

Rầm một tiếng, hung hăng đem tay đánh vào thuyền, Lạc Văn trong mắt lại lóe lóe nước mắt : “Em muốn thấy hắn ! Em muốn ôm hắn !”

“Đủ rồi ! Đừng hồ đồ nữa !” Cho dù có ở đây thương tâm thì cũng để làm gì, người kia không đến cũng nghe không thấy.

“Anh à ! Hắn có thể cả đời này cũng không gặp chúng ta sao ?” Lạc Văn thanh âm có chút run rẩy, “Em không muốn.... Em biết trước kia là mình sao, lại không thể cho em cơ hội để bù đắp sao ?”

Trước kia cậu tùy hứng ích kỷ, chỉ lo cho khoái hoạt của bản thân, căn bản không lo lắng ý nghĩ của nam nhân, tính cách thủy chung đều ẩn giấu sau cặp kích kia, càng làm cho mình bốc thêm dục vọng, mà đến khi mất đi mất đi mới phát hiện bản thân thật là vừa xuẩn vừa ghê tởm !

Cậu biết Hường Nhất Phương hận cậu và Lạc Tư, nhưng tưởng tượng đến người kia không bao giờ.... xuất hiện ở trước mặt mình nữa, cuối cùng với không tới, cuối cùng nghe không thấy thanh âm trầm thấp kia, sẽ không còn được nhìn thấy nụ cười trước sau đều rất ôn nhu, Lạc Văn bị nỗi phiền muộn trong lòng nuốt chửng lấy.

Nhìn bộ dạng cuồng loạn của người em, Lạc Tư ở trong lòng thở dài, kẻ phiền muộn đâu phải chỉ mình Lạc Văn. Ngay cả y, cũng khó che dấu nỗi buồn trong ngực, rốt cục là vì cái gì ?

Là một trung niên đại thúc sao ? Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng hình như đây chính là đáp án. Một kẻ nhìn có vẻ bình thường lại bất tri bất giác ăn mòn người y.

“Cũng không thể làm cho tên Mộ Phi kia đề đầu nhà ta được.” Lạc Tư khước miệng nhếch lên một nụ cười, vỗ vỗ người em đang chán nản của mình, trong từ điển của y, Lạc Tư, chưa bao giờ có hai chữ “chịu thua”.

34. Chương 34: Phá Bể

Xuống thuyền, liền lên xe trực tiếp đi đến khách sạn, Mộ Phi vốn định cùng Hường Nhất Phương nói một chút, nhưng Nam nhân từ trước khi lên xe vẫn đưa đầu hướng ra ngoài cửa sổ, rõ ràng là không muốn để ý đến mình.

Cả trên đường, đều trầm mặc dị thường, đối với hai kẻ tâm tư không giống nhau, khoảng cách gần gũi là thế, cũng giống như đang cách nhau đoạn đường dài nhất của thế giới.

Thật vất vả đi đến cửa khách sạn, Hường Nhất Phương xuống xe khẽ nhìn Mộ Phi đang ở bên cạnh hẳn, do dự nói : “Ta không muốn đi vào, cậu đưa tôi trở về đi.” Hường Nhất Phương thậm chí không dám nhìn đến vẻ mặt của Mộ Phi.

Nam tử khẽ nhướn mày, không nói gì, không phân biệt nặng nhẹ nắm lấy cánh tay của Nam nhân đi vào trong khách sạn, Hường Nhất Phương hoảng sợ định vùng ra : “A Phi !” Hai người tranh chấp khiến không ít người xung quanh đến vây quanh.

Không thể không nói thẩm mỹ của hủ đích xác không tồi, bộ quần áo ở trên đảo nhỏ bị hủ ép buộc mặc vào cũng thể hiện khí chất của Nam nhân, ôn hòa hiền hậu tao nhã, mà tương phản với Hường Nhất Phương là Mộ Phi cuồng ngạo không kềm chế được, giống như nước cùng lửa giao hoa, làm cho hai người nhất thời trở thành tiêu điểm.

Cơ mà Trung y thầy thuốc cũng không thích ứng với tình cảnh này, giây dựa không thoát được cánh tay như gọng kìm của Mộ Phi, chỉ có thể bị nam tử kéo vào trong thang máy.

“A Phi à.....” Trong thang máy chỉ còn hai người bọn họ, Hường Nhất Phương nhìn nam tử cao hơn mình, Mộ Phi xụ mặt như là đang tức giận, hoặc là nhìn một thứ gì thập phần khó chịu.

“Cậu cho tôi đi thôi.....” Thanh âm thật nhỏ từ trong cổ họng Nam nhân phát ra.

“Anh muốn đi đâu ? Trừ bỏ bên người tôi ra, tôi không cho anh đi đâu hết !” Nam tử vốn trầm mặc không nói dừng mảnh đem Hường Nhất Phương đặt lên trên mặt kính của thang máy, nhìn Nam nhân khẽ rũ đầu, đôi môi hồng nhuận khẽ run, hung hăng hờn lên.

“Ừ.....” Dùng lực đẩy ra thứ áp bách trong ngực, Nam nhân cự tuyệt vật thể mềm mại xâm nhập vào khoang miệng, dùng đầu lưỡi đẩy thứ kia ra, lại bị giáo hoạt quấn quanh lấy.

Như muốn đem hô hấp của Nam nhân cắt xén đi, Mộ Phi một lần nữa liếm lên nướu răng của Nam nhân, giữa hơi thở dồn dập giống như mặt đường quán quanh dây dưa không rõ....

“A Phi ! Dừng tay ! Sẽ.... sẽ có người vào !” Thật vất vả trong lúc thở dốc, lại nhìn đến thang máy bị Mộ Phi một cước ấn nút đưa lên cao.

“Ai muốn vào thì cứ vào !” Một khi đã hôn lên đôi môi ma thuật này, hương vị nhẹ nhàng ngọt ngào khoan khoái làm cho đàn ông muốn ngừng mà ngừng không được, mà tưởng tưởng đến có gã đàn ông khác từng nếm qua hai cánh hoa này, Mộ Phi bất giác tăng thêm lực đạo, muốn đem tất cả hương vị liếm sạch sẽ.

Đau.... Hôn cắn làm cho Hường Nhất Phương có chút đau, đẩy Mộ Phi thế nào cũng đẩy không ra, quýnh lên một cước đưa lên bụng Hường Nhất Phương, hấn dù sao cũng là một thầy thuốc, tự nhiên biết nơi nào có thể làm cho người ta có thể đau đến gập người.

Ấn đau che lấy bụng, Mộ Phi thuận thế ngồi ở trên mặt đất, đầu buông xuống ảo não, đột nhiên dùng đầu đập vào gương bên dưới, rầm một tiếng cái gương đã nứt ra.

“A Phi à !” Hường Nhất Phương thấy thế vội ngồi xổm xuống xem xét vết thương của nam tử, lại bị Mộ Phi bắt lấy tay đặt tại trên mặt đất ngăn lại.

“Tôi mẹ nó là cái phế vật ! Nói cái gì phải bảo vệ anh, kết quả anh trở nên thế này tội không phải vì tôi sao ?! Tôi còn là một thằng đàn ông sao ?! Ngay cả người mình yêu cũng không có cách bảo vệ ! Mẹ kiếp lũ hỗn đản !”

Nam tử đột nhiên nổi điên hô to, liên tục dùng đầu đập vào gương, chất lỏng đỏ tươi từ trên trán rơi xuống mặt đất, Hường Nhất Phương thế thế khó chịu nhắm chặt mắt rồi lại mở, nhìn chăm chú vào Mộ Phi, trầm thấp nói : “Trở về phòng tôi sẽ băng bó cho cậu.”

“Nhất phương à.....” Mộ Phi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Nam nhân đeo kính dùng quần áo của chính mình lau vết máu.

Về tới phòng, Hường Nhất Phương lấy thuốc trị thương giúp Mộ Phi xử lý vết thương trên đầu, vừa thấp giọng nói : “Chuyện đó không liên quan đến cậu, cậu là đàn ông chẳng lẽ tôi không phải là đàn ông ? Tôi tự mình có thể bảo vệ được mình.”

“Hai cái tên khốn nạn kia.....” Mộ Phi đang muốn mở miệng, thoáng nhìn sắc mặt đột nhiên trầm xuống của Hường Nhất Phương lại ngừng lại, hít vào một hơi ôm lấy Nam nhân bên cạnh, chàng chậm rãi nỉ non nói, “Trước kia là sợ anh cho rằng tôi xem anh như nữ nhân, tôi mới chịu đựng không đụng đến anh, không dám đem anh đi. tôi biết anh là người có ý nghĩ, so với chúng ta ai đến biết chính mình nên đi con đường nào, tôi tôn trọng suy nghĩ của anh. Nhưng hiện tại anh có biết tôi hối hận biết bao nhiêu không ?”

Nam nhân trên tay khẽ động : “Tôi không giống như trước kia, cái băng ghi hình kia cậu cũng đã xem rồi phải không ? A..... tôi không phải là các người sạch sẽ trước kia mà cậu yêu nữa rồi.” Hường Nhất Phương cười tự giễu.

“Đừng nói như vậy về mình được không ?” Mộ Phi dùng mặt cọ vào thắt lưng mềm mại mà rắn chắc của Nam nhân, thấp giọng nỉ non, “Anh vẫn là anh, là Hường Nhất Phương mà tôi yêu đến chết đi sống lại, là cái kia ngu ngốc thiện lương, luôn tự mình lặng yên gánh vác lấy nỗi khổ của người khác, là tên đại ngốc luôn an ủi người khác mà rất ít nghĩ tới mình !”

“A Phi à.....”

“Mỗi lần nhìn đến hình dáng kia của anh, anh có biết tôi khổ tâm biết bao nhiêu không ? Nhất Phương à, đừng nói những lời tổn thương bản thân mình nữa, càng không nên vì người khác mà ủy khuất bản thân rồi đi tổn thương người yêu thương anh ! Anh có biết mình tàn nhẫn lắm không ? Vì cái gì nên vì người khác mà tự làm khổ mình ! Vì cái gì không tự giấu lại ! Anh không thể ích kỷ một chút được sao ? Sẽ không thể giấu lại lúc anh thống khổ tôi so với anh còn khổ hơn bao nhiêu sao ?”

“Tôi.... thực xin lỗi.” Hường Nhất Phương cúi đầu, nắm đó đích thật là hấn đã tổn thương Mộ Phi, vương mắt kia vẫn cứ ở lại trong lòng hấn. Giờ phút này nghe được Mộ Phi nói, một sự khó chịu lại tủi thân chua xót chảy ra làm cho cái mũi có chút cay cay.

“Nói gì mà thực xin lỗi, phải thật sự là xin lỗi, sẽ không tự hủy hoại bản thân nữa, giấu lại chính anh đến tội cùng muốn cái gì, đừng nên bị những cái nhân nghĩa đè lên nữa.” Mộ Phi thở dài, đứng dậy ôm lấy Nam

nhân đang cố kềm nước mắt, cúi xuống hôn nhẹ, lấy phương thức của mình đi trấn an Nam nhân.

Lúc này, cửa đột nhiên bị mở ra, một thanh âm lạnh lạnh ngăn cản hai người ôm nhau : “Phi ! Anh rốt cục đã trở lại.... Hường đại ca ?”

“Sao cô lại tới đây....” Mộ Phi nhướn mày, cảm giác được Nam nhân trong lồng ngực bối rối tự đẩy mình ra, lại nhìn thấy ánh mắt chằm chằm nhìn hai người của Tổ Vân, mặt mày nhăn lại càng sâu.

35. Chương 35: Ly Hôn

“Hường đại ca, anh sao lại đến thành phố này đi đi lung tung, hại Phi đi khắp nơi tìm. Cơ mà trở về là tốt rồi, đến, ăn nhiều một chút.” Nghiêm nhiên một bộ dáng nữ chủ nhân, Tổ Vân hướng về phía Hường Nhất Phương sắc mặt xấu hổ nói.

“Ừm, để mọi người lo lắng.” Nhìn đến bàn đồ ăn, Hường Nhất Phương trong lòng cười khổ, trên bày này không phải là món ăn Mộ Phi thích thì cũng là đồ ăn yêu thích của Tổ Vân, mà bản thân giống như một người khách, hoặc là hẳn vốn chính là một người khách mà thôi.

“Phi.” Cười ngọt ngào, nữ nhân hướng Mộ Phi thân mật gấp đồ ăn, “Này, đây đều là tự tay em làm ! Ném thử, ăn xem ngon không ? Hường đại ca đừng khách sáo, thịt này ở nông thôn rất ít khi được ăn, anh ăn nhiều một chút.” Nói xong liền gấp một miếng thịt heo để vào trong chén của Hường Nhất Phương.

“A...” Nhìn miếng thịt trong chén, Hường Nhất Phương theo bản năng nhú mày, hẳn không ăn thịt heo.

”Hường đại ca, ăn đi !” Tổ Vân nhìn nam nhân cười nói.

“Ừm !” Ứng với câu, đang muốn đem miếng thịt lên, một đôi đũa lại mang miếng thịt đi nơi khác, Hường Nhất Phương ngẩng đầu nhìn, hóa ra Mộ Phi đem miếng thịt heo để lại trên bàn.

“Nhất Phương không ăn thịt heo.” Mộ Phi lạnh lùng nhìn Tổ Vân một cái, người sau xấu hổ tươi cười : “Em.... Em quên mất, Hường đại ca đừng để ý.”

“Không.” Hường Nhất Phương cười lắc lắc đầu, liếc mắt nhìn miếng thịt heo bị Mộ Phi để trên bàn, tiếc hận nói, “A Phi à, cậu cũng quá lãng phí.”

“Ăn cái này.” Giống như không nghe thấy nam nhân, Mộ Phi đem cho Hường Nhất Phương một đĩa rau, cười nói, “Nếu không thích, chúng ta ra ngoài ăn.”

“Không, được rồi.” Tổ Vân là dốc lòng đem đĩa rau cho Mộ Phi, Mộ Phi lại đưa cho Hường Nhất Phương, nhìn đồ ăn xếp thành núi nhỏ trong chén, Hường Nhất Phương không khỏi toát mồ hôi lạnh, vùi đầu ăn, cũng không có chú ý tới ánh mắt nghi hoặc của nữ nhân.

Một bữa cơm cứ trong bầu không khí như vậy qua loa qua đi.

“Nhất Phương, tôi mang anh đi xem phòng.” Sau khi ăn xong, Mộ Phi liền lôi kéo Hường Nhất Phương đi đến một căn phòng đối diện với mặt biển, từ trên xem xuống, lộ vẻ cảnh biển xinh đẹp, ánh chiều tà trải dài trên biển rộng, hấp dẫn đôi mắt của nam nhân, cả người như lạc vào mặt biển thủy tinh.

“Ở đây một đêm đi, ngày mai liền đưa anh đi.” Từ phía sau ôm lấy nam nhân, Mộ Phi cọ cọ Hường Nhất Phương tóc.

“A Phi à ! Tiểu Vân ở bên ngoài....” Đẩy Mộ Phi ra, Hường Nhất Phương có chút buồn nói, Tổ Vân cùng đứa nhỏ trong bụng, tựa như bức tường ngăn cách hẳn và Mộ Phi. Tưởng tượng đến đứa nhỏ trong bụng Tổ Vân là của Mộ Phi, Hường Nhất Phương trong lòng còn có vướng mắc không rõ, mà Mộ Phi lại có vẻ không có ý tứ giải thích cho hẳn.

“Tôi cùng Tổ Vân.... là hiểu lầm !” Mộ Phi hít một hơi thật sâu, giữ chặt lấy cánh tay của nam nhân, nói, “Chuyện kia tôi cũng không biết nói với anh thế nào, tin tưởng tôi được không ? Nhất Phương à, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Hướng Nhất Phương cười khỏ, ngẩng đầu nhìn gương mặt anh tuấn của nam tử : “Đứa nhỏ trong bụng Tổ Vân.... là của cậu sao ?” Cho dù nghe được từ Tiểu Vân, hắn vẫn là muốn biết, muốn tự mình nghe Mộ Phi nói có phải là sự thật hay không.

“Nhất Phương à..... Đừng nhìn tôi như thế.” Mộ Phi nhẹ nhàng vuốt ve hai má của nam nhân, chàng nghiêng đầu không dám nhìn tới hy vọng trong đôi mắt trong suốt, lại càng không dám xem sau khi nghe được lời mình nói thì trong đôi mắt này sẽ bày ra nỗi đau đớn gì.

“Như vậy sao, tôi biết rồi.” Hướng Nhất Phương xoay người nhìn biển rộng mờ mịt, nhẹ nhàng cắn môi, hắn còn tại hy vọng cái gì ? Hy vọng Mộ Phi nói cho chính mình rằng đứa nhỏ của Tổ Vân không phải là của chàng, hay là cái gì ?

Hướng Nhất Phương à Hướng Nhất Phương, người khi nào trở nên xuẩn đến như vậy ? Người rốt cục suy nghĩ cái gì ! Rốt cục muốn cái gì ?

“Nhất Phương à.....” Mộ Phi đang muốn nói cái gì, điện thoại trong lúc này lại vang lên, ảo não nhận điện thoại, Mộ Phi âm thầm mắng một phen, xin lỗi đỡ lấy bả vai của nam nhân, “Tôi ra ngoài một lát, chờ tôi trở lại được không ?”

Thật lâu không có nghe thấy tiếng nam nhân đáp lại, Mộ Phi thở dài mặc áo khoác đi tới cửa, mắt lại nhìn nam nhân đứng ở song cửa không nói lời nào, cau mày bước ra.

Đi rồi sao ? Trên vai tựa như vẫn còn lưu lại lực đạo của Mộ Phi, Hướng Nhất Phương thoát lực nhẹ nhàng đến bên giường suy sụp ngồi xuống, nỗi mâu thuẫn trong lòng làm hắn khó chịu.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Hướng đại ca.....” Không có gõ cửa, Tổ Vân không biết khi nào đã đi vào phòng của Hướng Nhất Phương, “Ồ có quen không ? Nếu có gì không quen cứ nói với em.”

“Ừm, tốt lắm.” Hướng Nhất Phương đáp, nhìn cái bụng ngày càng lớn của Tổ Vân, trong lòng cũng giống như ngũ vị đang hòa vào gây khó chịu.

Theo ánh mắt của Hướng Nhất Phương, Tổ Vân kiêu ngạo toàn tâm toàn ý vuốt ve cái bụng, hạnh phúc nói : “Tiểu tử kia, giống như ba của nó, mỗi ngày đều đá bụng của em.”

“Ừm.” Đối mặt với vẻ mặt hạnh phúc bày ra của nữ nhân, Hướng Nhất Phương cảm thấy Tổ Vân tựa hồ có chuyện muốn nói với mình, không ngoài dự tính, Tổ Vân tiếp theo cười nói : “Hướng đại ca à, lúc kia đa tạ anh đã cưới em bảo trụ thanh danh của em, mẹ con chúng em đều cảm tạ anh. Nhưng hôm nay em đã ở bên cạnh Phi, anh xem.....”

Không đợi Hướng Nhất Phương nói chuyện, Tổ Vân liền từ phía sau lấy ra một tờ đơn đưa đến trước mặt Hướng Nhất Phương : “Chúng ta ly hôn đi, về sau em cùng Phi nhất định rất mang ơn anh.”

“Chỉ cần ký tên vào trong này là được.” Như là sợ Hướng Nhất Phương không hiểu chữ viết, Tổ Vân vội không ngừng đem bút đưa cho Hướng Nhất Phương chỉ vào nơi ký tên, “Chuyện khác em đã giao cho luật sư, yên tâm, cái gì ở nông thôn đều là của anh.”

Nhìn vào bộ dáng ngốc lảng của Hướng Nhất Phương, Tổ Vân nghĩ đến Hướng Nhất Phương không chịu ký, bĩu môi nói : “Hướng đại ca à ! Anh sẽ thành toàn cho em cùng Phi chứ ! Tuy rằng anh thích em, nhưng em là toàn tâm toàn ý yêu Phi ! Cầu xin anh.”

“Anh ký.” Hướng Nhất Phương cúi đầu hé miệng cười khỏ.

Thành toàn cùng cô và A Phi, nhưng ai sẽ có năng lực thành toàn hắn ? Hôn nhân hữu danh vô thực này, vốn chỉ là một chuyện lừa dối mà thôi, hiện giờ hết thấy đều sáng tỏ, nên kết thúc.

36. Chương 36: Gọi Yêu

Trong tiểu đình viện tươi mát thanh lịch, một thân ảnh xuyên qua trong khung cảnh thiên lục đậm phần, bên hông bọt nước trong sáng trong không khí tạo thành cái cầu vồng.

Nhưng thân ảnh tưới nước kia thủy chung chỉ đứng ở một chỗ tưới cây, cho đến khi nước trong bồn hoa tràn ra, mới cuống quýt tắt nước.

“A !” Nhìn hoa lan cơ hồ bị chết đuối, Hường Nhất Phương vội vàng sửa sang lại, hít một tiếng rồi trở về phòng, ghé vào song cửa xuất thần nhìn ra ngoài.

Từ Mộ Phi đưa hắn đi đến biệt thự thanh lịch này, mấy ngày nay không có nhìn thấy Tổ Văn, cũng rất ít khi nhìn thấy Mộ Phi, tuy rằng thanh tịnh không ít, nhưng mỗi ngày tưới tưới hoa, luyện luyện thân thể, xem sách, luôn luôn có chút nhàm chán, trong lòng càng ngày càng phiền muộn.

A Phi, cậu rốt cục muốn làm gì ? Đem hắn để ở nơi này, rốt cục là có ý tứ gì ? Hường Nhất Phương không thể không thừa nhận, hắn có chút ghen tị, càng nhiều chính là thương cảm.

Rõ ràng miệng nói là “thương hắn”, nhưng... nhưng mối quan hệ dây dưa không rõ của Mộ Phi và Tổ Văn càng làm cho Hường Nhất Phương có chút chua xót, không chỉ một lần có ý tưởng “có phải bởi vì bị người khác chạm qua rồi nên không hề thích hay không”, nam nhân tại thống hận về yếu đuối của mình không dám cùng Mộ Phi giáp mặt giằng co, ngẫu nhiên cũng tự giấu có phải hay không bản thân bắt đầu miên man suy nghĩ.

“Rù rù...” Trong túi tiền có gì đó ông ông chấn động, cắt đứt suy nghĩ của nam nhân.

“Điện thoại ?” Từ trong túi tiền lấy ra một cái di động, mặt trên hiển thị một số xa lạ. Mấy ngày hôm trước Mộ Phi đem một cái di động cho Hường Nhất Phương, nói là phương tiện liên hệ, mà trong kỳ thật cũng chỉ có số điện thoại di động của Mộ Phi.

Nghĩ “nhưng là ai có thể gọi được”, Hường Nhất Phương ấn nút nghe, không có chờ hắn nói chữ “a lô” đầu kia điện thoại đã vang lên tiếng cười âm hiểm quen thuộc.

“Ha ha a..... Trung y đại thúc có nhớ ta hay không ?” Thanh âm lạnh lạnh từ trong điện thoại truyền ra.

“Hắc Ngân ? Người... Người sao lại biết...” Thanh âm này, vừa nghe đã biết là ai ! Hường Nhất Phương mở to hai mắt nhìn, có chút không thể tin, Hắc Ngân như thế nào biết số điện thoại di động của mình ?

“A ! Nghe thanh âm của người giống như kích động, đại thúc nhớ ta đến như vậy sao ? Vì phú địch thực là rất cao hứng ! Khanh khách.... A ! Đại thúc từ từ nhé, đứa con của chúng ta muốn cùng ma ma nói chuyện !” Chỉ nghe tới từ đầu kia truyền đến tiếng kêu của con heo, khiến Hường Nhất Phương nhất thời bật cười.

“A Ngốc nói ”ba ba thật nhớ ma ma ! Muốn cùng ma ma trên giường, cuộn tròn chăn” !” Hắc Ngân nắm cái mũi nhỏ giọng bắt cóc tiếng trẻ con.

“Nói hươu nói vượn !” Hoàn toàn không nghĩ đến Hắc Ngân ở Châu Âu sẽ gọi điện cho mình, hắn nghĩ bọn họ như vậy sẽ chấm dứt, sau đó không còn liên hệ. Hắn nghĩ như vậy, nhưng nhận được điện thoại của nam tử kỳ dị này, trong lòng cũng có chút cao hứng. Không biết vì cái gì, có đôi khi hắn chậm chạp nghĩ là, thế giới này người hiểu biết hắn nhất có lẽ là Hắc hồ ly.

Ừm, cứ việc là một Hắc hồ ly ác liệt.

“Ở bên cạnh Phế Mộc Đầu à ?” Bên tai vang lên thanh âm ôn nhu.

“Phế Mộc Đầu ?” Biết được “Phế Mộc Đầu” mà Hắc Ngân nói chính là Mộ Phi, Hường Nhất Phương cười khổ “ừm” một tiếng.

“Hắn khi dễ người ?” Thanh âm vốn vui cười đột nhiên khẽ lạnh xuống, mang theo một cổ tức gâp.

“Ha ha ! Khi dễ ta nhiều nhất vô cùng tàn nhẫn không phải là người sao ?” Không muốn nói về vấn đề của A Phi, Hướng Nhất Phương trêu chọc Hắc Ngân. ?

“A ! Ma ma nói như vậy ba ba rất thương tâm nha !” Hắc hồ ly khôi phục lại “bình thường” lại bắt đầu đùa giỡn đại thúc, “Yên tâm đi, ba ba hội dùng nửa đời sau toàn thân..... bảo vệ đại thúc nha !”

Nghe Hắc Ngân cố ý nhấn mạnh ngữ khí chữ “thân”, Hướng Nhất Phương trong lòng một trận mắng loạn, đột nhiên nói : “Người.... Người có biết điện thoại của Lạc Văn không ?”

“..... Người muốn để làm gì ?” Thanh âm phi thường phi thường khó chịu.

“Cho ta là được rồi.”

“Không cho ! Không cần cho người cùng tình địch gặp mặt !” Kiên quyết không đồng ý !

.....

Kết quả cuối cùng ? Hướng Nhất Phương không để ý đến Hắc Ngân ồn ào đem điện thoại trực tiếp tắt máy, vừa lòng tờ giấy ghi số điện thoại.

Hít vào một hơi thật sâu, trải qua giằng co Hướng Nhất Phương vẫn là bấm một cuộc gọi cho Lạc Văn.

Hắn đích xác là rất rất không muốn liên hệ gì với Lạc gia, nhưng sau khi trốn khỏi nhà họ Lạc cũng không có đem theo hành lý, này trong hành lý, có bộ sách Trung y hắn xem như trân bảo, y thuật này đều là do cha ông truyền lại, nếu như bị hắn đánh mất, sẽ đau lòng đến khó biểu đạt được.

Ở trước mặt Mộ Phi hắn tuyệt đối không có khả năng nhắc tới chữ “Lạc”, vì phải lấy lại hành lý, Hướng Nhất Phương quyết định phải trực tiếp gọi điện. So sánh với Lạc Tư khiến nam nhân sợ hãi, gọi cho Lạc Văn vẫn hay hơn.

Điện thoại thông, chưa kịp chờ bên kia lên tiếng, Hướng Nhất Phương đã mở miệng trước : “Lạc Văn, tôi là Hướng Nhất Phương, hành lý của tôi còn ở nhà cậu phải không ? Nếu tiện, xin trả lại cho tôi.”

“.....” Không ai trả lời.

“Lạc Văn ?” Vẫn không trả lời, Hướng Nhất Phương nhíu nhíu mày, tiếp tục nói, “Người là Lạc Văn sao ? Không tự giác tăng thêm chút ngữ khí, nam nhân bắt đầu hoài nghi có phải Hắc Ngân tùy tiện vẽ ra số di động để lừa mình hay không.

“Lạc Tư” Trong lúc Hướng Nhất Phương ảo não chuẩn bị ngắt máy, thanh âm lạnh như băng đột nhiên truyền ra.

“A ?”

“Ta là Lạc Tư.”

37. Chương 37: Bồi Thường

Đứng ở ven đường, nam nhân không ngừng hết nhìn đông đến nhìn tây, bắt đầu hối hận, hắn thật không ngờ người tiếp điện thoại lại là Lạc Tư, càng thật không ngờ khi mình nghe được lời của Lạc Tư liền đứng ở ven đường chờ hắn tới đón.

Đây không phải là dè vào miệng hổ sao ? Không đúng.... hình như cũng không thể so sánh như thế ! A ! Ta rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì ? Trong điện thoại Lạc Tư một câu “Người ở chỗ nào ?” chính mình không chút nghĩ ngợi liền đem địa chỉ khai ra, lời vừa ra khỏi miệng liền muốn cắn đầu lưỡi của mình !

Hướng Nhất Phương người như thế nào ngu ngốc như vậy ! Người khác vừa hỏi người đã khai rồi !

“Muốn có hành lý thì đứng ở ven đường chờ ta.” Một câu của Lạc Tư lại làm cho nam nhân giờ khắc này đứng ở ven đường hối hận.

Chờ hơn mười phút, ngay lúc Hướng Nhất Phương nghĩ đối phương liệu có đến hay không thì một chiếc xe thể thao chạy như bay đột ngột dừng bên người hắn. “Lên xe.” Cửa xe trượt xuống, nam tử có phần lãnh ngạo trong xe đưa đầu ra.

“..... Hành lý.” Vừa thấy Lạc Tư, nam nhân còn có loại xúc động loạn cào cào, đứng ở bên cạnh xe, dưới chân đã không tự giác lui về sau hai bước. Nhìn thấy bộ dáng kháng cự của nam nhân, Lạc Tư từ trên xe đi xuống nắm lấy Hướng Nhất Phương.

“Người làm cái gì ?!” Hắn muốn làm gì đây ? Hướng Nhất Phương bắt đầu giãy dụa, vô cùng hối hận hành động đi gặp Lạc Tư của mình. nam nhân khí lực không đo lại đối phương bị nhét vào trong xe.

“Người sợ ta đến vậy sao ?” Nhìn thấy Hướng Nhất Phương ngồi ở trong xe dùng sức mở cửa lại kích động không giấu di dấu, Lạc Tư quay lại nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc đã lâu không gặp.

“Hành lý của ta đâu ?” Không có trả lời, Hướng Nhất Phương vừa hỏi vừa tránh xa tiếp xúc với Lạc Tư. Về phần vấn đề của Lạc Tư, hắn đích xác có điểm sợ, hoặc là nói là sợ hãi, tóm lại là không có hảo cảm.

“A !” Không có người gây sự, Lạc Tư một lần nữa trở lại vị trí ngồi lái xa, “Hành lý ở nhà, ta cho người đi lấy cho người.” Nhà bọn họ cách nội thành một giờ đi đường, nếu Lạc Tư trở về phải phí không ít thời gian.

Điều này Hướng Nhất Phương biết đến, gật gật đầu rồi an tĩnh nhìn chằm chằm nơi phồn hoa bên ngoài, trong xe im lặng đến đáng sợ, nam nhân có thể cảm giác được người lái xe thường nhìn qua đây, liền càng thêm không dám quay đầu.

Xe ngừng lại, Hướng Nhất Phương định mở cửa thì Lạc Tư đã muốn giúp hắn giữ cửa mở ra : “Đi theo ta.” Nói xong đi về phía trước, Hướng Nhất Phương không biết đường vội vàng đuổi kịp người phía trước, sau một đoạn đường lại lập tức ngừng lại.

Nhà hàng món Tây hoa lệ trước mắt làm cho nam nhân lại có cảm giác muốn trốn chạy, nơi cao cấp này thấy thế nào cũng không phải là nơi cho loại như hắn đi tới. Phát hiện hành động của nam nhân phía sau, Lạc Tư quay trở lại không nói hai lời lôi kéo Hướng Nhất Phương vào bên trong : “Cùng ta ăn cơm, coi như thù lao giúp người lấy hành lý.”

Vừa vào cửa còn có bồi bàn dẫn dắt đi vào, hình như là vị trí đặt trước tốt nhất, ngồi ngay bên cửa sổ, còn có thể nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, tiếng nhạc thanh nhã chảy xuôi trên tấm thảm tinh xảo, theo bước nhảy của mọi người mà tạo nên.

Ngồi ở ghế đối diện, Hướng Nhất Phương mới quay đầu nhìn bốn phía, đột nhiên phát hiện nơi nơi đều là một với một cặp tình nhân, nhìn nhìn đối diện nam nhân như núi băng, càng thấy không được tự nhiên.

“Điện thoại kia.... là của người ?” Để tránh không khí quá mức nặng nề, Hướng Nhất Phương nói. Nếu Hắc Ngân thực sự cho số điện thoại của Lạc Tư, kia Hướng Nhất Phương thật muốn bóp chết con Hắc hồ ly kia.

“Không, là của Tiểu Văn, nó quên dẫn theo.” Lạc Tư nhìn thực đơn không chút để ý nói, mặt sau thực đơn là khoe miệng nhếch lên.

Hướng Nhất Phương “ừm” một tiếng. Lạc Tư không hỏi ý kiến của Hướng Nhất Phương chọn món, chỉ chốc lát các món đã được mang lên, giai hào đối hồng tửu (*), Hướng Nhất Phương nhất thời mắt sáng ngời, hắn đúng là được nông thôn mang đến, vừa già lại vừa quê !

“Đây.” Còn sợ Lạc Tư đưa điều kiện gì, kết quả nam tử liền đem một túi lớn đến cho Hướng Nhất Phương.
?

Nặng ra một nụ cười, Hướng Nhất Phương mới nói “cám ơn”, vội đầu mở túi ra xem xét bảo bối của mình có bị mất thứ gì không, lật tới lật lui phát hiện mọi vật vẫn còn, nhớ tới lúc trước có mấy thứ bị hắn lấy ra, hiện tại đều nằm chính tề ở trong túi, Hướng Nhất Phương không khỏi ngẩng đầu nhìn Lạc Tư đối diện vẫn lạnh lùng như cũ, chẳng lẽ người này giúp mình làm sao ?

Kỳ thật y cũng không đến nỗi xấu tính, có ý nghĩ như vật nam nhân lại nhìn vào chỉ phiếu trong túi, nhất thời ngây ngẩn cả người, thoáng mang chỉ phiếu ra xem, Hướng Nhất Phương nhìn thẳng đối phương, thanh âm có chút run rẩy, “Đây là gì ?”

“Người nên nhận lấy.”

Ta nên nhận lấy ? Nhìn con số trên mặt chi phiếu vừa tròn một trăm vạn, Hường Nhất Phương nháy mắt dờ khóc dờ cười, thanh âm khàn khàn từ trong cổ họng truyền ra : “Người dẫn ta đi ra chính là để làm nhục ta sao ? Tiền này ta không cần ! Chuyện lúc trước ta coi như bị chó cắn một ngụm, ta tự thấy không hay ho gì !”

Tám chi phiếu trong tay bị vò lại thành một nắm, Hường Nhất Phương đem chi phiếu ném vào người Lạc Tư, đằng sau tám chi phiếu bị vò lại là vẻ ảm đạm khổ sở của nam tử : “Coi như là bồi thường.”

“A ! Kê có tiền các người thật đúng là phóng khoáng !” tám chi phiếu này như cái kim đâm vào ngực của Hường Nhất Phương, bọn họ nghĩ hẳn là người nào ? Nam nhân cầm lấy hành lý chuẩn bị rời đi.

“Ta không có ý này.” Nắm lấy tay của Hường Nhất Phương, Lạc Tư nhú mày nói, “Ta không định tổn thương người, chỉ là muốn bù đắp lại.” Lạc Tư từ nhỏ đến lớn vẫn có thói quen dùng tiền để bồi thường người khác lần đầu bị cự tuyệt, y thật sự không hiểu người đàn ông ở nông thôn này rốt cục suy nghĩ cái gì, tóm lại là không hề giống những kẻ y đã từng gặp.

Cuộc cãi vã của hai người khiến cho người khác chăm chú nhìn, lúc này cửa đột nhiên truyền đến tiếng quát : “Bỏ tay ra !”

38. Chương 38: Va Chạm

“Buông anh ấy ra !” Nam nhân anh tuấn vận đồ tây đột nhiên xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, giống như điên cuồng vọt tới ôm lấy kẻ nằm trong tay nam tử lãnh khốc cao quý, hung hăng đánh một đấm xuống, khiến mọi người đang dùng cơm bên cạnh hô lên.

“A Phi ! Người làm cái gì !” Hường Nhất Phương bị tình huống bất ngờ dọa đến liền đi ngăn cản Mộ Phi, trên tay truyền đến một lực đạo, Lạc Tư bị Mộ Phi một đấm đánh cho gập người khinh thường khế hừ một tiếng đem nam nhân kéo về sau mình.

“Buông ra ? ! A ! Cậu là gì của hắn nào ?” Tùy tay lau đi tơ máu chảy ra từ khóe miệng, Lạc Tư ngược cầm nhìn Mộ Phi đang nổi giận đùng đùng.

“Khốn nạn ! Mày dám đụng vào một sợi tóc của anh ấy, tao nhất định giết mày !” Nắm tay nắm chặt ầm ầm rung động, Mộ Phi tiến lên giật lấy cổ áo của Lạc Tư.

“Vậy giết tao được rồi.” một tay giãy khai cái tay đang nắm lấy áo mình của Mộ Phi, để lại cho đối thủ một nụ cười khiêu khích, Lạc Tư đem Hường Nhất Phương đang sững sờ ở một bên đặt vào song cửa thủy tinh mạnh mẽ hôn lên.

Mọi người chung quanh ồn ào cả lên, như thế nào cũng không cũng có đến hai nam tử nhìn anh tuấn vừa giàu có vì một đại thúc mà đánh nhau to, trong đó còn có một người làm trò trước mặt mọi người mà đi hôn !

“Khốn nạn !” Bất lấy Lạc Tư đang mạnh mẽ hôn nam nhân, Mộ Phi đem người đẩy xuống bàn, rầm rầm một mảng đồ ăn ngã trên mặt đất, Lạc Tư ngã sấp xuống vẫn như cũ không buông tay Hường Nhất Phương ra.

“Đừng đánh !” Hường Nhất Phương gấp đến độ loạn chuyển cũng mặc kệ chuyện bị Lạc Tư hôn, vừa cố gắng giãy ra khỏi cánh tay, vừa đi ngăn lại Mộ Phi muốn đi lên đánh người, nhưng người thì không ngăn được, ngược lại còn bị Mộ Phi bắt được cánh tay khác.

“Theo tôi về !” Mộ Phi lôi kéo Hường Nhất Phương túm ra ngoài, nhưng tay còn lại của nam nhân lại bị tên kia nhanh bầu lấy không tháo, kẹp chặt vào trong.

“Hừ !” Hừ lạnh một tiếng, Lạc Tư đứng lên bắt đầu phản công, đá một trên bụng Mộ Phi một cười, rầm rầm một tiếng nam nhân lại bị đặt xuống cái bàn khác.

“Mẹ nó khôn kiếp !” Phun một ngụm nước bọt, Mộ Phi nắm tay lại hướng Lạc Tư vung tới, người kia lại xảo diệu né tránh. Hai đại nam nhân xem không vừa mắt bắt đầu đánh chửi lên, chỉ khổ Hướng Nhất Phương ở giữa đi theo ngã đến nghiêng đi.

“Lạc Tư người mẹ nó là đàn ông thì cứ đánh đi ! Đừng liên lụy anh ấy ! Kẻ bất lực nhà người !”

“Ồ bên con đàn bà khác, mày còn muốn đem hán đi đâu ? Mày cũng thứ khôn nạn thôi !” Lạc Tư một khuỷu tay bị mất thế, người đàn ông bình thường lạnh lùng cũng bị châm lửa rồi.

Một bên đánh còn một bên đánh, hơn nữa Hướng Nhất Phương bị giấp ở bên trong, trong nhà ăn nhất thời náo loạn, người vốn nên ăn cơm cũng xông tới khoa tay múa chân, xem tiết mục hai nam nhân kỳ quái này cùng giành một nam nhân, nói ong ong không ngừng.

Hai nam nhân vốn tức giận đồng thời hướng chung quanh quát to một tiếng : “Nhìn cái gì ! Biến !” Rầm rầm một chút, người chung quanh đều thối lui.

“Dừng tay ! Dừng tay !” Cho dù nam nhân có kêu như thế nào, hai tên rõ ràng đã trưởng thành này lại giống như tiểu hài tử giành món đồ chơi lời kéo Hướng Nhất Phương không tha, cũng không nghe thấy lời của Hướng Nhất Phương, chỉ biết là người một quyền thì ta cũng một cước đánh tới đánh lui, làm sao còn nửa điểm phong độ ngày thường.

“Hai người đủ rồi !” Không có biện pháp giãi khai hai người, Hướng Nhất Phương đột nhiên kêu to một tiếng, cắn răng tiến vào vòng chiến của cả hai, trên người đích thật đã trúng hai đấm, nhất thời ăn đau cúi người xuống.

“Nhất Phương !” Hai người lập tức tỉnh táo lại vội vàng nâng nam nhân, Mộ Phi dẫn đầu đem Hướng Nhất Phương ôm vào trong ngực trốn tránh mắt nhìn Hướng Nhất Phương, “Đủ rồi ! Mày làm hại anh ấy còn chưa đủ nhiều sao ?” Cánh tay đưa tới của Lạc Tư đứng lại giữa không trung.

“Chúng ta đi !” Mộ Phi nửa ôm nam nhân ly khai, nhìn bóng dáng hai người rời đi, Lạc Tư một cước đá lẩn chậu hoa bên cạnh, nửa ngày sau từ trong hàm răng kêu rên lên : “Đáng ghét !”

“Buông ! A Phi à !” Cổ tay bị nắm sinh đau, giống như bị bóp nát, Hướng Nhất Phương bị Mộ Phi nắm lấy thô lỗ đẩy vào trong xe.

“Anh muốn đi đâu ?!” Nam tử dè xe bay nhanh trên đường, trầm giọng nói, “Nếu không phải tôi phái người trông chừng anh, hôm nay nên làm cái gì bây giờ !”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Cậu theo dõi tôi ?” Hướng Nhất Phương bất khả tư nghị nhìn Mộ Phi.

“Chính là sợ anh ngu ngốc chui đầu vô lưới tìm Lạc Tư, anh còn chưa ăn đủ khổ của hán sao ?”

“Ngu ngốc ? Ta là ngu ngốc.....” Nhớ tới Mộ Phi liên tiếp vài ngày đều rất ít xuất hiện trước mặt mình không biết đi nơi nào, Hướng Nhất Phương không khỏi cười khổ một tiếng. nam nhân tao ngộ rồi lại suy sụp cho dù có lạc quan, cũng không thể rộng rãi, mà khuất nhục mấy lần càng làm cho lòng hán ẩn dấu một tia tự ti.

Mộ Phi tìm được nam nhân rồi, cũng không hiểu được ở bên cạnh nam nhân an ủi, mà hiện ra tv cùng đứa nhỏ, không thể nghi ngờ là miệng vết thương trong nam nhân lại phát đau.

“Cậu đã có Tiểu Vân có em bé ! Đối với cậu vẫn cứ giữ lấy, tôi chính là một tên ngu ngốc tự rước lấy nhục !” Lời nói của Mộ Phi giống như châm ngòi cho nỗi khổ lẫn uỷ khuất trong lòng nam nhân, “Tôi vào thành phố tìm tv tìm đứa nhỏ vì cái gì ? Chẳng lẽ là vì bị chính đối thủ của cậu lừa lên giường chịu khuất nhục ?!”

“Tôi chịu đủ rồi ! Chịu đủ rồi ! Các người không thể buông tha tôi sao.....” Nước mắt từ trên gương mặt chảy xuống, Hướng Nhất Phương run rẩy che miệng mình hăm lấy thanh âm nghẹn ngào, hán không muốn đi cầu xin sự đồng tình, hán càng sợ Mộ Phi hiện tại đối với hán tốt chỉ bởi vì áy náy trong lòng.

Dừng xe, không nói nên loài, Mộ Phi buông tay lái một tay đè nam nhân xuống hôn một cái thật sâu, trong miệng hỗn loạn vị mặn của nước mắt lẫn ngọt ngào của ái nhân.

“Không yêu tôi thì thả tôi ra đi.....” Vô lực tránh xa nam tử ở trên người, Hường Nhất Phương không muốn cứ như thế, vô luận là kết cục thế nào, đều không sao cả, không cần phải dây dưa không rõ như vậy !

“Nhất Phương.....” Than nhẹ một tiếng, nam tử ôn nhu khẽ liếm nước mắt bên môi nam nhân, “Đứa bé trong bụng Tổ Vân, không phải của tôi.”

39. Chương 39: Yêu Vãn Như Xưa

“Có quan hệ gì đến ngươi hay không.” Nam nhân đưa đầu chuyển hướng qua một bên, hần tuy rằng từng thương tâm, nhưng điều này cũng chân chính khiến hần phiền lòng.

Nghĩ đến nam nhân tức giận nói, Mộ Phi lấy lòng ôm thắt lưng nam nhân, đem chuyện đã qua kể lại. Năm ấy thầy của Hường Nhất Phương qua đời, nam nhân đối với chàng đột nhiên đổi thái độ lạnh lùng, Mộ Phi chịu không được cùng Hường Nhất Phương cãi nhau một trận, sau lại uống rượu đến say, tỉnh lại thì hiện là Tổ Vân đang chăm sóc mình, nhưng là không có nghĩ nhiều.

Sau đó công ty có việc không thể không rời đi, cũng là để bình tĩnh một chút, chính là vừa ra đi vài tháng, Mộ Phi không dám trở về, chàng sợ nam nhân lại cự tuyệt chàng, nhưng trong tâm lại thập phần khó chịu chỉ muốn lập tức đi gặp nam nhân, rồi sau đó lại nghe được Hường Nhất Phương cùng Tổ Vân kết hôn, càng làm cho Mộ Phi tức giận không ít, tâm tình rối rắm chàng lại chuẩn bị làm một việc.

Nhưng sự việc bắt đầu được chuẩn bị, Tổ Vân đột nhiên gọi điện thoại cho chàng, đúng là trước kia người nhà cô có thiếu tiền Lạc Tư, rồi vào đường cùng Mộ Phi cho người chuộc về lại bị báo cho biết là Tổ Vân có đứa con của chàng.

“Anh có biết mấy ngày nay tôi không đi cùng anh không ?” Mộ Phi thở dài, “Tôi không tin đứa bé ấy là của tôi, đêm đó tuy rằng tôi uống rượu, nhưng không đến mức làm chuyện gì cũng không biết. Lúc sau tôi liền cho người đi điều tra, mấy ngày nay mới tìm được cha của đứa nhỏ. ư ờ à, tin tưởng tôi được không ?”

Ôm chặt lấy kẻ trong lồng ngực, nam tử dựa đầu vào nam nhân, “Khi nghe tin anh và Tổ Vân kết hôn, tôi thật sự bị giận đến điên rồi, sau lại vẫn vội vàng tìm kiếm chứng cứ không có tìm anh, kết quả..... rồi lại bỏ mặc anh một bên, thực xin lỗi.” Rõ ràng đã trải qua chuyện như vậy, chàng nhất định phải có người này.

“Đứa ngốc, xin lỗi cái gì....” Nghe được lời của Mộ Phi, nam nhân cuộn mình, có chút nghẹn ngào, cười khổ nói : “Không đáng đâu, tôi không giống với trước kia, tôi cảm thấy được bản thân mình đang thay đổi, A Phi, tôi đã thay đổi rồi.” Rốt cục là thay đổi thế nào, ngay cả nam nhân cũng không nói lên được, nhưng chỉ có cảm giác bản thân thay đổi, nơi thay đổi khiến cho Hường Nhất Phương hoang mang mà thống khổ.

Nghe Mộ Phi nói Hường Nhất Phương hiểu được Mộ Phi đối với hần là toàn tâm toàn ý yêu thương, nhưng hần hiện tại càng ngày càng không có cách nào toàn tâm toàn ý yêu thương đối phương, hần lại đối với kẻ ngoài Mộ Phi cũng sinh ra cảm giác ! Nhưng một bên khó thừa nhận tình yêu từ Mộ Phi đồng thời lại khát vọng tình yêu từ nam tử này.

Cảm giác như vậy hiểu không xong ! Hường Nhất Phương càng ngày càng hận bản thân, thấy không rõ nội tâm của chính mình, bản thân càng ngày càng ích kỷ, càng ngày càng không biết thỏa mãn, bản thân đã bị lạc mất phương hướng rồi.

“Tôi không đáng để cậu yêu !” Nam nhân nghẹn ngào thấp giọng nói, vì cái gì ta lại biến thành như vậy ? Vô sỉ như vậy ! Tham lam như vậy !

“Vô luận anh biến thành dạng gì, tôi vẫn yêu anh, vẫn yêu đến chết !”

Nam nhân quay đầu lại nhìn thẳng Mộ Phi, run giọng mà gần từng tiếng : “Nếu nói, tôi không chỉ có thân thể bị người khác chạm qua, ngay cả tâm cũng không trọn vẹn, cậu cũng cho rằng tôi đáng để cậu yêu sang

? Tôi tham lam vô sỉ dơ bẩn như vậy, cậu còn có thể thích sao ?” Cấn chặt môi, trong mắt đầy lệ của Hường Nhất Phương hiện lên thần sắc kinh ngạc của Mộ Phi, ngực nhất thời căng thẳng.

Sớm biết như thế, cậu ấy nhất định sẽ ghét ta, bản thân như vậy, ngay cả ta cũng chán ghét ! Hường Nhất Phương nhắm hai mắt lại, nhưng vẻ kinh ngạc của Mộ Phi vẫn như cũ ở trong đầu không sao xua đi được.

Ngực sao lại đau thế này ? Tâm rõ ràng đã sớm không lạnh, còn đau đến gay gắt như thế, Hường Nhất Phương à Hường Nhất Phương, người chung quy cũng chỉ là một tục nhân mà thôi, đi đi, đi khỏi nơi này đi.

Không muốn về mặt của Mộ Phi lúc này là thế nào, Hường Nhất Phương nghiêng mình đứng lên, đôi tay của nam tử đặt bên hông mình nhẹ nhàng trượt xuống, thắt lưng mất đi vẻ ấm áp lại mang đến khó chịu trong lòng, Hường Nhất Phương cười khổ một tiếng có chút mờ mịt mở cửa xe.

“Cạch !” một tiếng, cửa mở, nam nhân cầm lấy hành lý từ trên xe đi xuống, nam tử trên xe không có ngăn cản, cũng không có đuổi theo, nam nhân đem hành lý ôm vào trong lòng ngực có chút tập tễnh nhẹ nhàng đi bên đường, gió thổi qua mái tóc, hé ra nước mắt nhịn không được chảy ướt cả gương mặt.

Đáng ghét ! Ta sao lại khóc ? Nam nhân cấn chặt lấy tay mình nghẹn ngào, kịch liệt run rẩy, dù nói thế nào cũng là tự mình hại mình, nhưng nước mắt vẫn như cũ không ngừng tràn ra, càng ngày càng nhiều, dính ướt cả khuôn mặt.

Khóc cái gì, đây đều là người tự tìm lấy ! Hường Nhất Phương ở trong lòng mắng bản thân, cho dù không thể xác định cảm tình đối với những kẻ ngoài Mộ Phi có phải là yêu hay không, hắn cũng không muốn lừa gạt chính mình, lại càng không muốn lừa Mộ Phi, không muốn lừa mọi người.

“Cho dù bị Mộ Phi chán ghét, bị Mộ Phi vứt bỏ, cũng là tự chuốc lấy !” Nam nhân trong lòng nghĩ như vậy, cứ thế trên con đường lớn thất thần bước đi về phía trước, không biết đi con đường nào.

“Đứng lại ! Anh lại muốn đi đâu ?!” Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to, Hường Nhất Phương còn không có xoay người sang chỗ khác, một lực đạo đập vào người hắn. Ngay sau đó là tay đã bị người giữ chặt lôi kéo chạy đi.

“Tôi nói ! Mặc kệ anh biến thành cái dạng gì tôi cũng yêu anh yêu đến chết !” Hốc mắt của nam tử trở nên ướt át, chàng gắt gao lôi kéo tay của Hường Nhất Phương, “Tôi muốn giành lại anh !”

“A Phi à.....” Nam nhân nghẹn ngào nói không ra lời, bước chân tập tễnh lập tức không chạy trốn kịp bị té ngã trên mặt đất.

Một phen đem Hường Nhất Phương bế lên, không để ý đến nam nhân kinh hô, Mộ Phi vừa ôm nam nhân vừa đi về biệt thự cách đó không xa, vừa lớn tiếng nói : “Anh bị người khác chạm vào ! Tôi liền giúp anh rửa ! Lòng của anh bị người khác lấy đi, tôi nghĩ cách giành lại nó ! Có cái gì đáng ngại ?!”

“Anh đừng nghĩ muốn đuổi tôi đi ! Anh cả đời cũng đừng nghĩ chạy thoát khỏi tôi ! Cả đời cũng đừng nghĩ đến !” Như muốn đem tâm can moi ra, nam tử chạy như điên, lớn tiếng hô.

“A Phi à.....”

“Đừng nói nữa ! Hôm nay anh phải nghe tôi nói !” Một cước đá văng cái cửa, Mộ Phi đem nam nhân trực tiếp ôm đến phòng tắm, cũng không cởi quần áo liền mở vòi sen, dòng nước ấm áp ào ào chảy xuống hai người, quần áo ẩm thấp liền trở nên bẩn trong suốt hấp dẫn.

“Anh không phải nói bản thân mình không sạch sẽ sao ? Vậy rửa đi !” Cởi quần áo trên người nam nhân, Mộ Phi vùi đầu dùng khăn lông ướt càn rỡ chà lau thân thể của nam nhân.

“Đừng như vậy , A Phi !” Cầm tay của Mộ Phi, Hường Nhất Phương chịu không nổi Mộ Phi như vậy, bộ dáng thống khổ : “Đừng như vậy..... Đủ rồi, đừng như vậy nữa.” Nước mắt của hôm nay, chưa bao giờ ngừng lại.

Phạch một tiếng đem khăn mặt vứt xuống đất, nam tử mãnh liệt ôm lấy nam nhân, đem người dính sát vào trên bức tường gạch men hung hăng hôn lấy, trong hơi nước nồng đậm, nụ hôn này giống như tình yêu của chàng, giống như đem tất cả tình yêu mà hòa vào trong nụ hôn này, không ngừng giao triền, không ngừng liếm thỉ, chất lỏng dâm mỹ theo khóe môi mà nhỏ giọt.....

40. Chương 40: Dục Ái

Vẫn âm thầm ái mộ, vẫn khát vọng xa xôi, vẫn không dám tưởng tượng có được nam nhân, giờ phút này ngay tại bên cạnh mình, ở trong ngực của chính mình, thật thật sự ôm hôn.

Làn da hỏa nhiệt cách quần áo đơn bạc mà tản ra vẻ hấp dẫn đến trí mạng, giống như đang đối đãi với bảo bối, Mộ Phi nhẹ nhàng hôn, từ cổ đi xuống trải vài một dấu vết hoa hồng màu hồng phấn, dùng răng nhẹ nhàng cắn mở nút áo, lộ ra một mảng lớn da thịt màu mật ong.

Đầu lưỡi linh hoạt đùa giỡn đột khởi trước ngực nam nhân, cứ thế liếm cắn tê dại làm cho Hướng Nhất Phương nhịn không được run nhè nhẹ, thân thể thoát lực miễn cưỡng dựa vào trên tường mới có thể duy trì thăng bằng cơ thể.

“A Phi....” Nam nhân vừa lên tiếng, nhưng lại là thanh âm run rẩy khiến cho Mộ Phi không chịu được.

“Cho tôi yêu anh.” một tay vuốt ve trước ngực nam nhân, một tay khấn cấp cởi quần nam nhân, Mộ Phi lại bao phủ lấy đôi môi của Hướng Nhất Phương, đem tất cả lời nói hóa thành nụ hôn ngọt ngào, đem tất cả tiếng rên rỉ nuốt tiến vào trong bụng mình.

Vòi hoa sen xối vào hai người, Mộ Phi đưa tay gỡ kính mắt ra khỏi gương mặt chữ điền, nhìn ánh mắt mê man của nam nhân mà tâm thần nhất thời rung động, khẽ vuốt khuôn mặt nam nhân, Mộ Phi ôn nhu nói : “Có thể không ? Cho tôi ôm anh.”

Ánh mắt chờ mong gắt gao nhìn chằm chằm nam nhân, nam nhân cúi đầu không dám nhìn về nam tử phía trước đang bức ép mình, khẽ gật đầu, đều làm được đến chừng này, Mộ Phi cứ nhiên còn hỏi vấn đề này, nếu hắn không muốn, chẳng phải sớm đã đẩy Mộ Phi ra sao ?

Đầu đột nhiên bị nâng lên, ngay sau đó là một nụ hôn sâu thiếu chút nữa khiến Hướng Nhất Phương tắt thở, nụ hôn vừa chấm dứt còn chưa kịp phản ứng lại, cả người đã muốn bị Mộ Phi đi sau đẩy ngã vào bồn tắm đầy nước, nước chảy ào ào xuống đất.

Trong nháy mắt bọt nước văng khắp nơi, Mộ Phi cũng đi theo vào trong bồn tắm lớn, dễ dàng xé rách quần áo bên dưới còn sót lại của nam nhân, Hướng Nhất Phương cả người xích lô hiện ra trước mắt Mộ Phi vẫn áo mũ chỉnh tề, thân thể không chút chue nhục mà phát ra lực hấp dẫn trí mạng, khiến cho nam tử thành thực lập tức biến thành dã thú không còn lý trí nhào tới.

“A Phi à !” Hai chân bị nam tử mạnh mẽ đưa qua hai bên, Hướng Nhất Phương không khỏi kêu lên, cho dù Mộ Phi mặc quần áo, nhưng nơi khó hạ kềm sát vẫn cứ làm cho Hướng Nhất Phương đỏ mặt, từng có kinh nghiệm, hắn đã hiểu được đây là ý tứ gì.

Mộ Phi tựa hồ sững sốt, sau đó đột nhiên đứng lên, hai ba giây đã đem quần áo của mình cấp trừ bỏ sạch sẽ. Điều này càng làm cho Hướng Nhất Phương càng đỏ mặt hơn, Mộ Phi cứ phiên làm trò trước mặt mình đem quần áo cởi sạch sẽ, thân thể cường tráng hơn mình tản ra một sức mạnh kiên cường, mà ánh mắt lại nhìn thẳng về nơi đang thẳng đứng, càng làm cho Hướng Nhất Phương có loại cảm giác muốn chạy trốn.

“Muốn đi đâu ? Anh đã đáp ứng tôi rồi.” một tiếng xôn xao một lần nữa ngời vào bồn tắm, hai cái đại nam nhân tắc ở bên trong không gian nhất thời trở nên nhỏ hẹp, nhưng lại càng khiến hai người tiếp xúc chặt chẽ hơn.

Ôm đồm nắm lấy hai chân của nam nhân kẹp bên hông, Mộ Phi chặt chẽ ôm lấy nam nhân không ngừng âu yếm hôn môi, nụ hôn cực nóng mà ôn nhu không ngừng dừng ở trên thân nam nhân, cảm giác bị âu yếm nhất thời tập kích vào trong lòng Hướng Nhất Phương.

Loại chuyện này đã không phải là lần đầu tiên, nhưng so với trí nhớ đen tối hoặc bị bắt buộc hoặc không cam lòng tình nguyện, sự ôn nhu hiện tại làm cho nam nhân loại hạnh phúc đến muốn khóc. Người phía trên nam nhân rõ ràng đã vất vả kiên nhẫn, cũng không nguyện ý liên như vậy muốn bản thân, Hướng Nhất Phương mân thần đưa tay ôm lấy bả vai dày rộng của Mộ Phi.

“Nhất Phương à.... anh đây là đang ép tôi !” Bị Hường Nhất Phương chủ động như vậy, Mộ Phi thật sự không thể nhịn, chàng thật đã muốn lập tức nhào lên hăng hăng cưỡng bức nam nhân, nhìn thấy hân ở trong lồng ngực của mình khóc, run rẩy....

“Có sao không ?” Nhẹ nhàng cười, Hường Nhất Phương tiến tới hôn môi của nam tử, đầu lưỡi ngây ngô vươn ra nhẹ nhàng liếm.

“Ừ...” Rầm một tiếng, Mộ Phi chỉ cảm thấy đầu của mình bị nổ tung, một phen đè lại đầu nam nhân hôn sâu xuống, tay dùng sức niết vuốt thắt lưng mềm dẻo của nam nhân, kẻ trong lồng ngực nhất thời mềm oặt đi.

Không biết là mồ hôi hay bọt nước, một giọt giắt trên đỉnh mũi ướt sũng của nam nhân, tích ở chóp mũi, chảy xuống khóe môi, nam nhân ngày thường ôn hòa lúc này đã hoàn toàn biến thành yêu tinh mị hoặc lòng người, tiếng nói ần ẫn mà trầm thấp giống như độc dược hấp dẫn thiêu thân lao đầu vào lửa, cho dù là núi đao biển lửa, cũng không ngăn cản được kẻ bị hấp dẫn.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xao khai tư mật của nam nhân, dòng nước ấm áp cũng thuận thế theo vào, cảm giác trong đau đớn lại càng thêm tê dại, Hường Nhất Phương gắt gao ôm bả vai của Mộ Phi khê cần môi cơ hồ thoát ra tiếng rên rĩ.

“Đau thì cắn tôi đi.” Rốt cuộc không thể nhẫn nại, một phen đem nam nhân ngồi ở trên đùi mình, Mộ Phi một tiếng trống lăm tinh thần hăng hái đem chính mình mai vào chỗ sâu bên trong vừa chặt vừa nóng của nam nhân, khoái cảm xông lên nhất thời làm cho nam tử phát ra một tiếng kêu rên, cùng lúc Hường Nhất Phương bị tác ở bên trong nức nở ra tiếng : “Ha a a...”

Nam nhân đều giống nhau ! Cho dù trước trận có ôn nhu thế nào thì đến tình trạng này cũng đều thô bạo ! Hường Nhất Phương một ngụm cắn lấy bả vai của Mộ Phi, mười ngón tay gắt gao bấu chặt vai của nam tử kèm chế cảm giác bị xé rách nơi hạ thể.

“Thứ lỗi cho tôi.... tôi.... nhịn không được, Nhất Phương !”

Nhẹ nhàng lay động trong nước, thân thể va chạm trong làn nước ấm áp thoát phá thủy hoa, tạo nên tầng tầng sóng gợn, mượn lực đẩy của nước, động tác càng lúc càng nhanh.

“Ha a ưm !” Dòng nước ấm áp liên tiếp va vào nơi tương liên, khoái cảm kỳ dị từ chỗ sâu trong thân thể truyền đến, mỗi lần va chạm thì cảm giác tê dại càng gia tăng, không thể khống chế rên rĩ cứ từ trong miệng trút xuống, thanh âm theo bọt nước va chạm ở trong phòng tắm phiêu đảng tình sắc ngọt ngào.

Không đủ ! Còn chưa đủ ! Chỉ vờ vờ từng này không đủ thỏa mãn Mộ Phi tâm linh nhiều năm, nam tử cứ lần lượt thẳng tiến xâm nhập, không chỉ va chạm vào thân thể của Hường Nhất Phương, mà cả tâm linh của nam nhân.

Há miệng cắn vành tai của nam nhân, không ngừng xoay ngược lại liếm thí thậm chí đem đầu lưỡi thâm nhập vào trong, vô cùng phối hợp với động tác dưới thân, dâm mỹ mà như ám chỉ “thâm nhập thiên xuất”.

Nam nhân hoàn toàn bị đắm chìm trong dục vọng đã hoàn toàn than nhuyển trong lồng ngực của Mộ Phi, chỉ cảm thấy một lần rồi lại một lần bị đẩy đến đỉnh cao của dục vọng, hoặc như sóng lớn nơi biển rộng quay đến quay đi.

Đột nhiên, thân thể bị xoay ngược lại, nơi tương liên bị kịch liệt ma sát hạ sinh ra tê dại làm cho cả người run rẩy, nam nhân phát ra tiếng than nhẹ khó nhịn, sau lại bị Mộ Phi kéo ra sau tiến vào lồng ngực ấm áp.

Hai chân bị mở ra càng lúc càng rộng, nam nhân vô lực “ngồi” trong lồng ngực Mộ Phi, bị ép tiếp nhận một vòng khiêu chiến tình dục, bọt nước cứ “hoa hoa hoa” kích động mà tràn lên, tiếng vang dâm đãng đập vào tai nam nhân, tần suất đột nhiên nhanh hơn, đôi tay nắm chặt đùi nam nhân dùng sức vuốt ve hệ rễ mẫn cảm. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Dục vọng nhảy vào trong óc làm cho nam nhân nhịn không được nước mắt, từ hai má chảy xuống thân thể hỗn tạp của hai người, không còn.... tiếng trầm thấp rên rĩ nữa, nam nhân kèm lồng không được ngăn đầu lên, cổ dài nhỏ trong không trung tạo thành độ cong duyên dáng, tiếng la thoát ra khỏi cổ họng bay ra phòng tắm.

Nam nhân qua cơn cao trào dựa vào trong lồng ngực của Mộ Phi dùng sức hóp không khí, thân thể đột nhiên bị bay lên không, sau đó dừng lại ở trên giường mềm mại, mở mắt ra, Mộ Phi chỉ cười hì hì ngấm hần, ánh mắt tràn đầy dự vọng chưa thỏa mãn.

“Đủ ư” Lời cự tuyệt chưa kịp nói ra, bởi vì môi đã muốn bị bao phủ, thân thể vừa bị nước tẩy sạch lại bị nam tử phía trên áp xuống.

Không đủ, như thế nào cũng không đủ....

Chỉ cần hưởng qua một lần, sẽ không có cách nào để buông tha nam nhân, về ẩn nhẫn làm cho người ta đau lòng, ánh mắt thuần khiết ở hần xem ra quả thật là lời mời nhiệt tình nhất trên đời.

Như thế nào đủ được ? Càng nghĩ càng muốn thêm yêu nam nhân này....

41. Chương 41: Tâm Tình Hỗn Loạn

Tuy rằng tỉnh, nam nhân cũng không dám mở to mắt, hần có thể cảm nhận được tiếng hít thở của nam tử đang ôm hần ngủ, từng đợt ầm áp phả vào cổ hần, ngẫu nhiên mang đến một trận tê dại.

Quả thực không thể tin được sự điên cuồng hôm qua, hần cùng A Phi thật sự làm chuyện kia, ngẫu nhiên nhớ lại vẻ phóng đảng của ngày hôm qua, cả người không thể tin nổi hóa ra mình cũng có vẻ mặt như thế, thật sự là nhân loại kỳ quái.

Nam nhân thở dài một hơi, Mộ Phi ôm lấy hần tựa hồ giật giật, nam nhân liền lập tức cảm giác được một đôi tay làm càn đang du dương trên người mình, một phen đè lại đôi tay không an phận : “Đừng nháo.” Thanh âm so với trước kia khàn khàn hơn, nói đến nguyên nhân, đương sự như thế nào cũng không nguyện ý thừa nhận do phóng túng đêm qua mà ra.

“Ha hã, tôi thích ôm anh.” Giống như một con chó lớn ở trên thân nam nhân cọ cọ, Mộ Phi hít một hơi thật sâu : “Tâm tình của tôi giờ sáng như ánh mặt trời hôm nay ấy ! Nhất Phương à anh có thấy được tâm tình của tôi không ?”

Ánh mặt trời ? Nam nhân mở mắt ra, không có ánh mặt trời, chỉ có một mảnh ám trầm hắc ám.

“Làm sao vậy ?” Nam nhân đột nhiên không nói lời nào, Mộ Phi thân thiết hỏi, “Có phải có chỗ nào không thoải mái không ? Có phải đêm qua làm quá trớn ?”

“Không....” Lại nhắm mắt lại, Hường Nhất Phương nặn ra một tia cười, “Cho tôi ngủ tiếp một lát.”

“Xi ! Nhất Phương của tôi thế nhưng cũng có ngủ nướng !” Hôn lên gương mặt nam nhân, Mộ Phi từ trên giường đi xuống, “Tôi đi làm đồ ăn, xong sẽ gọi anh.”

Nghe được tiếng bước chân ngày càng xa, Hường Nhất Phương mở mắt ra, vẫn là một mảnh tối đen, miệng than thở một tiếng : “Tại sao lại....” Bệnh cũ này lại tái phát, bệnh mù tạm thời này là do tai nạn xe trước kia để lại, nhưng đã hơn mười năm không tái phát, hôm nay tỉnh lại đột nhiên cái gì cũng không nhìn thấy, nam nhân trong lòng có chút bất an.

Hắc ám giằng co hơn mười phút, ánh sáng mỏng manh hiện ra, nam nhân buông cánh tay đang không ngừng vuốt ve huyết vị, có chút sưng sờ ngồi ở trên giường, hần là thầy thuốc, hần hiểu được.....

Nhưng vì cái gì, lại tái phát vào lúc này ?

“Nhất Phương à, đến ăn một chút đi, đói bụng chưa ?” Mộ Phi mặc đồ ngủ cầm một cái đĩa ăn cùng ly sữa nóng đến bên cạnh Hường Nhất Phương, “Đến nếm thử một chút tay nghề của tôi, có ngon hơn so với anh tự làm không ?”

Hướng Nhất Phương nở nụ cười, hắn biết y thuật, biết giặt quần áo, biết rất nhiều việc, nhưng riêng nấu ăn thì không, làm được món gì đó ngay cả chính hắn cũng không dám ăn, nhưng chỉ riêng nam tử đang cười làm trò trước mặt mình dám đem mấy món “thảm hại” nhét vào miệng.

“Tên này !” Đưa một nắm tay vào nam tử trước ngực, Hướng Nhất Phương tạm thời đem chuyện vừa rồi bỏ qua đằng sau, tuy rằng là tính mùa tạm thời, nhưng lấy năng lực hiện tại của hắn, vẫn là có thể uesng hóa, nhưng gần nhất cũng sẽ có chút phiền toái, dù sao nếu ở trên đường hoặc ở nơi xa lạ nào đột nhiên nhìn không thấy thì thực phiền phức.

“Đau chết tôi !” khoa trương quát to một tiếng, Mộ Phi nhân cơ hội đem nam nhân có chút không yên lòng đè lại trên giường, “Anh phải đền tôi tiền thuốc men ! Hướng đại phu à, thầy thuốc như ông như thế nào không cứu người còn muốn mạng của tôi ?”

“Nặng quá ! Dậy đi !” Hai chân đem con chó lớn đá văng, Hướng Nhất Phương lười kéo chăn, “Giúp tôi mang quần áo lại đây.” Quần áo ngày hôm qua đã không còn mặc được, dưới chăn lại bất kể cái gì cũng chưa mặc.

“Như vậy cũng tốt.” chỉ nghe thấy Mộ Phi cười xấu xa than thở một câu, sau lại nhìn thấy ánh mắt như “giết người” của Hướng Nhất Phương, đành cười “không tình nguyện” đi mở tủ quần áo, thực cẩn thận trở tìm.

Hướng Nhất Phương cười than nhẹ vài tiếng mở truyền hình trong phòng, hắn đến thành phố lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên xem truyền hình, trước kia những chuyện phiền lòng như thế nào cũng không cho hắn an tĩnh lại, nói chi đến xem truyền hình giải trí.

TV vừa mở ra, một tiếng ca dễ nghe liền truyền đi ra, trên màn hình xuất hiện một thanh niên tuấn mỹ mà cổ điển, Hướng Nhất Phương sững sốt, thân ảnh này rất quen thuộc. Sờ soạng tìm kính mắt ở đầu giường mang vào, tầm nhìn cũng rõ ràng lên, nhìn thấy mỹ nam trong TV được hàng nhìn hàng vạn kẻ hoan hô, nam nhân khẽ há hốc miệng, đây.... đây không phải là Lạc Văn sao ?

“Xem cái này làm gì !” Một thân ảnh che lấy tầm nhìn của nam nhân, Hướng Nhất Phương ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt thập phần khó chịu của Mộ Phi càng thêm tin tưởng Đại minh tinh trong truyền hình là Lạc Văn.

“Cậu ấy hóa ra là một ngôi sao....” Cảm thấy ngôi sao này cách mình rất xa rất xa, nam nhân có chút kinh ngạc, hay phải nói trí nhớ vừa đến, thấy Mộ Phi nhe răng trợn mắt hận không thể đem truyền hình đập nát, Hướng Nhất Phương buồn cười nói, “Tôi cũng không giận, cậu giận cái gì.”

Nhắc đến Hắc Ngân từng cùng hắn nói Mộ Phi vì mình mà cùng Lạc Tư chiến tranh rất dữ, Hướng Nhất Phương lười kéo tay áo của Mộ Phi, “Đừng tìm Lạc Tư đánh nhau nữa, được không ?”

“Anh....” Mộ Phi trong lòng vừa tức vừa giận, hai tên khốn kia đối với Nhất Phương làm chuyện quá phận như vậy chàng như thế nào có thể tha thứ ? Liên tưởng đến câu “tâm cũng không trọn vẹn”, lửa giận lại phát mạnh, lúc mở miệng nói một chút đột nhiên hắt xì một cái, “Ắt !”

“Bị cảm.” Đưa tay sờ trán nam tử, Hướng Nhất Phương liền chắc chắn tối hôm qua bị cảm lạnh, cũng không nhìn nam tử đang phản đối lập tức đem người đè xuống, từ trên tủ đầu giường xuất ra một cây châm liền hướng đến Mộ Phi châm vài cái, vài giọt máu đen chảy ra.

“Được rồi.”

“Nhất Phương à, y thuật của anh giỏi như vậy lại ở nông thôn thực quá lãng phí.” Dùng tay lau đi máu đen trên trán, Mộ Phi nhớ tới trước kia lúc mình bị cảm cũng được nam nhân dùng phương pháp này, chỉ chốc lát sau bệnh liền hết, mà ở trong thành phố thế nào cũng phải uống thuốc chịu tội, giấu lại y thuật của nam nhân kỳ thật thực khó lường, nhưng Hướng Nhất Phương lại có chút tự ti, lại quá mức khiêm tốn, nếu là một người khác, y rằng sớm thành danh y.

“Nhất Phương à, tôi gần đây vừa mới tiếp nhận mấy bệnh viện, không bằng cho anh làm viện trưởng đi ? Thế nào ?” Mộ Phi lại bổ sung một câu, “Đều là bệnh viện lớn, hơn nữa toàn bộ đều là Trung y !”

“Bệnh viện nào của cậu ?” Nhớ lại Mộ Phi đối với Trung y chưa bao giờ có hứng thú, mà nói đến Bệnh viện Trung y Hướng Nhất Phương cũng đã từng đi đến tìm việc qu, nhưng vẫn là bị đuổi đi.

“Mua tặng cho anh.”

Hướng Nhất Phương lại không tin Mộ Phi, hai mắt liền nhìn chăm chăm Mộ Phi, xem đối phương cười hề hề biến thành vẻ sùng nịch bất đắc dĩ : “Lừa không được anh.” Thở dài, Mộ Phi đem chuyện qua loa kể qua cho Hướng Nhất Phương một lần, hóa ra mấy ngày nay Mộ Phi không chỉ vội vàng tìm chứng cứ đưa bé trong bụng Tổ Vân, còn chính là cùng doanh nghiệp của Hắc gia đấu đá.

Nguyên nhân chính là khi Mộ Phi hỏi Hướng Nhất Phương ai bắt cóc, Hướng Nhất Phương nhớ Hắc Ngân đã nói “hãy nói là Hắc gia làm, nhưng cũng đừng nói tên ta !” Liền nói cho Mộ Phi, kết quả không nghĩ đến nam tử này tâm tư trả thù nặng đến vậy, cứ nhiên chặn đường sống của Hắc gia !

“Cậu.... cậu cứ như vậy khiến cho Hắc gia phá sản ?!” chuyện hôm nay còn rung động hơn cả chuyện hôm qua, Hướng Nhất Phương nhanh chóng cảm thấy có phải mình đang ngủ mơ hay không !

“Tôi không làm việc đó,” Mộ Phi nhún mày than nhẹ vài câu, “Chính là Hắc gia gần đây đã có kẻ thần bí ở nước ngoài thu mua, tôi bất quá là bỏ đá xuống giếng mà thôi.” Mộ Phi thật đúng là đối với kẻ thần bí ở nước ngoài kia có hơi tò mò.

Chuyện tới bây giờ, Hướng Nhất Phương cũng nói không nên lời.

Sau ngày hôm đó, Mộ Phi vẫn ở bên cạnh nam nhân, hoặc ở nhà nấu ăn, hoặc ở ngoài lái xe hóng gió, cùng nhau tản bộ, cùng đi siêu thị mua đồ, cùng nhau xem phim, rất giống như một đôi vợ chồng nhỏ mới cưới, ân ân lại ái ái, nị nị lại mật mật. Cuộc sống không có áp lực cùng nỗi buồn nào khiến Hướng Nhất Phương có cảm giác nói không nên lời, tuy rằng hết thấy đều rất tốt đẹp, nhưng lại cảm thấy giống như đang thiếu cái gì.

Đủ rồi Hướng Nhất Phương, người còn bắt mãi cái gì ? Nam nhân ngồi ở nhà ăn nhìn nam tử đang vội vàng trong bếp, lộ ra một tia mỉm cười, người mình thích có thể có nhiều, nhưng nếu qua cả đời, vẫn chỉ có thể có một thôi ! Một chút ký ức, vẫn là vĩnh viễn chôn dấu ở trong lòng. Nếu ở trong thành phố gặp được, vô luận là lừa gạt đau xót, hay là run sợ, nam nhân quyết định đem bọn họ vĩnh viễn chôn ở trong lòng.

Lạc Tư vẫn như cũ là kẻ lãnh khốc không đáng tin.

Lạc Văn vẫn như cũ là Đại minh tinh xa xôi trong truyền hình.

Hắc Ngân vẫn như cũ là Đại hồ ly giáo hoạt lại ngoan tuyệt ở Châu Âu xa xôi.

Giống như một giấc mơ, hãy cứ xem như là một giấc mơ hoa lệ, chấm dứt đi, hẩn hiện tại cùng Mộ Phi ở bên nhau, như thế nào có thể nghĩ đến người khác ?

Lúc này một hồi chuông lanh lảnh vang lên, Hướng Nhất Phương cầm lấy di động của mình : “Vâng, xin chào.” Dây số này không phải của Lạc Tư cũng không phải của Hắc Ngân.

“Nhất Phương à ! Là anh phải không ?!” Một giọng nữ lo lắng mà thổn thức truyền ra, Hướng Nhất Phương có chút kinh ngạc nói. “Là anh, Tiểu Vân, em làm sao vậy ?”

“Nhất Phương à, Phi vài ngày đã không thấy ! Làm sao bây giờ ? Anh ấy không để ý đến em, anh nói anh ấy không phải là ở bên ngoài có người phụ nữa khác ? Em nên làm cái gì bây giờ !” Tiếng khóc nhỏ nhỏ đứt quãng của Tổ Vân truyền đến.

Trong mối quan hệ của hẩn và Mộ Phi, Tổ Vân luôn là một người kỳ lạ ở giữa. Trước kia Hướng Nhất Phương luôn trốn tránh, nhưng lễ đính hôn cùng Mộ Phi ở bên nhau hẩn cũng không thể thoát. BẠN đang ?

Hướng Nhất Phương liếc mắt nhìn Mộ Phi vẫn ở trong nhà bếp nấu ăn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, cho tới nay đều là Mộ Phi vì mình mà suy nghĩ, hiện tại cũng nên thay cậu ấy là việc gì đó.

“Nhất Phương à ! Ngày mốt anh ra ngoài được không ? Em có thật nhiều thật nhiều chuyện muốn nói với anh ! Hu hu...”

“Ừm, được.” Hẩn cũng có một ít chuyện muốn nói cùng Tổ Vân.

Sắp đến ngày hẹn, lấy cớ đuổi Mộ Phi đi, Hường Nhất Phương đến nơi Tổ Vân hẹn gặp, dĩ nhiên là một nhà hàng cao cấp, nhìn bên trong thanh lịch mà xa hoa, nam nhân có chút cảm khái, vì cái gì mỗi lần đều là loại địa điểm này ?

Hường Nhất Phương đi vào bên trong liền nhìn thấy Tổ Vân vẻ mặt ủ dột ngồi bên cửa sổ uống cà phê, trong lòng bàn tay có chút đỏ mề hời, Hường Nhất Phương hít một hơi thật sâu hướng về phía nữ nhân.

Thầy, cô, từ nhỏ đến lớn con chưa từng làm lỡ với mong ước của hai người, nhưng lúc này đây, con muốn vì bản thân mà sống, muốn ích kỷ một lần.

Nguyện vọng của hai người, con không có cách nào hoàn thành.

Thực xin lỗi.....

42. Chương 42: Ngu Muội

“Hường đại ca, ở trong thành phố ở có quen không ?” Tổ Vân quấy cái ly cà phê, cười nói với nam nhân.

Hường Nhất Phương vốn định trả lời, thì nữ nhân đã muốn tiếp tục : “Kỳ thật em cũng biết, Hường đại ca như vậy nhất định chán ghét cuộc sống trong thành phố, có thể cũng sẽ không thích thích hợp, Hường đại ca luôn luôn thích cuộc sống im lặng, ở nông thôn có vẻ thích hợp với Hường đại ca hơn.”

Có lẽ thế, ở nông thôn im lặng hơn, hoàn cảnh sống cũng tốt hơn, nhưng nơi này, một người thích ở một nơi nào kỳ thật vẫn là có quan hệ đến người. Tổ Vân nói Hường Nhất Phương không thể phủ nhận, cũng đành cam chịu gật gật đầu.

“Chúng ta ăn chút gì đi.” Tổ Vân cười cười, hướng bồi bàn vẫy vẫy tay nhỏ giọng nói với Hường Nhất Phương, “Hường đại ca, anh hôm nay ra ngoài sao lại không ăn mặc đẹp chút. Đều do em, không nói với anh là ở nơi xa hoa như vậy.”

Hóa ra Tổ Vân là ghét bỏ Hường Nhất Phương ăn mặc không đủ thể diện.

Cúi đầu nhìn vào quần áo hoàn toàn không hợp này của mình, Hường Nhất Phương ngượng ngùng cười, muốn trách thì trách Mộ Phi đem bộ quần áo duy nhất của hắn xé rách, còn bộ quần áo kia vẫn là từ nơi của hñ mang đến.

“Hường đại ca, nếu không thích ở trong thành phố, em cũng không miễn cưỡng anh, anh trở về đi thôi !” Câu nói Tổ Vân nói ra khiến Hường Nhất Phương có chút sững sờ.

“Tiểu Vân à, có chuyện anh muốn hỏi em.” Cúi đầu uống ngụm trà, Hường Nhất Phương đối với nữ tử nói. “Đứa bé trong bụng em thật sự là của Mộ Phi ?”

“Hường đại ca anh nói cái gì ! Đương nhiên là của Phi ! Trừ anh ấy ra thì còn ai vào đây !” Tổ Vân lập tức trở nên kịch động, nụ cười tươi tắn trên mặt cũng dần dần biến mất.

Thay đổi thần sắc, Hường Nhất Phương nhìn thẳng Tổ Vân : “Tiểu Vân à, anh hy vọng em nói thật với anh.”

Tổ Vân thay đổi sắc mặt, tức giận nói : “Hường đại ca ! Anh đừng cố chọc giận, em thích Phi, em sẽ không ở cùng anh được.” Thanh âm có chút đề cao, người bên cạnh ngẫu nhiên nhìn đến vài lần.

Không muốn khiến cho người khác chú ý, Hường Nhất Phương mím môi, nặn từng tiếng nói : “Tiểu Vân, anh hiện đang ở cùng với Mộ Phi.”

“Khó trách Phi mấy ngày nay không biết đi nơi nào, hóa ra là ở chỗ anh.” Trong giọng nói của nữ nhân lộ ra một cỗ vui mừng thoải mái, còn không đợi Tổ Vân yên bụng, thanh âm trầm thấp của Hường Nhất Phương lại thả một viên đạn vào bên tai cô.

“Anh cùng A Phi hiện đang yêu nhau, cậu ấy đã nói với anh đứa bé không phải của cậu ấy, cũng đã tìm được cha của đứa bé.” Kiên trì nói ra, Hướng Nhất Phương ngẩng đầu đợi phản ứng của Tổ Vân.

“Anh ấy đã biết.....” Mặt nữ nhân có chút trắng bệch, cúi đầu than thở một câu lại đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Hướng Nhất Phương, “Hướng đại ca.... Anh, anh vừa rồi nói cái gì, anh cùng A Phi là..... là quan hệ gì?”

Hướng Nhất Phương gật gật đầu, nhìn thẳng đôi mắt kinh ngạc của Tổ Vân : “Anh và A Phi đang ở bên nhau.”

Tổ Vân lập tức nở nụ cười, nói với nam nhân : “Hướng đại ca anh nói gở cái gì, nam nhân cùng nam nhân như thế nào ở bên nhau, lại không thể kết hôn ! Cái này mà ở nông thôn thì sẽ bị đưa vào lồng heo đó ! Cho dù.... cho dù anh có muốn em rời đi Phi cũng không nên nói mấy chuyện quái dị như vậy !”

“Tiểu Vân à, anh chỉ xem em là em gái, người anh thích chính là Mộ Phi, không có lừa em. Anh hiện tại cùng Mộ Phi ở bên nhau, anh biết em thích A Phi, nhưng chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng. Tiểu Vân à, thực xin lỗi.”

nam nhân vừa nói xong, Tổ Vân lập tức ngây ngô cười không ngừng lắc đầu, miệng than thở : “Như thế nào có thể, anh cứ nhiên thích nam nhân, anh cứ nhiên thích Mộ Phi !”

“Biến thái, thật sự là một kẻ biến thái !” Tổ Vân có chút đề cao giọng, đồng tử hai mắt trũng lên, nhìn chăm chăm nam nhân nói, “Hướng Nhất Phương ! Là nhà chúng ta thu lưu người ! Nuôi người ! Cho người đến trường đọc sách, người như thế nào có thể quên ân phụ nghĩa đi câu dẫn người đàn ông của ta ! Một thằng đàn ông như người cứ nhiên lại thích nam nhân ! thật sự là biến thái ! Ghê tởm ! Phi như thế nào có thể thích người !

“Tiểu Vân, em đừng như vậy....” Hoàn toàn không nghĩ đến Tổ Vân lại kích động như vậy, càng không ngờ ở nơi công cộng cự cãi.

“Không có khả năng ! Tuyệt đối không có khả năng ! Người nhất định là đang lừa gạt ta, người vừa già vừa xấu, người vừa quê vừa cảm, làm sao thích được ? Phi như thế nào có thể thích người ! Người làm sao xứng với anh ấy !” Tổ Vân đột nhiên cự cãi làm cho mọi người chung quanh đều nhìn về phía Hướng Nhất Phương.

Một phụ nữ, lại là một phụ xinh đẹp đang mang thai, làm cho mọi người chung quanh không biết tình hình thực tế đều dùng ánh mắt đồng tình, Hướng Nhất Phương trong mắt mọi người biến thành kẻ “biến thái đồng tính luyến ái”, “kẻ thứ ba vô sỉ”, nhàn ngôn toái ngữ ở chung quanh vang lên, mấy người phục vụ cũng đã đi tới. ?

“Mộ phu nhân, bà không có việc gì chứ, có cần chúng tôi giúp gì không ?”

Người phục vụ nói một câu “Mộ phu nhân” vừa trấn an người phụ nữ đang mang thai, vừa dùng ánh mắt địch ý nhìn về phía Hướng Nhất Phương, tựa hồ chuẩn bị động thủ “anh hùng cứu mỹ nhân” đem Hướng Nhất Phương đuổi ra.

“Hu hu hu..... Vong ân phụ nghĩa ! Vô sỉ hạ lưu ! Hướng Nhất Phương, người như thế nào lại làm chuyện có lỗi với cha mẹ đã chết của ta, họ nuôi người nhiều năm như vậy, người lại báo ân nhà chúng ta như vậy ! Lại muốn cướp đi chồng của ta, người độc ác !” Tổ Vân cứ thế “biến thái”, “vô sỉ” mắng Hướng Nhất Phương đang không biết như thế nào.

“Ôi ! Xem kẻ này hóa ra lại là đồng tính luyến ái, còn giành chồng với phụ nữ có thai, thật sự không biết liêm sỉ !”

“Thanh thiên bạch nhật ! Còn có loại người ghê tởm như vậy ! Đồng tính luyến ái nên chết đi, đủ ghê tởm rồi !”

.....

Người xung quanh cứ thế đối với người phụ nữ yếu đuối có thai đồng tình mà bắt đầu dùng ngòi bút làm vũ khí với Hướng Nhất Phương, thậm chí còn chỉ trích phát ra những câu phẫn nộ, còn có ý định đứng lên đánh “kẻ thứ ba”.

Hướng Nhất Phương trong lòng tràn ngập ủy khuất, thích một người, là nam hay là nữ quan trọng như vậy sao ? Hai người chỉ cần nhiệt tình yêu đối phương, tính cách, tuổi tác hay chuyện gì khác có quan hệ gì ? Hấn không thể lý giải vì cái gì quyền lợi tình yêu của hấn cũng không có, mà mọi người vì sao lại không hiểu, không những chống lại, thậm chí còn cừu hận phản đối.

“Tiểu Vân à, em hãy nghe anh nói, anh.... không phải có ý đó !” Hướng Nhất Phương là hết đường giải thích, trong lòng một trận ủy khuất, mọi người luôn đồng tình với “kẻ yếu”, mà thậm chí không cần biết trong tình huống liên công kích nhục mạ “kẻ xấu” này, cũng không màng chân tướng sự việc như thế nào.

“Còn không mau cút đi ! Thằng biến thái !” Người phục vụ thô lỗ nắm lấy nam nhân, gần như mang hấn ra ngoài.

“Từ từ ! Như thế nào có thể để thằng này rời đi như vậy !” Mấy khách hàng vội giúp vui “chính nghĩa lắm nhien” đứng dậy, xắn tay áo vây quanh “Hướng Nhất Phương kẻ xấu”, có ý định tiến lên bạo đả.

“Tôi.... tôi không có.” Vô luận Hướng Nhất Phương giải thích như thế nào, mọi người cũng không phản ứng, lợi dụng cái gọi là “tiêu chuẩn đạo đức”, tùy ý phóng đại gương mặt u ám, nhục mạ nam nhân.

Mà Hướng Nhất Phương cho đến bây giờ cũng không cãi nhau với người khác, đối với cơn giận của mọi người cũng không biết làm sao.

“Loại người như vậy cùng hấn nói đạo lý cái gì ! Đánh đi ! Đánh chết thằng phá hoại gia đình người khác đi !” Một bà trung niên đưa tay hướng gương mặt chữ điền kia mà quát xuống.

“Ai da da ! Đại thẩm bạo lực như vậy cũng không được đâu ! Ha hả” Ngay lúc bàn tay dừng lại trên mặt nam nhân, một bàn tay dài nhỏ đột nhiên bắt lấy cánh tay của bà.

43. Chương 43: Đã Trở Về

“Ai da da ! Đại thẩm bạo lực như vậy cũng không tốt đâu ! Ha hả....” Một thanh âm lạnh lạnh tiến vào trong lỗ tai của Hướng Nhất Phương, hai mắt lập tức tròn tròn mắt, khổng thể tin nhìn gã hồ ly đứng trước mình.

“Hắc Ngân..... Người..... người như thế nào lại ở trong này ?” Gã hấn là phải ở Châu Âu mới đúng ?

“Ai ! Đại thúc thực khiêm tốn nha, ngay cả một phụ nữ cũng bắt nạt được !” Vui cười hai tiếng, ghl thọc tay vào túi quần liếc mắt nhìn chung quanh, thanh âm không lớn không nhỏ nói, “Các người đến ăn cơm hay là đến giúp vui vậy, thật sự là ác liệt nha ! Giả dạng đạo đức làm chuyện ác ! Ha hả....”

Không biết có phải do bị lời nói của Hắc Ngân hay là vẻ mặt mỉm cười nhưng ánh mắt mười phần lạnh như băng làm cho mọi người có chút khiếp đảm, những người tụ tập lại yên tĩnh xuống.

P

“Người.... Người là ai ?” Tổ Văn nhìn chằm chằm nam tử kỳ quái làm cho kẻ khác không thoải mái này.

Liếc mắt nhìn nữ nhâ, Hắc Ngân chỉ cười cười, hất đầu nói : “Thưa bà, bà lầm rồi. Trung y đại thúc là của tôi, Phế Mộc Đầu mới là hoành đao đoạt ái, đệ tiện vô sỉ, một thằng khốn hạ lưu đáng ghét !” Dứt lời một tiếng đem nam nhân đang sững sờ giữ chặt lấy, hướng mọi người cười cười, “Tránh ra !”

Người chung quanh bất giác tản ra hai bên, Tổ Văn cũng chưa kịp nói gì, liền thấy nam tử kỳ quái kéo Hướng Nhất Phương rời đi.

Ngồi trên băng ghế dài ở công viên, Hắc Ngân lấy ra một hộp đồ uống đưa cho nam nhân.

“Vẫn không vui vì chuyện hồi nãy ?” Ngồi kế bên nam nhân, Hắc Ngân đưa tay hất hất mái tóc trước trán của nam nhân.

“Tôi có phải là thực vô dụng ?” Uống thứ nước lạnh lẽo, Hường Nhất Phương nhếch miệng cười khổ, cho tới nay đều là như vậy, vô luận có đối xử tốt với người khác như thế nào, kết quả là hơn phân nửa biến thành kẻ khác lần tới, là chính mình quá yếu đuối hay kẻ khác quá mạnh ?

“A !” Bộp một tiếng vỗ khá mạnh vào đầu Hường Nhất Phương, nam nhân ăn đau xoa xoa đầu, khó hiểu nhìn Hắc Ngân, kẻ kia lại vuốt vuốt tóc của Hường Nhất Phương, bất đắc dĩ cười nói : “Đại thúc ngu ngốc à ! Người y thuật tốt như vậy như thế nào lại vô dụng !”

Thu hồi đôi tay vẫn xoa đầu nam nhân, ghl dựa vào trên băng ghế, chân bắt chéo, cười nói : “Đều là do con heo Phế Mộc Đầu kia bảo hộ người quá mức, như vậy không phải lúc nào cũng tốt, kỳ thật đại thúc có thể tự làm rất nhiều rất nhiều việc, nhưng cho tới nay đều quen dựa vào người khác, không đi ném thử thì làm sao biết mình làm không tốt ! Cho nên, đại thúc có thể tự mình đứng ra nói chuyện với cô ta chính là một chuyện rất lợi hại rồi !”

Hé miệng cười, phương thức an ủi đặc thù của Hắc Ngân làm cho Hường Nhất Phương trong lòng dễ chịu không ít, hần cúi đầu nói : “Là vậy sao ? Nhưng lúc vừa rồi khi mọi người vây quanh ta ta ngay cả phản bác cũng không làm.”

“Phản bác ?” Hắc Ngân thở dài, “Đại thúc à phản bác cái gì ! Những kẻ đó đều là vì tư lợi hết, người thực nghĩ đến bọn chúng là đến giúp cô ta sao ? Bất quá là đem oán khí bình thường góp lại thành một tí nhân cơ hội trút lên người của người mà thôi. Người à, thật sự là vừa dối trá vừa đáng sợ. Đối với bọn họ không cần phản bác giải thích gì hết, một ánh mắt lãnh khốc, một câu uy hiếp, so với giải thích gì đó tuyệt đối hữu hiệu.”

Nam nhân nhẹ giọng cười cười, có lẽ Hắc Ngân nói đúng, thỏa hiệp của bản thân thường thường sẽ chỉ làm người thêm kiêu ngạo, mà trên đời cũng có người biết đạo lý, hần cũng không thể vì một lần chuyện như vậy vợ dũa cả nắm, cho rằng tất cả đều là dối trá, không nói lý lẽ chỉ dùng nắm đấm.

Hơn nữa còn hơn chuyện này, Hường Nhất Phương càng muốn biết Hắc Ngân như thế nào lại xuất hiện ở đây : “Đúng rồi, người sao lại ở đây ? Không phải ở Châu Âu sao ?”

“Đương nhiên là trở về tìm mẹ của đứa con rồi, A Ngốc ăn không ngon ngủ không yên luôn la hét đòi về tìm mẹ, làm ba nó phải trở về !” Ghl cười hì hì nhìn chăm chăm nam nhân.

Thật sự chỉ có nguyên nhân này ? Hường Nhất Phương cũng nhìn chăm chăm ghl đang cười hì hì, : “Còn gì nữa ?” Cho đến khi nụ cười của tên hồ ly này cứng lại.

“A ! Đại thúc làm sao thế, tự nhiên tỉnh tường như thế, cũng không dễ bị lừa như trước ! Ta kỳ thật trở về là để giành lại đại thúc, cũng không thể làm cho Phế Mộc Đầu được thỏa nguyện nha !” Hắc Ngân khoa trương nói vài câu.

Nhiều lời, bị lủ vô lại các người lừa nhiều như vậy, có gốc cớ nào cũng phải có trí nhớ chứ, Hường Nhất Phương cười cười, sau đó nói : “A Phi nói có người thần bí thu mua bệnh việc của Hắc gia, người kia có phải người hay không ?”

Khuôn mặt tươi cười đúng chuẩn của ghl giống như khối băng bị nứt ra, kinh dị sưng sốt, nam tử buông xuống mặt nạ ngụy trang, thở dài nói : “Thật là, bị người phát hiện rồi !” Gã lần này trở về, trừ hai nguyên nhân kia nói với Hường Nhất Phương, đó là trở về tiếp nhận bệnh viện của Hắc gia.

Có cừu tất trả, mười năm không muộn, đây là điểm đáng sợ của Hắc Ngân, bên dưới gương mặt mỉm cười là nội tâm kẻ khác vĩnh viễn không thể đoán được.

Nam nhân cười qua loa, không có nói chuyện kia, ghl kinh ngạc hỏi : “Người không hỏi ta vì sao làm như vậy à ?”

“Người làm như vậy, luôn có lý do.” Nếu là Hắc Ngân, Hường Nhất Phương có trực giác tin tưởng nam tử này vô luận làm chuyện gì đều có lý do của mình, cho dù không được người khác đồng tình hay lý giải, Hường Nhất Phương cũng không muốn đi truy vấn là lý do gì.

Hắc Ngân lộ ra một nụ cười, không phải dối trá, cũng không rập khuôn, : “Đại thúc à, người thật sự tính cùng Phế Mộc Đầu ở bên nhau sao ? Cùng hần, vĩnh viễn ở cạnh nhau.” Trong giọng nói lộ ra một nỗi sầu

nào.

Nam nhân nắm chặt cái chai trong tay, đầu cũng cúi xuống, như là hạ quyết tâm mạnh mẽ gập đầu : “Thực xin lỗi.”

“Nói xin lỗi với ta làm gì, chẳng lẽ người nghĩ rằng ta thích người sao ?” Hắc hồ ly khoa trương nở nụ cười, nắm lấy cằm nam nhân khiến cho Hường Nhất Phương ngẩng đầu lên : “Thật là, sao lại có kẻ tự kỷ như đại thúc chứ ! Ta cũng sẽ không vì người lựa chọn Phế Mộc Đầu mà thương tâm đâu !”

“Bất quá đại thúc à, người người chọn thiết không đủ tiêu chuẩn gì hết ! Sớm quay đầu là bờ đi....” Lời vừa nói ra, ghl cười nhẹ nhàng hôn xuống đôi môi của nam nhân, lời nói giống như gió nhẹ thổi đến, “A ngốc ở nhà chờ ma ma trở về....” Lá rụng trong gió thổi qua không để lại một chút dấu vết, phiêu dang ở tại trên mặt đất.

“Đại thúc à, suy nghĩ kỹ càng lại bản thân thực sự muốn cái gì đi.” Xoay người bước đi, Hắc Ngân đưa tay vào túi quần ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, nhỏ giọng lầu bầu, “A, đại thúc này vẫn là cả ngày một bộ làm cho người ta nhìn đã nghĩ đến bộ dạng bị khi dễ đến phát khóc ! Ha ha ha ha.....”

Hắc Ngân đi rồi, Hường Nhất Phương tựa vào băng ghế không tự giác xoa xoa đôi môi vừa chạm phải, tựa hồ như còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của nam tử kì dị.

Bản thân thật sự muốn gì sao ? Hường Nhất Phương hé miệng cười khổ, ngồi ở băng ghế thật lâu tự hỏi những lời của Hắc Ngân, thì thào tự nói : “Ngu ngốc, sao lại đối với ta tốt như vậy.”

“A ! Nhất Phương ! Anh là Hường Nhất Phương ! Còn nhớ rõ tôi không ? Trương Tuấn cùng học với anh nè !” Ngay lúc Hường Nhất Phương ngẩn người ngây ngô cười, một nam nhân mặc đồng phục đi làm cầm công văn nhìn chằm chằm nam nhân kinh ngạc nói.

“Trương Tuấn ?” Hường Nhất Phương ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc ra tiếng. Cư nhiên ở đây gặp được bạn học của mình.

“Đúng ! Là tôi nè ! Không ngờ có thể gặp anh, ha ha !” Dùng sức vỗ vỗ bả vai của Hường Nhất Phương, Trương Tuấn cười nói, “Nhìn thấy cái kính đen lớn này, tôi liền nhận ra anh ngay ! Đúng rồi, ngày mốt có đồng học hội, anh cũng đến đó đi !”

Đồng học hội ? Hường Nhất Phương có nghe nói mấy người bạn trường trung học có mấy lần tổ chức họp mặt, nhưng trước kia chưa từng mời qua hẳn, đang do dự có nên đi hay không, Trương Tuấn đã lấy tờ giấy viết địa điểm cùng thời gian đưa cho Hường Nhất Phương : “Tôi còn có việc, đi trước, đến lúc đó nhớ đi nhé !” Nói xong liền vội vã bước đi.

44. Chương 44: Cầu Hôn

Khi về đến nhà, đi vào liền nhìn thấy Mộ Phi ngồi ở phòng khách, bộ dáng rầu rĩ không vui, cởi áo khoác đặt ở một bên, Hường Nhất Phương pha hai tách trà đưa đến trước mặt Mộ Phi.

“Giận tôi một mình đi gặp Tổ Văn à ?” Nam nhân hỏi.

“Ai....” Thở dài một hơi, Mộ Phi lắc đầu cười khổ, “Sao lại vậy được, tôi chỉ tự trách mình không kịp thời xử lý chuyện của Tổ Văn, cuối cùng còn muốn anh đi giải quyết hậu quả.”

“Đây là chuyện của chúng ta, không chỉ có mình cậu đúng không ?” Hường Nhất Phương hé miệng cười nói : “Thỉnh thoảng cũng phải cho tôi một cơ hội, cậu không thể luôn bá đạo như vậy !” Tuy rằng Hường Nhất Phương cảm thấy được bản thân cũng không có được năng lực như Mộ Phi, nhưng ai sinh ra cũng đâu phải là vương giả là tên cướp liền, hết thấy đều phải chậm rãi học.

“Nhất Phương à....”

“Tôi cũng là một người đàn ông, A Phi à, tôi muốn cùng cậu ngang hàng với nhau, cùng cậu sống vai mà đứng, không phải chú nhím nhỏ nhu nhược vẫn đứng ở đằng sau được cậu bảo vệ.” Hướng Nhất Phương thân mình hơi nghiêng, dùng cái trán của mình đặt lên trán Mộ Phi, vô luận gặp khó khăn gì, vấn đề gì, quan trọng là hai người có thể cùng nhau giải quyết, cùng đi trên một con đường, mới là quý giá nhất.

“Ừm, đáp ứng anh.” Bàn tay to duỗi ra đem nam nhân ôm vào trong lồng ngực, ánh chiều tà ấm áp chiếu rọi vào trên sàn nhà gỗ, hai người đang ôm nhau đắm chìm vào trong đó.

“Còn nhớ rõ tôi từng nói, tôi vẫn muốn làm một việc không ?” Nhìn nam tử vẻ mặt kích động như đứa trẻ, Hướng Nhất Phương cười nói : “Ừm, nhớ rõ, là chuyện gì ?”

Mộ Phi hít một hơi thật sâu, thoạt nhìn có chút khấn trương lại kích động khó nhin, đột nhiên quỳ xuống bên cạnh Hướng Nhất Phương, cặp mắt kiên nghị gắt gao nhìn chăm chăm nam nhân, trịnh trọng nói ra từng tiếng làm Hướng Nhất Phương kinh ngạc không nói nên lời : “Nhất Phương à, chúng ta kết hôn đi.”

“Kết..... kết hôn ?” Hướng Nhất Phương đột nhiên nói lắp, trong lòng cứ đảo lộn không ngừng.

“Ừm !” Mộ Phi giả hoạt cười cười, chàng lúc trước giữ lại Tổ Văn chủ yếu là muốn cho cô ta ly hôn Hướng Nhất Phương, hiện tại mưu kế thực hiện được, đương nhiên là đến phiên của chàng. Huông chỉ, biết chuyện Tổ Văn ở nhà hàng cùng Hướng Nhất Phương, Mộ Phi dứt khoát kiên quyết nói chuyện với Tổ Văn, dù cô ta có khóc không thành tiếng, chàng cũng không mềm lòng.

Tim của chàng chỉ có một trái, cũng chỉ mềm lòng với một người, những người khác ? Miễn. Đáp ứng Tổ Văn sau khi sinh đứa bé mới trả về đã là rất nhân từ.

“Chúng ta đi Hà Lan kết hôn đi, bên kia đã muốn làm thỏa đáng, chỉ cần anh đáp ứng, chúng ta tùy thời có thể kết hôn.” Từ trong túi tiền thật cẩn thận lấy ra một hộp màu đỏ tinh xảo, Mộ Phi từ bên trong lấy ra một cặp nhẫn, không cầu kì nhưng cũng rất tinh xảo, “Xem, thích không ? Bên trong nhẫn là hai tên của chúng ta, ha ha.”

Vẻ mặt cười hạnh phúc, Mộ Phi cố ý mở ra cho nam nhân nhìn vào, bên trong quả nhiên viết tên hai người.

“Nhất Phương à, giờ cho tôi biết, anh có nguyện ý kết hôn với tôi không ?” ngoctay chờ đợi nhìn về phía nam nhân, trong đôi mắt màu đen có chút kinh ngạc, gương mặt có chút không tin được.

“Ừm.” Khẽ gật đầu, thanh âm khó có thể nghe thấy được phiêu tiến vào trong tai Mộ Phi, “Tôi nguyện ý.....”

Hạnh phúc tràn ngập trong nháy mắt bao phủ lấy Mộ Phi, chàng nở nụ cười, trong tiếng cười lại mang theo nghẹn ngào : “Thật sự không thể tin, giống như đang nằm mơ.” Nam tử cúi đầu đem nhẫn đeo vào ngón tay của nam nhân, sau đó dựa đầu lên hai chân của nam nhân, lẳng lặng nằm.

“Mới trước đây thường thường muốn là có thể ôm anh một cái là được rồi, sau lại muốn có thể hôn nhẹ anh một cái thì tốt rồi, sau lại nghĩ có thể cùng anh kết hôn thì được rồi. Nhất Phương à, tôi thật sự rất hạnh phúc, hạnh phúc muốn chết, đây không phải là mộng phải không ?”

“A Phi à.....” nam nhân hé miệng ôn nhu cười, thanh âm trầm thấp mà từ tính gọi tên nam tử.

Nam tử vốn anh tuấn mà kiên nghị, như lại bởi vì một câu của mình, mà nghẹn ngào.

Cùng cảm thấy hạnh phúc, có lẽ không chỉ Mộ Phi.

“Tôi đã muốn không phải là mộng.” Cúi đầu, nam nhân ôn nhu hôn lên nam tử nằm trên đùi mình, có phải mơ hay không, dùng hành động là có thể biết. Nam nhân ngây ngô mà lược hiểu dùng phương thức của mình nói với tâm ý của đối phương, đây không phải là mơ.

“Nhất Phương à.....” Nam tử từ bị động biến thành chủ động, mạnh mẽ tiến lên ôm lấy nam nhân, hai người song song ngã vào sofa mà ánh trời chiều chiếu vào, quần áo giống như con bướm bay tà tà, lúc thở dốc chăm chú nhìn nhau, nồng đậm như mùi thuần khiết của hồng trà sau giờ ngọ.

Tự đáp ứng lời cầu hôn của Mộ Phi, hai người xem như chính thức xác định quan hệ, nhưng Hướng Nhất Phương hiện tại cũng rất hoài nghi lúc trước đáp ứng lời cầu hôn của Mộ Phi có đúng hay không !

Tên kia..... tên kia không cầu được dục, dùng danh nghĩa “chúng ta là vợ chồng”, ngoài miệng nói xong câu “Anh là thầy thuốc, thân thể có thể chịu được” đem Hường Nhất Phương gây sức ép.

Căn bản là bởi vì được mình chủ động hôn được một tấc lại muốn tiến một thước, tên sắc quỷ này không ngừng đòi lấy !

Mộ Phi cũng có lý do của chàng, chính là : trước kia nhần nại nhiều như vậy, nói như thế nào cũng được trả lại ! Hơn nữa chàng tuyệt đối sẽ không làm quá độ.

Vì thế suốt hai ngày, Hường Nhất Phương gần như ở trên giường, thậm chí đến cơm cũng là Mộ Phi tự mình đưa đến trên giường. Cuộc sống này thật là đủ thối nát, nam nhân vừa xấu hổ vừa giận, thật sự lạt không biết nói cái gì.

Bất đắc dĩ mà sủng nịch thở dài, nam nhân tắm qua loa thân thể rồi mở tủ lấy quần áo mặc vào, đang chuẩn bị đem quần áo đi giặt, lại rút ra tờ giấy trên mặt đất đập vào mắt nam nhân. Vừa cầm lấy xem, mặt trên viết ngoáy địa chỉ cùng thời gian.

“A ! Buổi chiều hôm nay có đồng học hội.” Nhớ đến, Hường Nhất Phương nói thầm, “Thiếu chút nữa là quên.”

“Nhất Phương à, đang làm gì ?” Mộ Phi sắc mặt hồng nhuận, tinh thần no đủ từ phía sau ôm lấy thắt lưng của nam nhân, liếc mắt nhìn tờ giấy, “Đây là cái gì ?”

“Ừm, đồng học hội.” Hường Nhất Phương trả lời.

“Đồng học hội ?” Mộ Phi cười cười, thổi thổi vào cổ nam nhân, “Đi nói cho bọn họ, Hường Nhất Phương anh đã gả cho Mộ Phi tôi rồi.”

“Nói hưu nói vượn.” Xem thường nhìn nam nhân, Hường Nhất Phương nghĩ thầm, nếu đi Hà Lan kết hôn với Mộ Phi, nói không chừng đồng học hội này chính là lần cuối. Hơn nữa, hắn cũng nhiều năm không gặp bạn học.

Cuộc sống trong trường học tuy rằng đơn điệu, nhưng có rất nhiều kỷ niệm đẹp, Hường Nhất Phương thậm chí còn thích thời gian tốt đẹp kia. Hắn khi đó còn trầm mặc ít nói hơn so với bây giờ, như một kẻ vô hình, nếu không phải thành tích tốt, chỉ sợ ngay cả thầy cô cũng không biết đến sự tồn tại của hắn.

“Nhất Phương à, anh thật sự muốn đi cái đồng học hội kia ?” Mộ Phi nheo mắt, nói, “Không có cái gì mới tình đầu xưa cũ đó chứ ?”

“Cậu cho là mỗi người đều giống cậu vừa thích một gã đàn ông vừa già vừa tầm thường à ?” Hường Nhất Phương trừng mắt nhìn Mộ Phi, khi đó hắn tuy rằng còn trẻ, nhưng chẳng có cô gái nào chủ động với hắn, ngẫm lại thật đúng là đủ thất bại, hắn một đại nam nhân đến bây giờ cũng không có nói chuyện cùng một cô gái nào, lại cố tình trêu chọc một hai người nam nhân kỳ quái.

45. Chương 45: Đồng Học Hội Phong Ba

“Đến đây là được rồi.” Hường Nhất Phương không muốn bị những người khác nhìn thấy cùng đi trên chiếc xe thể thao xa hoa của Mộ Phi, hơn nữa đồng chí lái xe lại gây chú ý đến như vậy, ngẫm lại có thể gặp phiền toái.

“Thế thì phải gọi điện cho tôi đây.” Một phen kéo qua nam nhân khẽ chạm vào môi, Mộ Phi nguy hiểm cười nói với Hường Nhất Phương.

“Này ! Đây là nơi công cộng, bị người khác nhìn thấy thì làm sao !” Ngoài miệng nói như vậy, trên mặt cũng che dấu không được nụ cười, sau khi tạm biệt Hường Nhất Phương xuống xe, hướng tới khách sạn được chỉ dẫn, theo chỉ dẫn của nhân viên phục vụ đi đến phòng ăn tìm được những người khác.

Những người này không ít, ngồi ba bàn, bọn họ đối với Hường Nhất Phương có chút quen tên, phỏng chừng người nhớ rõ hẳn cũng không có mấy ai. Lúc nghĩ như vậy, phát hiện một người đi đến chào nam nhân, “Trễ thế này mới đến !”

Hường Nhất Phương cười cười, còn không phải tại tên nào đó ở nhà cứ trì hoãn, tùy tiện vẽ ra lý do : “Kẹt xe trên đường.”

“Ô ! Đây không phải là thần y Hường đại phu của chúng ta sao !” Mang theo giọng vui cười, một nam tử tuần lảng cầm chén rượu đi đến bên người Hường Nhất Phương, “Đến sau, phải phạt rượu.” Vài người bên cạnh bắt đầu ghé vào nhau thấp giọng cười, nhìn Hường Nhất Phương bên này.

“Lí Vĩ....” Trương Tuấn muốn ngăn cản Lí Vĩ, lúc học trung học Hường Nhất Phương có tiếng thường giúp người ta xem bệnh, nhưng Lí Vĩ tựa hồ vẫn không thích Hường Nhất Phương, luôn tìm hắn gây chuyện, qua nhiều năm như vậy gặp mặt vẫn giống như thế.

“Phải thế,” tiếp nhận ly rượu uống mấy ngụm, Hường Nhất Phương cười nói, “Xin lỗi, để mọi người chờ lâu.”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Lí Vĩ bĩu môi cười, “Kỳ thật, nếu Trương Tuấn không gọi cậu, chúng tôi cũng không nhớ rõ, ha ha.” Lí Vĩ nói thế, “Trước kia tuy rằng cũng có mấy lần đồng học hội, nhưng cậu cứ ở trong cái thâm sơn cùng cốc ấy, căn bản không liên hệ được !”

Hường Nhất Phương cười gượng chỉ gật đầu, không để ý đến, tùy tiện nhìn vài người, thật sự đã thay đổi rất nhiều, những năm tháng tươi xanh tựa hồ cũng không thể quay lại.

“Hường Nhất Phương, đến bằng gì ?” Người phụ nữ ngồi bên cạnh Lí Vĩ “thân thiết” hỏi. Người phụ nữ này Hường Nhất Phương nhớ rất rõ ràng, cùng ban trưởng lớp với Lí Vĩ, còn thuộc chi đoàn, tên là Vương Na.

“Tôi đi bằng xe đến.” Hường Nhất Phương cười cười, nơi này cách nội thành cũng khá xa, nếu có gần, kẻ nào đó cũng sẽ không đồng ý.

Ngay lúc bọn họ nói chuyện thì một người đi đến, cư nhiên còn trễ hơn cả Hường Nhất Phương, mọi người thấy cô cũng giống như thấy Hường Nhất Phương, đều chỉ nhìn, chưa nói gì quay đầu lại tiếp tục ăn cơm.

“Lí Na, đến đây !” Trương Tuấn nhiệt tình hướng Lí Na vẫy tay, Vương Na ngồi cùng bàn nhìn người phụ nữ sắc mặt xấu hổ, miệng than thở : “Hôm nay sao mọi người đến lung tung vậy.”

Những lời này Hường Nhất Phương nghe xong trong lòng có chút không thoải mái, nghe nói bởi vì Lí Na và Vương Na cùng tên, chịu không ít khi dễ của Vương Na, cũng giống như mình, thuộc loại người dễ dàng bị quên đi. Hường Nhất Phương lễ phép cười cười với Lí Na, người kia còn kỳ quái nhìn hắn, tựa hồ đang suy nghĩ gì.

Ngay khi Nhất Phương nghĩ sao Lí Na lại nhìn hắn kỳ quái như vậy, Vương Na đã nhú mày, cười nói, “Ngồi xe của bạn đến ! Xe gì thế, trên xe có mấy chỗ ngồi ?”

“Này.... này tôi cũng không rõ,” Hắn cũng không hiểu lắm về xe.

“A ! Cũng đúng, hình như cậu cũng không hiểu gì về xe, ha ha.” Lí Vĩ cười nói, Việt Nam cũng thấp giọng nở nụ cười.

“Nói không chừng bạn của người ta cũng là xe tốt.” Sau đó Lí Na đột nhiên nói, mọi người cũng chỉ là cười chê qua đi, chỉ có tim của Hường Nhất Phương nhảy lộp bộp một chút.

“Lí Na à, sao trễ thế này mới đến !” Trương Tuấn hỏi.

“Làm cơm cho người nhà rồi mới đi.” Lí Na đã sớm kết hôn có con, đồng học hội lần này vẫn là nói ngàn lần vạn lần chồng mới cho đi, nhưng xem bộ dáng của nàng hiện tại cũng giống như Hường Nhất Phương, có hơi hối hận.

Sau đó, mọi người hình như đều đến chỗ Lí Vĩ nói chuyện, Lí Vĩ này vài năm nay ở thành phố có công việc không tồi, hàng năm thu nhập cũng được vài chục vạn, có xe có nhà, mọi người nghe xong đều rất hâm mộ,

đều đem Lí Vĩ dâng bốc lên cao. Lí Vĩ vừa cười khiêm tốn, nói Vương Na cùng năm đó giống nhau tuổi trẻ xinh đẹp, cô ta lập tức mỉm cười vui vẻ.

“A ! Đáng tiếc là không ai thích tôi !” Hóa ra Vương Na vẫn chưa kết hôn.

“Bạn chủ yếu là do không xem người khác vào mắt đi ?” Người bên cạnh cười nói, “Tôi nó, trừ bỏ Lí Vĩ, cũng chỉ có chủ tịch Mộ Phi của công ty chúng tôi có thể xứng với đại mỹ nữ này !”

Hướng Nhất Phương đang uống trà lập tức bị nghẹn nước ho khan vài tiếng, cái này cũng chưa tính, người đằng sau nói vài câu quả thực là khiến cho Hướng Nhất Phương thiếu chút nữa phun cả trà ra.

“Mộ Phi đích xác cũng không tồi ! Tôi có xem qua tạp chí, vừa trẻ tuổi vừa đẹp trai ! Trừ Mộ Phi ra, còn có Lạc Tư của tập đoàn Lạc Thị chỗ Lí Vĩ, cũng tương đương với Mộ Phi !”

Một tên bá đạo, một tên lãnh khốc, sao mọi người miệng lại nói tốt như vậy ? Hướng Nhất Phương trong lòng nói thầm.

“Ai ! Nói đến hai người họ, trước kia tuy rằng đấu đá trên thuwong trường, không vừa mắt nhau cũng chưa bao giờ trực tiếp kình địch nhau, lúc trước không biết vì nguyên nhân gì lại trực tiếp chống nhau, khi quả thực là liều mạng ! Đúng rồi, Lí Vĩ à, cậu không phải người của tập đoàn Lạc Thị sao, biết lí do vì sao không ?”

“Hả ! Nói ra mọi người cũng đừng cười, từ xưa có câu anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nghe nói cũng chỉ vì một người ! Cũng không biết quốc sắc thiên hương nào có thể đem mấy người đàn ông đó mê mẩn đến như vậy.” Lí Vĩ uống ngụm trà, nói tiếp, “Nói cho mấy người biết một bí mật nha, kỳ thật, Đại minh tinh Lạc Văn trên truyền hình, cũng chính là em trai của chủ tịch của tôi, nghe nói tiểu tử kia cũng cùng anh trai thích một người.”

Vừa nghe nói đến, mọi người bắt đầu nói huyền thuyên, đoán đồ nữ nhân kia là ai mà có mị lực như vậy, chỉ có Hướng Nhất Phương biết sự thật trong lòng cười khổ, ai nghĩ đến người kia không phải nữ nhân, mà là nam nhân đã hơn ba mươi tuổi đầu ?

“Nói không chừng.... Nói không chừng là đàn ông....” Lí Na vẫn không gia nhập câu chuyện đột nhiên nói một câu làm Hướng Nhất Phương xém phun ra ngụm trà.

“Như thế nào lại là đàn ông chứ ! Lí Na à hôm nay bạn không phải uống say đó chứ, nói mê sảng rồi.” Trương Tuấn liên tục lắc đầu, chỉ có Hướng Nhất Phương vội vã lau nước trà vừa lặng lẽ nhìn Lí Na, lại đúng lúc đối phương dùng đôi mắt đánh giá hắn, nam nhân vội dời tầm mắt.

Cơm nước xong, Lí Vĩ hưng trí bưng bưng nói với mọi người, “Cách đây không xa có cái làng du lịch, bình thường chỉ dùng để chiêu đãi khách quý của tập đoàn Lạc Thị, tôi đưa mọi người đi chơi thế nào ?”

Mọi người liên tục tán thưởng, Hướng Nhất Phương nhỏ giọng nói, “Lạc Tư Lạc Văn sẽ không ở đó đó chứ ?”

“Yên tâm đi, nghe nói hai anh em đó đặc biệt không thích người ngoài, nếu thật sự ở đó, tên tiểu tử Lí Vĩ cũng không dám mang chúng ta đi đâu.” Trương Tuấn ở một bên nhỏ giọng nói, “Tên Lí Vĩ này cũng chỉ muốn ở trước mặt mọi người chơi nổi thôi !”

Hướng Nhất Phương không nói gì chỉ cười cười.

Đến bên ngoài, mọi người tùy ý hàn huyên vài câu, có xe thì lái xe, không xe thì quá giang, mà Hướng Nhất Phương không xe lại không thích quá giang, càng không ai mời chỉ có thể đứng. Cũng may Trương Tuấn vẫn đứng bên cạnh hắn trò chuyện, chỉ chốc lát sau một chiếc xe màu trắng đi tới, Lí Vĩ hạ cửa kính nhô đầu ra : “Trương Tuấn à, lên ngồi đi, đứng ăn không khí à ?”

“A, được !” Trương Tuấn quay đầu nói với Hướng Nhất Phương, “Nhất Phương à, lên đi.”

“Ai nha ! Xin lỗi nha, xe tôi không ngồi được, hiện chỉ có chỗ cho một người.” Lí Vĩ cười cười, “Hướng Nhất Phương à, bên cạnh cậu còn có một quý bà, cũng không thể để phụ nữ tự đi đường chứ ?”

Lí Na cũng không ngồi xe, vừa vịn đứng bên cạnh Hướng Nhất Phương, Hướng Nhất Phương nghĩ muốn để Lí Na lên xe, ai ngờ Lí Na cười nói : “Sau khi ăn xong chạy bộ, sống đến trăm tuổi, các người cứ đi trước đi.”

“Trong xe còn chỗ ngồi....” Trương Tuấn ngồi trong xe nói thầm một câu, lập tức nhận lấy cái nhìn xem thường của Vương Na, bà ta hừ một câu : “Dơ xe cũng không tốt, A Vĩ à, lái xe đi !” Lí Vĩ cứ như vậy lái xe đi, để lại Hướng Nhất Phương cùng Lí Na.

Trừ hai người không ngồi xe, còn có hai người khác, mọi người nhìn nhau cười tính toán làm thế nào để đi đường. Hướng Nhất Phương nhỏ giọng hỏi Lí Na : “Sao bạn không ngồi xe ?”

“Không thấy sao ? Bọn họ không muốn chúng ta vào, làm gì tự rước lấy nhục.” Lí Na bất mãn nói thầm câu, người phụ nữ mang theo đứa nhỏ bên cạnh cũng nói : “Đồng học hội cái gì, cũng chỉ làm cho bọn có tiền mang ra khoe mẽ mà thôi !” Bà ta vì mang theo con nhỏ, cũng làm cho người khác bất mãn, bị đá xuống.

“Chúng ta đi thôi.” Hướng Nhất Phương cười cười, mang theo mọi người hướng đích đến mà đi, dọc con đường còn có đứa bé hoạt bát, cũng không buồn.

“Mẹ ! Mẹ ! Nhìn kia ! Cái xe màu bạc kia thật đẹp !” Đứa bé trai đột nhiên chỉ vào chiếc Porsche màu bạc, hưng phấn nhảy nhót, xem ra chỉ cần là nam nhân, vô luận lớn nhỏ đều thích xe.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của đứa bé, chiếc xe màu bạc này lại hướng mọi người chạy qua, mẹ của đứa bé nói : “Nếu chúng ta có thể ngồi chiếc xe này đến làng du lịch thì tốt rồi, tuyệt đối làm cho Vương Na kia ghen tị đến chết !” Đồng tình tương xích, lời nói này thật không sai.

Bà ta vốn chỉ là tùy tiện nói, nhưng chiếc xe Porsche màu bạc kia đột nhiên ở trên đường vòng lại một đường chạy về, mọi người nhìn nhau, sẽ không phải là hướng đến chỗ bọn họ đó chứ ? Chắc là, chiếc xe này chạy nhầm đường, nào biết nó lại thật sự đứng bên cạnh bọn họ.

Hướng Nhất Phương đột nhiên có dự cảm không tốt, đang muốn làm cho mọi người đi nhanh, nhưng gương mặt hồ ly quái dị từ bên trong nhô ra nói : “Ồ ! Trung y đại thúc à, vài ngày không gặp như thế nào đã có hai người phụ nữ cùng con lớn thế này vậy ?”

“Đây là bạn học của ta !” Hướng Nhất Phương bất đắc dĩ lướt nhìn qua chiếc xe thể thao thực phong tao này, “Người như thế nào ở đây ?” Hay phải nói, bọn họ như thế nào lại đụng độ ở đây.

“Hắc ! Phải là ta hỏi người mới đúng, mang theo hai người phụ nữ cùng một đứa bé ở trên đường làm gì, tản bộ đàm tình à ? Hay muốn đi đâu ?” Hắc hồ ly không có hảo ý cười cười, một đôi mắt dài nhỏ liếc nhìn ba người bên cạnh làm họ có chút giật mình.

“Chúng tôi đi đến làng du lịch phía trước,” Lí Na nói, “Không xe, chỉ có thể đi bộ.”

“Hướng Nhất Phương, đây là bạn của cậu à ?” Người phụ nữ dẫn theo đứa bé lộ vẻ mặt kinh ngạc nói, không nghĩ nam nhân thoát nhìn giản dị này lại có người bạn vừa đẹp trai vừa có tiền, thoát nhìn vừa giàu có vừa sang trọng.

“Mẹ ! Mẹ ! Con muốn ngồi xe !” Hướng Nhất Phương đang phiền não nghe được thanh âm hưng phấn của đứa trẻ, cũng chỉ có thể cười cười, nói với Hắc Ngân đang cười cười hề hề như kẻ trộm : “Nếu không ngại, cho chúng tôi đi được không.”

Khóe miệng gờ lên nụ cười đắc ý, gã hồ ly không biết ẩn chỗ nào, cửa xe liền tự mình mở ra : “Trung y đại thúc à, đến ngồi cạnh ta đi.”

Ngồi ở chỗ phốp xe, Hướng Nhất Phương âm thầm thở dài, trong xe im lặng đến đáng sợ, hẳn còn có thể cảm thấy hai tâm mắt phía sau một mực chuyển động trên người hắn cùng Hắc Ngân. Lặng lẽ liếc mắt nhìn gã hồ ly, nam nhân mở miệng phá tan không khí xấu hổ : “A Ngốc có khỏe không ?”

“Con heo kia á ! Ăn ngon ngủ yên, so với người thật quá hoàn hảo.” không có hảo ý liếc nhìn nam nhân, gã hồ ly cười nói : “Không lo lắng để tôi nuôi à ? Ha hã...”

Tên này nói cái gì hử, không thấy đằng sau có người à ? Mặt Hướng Nhất Phương lập tức đỏ cả lên : “Nói cái gì thế !” trừng mắt nhìn gã hồ ly đang cười vui vẻ.

“Ai ! Còn tính đem người đến bệnh viện của ta, Trung y đại thúc thật là khó mời thật là khó mời, chừng nào rảnh xin hoan nghênh !” Hắc Ngân cười nói, lời này để cho người khác nghe xong ý tứ chính là “nuôi”, kỳ thật là tính toán mượn sức của Hường Nhất Phương.

Lí Na ở đằng sau xen vào nói : “Nhất Phương à, hóa ra cậu là báỉ sĩ à ! Vừa rồi Lí Vĩ nói cậu như vậy, cậu như thế nào không đáp lại hai câu ?”

Xong rồi, nếu Lí Na nghe được, Hường Nhất Phương trong lòng vừa hô to không ổn, vừa nhìn Hắc Ngân, tên kia khuôn mặt tươi cười tự nhiên trở nên có chút lạnh lẽo, nam nhân mong Hắc Ngân không cần gặp phải chuyện gì.

Kỳ quái là Hắc Ngân cứ nhiên cái gì cũng không nói, tiếp tục lái xe, thẳng đến cổng làng du lịch, chờ ba người kia xuống xe, Hắc Ngân đột nhiên giữ chặt Hường Nhất Phương, trong tay lấy ra tấm thẻ.

Hường Nhất Phương nhỏ mắt nhìn cặp mắt cười của Hắc Ngân, đối phương lại đột nhiên tiến tới hôn lên môi, thiếu chút nữa dọa Hường Nhất Phương phát bệnh, cũng may ba người kia không thấy, nếu không thật sự là điên rồi.

“Này !” Nam nhân bắt đầu lên tiếng.

“mặt tên kia không lấy tiền cho người à ? Đồng học hội chính là phải xuất tiền ra nha !” Nhìn đến bộ dáng bình tĩnh ngộ của Hường Nhất Phương, Hắc Ngân một bộ “ta biết mà” , chỉ nhét vào tay nam nhân cái thẻ tín dụng, “Ta không đem tiền mặt, người cầm lấy thẻ này. Nhưng thẻ này lúc bọn họ bắt đem tiền ra, người dùng cái này là có thể.”

“Cám ơn.” Hường Nhất Phương đang muốn mắng chửi người cầm lấy thẻ, cười cười ngượng ngùng với Hắc Ngân, “Lần sau ta trả lại cho người.”

“Trả cái gì ? Ta vừa rồi đã đòi hàng trao đổi đó thôi.” Sờ sờ môi của mình, Hắc Ngân cười rộ lên.

Hường Nhất Phương lập tức nói không nên lời, để ba người chờ lâu sẽ sinh ra hiểu lầm, nam nhân vội vàng ra khỏi xe, cùng bọn Lí Na đi vào làng du lịch.

Đưa xe đi vào, gã hồ ly từ trên xe đi xuống, rất xa liền nhìn thấy Lạc Văn đang cùng đại mỹ nữ quay chụp phong cảnh làng du lịch.

Nam tử lẩm bẩm vài câu, đi đến : “Cách bọn Nhất Phương cũng không xa lắm, thật không biết tên hay họ nào mời người đến chơi, ha ha, cơ mà như vậy mới có thú.”

“Hồ ly đáng chết ! Người nói chiêu đó thực sự dùng được sao ?” Gương mặt trang điểm cho quảng cáo, trên người lại giống như vừa rót xăng vào, cơ hồ vài người không dám đến gần Lạc thiếu gia sắc mặt đang không vui.

“Ừ ừm, sẽ dùng được.” Nhẹ nhàng hớp ngụm trái cây, gã hồ ly cười đến sáng lạn nói chắc chắn.

“Đáng giận ! Nếu không phải tên khốn Mộ Phi kia phòng chặt chẽ như vậy, ta cũng không đến nổi gương mặt của Hường Nhất Phương cũng không thấy được một lần, sớm biết như thế, lúc trước ở trên biển nhìn thấy Hường Nhất Phương ta liền nhảy xuống biển, tính cách của Nhất Phương cho dù có chán ghét ta nhiều thế nào cũng không thể thấy chết mà không cứu, hừ !” Miệng búng phát thật to một phen, Lạc Văn rất là hối hận không diễn mấy cái vở khổ nhục kế.

Hắc Ngân cười híp mắt không nói gì.

Lạc Văn còn nói thêm : “Người nói biện pháp kia cũng thật xảo, đối với người ngay cả Hường Nhất Phương cũng thấy không được sao không dùng ?” Nói xong lại nhìn gã hồ ly dù thấy thế nào cũng là người xấu, nếu cậu không còn cách nào khác, cũng chẳng bao giờ tìm tên “tình địch” này hỗ trợ.

“Ai nha nha ! Loạ văn tiểu đệ không cần nhìn tôi như vậy, đừng biến tôi thành người xấu chứ !” Hắc hồ ly nhếch miệng cười cười, “Cậu không muốn Trung y đại thúc bị Mộ Phi đoạt đi, tôi cũng không muốn lão nam nhân ấy bị Phế Mộc Đầu lừa đi Hà Lan kết hôn ! Hơn nữa, tôi về sau cũng không muốn làm kẻ thứ ba đâu !”

“Chúng ta là ở cùng một chiếc thuyền rồi, người cũng đừng lừa ta !” Lạc Văn nói thăm hai câu, tâm tình hơi khá lên.

Hắc hồ ly nghiêng đầu cười cười : “Đúng ! Đúng !” Ý cười trong mắt lại càng hứng thú.

Trong đại sảnh làng giải trí có nhiều chức năng giải trí, đoàn người của Hường Nhất Phương lúc đến thì những người khác đã ở bên trong vui chơi, Vương Na bọn họ nhìn thấy mấy người liền cúi đầu rồi lại vòng vo cười giỡn, Hường Nhất Phương cùng bọn Lí Na tìm một góc ngồi xuống cùng chơi bài.

“Nhất Phương à, cậu mấy năm nay làm gì ?” Trương Tuấn ở phía sau cũng ngồi lại đây, ngồi xuống hỏi hần.

“Vẫn ở trong đó.” nam nhân đáp.

“Ai, đáng tiếc ! Nghe nói cậu năm đó thi vào trường cao đẳng điểm rất cao, sau lại như thế nào không đi học ? Nếu không cũng không đến nỗi là một Trung y không có danh tiếng.” Trương Tuấn tiếc hận nói, đại khái suy nghĩ Hường Nhất Phương là ở nông thôn làm một Trung y quèn.

Những lời này đụng đến sâu trong đáy lòng của Hường Nhất Phương, đối với việc năm đó thầy không cho hần tiếp tục đến trường mà phải ở nhà cho người ta xem bệnh, hần mặc dù ban đêm có lặng lẽ khóc, nhưng sau lại cũng không có đi học đại học.

“Cái gì Trung y nhỏ, người ta là một Đại thầy thuốc ấy !” Lí Na đột nhiên nói xen vào, gặp bộ dạng không tin của Trương Tuấn, còn nói thêm : “Chúng tôi vừa rồi ngồi Porsche tới, không tin hỏi bọn họ xem có phải đúng không.”

Trương Tuấn nghi hoặc nhìn về phía nam nhân, đối phương cười gật gật đầu : “Là xe của bạn, vừa vặn gặp.”

“Ô ! Nhất Phương à, hóa ra cậu đây là thâm tàng bất lộ nha !” Trương Tuấn dùng đức vỗ vỗ Hường Nhất Phương bả vai, chỉ vào hần cười nói, “Người tiểu tử này cũng học được giả thâm trầm nha, nguy nguy 1”

“Không, không phải như vậy.” Hường Nhất Phương dở khóc dở cười, lần này mấy người bên cạnh cứ xem hần như là lãnh đạo, bao quanh hỏi đông hỏi tây, ngẫu nhiên cũng nói mấy chuyện vui thời trung học, huyền thuyên một trận cười.

Sau ngọn đèn đột nhiên mờ đi, giữa phòng nhảy xa hoa vang lên tiếng nhạc thanh nhã, Hường Nhất Phương cũng liền đi đến chỗ kia tiếp tục đánh bài.

“Hải ! Bạn nói xem đồng học hội như thế nào lại thế thành ra thế này, nhìn xem đàn ông đàn bà này, đều là người đã kết hôn, còn làm gì một chuyện !” Người phụ nữ đã muốn đem đứa con mang vào phòng ngủ xem xét mấy cặp nam nữ lặng lẽ nắm tay nhau, oán giận nói, “Có lẽ ông chồng tôi cũng không có đi.”

“Trước kia không thành đôi, hôm nay xem như thỏa nguyện.” Trương Tuấn ha ha cười rộ lên, “Nhìn Lí Vĩ cùng Vương Na xem, còn không phải xém chút nữa là ở nơi này nắm tay hôn môi, ha hả.....” Mọi người nhỏ giọng cười rộ lên, nơi này đa số đồng bào bị hai người kia ức hiếp, đùa giỡn với nhau, lòng thoải mái không ít.

Hường Nhất Phương cũng không ngoại lệ, tuy rằng rằng cũng chán ghét hai người kia, nhưng nếu như đi cãi nhau thì ngẫm lại căn bản là chuyện vô nghĩa, làm gì mà phải rước phiền não ? Nếu hần mỗi ngày đều phiền muộn vì kẻ chán ghét kia, nói không chừng đã sớm bị tức chết, làm sao có thể sống được đến bây giờ ?

Tâm tình “thông suốt” này, đôi khi là ưu điểm, có đôi khi lại khiến người khác sinh ra tâm tình “hoàng đế không cho thì thái giám cho”, muốn đánh muốn chém !

Lúc không ít cặp quý ông quý bà thành công nổi lại tình xưa, đại sảnh đột nhiên “tạch” một tiếng toàn bộ đèn sáng lên, không ít người sợ hãi xấu hổ đẩy nhau ra, Hường Nhất Phương bọn họ nhìn cười không được, đang nghĩ ngờ chuyện gì đến, Lí Vĩ cùng Vương Na vẻ mặt lo lắng đến nói chuyện với một người đàn ông trẻ trông như là quản lý.

Tất cả mọi người không rõ là chuyện gì, Trương Tuấn lặng lẽ đến hỏi mới biết hóa ra người quản lý này là đến thu tiền, nhưng người này không cần tiền mặt cũng không cần tiền của Lí Vĩ, điều này làm Lí Vĩ

lo lắng, bình thường đều không thành vấn đề, nhưng hôm nay người quản lý thực sự là đầu bị đụng phải tường, cho hắn tiền để dàn xếp hắn cũng kiên quyết không nhận, chỉ muốn xem thẻ VIP !

Lí Vĩ có thẻ VIP, nhưng chỉ dùng cho một người ! Dùng cho một người, làm sao lại có thể cho nhiều người như vậy, hắn là kẻ sĩ diện, vội đưa Vương Na vào trong ứng phó với đám bạn học cũ, còn mình ở bên ngoài cùng nói chuyện với người nọ.

“Ai còn chưa có đóng tiền ?” Tùy tiện lấy ra một lý, Vương Na hướng mọi người nói, “Đừng quên nha ! Hướng Nhất Phương, Lí Na, hai người có phải hay không chưa có đóng tiền ?”

Hướng Nhất Phương cùng Lí Na đến sau, tự nhiên không có đóng tiền, sau lại không ai nhắc nhở cũng đã quên, nhưng Vương Na nói như thế giống như hai người họ cố ý không đóng.

Lí Na nói thầm hai câu vẫn đi đóng tiền, Hướng Nhất Phương lại gặp khó khăn, hắn không có tiền mặt, sờ sờ thẻ tín dụng trong túi tiền đột nhiên nhớ tới Hắc Ngân, cũng mượn thẻ đưa cho Vương Na : “Tôi không có tiền mặt, trước dùng thẻ này đi.”

Nhìn đến gương mặt có chút mất tự nhiên của của Hướng Nhất Phương, Vương Na nhỏ giọng nói : “Không phải là không có tiền đó chứ.”

Lúc này người quản lý cùng Lí Vĩ đi vào, người trước vênh vác tự đắc, người sau vẻ mặt u sầu, kết quả gì đại khái cũng đoán được. Vương Na thấy thế vội đến bên cạnh Lí Vĩ thì thầm : “Thế nào, thành không ?” Lí Vĩ vẻ mặt phần hận lắc đầu, đột nhiên nhìn thoáng qua thẻ tổng hợp trong tay Vương Na, sợ hãi nói : “Thẻ này là của cô à ?”

“Hướng Nhất Phương quý không tiền kia sao lại có cái thẻ này !” Nghĩ Lí Vĩ nhìn ra thẻ này là thẻ VIP, Vương Na nói.

Trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, Lí Vĩ cũng chưa nói, lấy thẻ bỏ chạy đến chỗ người quản lý bên cạnh, người quản lý lập tức cung kính vạn phần, giải thích rồi rời đi.

“Không có việc gì, không có việc gì, mọi người tiếp tục vui chơi đi.” Sợ bóng sợ gió một hồi, Lí Vĩ tiếp đón mọi người đồng thời cũng lặng lẽ đi đến chỗ sáng sủa của bọn Hướng Nhất Phương, hiền lành cười nói, “Mọi người chơi có vui không ?” Mọi người ứng phó cười cười.

Lí Vĩ lại đến bên cạnh Hướng Nhất Phương, “Nhất Phương à ! Trước kia đối với cậu không được tốt lắm cậu cũng đừng giận tôi, kỳ thật tôi chỉ là ghen tị với cậu thôi !”

“Ghen tị ?” Hướng Nhất Phương khó hiểu, Lí Vĩ có chút kinh ngạc cười nói, “Cậu đúng là không biết sao ? Khi đó không ít nữ sinh thích cậu, tôi xem rất ghen tị ! Tưởng rằng cậu giả thanh cao, không thể tưởng được thật đúng là không biết.”

Hướng Nhất Phương vẻ mặt “có sao ?”, Lí Na cười nói, “Đương nhiên là có, chính là cậu rất ngây ngô, cũng không có biết.” Mọi người huyền thuyên một hồi, Hướng Nhất Phương mặt nóng bừng lên, hắn cũng không biết khi đó mình có nhiều người thăm mền, càng buồn cười chính là rất nhiều người cãi nhau với hắn hóa ra là do thẹn thùng !

“Tôi làm sao có mị lực lớn như vậy.” Nam nhân lắc đầu cười nói.

Đứa bé ở bên cạnh mẹ liền nói, “Kỳ thật nhìn kỹ chú, cũng rất đẹp trai ! Ha ha, nhưng là chú không để ý đến thôi.” Nam nhân xem càng ngày càng thấy đẹp, thanh âm lại dễ nghe, có đôi khi có cảm giác “rất đẹp trai”.

Trương Tuấn bọn họ nói còn chưa tính, cơ mà ngay cả Lí Vĩ ở bên cạnh cũng theo bốn phía đem Hướng Nhất Phương khích lệ, bọn Lí Na nhìn nhau, người này như thế nào đột nhiên đổi tính ? Chỉ chốc lát sau, Lí Vĩ liền lộ ra mục đích thật sự.

“Nhất Phương à, xem này ! Tôi quên mất đem thẻ này trả lại cho cậu.” Có chút lưu luyến cầm lấy thẻ tín dụng đưa qua, Lí Vĩ làm bộ lơ đãng nói, “Nhất Phương à, thẻ này làm sao cậu có được vậy ?”

“Một người bạn đưa cho.” Nhận lại thẻ, Hướng Nhất Phương nói, “Xin lỗi, đi ra quên mang tiền.”

Lí Vĩ gật gật đầu, lại hỏi : “Người bạn này thật hào phóng nha, làm gì thẻ ?”

Làm gì à ? Điều này khiến Hướng Nhất Phương cũng thắc mắc, trong óc hiện ra “gương mặt hồ ly”, hình như nam nhân cũng không biết Hắc Ngân làm nghề gì, đúng rồi, gã không phải nói gã là thầy thuốc sao ?

“Là một bác sĩ.” Hướng Nhất Phương đáp.

Lúc sau Lí Vĩ lại thao thao bất tuyệt hỏi một đống cái gì “Ở bệnh viện nào ?” “Tiền lương bao nhiêu ?” Loại này vấn đề ,Hướng Nhất Phương đều ấp úng không đáp, Lí Vĩ sau đó cũng có vẻ thiếu hưng trí, khách sáo vài câu liền bỏ đi.

“Cậu sao lại đối tốt với Hướng Nhất Phương quá vậy ?” Gặp Lí Vĩ đi lại đây, Vương Na khoe mắt thông minh dò xét.

“Cái thẻ kia ! Cái thẻ trong tay Hướng Nhất Phương ấy, chính là thẻ VIP của tập đoàn Lạc thị, chỉ vài người có ! Tôi mới vừa gạn hỏi, Hướng Nhất Phương nói thẻ này là của một bác sĩ, hỏi hắc bác sĩ kia làm việc ở đâu hắc cũng không đáp được. Theo tôi được biết chỉ có mấy người bạn thân của ông chủ mới có thẻ VIP, vài người đó đều là chủ tịch tập đoàn này nọ, như thế nào lại là một tên bác sĩ ? Tám phần đều là do tên kia nhặt được trên mặt đất !” Lí Vĩ nói.

“Ai nha ! Như thế này thì người khác tới truy cứu thì làm sao bây giờ ?” Vương Na nói.

“Làm sao bây giờ ? Nhặt được thẻ chính là Hướng Nhất Phương không phải tôi, bắt quá tên tiểu tử kia thoạt nhìn thành thật, không nghĩ đến cũng là một thằng tham tiền mà thôi.” Lí Vĩ cười lành vài tiếng.

Trương Tuấn ở góc kia nghe xong chuyện Lí Vĩ nói chuyện cùng Hướng Nhất Phương, kinh ngạc nói : “Thẻ này lại là bảo bối thế sao ! Bác sĩ bây giờ như thế nào lại có tiền như vậy !”

“Tôi thấy tên Lí Vĩ kia rõ ràng không tin Nhất Phương sẽ có thẻ này !” Mẹ của đứa bé cười nói, “Cơ mà nhìn đến bộ dạng kinh ngạc của hắc cũng cảm thấy trong lòng vui vẻ ! Ha ha !”

Hướng Nhất Phương bất đắc dĩ cười cười. “Tôi đi toilet.” Ở trong toilet rửa mặt, nam nhân thở dài cảm thấy hôm nay gặp được Hắc Ngân, trong lòng bắt đầu cũng có chút bất an, sờ sờ điện thoại trong túi tiền hắc nửa muốn nửa không gọi cho Mộ Phi đến đón hắc về.

“Trước cũng nên nói với bọn họ một tiếng.” Hạ quyết tâm, Hướng Nhất Phương trở về trong sảnh, lại phát hiện ngọn đèn lại trở nên sáng trưng, không ít người tụ tập lại một chỗ, thấy rõ người giữa sân, Hướng Nhất Phương nhất thời hoảng hồn ! Kia không phải là Lạc Văn sao ?! Cậu ta sao lại ở chỗ này ?!

46. Chương 46: Ngốc

Ở giữa sân nhảy, Lí Vĩ một khắc cũng không đình cứ cúi đầu giải thích với một thanh niên nhỏ hơn mình mười tuổi, cũng chẳng màng thể diện gì cả, cũng không quản người bên cạnh nhìn mình thế nào, hắc cũng không muốn đánh mất công việc tốt này.

“Lạc tiên sinh, thực xin lỗi, thực xin lỗi, chúng tôi xin rời đi, quấy rầy ngài nghỉ ngơi, thật sự là có lỗi vạn phần.” Lí Vĩ không ngừng giải thích, hôm nay không biết vì cái gì mà Lạc Văn ở làng du lịch, hơn nữa lại vừa lúc bọn họ ở đây.

Tay để túi quần Lạc Văn mặt lạnh lùng, cũng chẳng buồn để ý Lí Vĩ, hướng một quản lý viên nói : “Các người ở đây là người mù hay kẻ điếc, nhậm cái chức này để bọn người này ở đây nháo cái gì, ai cho phép các người cho bọn họ ở đây ?”

Người quản lý viên thấp giọng nói : “Lạc tiên sinh, chúng tôi cũng có xem thẻ VIP của bọn họ mới để họ lại ạ.”

“Thẻ nào ? Người nào có thẻ ?” Lạc Văn hỏi.

“Thẻ.... thẻ....” Nói quanh co một hồi, Lí Vĩ trong lòng tự hỏi tên Hường Nhất Phương kia đã chạy đi đâu, nghĩ thầm, tên khốn này không phải là nhật được thẻ kia thật đó chứ, như vậy bọn họ sẽ gặp rắc rối.

Hắn sốt ruột bỗng nhiên thấy nam nhân đi từ toilet ra, vội vàng chỉ vào Hường Nhất Phương la lớn : “Là ông ta ! Thẻ là của ông ta, không liên quan đến tôi !”

Tách ! Người trong sảnh nhất tề lui quay lại đem ánh mắt chuyển về phía Hường Nhất Phương chuẩn bị bỏ đi, đối phương xấu hổ cười cười, lại đối với vẻ mặt kinh hãi của Lạc Văn cười cười.

Khói thuốc súng tới nhanh cũng đi nhanh, Lạc Văn vừa rồi còn lãnh nghiêm mặt chuẩn bị đem bọn Lí Vĩ đá đi, giờ lại thay đổi, vẻ mặt như đang vui cười, không chỉ không đuổi bọn Lí Vĩ đi, còn cho người mang đến một đồng mỹ vị rượu ngon cho mọi người.

Vài người ở một góc tuy rằng ở một góc sâu, cũng đã trở thành tiêu điểm, không vì cái gì, chỉ vì đường đường Đại minh tinh Lạc Văn đang ngồi ở đó, cứ ở bên cạnh Hường Nhất Phương vừa nói vừa cười, bộ dạng một bộ “ta là thiên sứ.”

“Nhất Phương à, đến, ăn cái này.” Phi thường ân cần dâng lên một miếng kiwi, Lạc Văn cười đến sáng lạn ngồi ở một bên nhìn nam nhân.

“Đủ rồi, nhiều như vậy tôi ăn sao hết.” Nhìn phía trước mình đã sớm hình thành núi hoa quả, Hường Nhất Phương thở dài, “Cậu cũng ăn đi, đừng đưa cho tôi nữa.”

Đối phương nghe xong lập tức vui vẻ ra mặt, “Nhất Phương vẫn là người ôn nhu biết chăm sóc người khác.”

“A, hóa ra Nhất Phương là bạn của Lạc tiên sinh !” Lí Vĩ ngồi ở giữa sớm không còn vẻ vênh váo tự đắc lúc đầu, cung kính mà thật cẩn thận hỏi, nhưng ngẫu nhiên cũng hưởng nam nhân tặng cho ánh mắt hồ nghi.

“Đương nhiên !” Lạc Văn trừng mắt nhìn Lí Vĩ, hừ lạnh nói “Nhất Phương vừa là khách quý của Lạc gia chúng ta, vừa là bạn tốt nhất của Lạc Văn ta.” Lí Vĩ nghe xong lại miệng lưỡi lưu loát tán dương Nhất Phương một phen, khiến nam nhân nghe được vô cùng xấu hổ, hắn nhưng cho tới bây giờ không cảm thấy được bản thân mình anh tuấn đến kinh thiên động địa, y thuật có thể so với Hoa Đà Biển Thước, cái gì vừa ôn nhu vừa sắc sảo, nam nhân tốt của thế giới linh tinh, tóm lại là quá sức khoa trương.

Nhưng là nhìn thấy Lạc Văn, tên tiểu tử này cư nhiên còn cười đến vui vẻ như vậy, vẻ mặt “người nói đúng, quá đúng”, Hường Nhất Phương quả thật muốn cười vào mũi.

“Tôi làm gì có những thứ khoa trương mà cậu nói.” Hường Nhất Phương vội ngăn Lí Vĩ lại, hắn lần đầu tiên biết được cái gì gọi là “tài ăn nói”.

“Ai ! Lí Vĩ tôi có khi nào nói dối, Nhất Phương thời trung học, chính là không hề thiếu cô gái thầm mến ! Đừng nói là nữ sinh, sau tôi còn nghe nói có cả nam sinh !”

Lạc Văn nghe xong chân mày chau lại, “A, không thể tưởng tượng những người đó còn thật tinh mắt.” Tên này cư nhiên lúc trung học đã bắt đầu “câu tam đáp tứ” “trêu hoa ghẹo nguyệt” ! Tuy rằng cậu rất muốn biết việc trước kia của Hường Nhất Phương, nhưng nghĩ đến câu nói của Hắc Ngân trước khi đi, còn nhiều thời gian, dù sao Lí Vĩ này cũng là tùy kêu tùy đến, nghĩ muốn khi nào nghe hắn kể chuyện trước kia của Hường Nhất Phương đều được.

Chuyện tối quan trọng trước mắt là đem Hường Nhất Phương lưu lại ! Không thể để cho tên Mộ Phi thói mọt đầu kia đem người cấp đi !

Hai ba phút sau đuổi Lí Vĩ đi, lại làm cho Lí Vĩ đuổi những người khác đi, Lạc Văn rốt cục có thể quang minh chính đại đem Hường Nhất Phương ôm vào bên người, nam nhân cũng muốn đi theo những người khác rồi đi. Chàng thanh niên nóng nảy, một phen giữ chặt tay Hường Nhất Phương đem người kéo xuống, bàn tay tiến bàn tay lùi lại đuôi của nam nhân : “Nhất Phương à ! Coi như tôi cầu xin anh, đừng đi có được không ?”

“Tay.... bỏ tay ra đi,” Tay của Lạc Văn đặt trên mặt đùi của Hường Nhất Phương, n có chút không được tự nhiên, cũng không biết có phải quá mức miễn cưỡng hay không, hay là không hiểu thế nào lại nhớ lại chuyện trước kia, gương mặt chữ điền nóng lên.

“Vậy anh đáp ứng tôi, không đi.” Lạc Văn nổi lên tính tình trẻ con đùa giỡn nói.

“Tôi đã cùng A Phi ở cạnh một chỗ.” Hường Nhất Phương thở dài, nhìn Lạc Văn nói, “Lạc Văn, lúc trước các người đối với tôi việc gì tôi cũng không truy cứu, cũng xin các người buông tha cho tôi được không ? Tôi đùa không nổi, lại càng không muốn bị người khác chơi đùa.”

“Tôi không có chơi đùa ! Tôi là thật sự !” Nghe được nam nhân nói khẩu khí của Lạc Văn bắt đầu nóng nảy, gương mặt tuấn tú khốc lóc thảm thiết, “Lúc trước đối với anh như vậy tôi biết là thương tổn anh, tôi xin lỗi, anh muốn tôi làm sao đền bù lại cũng được ! Cầu xin anh Nhất Phương à, đừng không để ý đến tôi, tôi đã nhớ anh nhớ đến điên rồi !”

Nơi này tuy cách xa đại sảnh, nhưng hai người nhất cử nhất động vẫn là khiến cho những người khác chú ý, không nghĩ làm phiền đến người khác Hường Nhất Phương thở dài, :Chúng ta đi nơi khác đi.”

Ban đêm yên tĩnh, ánh trăng dưới hồ nước lóe lên những hạt ánh sáng, bóng đêm mơ hồ, đầu đó ngẫu nhiên truyền đến tiếng ca, giống như ảo mộng.

“Đây.” Đem một ly nước quả cho Hường Nhất Phương, Lạc Văn xem xét nam nhân sắc mặt giờ đã ửng hồng vì rượu, hần giống như được trở về thời thơ ấu, phần hồng một mặt tươi đẹp kia làm cho tâm hồn bay nhảy không thôi.

Có lẽ là do trong lòng phiền não, Hường Nhất Phương làm rơi vài giọt rượu trong miệng, một mặt vừa ngọt vừa cay tiến vào cổ họng, gió đêm lạnh lẽo tiến vào thân thể, nam nhân thở dài : “Có đôi khi tôi thật không rõ các người mấy năm nay rốt cuộc suy nghĩ cái gì, theo đuổi một lão nam nhân.”

“Già thì sao !” Phản bác, Lạc Văn tiến đến gần nhìn chăm chăm gương mặt nam nhân, đột nhiên đưa tay gỡ lấy kính mắt của nam nhân, “Trước kia cảm thấy anh gỡ mắt kính ra xem rất đẹp, thực gọi cảm, hiện tại phát hiện anh vô luân bộ dáng gì đều đẹp.” Bộ dáng gì hần cũng thích.

“Anh đừng nói là cho rằng tôi hoa ngôn xảo ngữ lừa anh ?” Lạc Văn lại chuyển khẩu khí nói , “Tôi sai lầm rồi, hiện tại tôi không cầu xin anh tha thứ cho tôi, nhưng Nhất Phương à, cho tôi dùng cả đời này để trả nợ cho anh được không ?” Giống như chú chó nhỏ phe phẩy cái đuôi cầu xin chủ nhân, dùng một đôi mắt to nhìn nam nhân.

Cả đời ? Cười lắc đầu, Hường Nhất Phương đầu có chút choáng váng né tránh hào quang khát cầu trong mắt Lạc Văn, nói : “Không phải nói chuyện trước kia tôi không truy cứu nữa sao, được rồi, có hơi trễ, tôi cũng nên trở về.”

“Trở về chỗ nào ? Chỗ Mộ Phi à ?” Lạc Văn thanh âm có chút lạnh lùng, có chút tức giận, “Vì cái gì Mộ Phi có thể còn chúng ta lại không được ?” Cái tên Mộ đầu kia có cái gì tốt ! Chẳng phải trước kia chỉ vì ở bên Hường Nhất Phương thôi sao, nếu cậu cùng Nhất Phương ở vài ngày, cũng tuyệt đối có thể đến được tim của nam nhân này.

Nếu cứ thế này thì không biết có thể ly khai không, Hường Nhất Phương từng nhiều lần bị giam cầm đưa tay sờ cái di động trong túi, định gọi cho Mộ Phi đến, nhưng tay vừa mới chạm vào, một bàn tay dùng lực đoạt lấy chiếc điện thoại trong tay, rầm một tiếng, theo quán tính chiếc di động rớt xuống mặt đất, Lạc Văn liếc mắt một cái vội vàng dùng chân đạp lấy : “Đạp chết người ! Đạp chết người này Tử Mộ Đầu !”

“Lạc Văn ! Dừng tay !” Hường Nhất Phương có chút nóng nảy, đây chính là của Mộ Phi đưa cho hần, dùng cho hần không đau lòng, dùng sức đẩy Lạc Văn ra ngồi xuống thì cái di động đã sớm bị nát cả “lục phủ ngũ tạng”, trong lòng không khỏi tức giận, “Cậu như thế nào có thể tùy hứng như vậy.”

“Chỉ là một cái di động, tôi cũng có thể tặng cho anh.” Lạc Văn bĩu môi, thừa dịp nam nhân ngồi xổm xuống lại đánh tiếp, hai người ngã xuống mặt đất, Lạc Văn nhân cơ hội ôm chặt nam nhân, “Hôm nay anh đừng muốn chạy, cho dù chết tôi cũng không thả anh !”

“Cậu...” Trong lòng quỳnh lên, Hường Nhất Phương bắt đắc dĩ đẩy khuỷu tay ra sau, kẻ phía sau đã kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng vẫn gắt gao ôm chặt : “Anh đánh, đánh chết tôi cũng được, phải như vậy có thể khiến anh không tức giận, tôi chết cũng không hối hận !”

“Buông, Lạc Văn !” Cắn răng một cái, Hướng Nhất Phương quyết tâm đến hướng Lạc Văn dùng sức đá một cái, cái này Lạc Văn chịu không nổi, lập tức ngã ra sau, nam nhân nhân cơ hội giãy khai vội vàng đứng lên, nhìn lại Lạc Văn đau đến nhe răng trợn mắt, ngực trở nên căng thẳng, cái tên này.

Tuy rằng đau lòng Lạc Văn, nhưng hắn không thể cứ như vậy, hắn đã đáp ứng A Phi.

“Thực xin lỗi, trở về lấy chút thuốc xoa vào.” Không muốn nhìn lại Lạc Văn, nam nhân xoay người sang chỗ khác lấy áo khoác, cũng chạy được chẳng vài bước đột nhiên đã bị một lực đạo ngăn lại, cặp tay kia vuốt ve lưng hắn, thanh âm khóc nức nở ghé vào lỗ tai hắn vang lên : “Đừng đi ! Đừng đi ! Tôi không cho anh đi !”

Hướng Nhất Phương vừa muốn nói gì đó đột nhiên thân thể trở nên kì quái, không khí lực, còn có cổ nhiệt khí chảy lên trên, hắn quay đầu lại trừng mắt nhìn Lạc Văn : “Cậu.... cậu dám cho thuốc vào tôi.”

Nghe được ngữ khí tức giận của nam nhân, Lạc Văn thấp giọng nói : “Thực xin lỗi, nhưng đây là bắt buộc dĩ.” Dứt lời không để ý nam nhân phản đối, Lạc Văn liền lôi kéo Hướng Nhất Phương đang mệt mỏi vì tác dụng của thuốc hướng vào sâu trong lòng du lịch.

Ngọn đèn hôn ám, cửa phòng đóng chặt, Hướng Nhất Phương trên giường lớn mềm mại đã bị cởi quần áo sạch sẽ, Lạc Văn ở bên cạnh khẽ vuốt làn da của nam nhân : “Thật xinh đẹp....”

Người trên giường không để ý đến, đưa đầu qua một bên, trên mặt không giấu được ẻ ưu phiền.

“Tôi biết, anh nhất định ghét nhất bị người khác dùng bạo lực.” Lạc Văn cười thầm một tiếng, bắt đầu cởi quần áo của chính mình, từng cái lại từng cái, cho đến khi thân hình như điêu khắc bại lộ trong không khí, cậu đi lên trên giường, nằm lên người nam nhân, tiến tới.... khẽ hôn lên đôi môi nắm chặt của Hướng Nhất Phương, giống như chuồn chuồn lướt nước, đảo qua đảo lại, lưu lại một tầng tầng gợn sóng.

Gặp nam nhân không hề để ý đến mình, nước mắt của Lạc Văn đã sớm chảy ra. Ngay sau đó, cậu lại làm ra chuyện khiến Hướng Nhất Phương không thể tin được, : “Lúc trước tôi như thế nào đối với anh, hôm nay anh liền như thế đó đối với tôi, chúng ta huê nhau, anh cũng đừng hận tội nữa.” Nụ cười chua xót nở rộ trên dung nhan, Lạc Văn hít một hơi thật sâu liền hướng đến thân nam nhân ngồi xuống, nỗi đau đớn thật lớn làm cho nước mắt của cậu chảy thẳng từ hốc mắt ra, cúi đầu nhìn đến Hướng Nhất Phương ánh mắt kinh hoảng, cười nói : “Thật đúng là đau, cơ mà nỗi đau của anh lúc trước nhất định tôi bây giờ cũng không so được.”

“Lạc Văn ! A....” Chàng trai này cứ nhiên cho mình tiến nhập vào, Hướng Nhất Phương lập tức phản ứng, nhưng theo sau lại là một trận khoái cảm dị thường giống như hồng thủy quét đến, hướng lên trên, chàng trai cao ngạo đến không ai bì nổi này cứ nhiên chịu đựng đau đớn vì mình.

Vì cái gì.... đứa ngốc nhỏ này....

47. Chương 47: Buông Tay Cho Anh Bay Đi

Đau....

Đây là cảm giác đầu tiên khi Lạc Văn tỉnh lại, hậu diện rất khó chịu, đau từng đợt.

Đau....

Đây là cảm giác thứ hai sau khi Lạc Văn tỉnh lại, bên cạnh lạnh lẽo, ám chỉ người kia đã rời đi được một thời gian, cậu đột nhiên rất muốn khóc, Hướng Nhất Phương cứ nhiên rời đi, cậu lại rất muốn cười, bởi vì cậu rốt cục biết được cảm nhận đau đớn mà nam nhân từng trải qua là thế nào, hiểu được nỗi đau của nam nhân, tựa như đi vào lòng của nam nhân.

“Hắc Ngân chết tiệt, còn nói một chút cũng không đau, đau chết mất !” vừa đứng lên vừa không chịu thua kém gạt nước mắt, Lạc Văn vừa cười vừa khóc, “khốn kiếp, làm gì hữu hiệu, còn không phải đi rồi ! Còn không phải bỏ ta lại ở đây !”

“Khốn kiếp !Khốn kiếp !Khốn kiếp ! Đều là một đám đại khốn kiếp !” Trải qua sự giáo dục đảng hoàng, mắng qua mắng lại cũng chỉ biết mấy từ, Lạc Văn ôm chần dưng sức áp mặt vào gối hơi thở của nam nhân, có chút nghẹn ngào.

“Hương Nhất Phương tên khốn kiếp này ! Như thế nào lại đi !” Vừa lúc Lạc Văn vừa mới gào lên mấy từ này, cửa răng rắc một tiếng bị đẩy ra, người đi vào nghe được câu của Lạc Văn có chút xấu hổ, cầm trong tay một chén cháo đi đến bên cạnh Lạc Văn đang ngơ ngác, tiếng nói trầm thấp mà từ tính như nước chảy ra : “Ăn chút cháo đi , cho ấm bụng.”

Gặp Lạc Văn không phản ứng, “Lạc Văn ?” Nam nhân bưng cháo gọi Lạc Văn đang ngây ngốc nhìn mình, nghĩ thầm, đứa trẻ này không phải bị kích thích từ hôm qua đó chứ ?

“Đã trở lại ! Thật tốt quá ! Thật tốt quá ! Ô ô” Chàng trai ngẩn người đột nhiên lớn tiếng hô lên, mạnh mẽ ôm lấy nam nhân bên cạnh giống như thể sợ nam nhân ngay sau đó sẽ biến mất, cậu dần dần nghẹn ngào nói không nên lời, nước mắt nóng hổi theo hai má chảy xuống tích tụ trên tay nam nhân.

“Tôi không đi, chỉ đi tìm chút đồ ăn thôi.” Nam nhân nhẹ nhàng đẩy ra Lạc Văn, đem chén cháo nóng hổi qua, nhẹ giọng cười nói, “Tôi biết ngày hôm sau bụng sẽ rất đói.” Lúc nói lời này, Hương Nhất Phương đưa tay xoa xoa nước mắt trên mặt Lạc Văn, trong lòng một trận chua xót, thật là cái đứa....

“Khó trách trước kia ngày hôm sau anh ăn nhiều như vậy.” Nín khóc mỉm cười, Lạc Văn nâng chén lên hùng hục nuốt cháo, nói thật làm chuyện đó xong bụng thật sự là đói, một chén cháo đi xuống bụng cũng thoải mái hơn.

Mặt có chút phấm hồng, Lạc Văn nhìn vào nam nhân sắc mặt nhu hòa của nam nhân thì thầm nói : “Hóa ra tại hậu diện lại đau như vậy , anh trước kia như thế nào cũng không nói một tiếng.”

“Biết đau cậu còn muốn tiếp tục.” Hơi hơi dựa đầu vào đầu giường, Hương Nhất Phương hé miệng nói : “Thật sự là cái đứa ngốc, định tra tấn mình à ?”

“Nếu được bên cạnh Nhất Phương tôi cũng nguyện ý.” cười cười có chút ngại ngùng, Lạc Văn nhìn chăm chăm nam nhân nói từng tiếng, “Vô luận là ở trên hay ở dưới, chỉ cần cùng anh, tôi đều thích đều nguyện ý.” Chỉ cần ở bên trong là tốt rồi, Lạc Văn ở trong lòng trầm ngâm thêm câu.

‘Lời này cậu cũng nói ra được.’ Đưa tay xoa xoa đầu Lạc Văn, Hương Nhất Phương tìm đến quần áo của Lạc Văn, lại giúp đỡ chàng trai hành động không tiện mặc quần áo, xem bộ dáng đau đến nhe răng trợn mắt của Lạc Văn, biết là tiểu tử trước kia tuyệt đối không chịu khổ gì, nhưng lại nguyện ý vì mình làm.... làm chuyện như vậy, Hương Nhất Phương lúc này trong lòng cũng lộn xộn một mảnh, hẳn rồi cuộc đời trước những người này ít nhiều, thế nào cũng phải đời này dây dưa không rõ còn trốn không được ?

Có Hương Nhất Phương giúp đỡ Lạc Văn mặc quần áo, tiểu tử này tự nhiên đem tâm tình “oán phụ” nhất tảo nhi quang, nhất biên ngẫu nhĩ “ai ôi” hai từ khiến cho nam nhân đau lòng, tuy rằng trên thực tế cậu cũng đau dữ lắm.

Trên người càng đau, Lạc Văn lại càng đau lòng Hương Nhất Phương, ngẫm lại trước kia cậu cùng It không hề tiết chế cứ đòi lấy nam nhân, có đôi khi thậm chí xong việc liền bỏ đi, bỏ lại Hương Nhất Phương ở trên giường cái gì cũng không quản, mặc kệ hẳn đói hay không, có thể tự mình xuống giường hay không, có thể tự mình mặc quần áo hay không thậm chí ở ban ngày, nam nhân này còn có thể đi làm việc.

Nam nhân này như thế nào lại kiên trì đến như vậy, như thế nào lại nhẫn nại đến như vậy ? Lạc Văn đau lòng rồi tỉnh rồi mù, chưa từng hận bản thân tùy hứng xằng bậy đến vậy.

Lúc Hương Nhất Phương cười giúp cậu mặc quần áo, Lạc Văn đột nhiên ôm chặt lấy Hương Nhất Phương khóc, nam nhân vội vàng hỏi : “Làm sao vậy ? Đau như vậy à ? Tôi đi lấy thuốc.”

“Đau ! Đau chết mất ! Lòng đều đau đến vỡ mất !” Lạc Văn cắn môi dán mặt vào vai nam nhân nhẹ nhàng co, “Tôi thật hối hận việc làm với anh trước kia, tôi mẹ nó chính là một thằng khốn kiếp, tôi hối hận muốn

chết, hối hận đến chết !”

“Không phải nói không có việc gì sao, khóc như đứa trẻ như vậy.” Hường Nhất Phương hé miệng cười, trong lòng nửa ngọt ngào nửa chua xót, chua ngọt chua ngọt. Lạc Văn bốc đồng đại thiếu gia này rất cục cựa cũng học được cách cảm thông người khác, không ích kỷ, Hường Nhất Phương vừa vui vừa không biết bước tiếp theo phải làm gì.

Rời đi Lạc Văn đi tìm mp, hay là nói cho mp biết chuyện Lạc Văn ? Nam nhân vì chuyện này đã phiền não, chân mày cũng gắt gao nhíu lại.

Tưởng tượng đến lúc “rời đi Lạc Văn đi tìm mp”, chàng trai trong lòng mình hiện đang khóc đến rối tinh rối mù này sẽ tác động đến tiếng lòng của hắn, hắn nếu có thể mặc kệ Lạc Văn, hắn sẽ không là Hường Nhất Phương, cho dù hắn thật sự đi rồi, cảm giác áy náy này cũng sẽ vĩnh viễn quẩn lẩn hắn, làm cho hắn không được bình yên, không được cứu chuộc.

“Nhất Phương à, anh thật sự cùng với mp đi Hà Lan kết hôn sao ?” Lạc Văn liếc nhìn tay trái của Hường Nhất Phương, mặt trên cũng không có nhẫn.

“Ừm, định vào mùa thu.” Mà hiện tại cách mùa thu cũng không xa, Hường Nhất Phương nghĩ muốn trộm nhìn biểu tình của Lạc Văn, chàng trai này đã cười hi hi kéo tay của Hường Nhất Phương, hiện ra một khuôn mặt tươi cười : “Đi ! Chúng ta đi chèo thuyền !”

“A ?” Hường Nhất Phương còn không kịp phản ứng, Lạc Văn đã lôi kéo nam nhân chạy ra bên ngoài, đáng tiếc kẻ này đã quên mất thương tích của bản thân, mới chạy được hai bước đã muốn ngã xuống, ngay trước khi gương mặt xinh đẹp chạm đất, Hường Nhất Phương tiếp tục đến đỡ lấy Lạc Văn.

“Thế nào, có bị thương không ?” Nam nhân thân thiết hỏi.

Sự quan tâm của nam nhân làm cho Lạc Văn vừa hạnh phúc lại vừa bắt đầu thống hận chính mình, Lạc Văn à Lạc Văn, đây thật là kết quả mà người muốn sao ?

Cậu lắc đầu, cười nói, “Không có việc gì,” thở dài , khoe mắt ngược lên, “Nếu tôi chết như vậy là không thể cùng anh chèo thuyền, cơ mà về sau anh phải nuôi tôi.”

Về sau.... nhất định phải nhớ về tôi.... trong nụ cười của chàng trai ẩn dấu một tia đau khổ, cuối cùng, cậu vẫn là quyết định.

“Ừm, nhất định.” Hường Nhất Phương gật gật đầu cười nói, khuôn mặt nhu hòa tươi sáng trong ánh nắng mặt trời sáng sớm như phát ra hương vị làm ấm áp lòng người.

“Nhất Phương à, mp tặng nhẫn cho anh anh có mang trên người không ?” Lạc Văn nói.

“À.... có mang theo.” Hường Nhất Phương vẽ mặt “làm sao cậu biết được”, vừa nói chuyện vừa lấy nhẫn từ trong túi ra, lúc tham gia đồng hội học tránh cho người khác hỏi đồng hỏi tây liền đem nhẫn giấu trong túi.

“Thật khá, tên kia thẩm mỹ cũng không tệ lắm.” Lại cười một tiếng không biết là tư vị gì, Lạc Văn đem nhẫn trả lại cho nam nhân, đồng từ cũng lấy trong túi của mình ra một chiếc hộp tinh xảo.

“Kỳ thật là trong buổi tiệc ngày đó muốn tặng cho anh, nhưng anh lại chạy mất, tôi vẫn mang bên người, nghĩ đến việc thấy anh thì nhất định đưa nó cho anh, cơ mà giống như bị pmd nhanh chân trước rồi, ha ha .” Vừa nói vừa cười, Lạc Văn lấy một chiếc nhẫn từ bên trong ra, gỡ chiếc dây chuyền xuống luôn chiếc nhẫn vào, đem “kiệt tác” giơ lên hướng nam nhân tươi cười, “thế nào, đẹp không ?”

“Đẹp....” Trong đôi mắt của chàng trai không biết khi nào lại bắt đầu dính ướt nước mắt, Hường Nhất Phương nhìn đôi mắt ấy, khàn khàn nói.

“Tôi đeo cho anh.” Lạc Văn vẫn rưng rưng cười, đem chiếc dây chuyền đeo cho nam nhân, cố ý dặn dò nói, “Nếu tên khốn kia bắt anh gỡ xuống anh cũng không được đồng ý.”

“Được rồi, đến giờ rồi, nếu anh không quay về mp coi chừng sẽ bị điên lên, tuy rằng hắn bị điên tôi cũng vui lắm, nhưng anh lại vẫn nguyện ý trở về nơi của hắn.” Chịu đựng nỗi đau bên dưới, Lạc Văn đi đến bên cây đàn dương cầm bên cạnh cửa sổ, mở nắp đàn ra phác vài nốt.

Bạn đang ?

“VẬY CẬU LÀM SAO BÂY GIỜ ?” NAM NHÂN NÓI.

“KỶ THẬT CHỈ CẦN TÔI KIÊN TRÌ KHÔNG CHO ANH RỜI ĐI, NÓI VẬY ANH CŨNG SẼ KHÔNG THỂ BỎ MẶC TÔI.” NGỒI TRƯỚC CÂY ĐÀN, ÁNH NẮNG SÁNG SỚM CHIẾU RỌI VÀO CHÀNG TRAI TUẤT MỸ, SƯỜN MẶT HÉ RA MỘT MẢNH BI THƯƠNG, NAM TỬ TỰA NHƯ THIÊN SỨ ĐƯA TAY LÊN PHÍM ĐÀN CHƠI MỘT KHÚC NHẠC NGỌT NGÀO MÀ ĐAU KHỔ.

“ĐIỀU NÀY ĐƯƠNG NHIÊN CHÍNH LÀ MỤC ĐÍCH CỦA TÔI, CÒN HƠN KHIẾN ANH KHÓ XỬ, LẦN LƯỢT BỨC ANH VÀO CẢNH TUYỆT VỌNG, TÔI CÀNG HỖ VỌNG NHÌN THẤY ANH HẠNH PHÚC, MÀ KHÔNG PHẢI VÌ LŨ KHỔN NẠN CHÚNG TÔI MÀ YÊN LẶNG CHỊU ĐỪNG ĐAU KHỔ.” ĐẦU NGÓN TAY TẠO THÀNH CÁC NỐT NHẠC XINH ĐẸP, GIỐNG NHƯ TÌNH YÊU, TỪ RUNG ĐỘNG CỦA MỖI TÌNH ĐÀU, ĐẾN TÌNH YÊU CUỒNG NHIỆT, KHI THÌ GIỐNG NHƯ NHỚ NHUNG ÂM TRẦM, THANH ÂM CỦA LẠC VĂN GIỐNG NHƯ ĐANG NGÂM XƯỚNG MỘT BÀI THƠI.

“ĐI THÔI,” LẠC VĂN NGẮNG ĐẦU LÊN, HÍT MỘT HƠI THẬT SÂU, GIỐNG NHƯ SỢ NƯỚC TRONG MẮT KHI CÚI ĐẦU MÀ CHẢY RA.

“LẠC VĂN Ờ.....” LÒNG CỦA NAM NHÂN THEO TIẾNG ĐƯƠNG CẦM MÀ RUN RẪY KHÔNG THÔI, GIỐNG NHƯ THIÊN SỨ RƠI XUỐNG NHÂN GIAN, HƯỚNG NHẤT PHƯƠNG LẦN ĐẦU TIÊN CẢM GIÁC ĐƯỢC CHÀNG TRAI NÀY CHƯA BAO GIỜ LÀ..... BÊN NGOÀI LÀ THIÊN SỨ MÀ BÊN TRONG LÀ ÁC MA.

CẬU ẤY ĐÃ TRƯỞNG THÀNH, NHƯNG HƯỚNG NHẤT PHƯƠNG GIỐNG NHƯ NHÌN THẤY TRÊN THÂN THỂ CỦA LẠC VĂN ĐANG KHẮC SÂU MỘT VẾT THƯƠNG RẤT LỚN, VẾT THƯƠNG VĨNH VIỄN KHÔNG MẮT ĐI, LÀ VẾT THƯƠNG MÀ HẮN ĐÃ MẠNH MẼ ĐÂM VÀO.

“ĐI ĐI ! ĐỪNG QUAY ĐẦU LẠI, ĐI RA NGOÀI LÀ ĐƯỢC,” LẠC VĂN NỖ NỤ CƯỜI, ” ĐẠI THÚC ĐÚNG THẬT LÀ KHÔNG QUYẾT ĐOÁN, Ơ MÀ TÔI CŨNG SẼ KHÔNG THỰC NÓI NGƯỢC LẠI LÀ TÔI KHÔNG THÍCH ANH, TÔI THÍCH ANH, CHO NÊN MUỐN CHO ANH HẠNH PHÚC KHOẢI HOẠT, KHÔNG BAO GIỜ NỮA.... MUỐN ĐEM NHÓT ANH VÀO NHÀ GIÀM ĐÀU.”

“CHO NÊN, NHẤT PHƯƠNG Ờ.... XIN ANH NHANH LÊN ĐI THÔI, TÔI SỢ TÔI SẼ HỐI HẬN.” TÔI SỢ GIẤY TIẾP THEO SẼ LAO ĐẾN ĐEM ANH ĐI.... CHO NÊN, XIN MỜI ĐI ĐI.

HƯỚNG NHẤT PHƯƠNG NHÌN THẬT SÂU VÀO GƯƠNG MẶT MỘNG ẢO CỦA LẠC VĂN TRONG BUỔI SÁNG SỚM, GIỐNG NHƯ MỘT GIẤC MƠ KHÔNG THẬT. NAM NHÂN CẢN MÔI ĐI RA KHỎI PHÒNG, ĐI NHANH ĐI NHANH, RỒI LẠI DỪNG SỨC CHẠY, HẮN ĐÃ NHỊN KHÔNG ĐƯỢC NƯỚC MẮT RƠI RA.

TRONG VÒNG, TIẾNG NHẠC KHÍ LÚU LO, LẠC VĂN NHÌN CỬA PHÒNG MỞ RỘNG MÀ RÓT CỤC KHÔNG NHỊN ĐƯỢC ÔM LẤY ĐẦU MÌNH BẬT KHÓC..... YÊU ANH ẤY, THÌ ĐỂ CHO ANH ẤY TỰ DO BAY ĐI.....

HƯỚNG NHẤT PHƯƠNG TẬP TỈNH CHẠY RA NGOÀI LÀNG DU LỊCH, HẮN KHÔNG BIẾT PHẢI LÀM SAO, CHỈ LÀ ĐAU LÒNG ĐẾN CẮT DA CẮT THỊT, LẠC VĂN CỨ Ở TRONG LÒNG NGỰC HẮN CỨ NÓNG NHƯ LỬA ĐỐT KHIẾN HẮN KHÓ CHỊU.

MỘT THÂN ẢNH XUẤT HIỆN Ở TRƯỚC MẶT HƯỚNG NHẤT PHƯƠNG, NAM NHÂN VẼ MẶT ĐẦU KHỔ NGẮNG ĐẦU NHÌN GƯƠNG MẶT KHÔNG NỤ CƯỜI CỦA HẮC NGÂN, ĐỐI PHƯƠNG NHẹ NHÀNG ÔM HẮN VÀO TRONG LÒNG NGỰC, ÔN NHU NÓI : “TA ĐƯA NGƯỜI VỀ.”

“Ừ..... CÁI ĐỨA NGỐC KIA !” HƯỚNG NHẤT PHƯƠNG DÚI ĐẦU VÀO TRONG LÒNG NGỰC KIÊN CỐ CỦA HẮC NGÂN, RÓT CỤC NHỊN KHÔNG ĐƯỢC KHÓC LÊN.

“KHÓC ĐI, KHÓC XONG LIỀN CẢM THẤY THOẢI MÁI.” NHẹ NHÀNG XOA TÓC CỦA NAM NHÂN, KHÓC MIỆNG HẮC NGÂN HIỆN LÊN NỤ CƯỜI CHUA XÓT, “LẠC VĂN LÀ CÁI ĐỨA NGỐC, NGƯỜI LÚC ĐÓ CHẴNG PHẢI CÁI ĐẠI NGỐC SAO....”

MÀ CHÍNH GÃ CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ ĐỨA NGỐC Ờ ? KỂ TRONG CUỘC CHƠI NÀY, ĐỀU LÀ ĐỨA NGỐC, MỖI MỘT ĐỨA NGỐC.....

48. Chương 48: Oan Gia Gặp Mặt

Trong khu plaza của thành phố A, một nam tử anh tuấn cao một 1m8 hưng trí bồng bồng mang theo từng kiện từng kiện quần áo đối tới đối lui, tư thế kia làm cho các mỹ nữ cuồng mua sắm bên cạnh cũng không bằng....

“Nhất Phương à, lại đây nhìn xem thế nào ? Tôi cảm thấy cà vạt này thật xứng với anh.” Rầm một tiếng bao lớn bao nhỏ trong tay bị ném xuống đất, Mộ Phi cầm lấy một chiếc cà vạt màu xanh đậm ướm lên người Hướng Nhất Phương, khoe mắt giương lên, hướng mỹ nữ bán hàng bên cạnh nói : “Gói lại giúp tôi.”

“A Phi à, đủ rồi, đừng mua, tôi làm sao mặc được nhiều như vậy ?” Hướng Nhất Phương một bên không khỏi cười khổ thở dài, hần nhưng cho tới bây giờ không biết một người đàn ông cũng có thể cuồng mua sắm, “Chúng ta sắp kết hôn, như thế nào cũng phải sửa soạn lên cho anh chứ.”sau đó lập tức lái xe đến một cửa hàng thực sự chói mắt.

Hướng Nhất Phương tùy tay cầm lấy bảng giá của đồng quần áo kia mà bắt đầu tròng mắt, trong tay như đang cầm củ khoai lang nóng hổi làm rơi xuống, đồng quần áo nhỏ nhỏ kia mà giá đều đã mấy tháng lương ! Vòng vo vài vòng, đồng quần áo ở đây đều yệt giá trên trời, nam nhân là như thế nào cũng không dám mua.

Cô gái bán hàng vẫn cười đi bên cạnh giới thiệu cái này giới thiệu cái kia cho nam nhân, khiến cho Hướng Nhất Phương mua cũng không được, không mua cũng không được, Mộ Phi ở một bên nhìn thật lâu rốt cục nhịn không được chạy tới, tùy tay chọn lấy vài món không tồi giúp nam nhân vào phòng thay quần áo, không để ý đến nam nhân mãnh liệt kháng nghị đem Hướng Nhất Phương nhét vào, cười uy hiếp nói : “Hoặc là thay quần áo, hoặc là ngay tại nơi này làm.”

Kết quả không hề nghi ngờ, Hướng Nhất Phương một cước đá Mộ Phi đi ra ngoài, bắt đầu từ từ chặn đường dài của mình, thử quần áo xong rồi còn thử giày, giày xong rồi còn có mắt kính, kính mắt xong rồi lại là đồng hồ, đồng hồ xong rồi lại là khăn quàng cổ, khăn quàng cổ xong rồi là áo ngủ..... thử áo ngủ mà Hướng Nhất Phương như thế nào cũng không muốn mặc.

Mộ Phi càng mua càng hưng phấn, không chút nào để ý hần, cứ như một đứa trẻ cùng người vợ nhỏ đồng một đồng tây một đồng bé một đồng, tóm lại gặp một cửa hàng thuận mắt liền lôi kéo nam nhân đi vào, bao bao quăng xuống mặt đất, đem Hướng Nhất Phương đẩy vào phòng thử đồ, sau đó lại ôm một đồng quần áo đi ra.

Mỗi lần nhìn xấp tiền đi ra, tâm của Hướng Nhất Phương liền đau một chút, một chút xấp kia, là cả một đồng tiền. Mộ Phi không sợ đau lòng, Hướng Nhất Phương cũng vẫn đau, kẻ có tiền thật không coi trọng đồng tiền.

Hiện nam nhân vừa đi vào một cửa hàng khác, đôi mắt kính đen che nửa mặt đã thay bằng một đôi kính gọng vàng, trên người mặc âu phục hiển hiện khí chất nho nhã của nam nhân,ừ, đúng rồi, lúc trước còn bị Mộ Phi bắt thả tóc ra, tóm lại hiện tại đứng kế Mộ Phi cũng không thua kém chút nào, hai nam nhân một đường hấp dẫn không ít cái nhìn.

Thế còn quần áo trước kia của Hướng Nhất Phương đâu ? Hướng Nhất Phương cũng đi hỏi Mộ Phi, Mộ Phi giả ngu nói không biết, sau đó đi tới đi tới, Hướng Nhất Phương nhìn đến một người ăn mày bới trong một cái thùng rác, lấy ra một bao gì đó giống giống quần áo của mình.....

Không ngờ người ăn mày kia còn nói thêm một câu : “Kẻ nào mặc bộ rách nát này vậy ?” Gương mặt chữ điền trầm xuống, lôi kéo Mộ Phi, nói cũng không nói đi vào cửa hàng. Nam nhân, quả nhiên cũng rất sĩ diện.

“Quần áo nhiều như vậy, như thế nào cầm hết ?” Hướng Nhất Phương giờ đầy mồ hôi, Mộ Phi đã ôm không xuể đồ vật này nọ, nam nhân liền đỡ lấy giúp, nhưng hiện tại cả hai cũng ôm không hết. Kết quả đáng sợ là làm chiếc thẻ cầm trong tay Hướng Nhất Phương sột qua tay của Mộ Phi....

“Không sao.” Mộ Phi tươi cười, tùy tiện hướng người bán hàng nói mấy câu, chỉ chốc lát sau đã có người đẩy xe đem đồ lấy đồng quần áo.

“Chúng ta mua nhiều như vậy, để bọn họ giúp một chút cũng là bình thường.” Mộ Phi lôi kéo nam nhân đi vào thang máy đến nhà ăn ở tầng cao nhất. “Mệt rồi, đi ăn chút đi,”

Nam nhân lắc đầu, nhìn thành phố quá tầm thủy tinh trong suốt hé miệng cười nói, : “Cảm thấy mấy tháng nay như một giấc mơ, có chút không giống thật.”

“Có cái gì không giống thật.” Mộ Phi ôm lấy thắt lưng của nam nhân, “Hương Nhất Phương anh lập tức sẽ cùng tôi kết hôn, ha ha.....”

“Này, như thế này có người tiến vào thì làm sao bây giờ ?” Nam nhân cười muốn đẩy tay Mộ Phi ra, đối phương lại gắt gao ôm lấy không thả, lúc này thang máy dừng lại, Hương Nhất Phương rút cục cũng gỡ được tay của Mộ Phi, cửa thang máy mở, người bên ngoài nhìn thấy khiến Hương Nhất Phương tựa hồ có kinh hãi, người nọ liền hướng Mộ Phi ngược cầm lên cười lạnh.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Đây, không vào được.” Mộ Phi đưa tay đi đến ngăn trở người kia đi vào.

“Không phải chỉ có hai người các người thôi sao ?” Lắc mình một cái, Lạc Tư linh hoạt tiến vào trong thang máy, “vừa lúc” đứng bên cạnh Hương Nhất Phương, “Như thế nào, sợ tôi quấy rầy tình thú trong thang máy của hai vị sao ?”

“Đúng vậy, đã biết rồi thì sao không đi ra ngoài ?” Mộ Phi trừng mắt nhìn Lạc Tư, Lạc Tư trừng mắt nhìn Mộ Phi, Hương Nhất Phương giáp ở giữa giống như nhìn đến hai tia điện xẹt tới xẹt lui.

“Ồ..... Lạc Văn có khỏe không ?” Hương Nhất Phương đứng ra hòa giải, hẳn thật đúng là sợ hai người kia lại đánh nhau như lần trước.

“Đứa ngốc thất tình kia, cứ ngồi chồm hổm trong nhà khóc.” Lạc Tư mặt không chút thay đổi nói, thoáng nhìn về mặt khó xử của Hương Nhất Phương, lại nói thêm “Tiểu tử kia không có việc gì. Cơ mà.... người sao không hỏi xem ta có khỏe không ?” Nam tử khoe miệng nhếch lên, Hương Nhất Phương lập tức á khẩu không trả lời được.

“Hừ, người xấu sống ngàn năm.” Mộ Phi tâm tình không tốt trả lời, chàng đã biết chuyện của Lạc Văn cùng Hương Nhất Phương, tuy rằng nam nhân đem nhẫn của của hôn tiểu tử kia đeo trước ngực làm cho Mộ Phi rất không thích, nhưng chàng cũng không nói gì, dù sao nam nhân cuối cùng vẫn là chọn mình.

“Ha ha, ta đây thật hy vọng ngươi là người tốt.” Lạc Văn đáp trả.

Hai đại nam nhân bắt đầu ở trong thang máy người một lời ta một ngữ lấy các thủ pháp “ẩn dụ” tiến hành công kích lẫn nhau.

Sau đó Hương Nhất Phương cũng không ngăn cản, cãi nhau vẫn còn tốt hơn đánh nhau.

May mắn là thang máy rất nhanh, rất nhanh đi đến tầng nhà ăn cao nhất, cửa thang máy vừa mở Mộ Phi liền lôi kéo nam nhân bước ra ngoài, tìm nơi vắng vẻ ngồi xuống, “Hôm nay ra cửa chắc phải đốt phong long.” Mộ Phi nhìn Lạc Tư ngồi đó không xa cùng người khác bàn chuyện làm ăn, nói thầm.

Hương Nhất Phương hé miệng cười, cũng khéo thật, giống như y mỗi lần ra cửa là gặp người nào đó, hoặc là Hắc Ngân giống như hồ ly, hoặc là Đại minh tinh Lạc Văn, hoặc là Lạc Tư lãnh khốc.

Giống như cả đời đi đến chỗ nào cũng gặp được bọn họ sao ? Nam nhân vì ý tưởng kì quái của chính mình mà lắc đầu, dù sao tháng sau, hẳn cũng chẳng phải cùng Mộ Phi bay khỏi nơi này sao ?

49. Chương 49: Bắt Cóc

Hương Nhất Phương lại ngẩng đầu nhìn Mộ Phi, nam tử anh tuấn ngồi ở đối diện, thấy Hương Nhất Phương nhìn chàng, cười nói : “Làm sao vậy ?”

“Làm sao vậy ?” những lời này hẳn là Hường Nhất Phương nói mới đúng, Mộ Phi vừa rồi có chút kỳ quái, trong chốc lát đang ngồi ghế dịch dịch, trong chốc lát mặt nhẵn mày nhín, biểu tình trên mặt cũng rất kỳ quái, giống như đang phải chịu đựng cái gì vậy.

“Không có gì, anh từ từ ăn đi.” Mộ Phi cười nói, nụ cười trong mắt Hường Nhất Phương vẫn có chút kỳ quái.

Nhìn chằm chằm Mộ Phi trong chốc lát, Hường Nhất Phương buông xuống dao nĩa trong tay, có chút không hảo ý nói : “Cậu không sợ chịu đến mức viêm bàng quang sao ? làm gì phải chịu đựng.”

Mặt nam tử hơi đỏ lên, nhưng vẫn là lắc lắc đầu : “Nào có, anh nhanh ăn đi, trên bàn cơm nói này nó để làm gì,” không tồi, Mộ Phi đó đúng thật là phải chịu đựng, tuy rằng toilet cách chàng không quá mười bước, nhưng là.....

“Hừ...” một tiếng, ánh mắt Hường Nhất Phương phiêu hướng về phía phát ra thanh âm, thở dài : “Bụng không thoải mái thì cứ đi, tôi cũng không có chê cười cậu đâu.”

Gặp Mộ Phi vẫn do dự, Hường Nhất Phương cười nói : “Như thế nào, cậu sợ cậu đi rồi thì Lạc Tư đi tới gặp sao ? Hường Nhất Phương tôi là người dễ dàng bị bắt cóc lắm sao ? Cậu mau đi đi !” Mộ Phi về điểm này cẩn thận tự nam nhân như thế nào lại không biết, lúc hắn ăn cơm ánh mắt phiêu về bên kia của Lạc Tư là biết Mộ Phi trong lòng đang khúc mắc cái gì.

Hai ba phút khuyên Mộ Phi đi, nam nhân không khỏi lắc đầu cười khổ. Cơ mà thật đúng là bị Mộ Phi đoán trúng, ngay lúc chàng đi toilet không bao lâu, Lạc Tư đã an vị ở đối diện Hường Nhất Phương.

“Chúc mừng.” Lạc Tư nói với đối phương.

“A, cảm ơn.” Đối với nam tử luôn lạnh như băng này, Hường Nhất Phương vẫn luôn có chút căng thẳng, hoặc là nên nói có chút sợ hãi, ngồi trên bàn cơm, tựa hồ nghĩ lại ngày đó bị hôn nhẹ, thật sự là.... như thế nào lại nghĩ đến chuyện đó.

Có đôi khi thật khó hiểu được Lạc Tư lạnh như băng này vì cái gì lại ngẫu nhiên bộc lộ ra bộ dáng cuồng nhiệt đến đáng sợ đó.

“Hôn lễ định lúc nào ?” Lạc Tư thản nhiên nói, ngẫu nhiên ngẩng đầu xem nam nhân.

“Mùng chín tháng sau,” Hường Nhất Phương lặng lẽ nhìn Lạc Tư, vừa gặp phải tầm mắt của đối phương, vội cười cười dời tầm mắt đi, nói, “Nếu có thời gian, có thể tham dự không ? Kỳ thật tôi cùng A Phi không có nhiều bạn bè, cha mẹ tôi cũng đã mất, không có người thân.”

Hường Nhất Phương đang chờ Lạc Tư trả lời, đối phương lại nhíu mày uống rượu, bộ dáng bình thường nhìn hắn, hắn cũng chỉ có thể xấu hổ cười, sau đó cũng không biết nói cái gì nữa.

A Phi đáng chết, như thế nào còn không ra ? Chết bên trong rồi sao ? Vừa rồi còn khuyên Mộ Phi đi, Hường Nhất Phương hiện tại lại ngóng trông Mộ Phi trở về, lúc ở bên Lạc Tư không khí luôn phi thường quỷ dị.

Ngay lúc Hường Nhất Phương cân nhắc làm cho không khí ấm lên một chút, mấy người mặc áo đen ngồi xuống bên cạnh hắn cùng Lạc Tư, Hường Nhất Phương sững sốt, lễ phép nói : “Thực xin lỗi, nơi này đã có người.” Mấy chỗ khác còn có bàn trống mà.

Gặp mấy người này không có ý định đứng lên, Hường Nhất Phương nhìn không được nhìn Lạc Tư, Lạc Tư biểu tình giống như ôn hòa, gương mặt là nhíu chặt làm cho nam nhân cảm giác sự việc có chút không thích hợp. Đang muốn bước tiếp theo nên làm gì, một thứ vừa cứng vừa lạnh kề sát lưng của Hường Nhất Phương, chuyện chỉ có thể có trong TV như thế nào lại xảy ra với mình, Hường Nhất Phương lập tức sững sốt, rõ ràng trên lưng mình chính là một khẩu súng.

“Vị tiên sinh này, chúng tôi cùng ông ta có chút việc muốn nói, ông có thể rời đi trước được không ?” Một gã áo đen đối diện Lạc Tư cười nói.

“Vừa vặn tôi cũng đang cùng ngài đây có việc muốn nói, vì cái gì không phải các người rời đi ?” Lạc Tư vẫn như cũ uống rượu của mình, từ trên góc nhìn cũng y cũng không thể nhìn thấy gã áo đen đang dùng cái gì

dúi vào người Hướng Nhất Phương.

“Lạc Tư à, ta.... ta cùng bọn họ có chút chuyện phải nói, người đi trước đi.” Tuy rằng không biết vì cái gì mà những người này muốn gặp mình, Hướng Nhất Phương cũng không muốn người ngoài bị liên lụy.

“Ồ !” Phát ra một tiếng cười lạnh, Lạc Tư liếc mắt vài người, Lạc Tư liếc mắt nhìn. “Xin lỗi, ta không muốn rời đi.” Thái độ kiên trì của y làm cho mấy gã áo đen có chút bực mình, Hướng Nhất Phương càng phiền não, liên tiếp ám chỉ cho Lạc Tư đi trước, Lạc Tư chính là không phản ứng.

“Vậy phiền toái ông cũng đi theo chúng tôi một chuyến.” Gã áo đen đến gần Lạc Tư nhẹ giọng nói, khẩu súng ngay túi để trên người Lạc Tư.

Chết tiệt Lạc Tư, nếu như bị ta phát hiện người đang ở cạnh np, mặc kệ có bao nhiêu người ta cũng phải đánh chết người ! Mộ Phi vội vàng đi ra từ toilet đi đến cái bàn của np, lại phát hiện trên bàn không còn bóng dáng của Hướng Nhất Phương đâu, mà Lạc Tư ở gần đó cũng không thấy.

“Chẳng lẽ....” Lòng Mộ Phi run lên, bị ý nghĩ của chính mình dọa đến, liên tục lắc đầu, “sẽ không, Mộ Phi sẽ không đi cùng tên hỗn đản kia, chẳng lẽ là Lạc Tư đem bắt np đi ?” Tức gậ, nhưng cẩn thận nghĩ, Lạc Tư cũng không phải người như vậy, ánh mắt Mộ Phi đột nhiên nhìn đến trên khăn trải bàn có nhuộm màu đỏ.

“Là.... máu !” Nhìn sát một chút, đúng là máu, vết máu còn chưa cũ, Mộ Phi có dự cảm không tốt, mạnh mẽ xoay người phát hiện một người bán hàng mỉm cười nhìn chàng : “Tiên sinh, đây là tin nhắn bạn ngài lưu lại.”

Tin nhắn ? Mộ Phi nhận lấy mở ra, sắc mặt đột nhiên biến, tái nhợt đến đáng sợ : “Người đâu ?! Người ở trong này vừa rời đi đâu ?!” Nam tử không khổng chế được giữ chặt lấy người bán hàng lớn tiếng hỏi.

Bị dọa đến người bán hàng nói quanh co : “Đi.... đi rồi, có một đoàn người đã đến thang máy rồi.”

Mộ Phi một phen đẩy người bán hàng ra, chạy đến cửa sổ thủy tinh nhìn xuống, vừa vặn nhìn đến vài kẻ đang đưa Hướng Nhất Phương cùng Lạc Tư vào trong một xe bánh mì.

Bị đưa lên xe, rồi lại bị che mắt lại bằng một mảnh vải đen, Hướng Nhất Phương trong lòng bất ổn, chung quanh toàn bóng tối khiến cho nam nhân không khỏi sợ hãi, đến tột cùng là đã có chuyện gì hẳn cũng chẳng đoán được, rõ ràng hạnh phúc ngay trước mắt, nhưng hiện tại đã bị ngã vào bóng tối.

Mình sẽ chết sao ? Ngồi trên một chiếc xe xóc nảy, nam nhân đột nhiên có ý tưởng này, thân thể có hơi run rẩy, vận mệnh tựa hồ không ngừng trôi chọc hấn. Hẳn ao ước thực quá phận sao ? Hẳn mơ ước cũng chỉ là một cuộc sống bình thần, có vợ làm bạn, có cuộc sống cho bản thân mình mà thôi.

Ngay lúc đầu bị bắt cóc nam nhân đã rất hoảng hốt, một bàn tay lạnh như băng nắm chặt lấy tay nam nhân, gắt gao bao vây, lực đạo như muốn bóp nát tay Hướng Nhất Phương, cơ mà kết cấu rắn chắc này lại lôi kéo nam nhân ra khỏi hắc ám.

Hướng Nhất Phương bối rối nhất thời cảm thấy an tâm, hẳn như thế nào đã quên, bên cạnh còn có Lạc Tư.

Nhưng, Lạc Tư biết rõ là nguy hiểm, vì cái gì còn muốn nhảy vào cái bẫy này ? Nam tử lạnh như băng này vì cái gì phải đi theo ? Cánh tay bị nắm chặt không hề lạnh lẽo, nhiệt độ cơ thể cứ thế từ làn da chui vào lỗ chân lông.

50. Chương 50: Uy Hiếp

“Đi vào !” Từ trên xe đi xuống, hai người bị đám người mặc đồ đen thô lỗ đẩy mạnh vào trong một gian nhà gỗ nhỏ, mảnh vải nhỏ trên đầu bị xả xuống, ngọn đèn chói mắt làm cho hai người có chút không thích ứng.

”Như thế nào lại dư ra một đứa !” Trong phòng còn có vài người, trong đó một người nhìn thấy bên cạnh Hướng Nhất Phương còn có người khác không khỏi phát hỏa.

“Ông chủ, người này đuổi cũng không đi, nếu cứ trì hoãn thì Mộ Phi sẽ đi ra, chúng tôi không có cách nào khác chỉ có thể đem tên này trói lại.” Một người mặc áo đen chỉ vào Lạc Tư nói.

“Là người ?” Nam nhân dần dần thích ứng với ánh sáng, khi thấy rõ người trong lòng liền kinh hô, gương mặt quen thuộc kia dĩ nhiên là một trong những gã ở trên đảo từng đánh hắn, cũng là các anh trai của Hắc Ngân.

“A ! Trí nhớ không tồi.” Nam nhân mặc áo trắng cười lạnh, tiến lên phía trước đá nam nhân một cước, một bàn tay chần phá trước đem gã áo trắng đẩy ra, hắn đảo lui về phía sau vài bước thiếu chút nữa ngã sấp xuống, “Mẹ nó dám đánh ta !”

“Mày dám động thủ !” Hai người áo đen bên cạnh gặp ông chủ của mình bị đẩy ra, một gã trói chặt Lạc Tư, một gã dùng quyền đánh mạnh vào bụng nam tử, Lạc Tư không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn.

“Người tiếp tục anh hùng cứu mỹ nhân đi !” Gã áo trắng lạnh lùng nở nụ cười vài tiếng, đang chuẩn bị đi lên đánh người một trên, lại nghe đến Hường Nhất Phương một tiếng “Lạc Tư !” bật người ngừng động tác, “Dừng tay ! Đừng dừng tay !”

“Lạc Tư ! Không có việc gì đi?” Hường Nhất Phương vội vàng đỡ nam tử, hướng gã áo trắng nói : “Người các người bắt là ta, đừng đánh hắn !” Người bên cạnh Hường Nhất Phương tựa hồ chấn động, nghiêng đầu nhìn Hường Nhất Phương đang trừng mắt với gã áo trắng.

“Người là Lạc Tư ?” Gã áo trắng hồ nghi nhìn nam tử bên cạnh Hường Nhất Phương.

“Nếu biết, thì thả chúng ta đi.” Lạc Tư vỗ nhẹ lên cánh tay của nam nhân đang nắm chặt mình, bảo chính mình không có chuyện gì, quay đầu nhìn gã áo trắng, “Giờ thả chúng ta đi, ta có thể buông tha các người.”

“Ha ha ha.....” Gã áo trắng như nghe xong liền chê cười : “Thôi đi ! Hiện tại các người đang ở trong tay ta, còn uy hiếp ta ? Người cho đây là nơi nào ?” Trong lời nói rất khinh thường.

“A ?” Lạc Tư hừ lạnh một tiếng, “Các người bắt cóc hắn là vì cái gì ? Tiền à ? Nếu là tiền ta cho thể cho các người.

Gã áo trắng tâm vừa động, lập tức cười nói : “Không tồi, chúng ta là vì tiền, nhưng còn vì trả thù.” Nói tới đây, gã áo trắng lộ ra vẻ mặt hung ác, nhìn chằm chằm Hường Nhất Phương nói : “Mộ Phi chết tiết cư nhiên vì mẹ nó một thằng đàn ông mà đưa nhà chúng ta vào đường cùng, ta còn có thể nuốt cơn giận này sao !”

Lão gia Hắc gia vừa gia vừa bệch, đối với việc mấy anh em bọn họ tranh đoạt tài sản thì bất diệc nhạc hồ, thật vất vả mới đuổi Hắc Ngân đi được, lại phải giương mắt nhìn sản nghiệp tiêu dao khoái hoạt cả đời này bị Mộ Phi nuốt, hiện tại là mắc nợ ngập đầu, bọn họ làm sao có thể nuốt được cơn giận này ?

“Nói qua nói lại cũng là vì tiền, các người muốn bao nhiêu ?” Lạc Tư hừ lạnh một tiếng.

“Ha ha, xem ra là ta mua một tặng một a !” Gã áo trắng nhìn hai người, “Vốn nghĩ muốn hung hăng phá Mộ Phi một phen, xem tên kia rốt cuộc vì lão già nua này mà trả bao nhiêu, khổng thể tưởng được Lạc Tư đại danh鼎鼎 cũng ở trong tay ta, về phần bao nhiêu tiền, ta sẽ nói với các người sau.”

“Nhưng hiện tại, ta phải trút giận cái đã.” Gã áo trắng đột nhiên hung tợn nhìn về phía Hường Nhất Phương, đối phương không khỏi trong lòng chợt lạnh, “Đem thứ đó tiến vào.”

Khi gã áo trắng lên tiếng, mấy tay bên ngoài đẩy camera tiến vào một góc sáng sủa, trên mặt có chút hưng phấn.

“Mộ Phi không phải rất yêu người sao ? Nếu hắn nhìn thấy người bị người khác đè lên, biểu tình kia nhất định không tồi, ha ha !” Lời nói của gã áo trắng lập tức khiến vẻ mặt Hường Nhất Phương có chút trắng bệch.

“Ông chủ à, để cho tôi đi.” Gã áo đen đang giữ Hường Nhất Phương vẻ mặt như bị thuốc kích thích, “Gã này làn da mềm mại nhậy cảm thật không tồi, để cho tôi đi !”

“Chó má, người là do tao bắt được, tao đến mới đúng !” Một gã mặc áo đen khác mắng.

“Là mày bắt được chẳng lẽ không phải tao bắt được ? Tiểu tử mày đừng giành với tao !” Gã kia hung ác trừng mắt nhìn lại.

Mắt thấy hai người có xu thế chuẩn bị đánh nhau, gã áo trắng hừ một câu : “Mấy thằng này, tội mày cũng cãi nhau làm gì, cùng tiến lên là được, càng phấn khích ? Ha ha ha !”

Hai gã áo đen trao nhau nụ cười, ánh mắt dâm dăng, gã áo đen đang giữ Hướng Nhất Phương một phen ném nam nhân vào một góc sáng sủa, cởi quần áo của mình, “Ông chủ nói rất đúng, ba người cũng có hương vị, hắc hắc !”

“Hắn là của ta, ai cũng không được đụng vào !” Lạc Tư ở bên cạnh lạnh lùng nói, thanh âm lạnh như băng khiến cho mấy gã đang cởi quần áo phải ngừng động tác.

Gã áo trắng bị Lạc Tư dọa xấu hổ cười cười : “Lạc tiên sinh à, bắt quá chỉ là một thằng đàn ông bị người khác đè qua rồi, làm gì đâu ?”

“Ta nói, hắn là của ta, ai cũng không cho chạm vào.” Lạc Tư lãnh khốc nhếch miệng lên, “Hừ ! Nếu đụng vào, các người tốt nhất là giết ta, giết Lạc gia chúng ta, nếu không các người chuẩn bị vĩnh viễn cả đời cũng chẳng có cuộc sống an bình.”

Nụ cười của gã áo trắng trở nên cứng nhắc, nhưng rất nhanh trở lại nụ cười gian trá : “Lạc gia cùng Mộ gia đúng là chúng ta không thể đụng tới đụng, tôi chỉ sợ lúc lấy được tiền đã phải phơi thây đầu đường, nếu Lạc tiên sinh không muốn người khác đụng vào, cũng được, liền phiên toái hai vị phối hợp một chút.”

“Tôi chỉ muốn băng ghi hình, làm cái lá chắn bảo mệnh, nói vậy Lạc tiên sinh cũng sẽ không muốn người ngoài làm tình với người của mình đúng không ? Cho nên băng ghi hình này nhất định phải có.” Vốn thầm nghĩ nhục nhã Mộ Phi cùng Hướng Nhất Phương, nhưng gã áo trắng đột nhiên nghĩ đến tìm chỗ dựa an toàn về sau, cũng nghĩ ra kế này.

“Nếu ta không đáp ứng ?” Lạc Tư nói , gã áo trắng muốn đưa súng về phía hai người, gã áo trắng cười nói : “Vậy mời ngài đáp ứng.”

“Được rồi, nhưng cho bọn họ đi ra ngoài hết !” Lạc Tư lạnh lùng nhìn mấy người trong phòng.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Gã áo trắng nhìn một cái, một vài người nhìn nhau rồi đi ra, nhưng vẫn còn lại hai người, một là gã áo trắng, hai người còn lại chính là hai người vừa muốn cướp Hướng Nhất Phương.

Nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Lạc Tư, gã áo trắng buông tay nói : “Tôi ít nhất cũng phải có hai người để giúp quay lại, liền thuận tiện giám sát hiện trường một chút.” Gã vừa cười vừa ngồi ở ghế chỉ vào hai người.

“Ông chủ, có thể.” Gã áo đen đem camera nhắm ngay vào Hướng Nhất Phương cùng Lạc Tư.

Lạc Tư đi đến góc sáng sủa, ngồi xổm xuống đem Hướng Nhất Phương đang liên tục lắc đầu đưa vào góc tường, del lại hai tay đang ra sức chống cự của nam nhân, đưa tay vào trong áo khoác của nam nhân bắt đầu vuốt ve đột khởi.

“Lạc Tư..... không được.....” Hướng Nhất Phương cắn môi quay đầu đi vừa lúc camera nhắm ngay vào hắn, lập tức quay đầu lại vừa lúc gặp đôi môi của Lạc Tư phác tới, Lạc Tư thấp giọng nói : “Nhìn ta, nhìn ánh mắt của ta là được, cái gì cũng đừng nghĩ, đem người giao cho ta.”

51. Chương 51: Dựa Sát Vào

Hai người dù sao cũng không phải lần đầu tiên, lúc Lạc Tư đưa bàn tay tiến vào trong quần áo của nam nhân vuốt ve da thịt cực nóng, Hướng Nhất Phương nhịn không được run nhè nhẹ, đơn giản là vì mỗi lần mỗi nơi Lạc Tư chạm đến đều là bộ vị mẫn cảm của nam nhân.

Thân thể không ngừng dựa sát vào nhau, cuối cùng chỉ có thể dính sát vào nhau ở trên tường, hai chân bị nam tử mẽ mẽ đặt tại trên lưng Lạc Tư, hai người cứ như thế thiếp hợp lúc Lạc Tư tiến sát vào, Hường Nhất Phương có thể cảm nhận được chỗ cực nóng nơi khổ hạ của đối phương, nhin không được mặt lập tức nóng cả lên.

“Xoẹt” một tiếng, dây lưng quần đã bị cởi ra, làm lộ ra chiếc quần lót màu trắng, hai gã mặc áo đen bên cạnh cứ cầm lấy camera không khỏi đem máy tiến lên, tựa hồ muốn nhìn rõ hơn, phát giác Lạc Tư đã buông lỏng áo của mình khoát lên hai bên hình thành một cái liềm trướng màu trắng cho đi một mặt cảnh xuân.

Đưa tay vói vào trong quần của Hường Nhất Phương, Lạc Tư dùng sức khiến Hường Nhất Phương thiếu chút nữa nhảy lên, hẳn cũng không muốn làm trước mặt ba gã đàn ông đang rình rập này.

Vừa vuốt ve phía sau của nam nhân, Lạc Tư ghé vào tai nam nhân nói nhỏ : “Có hơi đau, chịu đựng một chút, đừng kêu lên, nhin không được thì cắn bả vai ta cũng được.”

“Ừm...” gật gật đầu xem như đáp lại, Hường Nhất Phương cũng muốn nhanh chấm dứt cảnh tra tấn sỉ nhục này, hai tay phác lên đôi vai kiên cố của Lạc Tư, răng cắn chặt như chờ đợi đau đớn ập đến.

Nhìn nam nhân nhắm chặt hai mắt, Lạc Tư trong mắt hiện lên một tia không đành lòng, nhưng hai tay vẫn ôm lấy thắt lưng của nam nhân hơi hơi nâng lên, một hơi đem chính mình áp vào trong cơ thể hẹp hòi mà cực nóng của nam nhân.

“A ôi....” Đột nhiên trong nỗi đau đớn hỗn loạn hiện lên cảm giác tê dại mẫn cảm, dưới va chạm Hường Nhất Phương vẫn không nhin được khe hở nhẹ một cậu, mấy gã bên cạnh tựa hồ nuốt nước miếng ừng ực, nhin không chuyển mắt chăm chăm vào hai người.

Đôi mắt bị mái tóc hỗn độn che lấy của Lạc Tư hiện lên một tia giận dữ, Lạc Tư ổn định Hường Nhất Phương đang cắn chặt môi đồng thời mãnh liệt động lên, đem tất cả tiếng rên rỉ nuốt vào trong bụng mình, không cho bất luận kẻ nào nghe được thanh âm đầy từ tính mê hoặc của nam nhân.

Ma sát thân thể tuần suất ngày càng nhanh, nụ hôn ban đầu chỉ để ngăn chặn miệng nam nhân nay dần dần trở nên nóng như lửa, không như ngọn lửa tịch tịch đã lâu nay dùng mảnh thiêu đốt, tình dục thiêu đốt lẫn nhau, bá đạo mà không mất đi vẻ ôn nhu làm cho gã mặc áo trắng cầm súng cũng không ngừng xem.

Nụ hôn vừa kết thúc, Hường Nhất Phương thở phì phò từng ngụm, nam tử Lạc Tư bề ngoài bình tĩnh mà đẹp đẽ quý giá dưới loại sự tình này cũng giống như tính cách của y, bá đạo mà cuồng nhiệt, so sánh với Lạc Văn ngây ngô, Mộ Phi ôn nhu, Hắc Ngân giao hoạt, Lạc Tư giống như một hùng sư, một khi đã bùng nổ thì rất nhiệt liệt.

“A...” đột nhiên bị đánh lên điểm mẫn cảm, Hường Nhất Phương không kịp ngậm miệng kêu lên, đột nhiên nghe được thanh âm của người nuốt nước miếng, vừa nghiêng đầu đã gặp ngay ánh mắt bị tình dục thiêu đốt, dăm dăng nhin chăm chăm vào mình, một nỗi ghê tởm không nói nên lời nhất lời làm cho nam nhân khó chịu, lập tức dúi đầu vào cần cổ của Lạc Tư không muốn nhin đến cặp mắt ghê tởm kia.

Tình ái quá mức hưng mãnh làm cho Hường Nhất Phương khó có thể chịu đựng, đôi mắt mù sương hơi hơi nhắm, miệng rốt cực nhin không được cắn vào bả vai của Lạc Tư, mỗi một lần đều dùng toàn lực khiến thân thể nam nhân lay động càng nhiên, trận tình ái trầm mặc mà điên cuồng này tựa hồ càng thêm mãnh liệt.

Nam tử bề ngoài lãnh khốc, mà lúc này lại giống như một hùng sư, mà Hường Nhất Phương thoát nhin tuần tú, ai có thể nghĩ dưới loại sự tình này lại hiện ra vẻ mặt mê hoặc tựa như độc được muốn ăn mòn người khác, gương mặt ẩn nhẫn đau khổ rồi lại mềm mại đáng yêu này, đã đánh thật sâu vào trong óc của kẻ khác.

Tuần suất luật động bắt đầu nhanh hơn, Lạc Tư ôm chặt lấy thắt lưng của nam nhân mạnh mẽ trườn sát đi lên, mà thắt lưng của Hường Nhất Phương cũng bắt đầu run rẩy, nam tử một tiếng không kêu rên, cũng không phát tiết trong cơ thể của Hường Nhất Phương, mà bắn ở bên ngoài, mà Hường Nhất Phương sau một trận co rút cũng ngổ vào lòng ngực của Lạc Tư.

Mấy vị khán giả bên cạnh xem toàn bộ hành trình hỏa nhiệt của nam nhân bên dưới đã muốn trướng đến phình phình, tựa hồ còn có chút ngứa ngốc.

Khẽ xử lý một chút, Lạc Tư nhanh chóng mặc quần áo cho nhau, liếc mắt cười với gã áo trắng : “Được chưa ?”

“Được.... được rồi.” liếm môi, gã áo trắng cười nói, “Chà, hóa ra cùng đàn ông làm lại thích đến như vậy, hôm nào ta cũng đi nếm thử một chút. Hai đứa tội mày, trời bọn chúng lại, nhanh đi !”

“Vâng !” Hai gã áo đen chạy tới nhanh chóng đem tay của Lạc Tư cùng Hướng Nhất Phương quặt ra sau, ả ả còn có thể ngửi được mùi mồ hôi chưa bay hết.

Lúc trời Hướng Nhất Phương, một gã áo đen còn nhân cơ hội sờ sờ hông của nam nhân, đối phương kinh hãi nhảy dựng lên, ngã xuống người Lạc Tư.

“Thả cái tay của ngươi ra !” Lạc Tư hung hăng trừng mắt nhìn cái tay không an phận của gã mặc áo đen, đối phương hừ một tiếng không cam lòng thả tay ra.

“Chúng ta đi.” Gã áo trắng nhếch mắt lên, mấy người áo đen đã đem Lạc Tư cùng Hướng Nhất Phương trói chặt đẩy đến góc sáng sủa, sau đó liền cùng gã áo trắng đi ra khỏi căn nhà gỗ, tên giữ cửa bên ngoài sau đó nhanh chóng khóa cửa lại.

“Thực xin lỗi, liên lụy ngươi rồi.” Ngồi ở một góc, Hướng Nhất Phương buồn buồn nói, kỳ thật Lạc Tư cũng không nên đi theo, nhìn bả vai đỏ thẫm của Lạc Tư, nam nhân nhẹ giọng nói, “cái kia.... không có việc gì đi ?” thanh âm có chút không khí lực.

“Ta tự mình muốn đi theo.” Tay Lạc Tư bị buộc chặt sau một phen giãy dụa đã chặt đứt dây thừng, run run đứng lên xem xét chung quanh, “Hơn nữa.... đi theo cũng không tệ lắm.”

Câu trêu chọc cuối cùng của nam tử khiến kho Hướng Nhất Phương có chút khó xử, bỗng nhiên phát hiện sợi dây thừng trên tay Lạc Tư đã bị chặt đứt, nam nhân kinh ngạc hỏi : “Ngươi ngươi sao làm được ?” Hướng Nhất Phương thử một phen, dây thừng buộc quá chặt căn bản giãy không ra, chẳng lẽ Lạc Tư là trời sinh mạnh mẽ giãy dụa một chút là có thể cởi bỏ ?

“Này.” Một con dao nhỏ phát ra ánh sáng từ trong tay áo Lạc Tư trượt đi ra, Lạc Tư lại dùng dao cắt đi sợi dây thừng trên tay Hướng Nhất Phương, “Lúc ấy nhìn thấy mấy tên áo đen bộ dạng không có hảo ý liền thuận tay cầm con dao giấu trong tay áo.” thật đúng là thần không biết quỷ không hay, không chỉ có Hướng Nhất Phương không phát hiện, mấy tên áo đen cũng không phát hiện được vẻ mờ ám của Lạc Tư.

Ghé vào bên tai của nam nhân, Lạc Tư đem mấy sợi dây thừng bị cắt nhét vào trong tay nam nhân, vuốt tay hắn hỏi : “Như thế này bọn chúng có vào thì phải nhớ rõ đem dây thừng quấn quanh tay, đừng cho bọn chúng phát hiện chúng ta không bị trói.

“A....” có lẽ là do Lạc Tư dựa vào sát quá, nhiệt khí khi nói phả ra làm cho trên mặt có chút ngứa, nhớ tới chuyện bọn họ vừa làm, Hướng Nhất Phương vội vàng muốn đem vứt bỏ chuyện không nên nghĩ trong đầu, còn suy nghĩ nghĩ mấy chuyện này để làm gì !

Gật gật đầu đem dây thừng quấn quanh tay, Hướng Nhất Phương nói : “Chúng ta làm sao bây giờ.”

“Tìm cách chạy trốn.” Lạc Tư trở lại ngồi cạnh bên Hướng Nhất Phương, kề sát nam nhân nói : “Đừng hy vọng bọn chúng cầm tiền sẽ thả chúng ta đi, hơn nữa.....” nhìn nam nhân, Lạc Tư nói, “Thời gian dài quá ta sợ bọn chon đem tức giận trút lên người chúng ta.” Ánh mắt của tên này, Lạc Tư thấy chung lo lắng.

“Nhưng, phải trốn như thế nào đây ?” Biết Lạc Tư lo lắng cái gì, Hướng Nhất Phương cũng có chút sợ hãi, vừa rồi ngẫu nhiên đụng phải ánh mắt của mấy tên kia, thật sự là không thể tưởng tượng được nếu Lạc Tư không có ở đây, hắn sẽ gặp phải chuyện gì.

Hướng Nhất Phương nhìn quanh căn nhà đến cửa sổ cũng không có : “Bọn chúng nhiều người, lại có vũ khí.

“Cửa bị khóa, từ bên trong phá không ra, chỉ có thể thừa dịp bọn chúng tiến vào chúng ta mới có thể tìm cơ hội chạy đi.”

Hướng Nhất Phương mặt mày nhăn lại, bọn họ vừa tiến vào chỉ mới vài người, lại còn có vũ khí, trốn như thế nào đây ?

“Như thế nào, lo lắng trốn không thoát à ?” Lạc Tư tiến sát vào nam nhân nói, “Có ta ở đây, người sợ cái gì, nếu hiện tại đối lại là Mộ Phi thì người mới thực lo lắng.”

“A ?” Hướng Nhất Phương có chút khó hiểu nhìn Lạc Tư.

Trong Lạc phủ, ba người đàn ông ngồi ở sofa cúi đầu trầm mặc không nói gì.

“Hồ ly đáng chết ! Đều là lỗi của người, người hoặc là diệt Hắc gia, như thế nào không diệt luôn mấy thằng vô liêm sỉ ấy ?!” Lạc Văn trừng mắt nhìn Hắc Ngân không chút nụ cười.

“Làm sao bây giờ ! Làm sao bây giờ ! ta lắc trước nên đem mấy tên của Hắc gia diệt luôn, bằng không cũng sẽ không khiến Nhất Phương bị bắt !” Mộ Phi vùi đầu vào đôi bàn tay, “Đám chết tiệt, nếu bị ta bắt được, tuyệt đối không tha !”

“Hiện tại ở đây phiền não cũng không thể làm nên việc,” Hắc Ngân quét mắt nhìn hai người, “Phế Mộc đầu, người bên kia an bài đã xong chưa ?”

“Ừm.” kêu lên một tiếng, Mộ Phi gật gật đầu, lúc trước chàng từng do dự quá có nên tìm đến chỗ hai người kia hay không, nhưng vì an toàn của Hướng Nhất Phương, Mộ Phi vẫn là phải tìm đến hai “tình địch” cùng địch nhân cùng bàn bạc. Dùng năng lực của bọn họ, cứu người ra chỉ là vấn đề thời gian, nhưng Mộ Phi vẫn là sợ bọn chúng khó xử Hướng Nhất Phương, đây mới là lo lắng xác thực của chàng....

Về phần Lạc Tư, đã xem quên mất.

“Lạc Tư tên kia có thể tin được không ?” Mộ Phi vẫn là lo lắng.

Bạn đang ?

“Đáng tin cậy hơn người,” Hắc Ngân nói ra một câu làm cho Mộ Phi thập phần khó chịu, hồ ly cười cười, “Ý của ta là, Đinh ốc dù sao cũng trải qua huấn luyện, đối phó với lũ ô hợp vẫn thừa sức. Có lo lắng là... hẳn có thể chăm sóc tốt cho Trung y đại thúc hay không.” Hắc chồn nhíu nhíu mày, sớm biết như vậy, gã tình nguyện hủy diệt hết hắc gia, cũng không muốn bán khoản tình phân cái gì.

“Đúng vậy, anh trai là người đứng đầu Lạc gia, nhất định không thành vấn đề.” Lạc Văn cúi xuống, là người được chỉ định thừa kế của Lạc gia, từ nhỏ phải nhận được nhiều sự giáo dục, thân thể càng phải trải qua những cuộc huấn luyện tàn khốc.

Từng có một đoạn thời gian không gặp mặt suốt ba năm, sau ba năm khi Lạc Văn gặp lại Lạc Tư, nam tử kia đã muốn trở thành lạnh băng như sắt thép. Làm em trai, cậu có thể hưởng thụ được hết sự quan tâm của anh trai, có thể không cần hỏi chuyện trong nhà cứ thành minh tinh vui đùa tiền bạc, Lạc Văn biết này hết thấy đều là do anh trai mình cho.

“Anh ấy nhất định sẽ bảo vệ Nhất Phương.” Lạc Văn chắc chắn nói, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, “Anh ấy nhận định gì đó, nhất định không tiếc hết thấy mà đoạt được, cũng sẽ không tiếc hết thấy để bảo vệ....”

Mộ Phi có chút kinh ngạc nhìn vẻ mặt chắc chắn của Lạc Văn.

*Ghi chú : Hắc Ngân gọi Mộ Phi bằng Phế Mộc Đầu vì chữ Mộ (mù) và chữ Phi (fei) trong chữ Mộ Phi (mù fei) đồng âm với chữ Phế (fei) và chữ Mộc (mù) trong chữ Phế Mộc Đầu (Fei mù tou)

Tương tự, gọi Lạc Tư là Đinh ốc (Loa Ti) vì chữ Lạc Tư (luò si) đọc gần giống với chữ Loa Ti (luò si)

52. Chương 52: Cổ Nhân

Đợi chờ trong căn nhà gỗ, Lạc Tư đại khái đã hiểu hiện trạng của bọn họ. Y cùng Hướng Nhất Phương là bị nhốt trong rừng rậm cách xa nội thành, điểm này có thể dựa vào lúc xóc nảy trên đường bị đưa đến đây

là có thể biết. Tiếp theo, mấy tên quản sự của Hắc gia cũng không có ở gần căn nhà gỗ, chỉ có bọn người được thuê trông coi thôi.

Mỗi lần đổi ca thì ngoài cửa luôn có hai người, có thể nghe được tiếng nói ngu ngốc nói chuyện cũng biết, cũng suy đoán ra bọn này cũng không phải dân chuyên nghiệp gì, phòng chừng mấy tên Hắc gia không mời nổi người chuyên nghiệp, chuyện này khiến Lạc Tư yên lòng không ít.

“Không biết bên ngoài có thể có người nhìn vào hay không.” Hướng Nhất Phương nhẹ giọng ở bên tai Lạc Tư nói, bọn họ mới vừa bị đưa vào mấy giờ thôi, nhưng Lạc Tư đã chuẩn bị tốt việc trốn đi.

“Không có, mấy tên quý kia không muốn được nhiều người vậy đâu,” Lạc Tư nói chắc chắn, “Những người an bài ngay từ đầu cũng chỉ là để phô trương thanh thế, nhưng thuê lâu dài chẳng có ai ngoài hai tên kia.” Nam tử dùng cằm chỉ chỉ hướng hai tên đang trò chuyện ở bên ngoài.

“Ôi ! Hôm nay lão tử lần đầu tiên đi đến mấy chỗ nhà ăn cao cấp đó, ghé dựa kia ngồi xuống thật thoải mái đi !” gã áo đen thứ nhất hưng phấn nói.

“Đồ ngu ! Vừa thấy mày là biết thằng nhà quê, ghé dựa đó chính là bọc da người, có thể không thoải mái sao ?” Gã áo đen thứ hai tự hào nói bốc phét.

“Oa ! Mấy kẻ có tiền đều biến thái như vậy, xong rồi, xong rồi ! Lão tử hôm nay tọa nhân da, như thế nào cũng phải đốt hai nén hương, bằng không sẽ gặp xui.”

Chỉ nghe thấy bên ngoài hai người người một lời ta một ngữ tiến hành trò chuyện, Hướng Nhất Phương bắt đầu cười cười với Lạc Tư, nhỏ giọng nói : “Ta cũng đi đốt hai nén hương đi, bằng không cũng sẽ không gặp chuyện kinh thiên động địa như vậy, lại đến vài lần có chuyện như vậy phỏng chừng mắc bệnh lậu mất.”

“Này ! Nhị Cầu, hôm nay xem hai thằng kia làm tình tao thực hưng phấn cả lên, nếu không phải ông chủ không cho, tao còn thật muốn..... hắc hắc !” Người bên ngoài lại bắt đầu nói chuyện.

“Xi ! Đừng nói, lão già kia thoát nhìn tư nhả nhặn văn, bị đàn ông đè qua là kêu một tiếng dâm dăng ! Cái này.... cái này gọi là gì, người không thể xem tướng mạo !”

“Phi ! Trong bụng toàn phân với rác còn giả mực nước !” Hai tên áo đen lại bắt đầu liên miên cần nhằn từ chuyện Hướng Nhất Phương làm chuyện đó đến chuyện nữ diễn viên AV, thường thường lại phát ra một trận cười dâm dăng.

Hướng Nhất Phương trong căn nhà gỗ nghe được lập tức đỏ bừng mặt như xúc thuốc, lập tức nhớ đến băng ghi hình của Hắc Ngân từng gửi cho Mộ Phi, lại nói đến việc cả hai lần bị quay lên đều là ở bên cạnh Lạc Tư.

Lạc Tư ở một bên cũng đột nhiên ôm lấy Hướng Nhất Phương, tiến đến bên tai nam nhân cười nói nhỏ : “Có biện pháp đi ra ngoài, chính là....”

“Biện pháp gì ?” Hướng Nhất Phương đã quen với hành động thường xuyên của Lạc Tư, đột nhiên ôm một chút, đột nhiên hôn một chút, loại đột nhiên vô số này....

“Như vậy như vậy.....” Lạc Tư ghé vào bên tai Hướng Nhất Phương nói ra mưu kế của mình, nam nhân lập tức mặt đỏ thành một mảnh, nhìn Lạc Tư nói lắp bắp : “sẽ.... sẽ không có cách nào khác sao ?”

Lạc Tư đang muốn trả lời vấn đề của nam nhân, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng xe ô tô, còn theo một tiếng khắc khẩu của đàn ông đàn bà, hai người mặc áo đen đang trò chuyện bên ngoài cũng không nói một từ, hai người trong căn nhà gỗ nhờ vậy cũng có thể nghe thấy rõ tiếng nói chuyện bên ngoài.

“Các người mang ta tới đây để làm gì ? Nơi này là nơi nào ? Ta phải đi về ! Ta phải về khách sạn !” Giọng nữ nhân sắc nhọn bên ngoài vang lên, Hướng Nhất Phương nghe được vào trong tai cảm thấy có chút quen tai.

“Quay về khách sạn ? Được, giờ có thể rút ! Đừng đi theo chúng tao nói có tiền hay không ! Mau rút !” Thanh âm này là của gã áo trắng, có vẻ rất không bình tĩnh.

“Các người muốn quýt sao ? Lúc trước nếu ta không nói cho các người biết Mộ Phi thích Hướng Nhất Phương, càng không nói nơi bọn họ đi cho các người, các người có thể bắt hấn sao ? Các người có thể có

được ba nghìn vạn kia sao ?” Thanh âm lạnh nhai của nữ nhân bên ngoài tiếp tục vang lên, “Đem một vạn của ta trả cho ta !”

“Kỹ nữ ! Đừng cho mày rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, tiền này chúng tao sẽ không đưa cho mày, hiểu được liền rút cho tao !”

“Hừ ! Sớm biết các người muốn quýt, ta nói cho mà biết, mau đưa tiền cho ta, bằng không ta lập tức đi báo cảnh sát ! Cho các người cái gì cũng không có !”

“Báo ! Mày đi báo đi ! Thối kỹ nữ, sớm biết rằng mày không đáng tin cậy, còn muốn báo chúng tao ! Cũng may bắt lại mày !” Nam nhân âm hiểm cười vài tiếng, “Đem nó nhốt lại ! Làm cho hai thằng kia nhìn xem ai là người phản bội bọn chúng, ha ha !”

“Cùm cùm” một tiếng, cửa gỗ đột nhiên bị mở ra, một nữ nhân mang thai bị gã áo trắng giữ ở trong tay, gã áo trắng hướng đến Hướng Nhất Phương đang ngồi trong góc tường cười nhạo nói, : “Sự tích quang vinh của người ta cũng có nghe nói đến, vì chuyện này mà con đi này bán đứng người, thế nào, tư vị bị phản bội như thế nào ?”

Nép vào góc tường, nam nhân thất vọng đau khổ nhìn chằm chằm Tổ Vân không dám cùng hắn nói chuyện, cái gì cũng chưa nói, đưa đầu chuyển qua một bên.

Đủ rồi, đủ rồi....

Hướng Nhất Phương hẳn cả nửa đời này đều đối với ân tình của Tổ gia đã muốn làm quá nhiều, hẳn cũng không muốn đi trách cứ Tổ Vân chuyện gì, thậm chí đem “phản bội” một lần này làm báo ân cuối cùng, từ nay về sau, hẳn không bao giờ chịu ơn cứu mạng của thầy nữa, nhận lấy cảm tình này, cũng sẽ không làm mắc nợ di ngô của cô trước khi mất.

Nếu có thể sống, đi ra ngoài, hẳn nhất định phải hảo hảo vì mình mà sống một lần, mà không phải lần lượt vì người khác mà thay đổi con đường của mình.

“Ha ha ha ! Các người tự ôn chuyện, không cần khách khí !” Gã áo trắng cười ha ha đóng cửa lại.

“Thả ta ra ngoài ! Các người thả ta ra ngoài !” Cửa gỗ vừa đóng lại, Tổ Vân lập tức chạy đến dùng sức đánh vào cánh cửa đóng chặt, hai tên ở bên ngoài hướng vào trong tức giận hô : “Con đi này kêu cái gì ! Còn kêu sẽ cắt đầu lưỡi của mày !”

Tổ Vân lập tức không tiếp tục kêu, nước mắt lập tức chảy xuống, cô thật cẩn thận nhìn Lạc Tư cùng Hướng Nhất Phương, vừa định nói gì lập tức bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Lạc Tư, nhớ tới từng đùng độ với con người lạnh như băng này, lập tức sợ tới mức chạy đến góc tường ngồi không dám ra tiếng.

Lạc Tư thu hồi ánh mắt, đem dây thừng nguyệt trang vừa rồi buông ra, đưa tay ôm nam nhân đang không nói lời nào vào trong ngực, nói câu làm cho Hướng Nhất Phương có chút dở khóc dở cười : “Ta cũng sẽ không bán đứng người đâu.”

Không biết có phải do người này bình thường quá lạnh khốc, Lạc Tư có khi vô tình ôn nhu làm cho Hướng Nhất Phương nhận lấy có chút khó khăn, nhưng hiệu quả tựa hồ cũng không tệ lắm.

“Kia..... cách vừa rồi của người, hiện tại làm sao bây giờ ?” Hướng Nhất Phương thấp giọng nói, Tổ Vân đột nhiên xen vào, không thể nghi ngờ thành một vấn đề không thể không đối mặt.

“Nên làm cái gì thì làm cái ấy, cứ dựa theo cách ta nói là được.” Lạc Tư liếc mắt nhìn Tổ Vân đang lén nhìn bọn họ, đối phương thấy Lạc Tư nhìn qua, lập tức thu hồi lỗ tai, tầm mắt dời đi chỗ khác.

Lạc Tư ở trong lòng âm thầm thở dài, thời gian của bọn họ rất gấp gáp, không thể vì nữ nhân mà trì hoãn được.

53. Chương 53: Hy Sinh

“Có thể được không ?” ghé vào bên tai nam nhân, Lạc Tư hỏi.

Hướng Nhất Phương đỏ mặt gật gật đầu, do dự một chút lại hỏi : “Như vậy có thật sự đem bọn họ tiến vào không ?”

“Ừm,” Lạc Tư gật gật đầu, nhẹ giọng nói, “Cứ làm theo ta là có thể, mặt khác giao cho ta là được,” Nhìn đến nam nhân lại gật gật đầu, Lạc Tư biết Hướng Nhất Phương lần này là thật tin tưởng y.

“Nữ nhân, muốn đi ra không ?” Lạc Tư lại liếc mắt nhìn Tổ Vân đang hai mắt nhắm lệ ở góc tường, y vừa rồi dọa cô không ít lần, đại khái trước đây từng bị Lạc Tư khinh thường, hình như là đặc biệt sợ Lạc Tư, Lạc Tư dọa cô hai lần liền lập tức trốn một bên không dám hé răng.

Nghe được Lạc Tư nói, Tổ Vân vội quay lại nhìn nam tử, do dự mà gật gật đầu, lại nhìn Hướng Nhất Phương.

“Ông... các người muốn chạy trốn ra ngoài ?”

“Câm miệng.” Lạc Tư nói, “Nói cái gì cũng không cho nói, có nghe hay không ? Cho người làm gì thì làm cái nấy !” Tổ Vân vội gật gật đầu.

Hai tay đưa về phía sau giả vờ như bị trói, Lạc Tư trao một ánh mắt cho Hướng Nhất Phương, đối phương hít một hơi thật sâu.....

“Ừ..... đau quá !” Thanh âm trầm thấp mà từ tính từ trong cổ họng nam nhân thoát ra, mang theo vài phần yếu ớt mà mềm mại đáng yêu, làm cho người ta nghe xong toàn bộ lông cũng đều dựng đứng cả lên.

“Đau quá.... bụng đau quá ! Hư hư....” Thanh âm nức nở vang lên dứt quãng từ cổ họng của Hướng Nhất Phương, Hướng Nhất Phương nhìn Lạc Tư lắc lắc đầu, cũng đã kêu vài tiếng, như thế nào không thấy hai tên kia tiến vào.

“Tiếp tục...” Lạc Tư dè dặt thanh âm nói, y nghe xong đều có cảm giác, không tin hai tên bên ngoài kia không động tâm !

“A....” Hướng Nhất Phương bất đắc dĩ ngâm nga, hẳn tùy tiện kêu ra như vậy mấy người kia có thật sự tiến vào ? Cơ mà nếu là Lạc Tư nói, hẳn cũng liền làm theo.

“Nhị Cửu à ! Thằng kia bị đau bụng, chúng ta có nên vào xem không ? Hẳn đau cũng đủ chết rồi !” một gã hắc y nhân bên ngoài nuốt nuốt nước miếng âm thầm nói : Mẹ ôi ! Kêu sôi nổi như vậy, lão tử nhịn không được !

Một tên áo đen ôm bụng nói : “Lão tử bụng cũng đau, nhưng thế nào không thấy mày quan tâm như vậy ? Sắc quỷ ! Chờ đó cho tao ! Tao đi giải quyết cái !”

“Được được được ! Đi nhanh về nhanh, chờ mày là được !”

Chờ đợi người bị đau bụng nọ trở về, tên áo đen cứ dán lỗ tai vào trên cửa nghe xong một lát, nói thầm : “Thằng Nhị Cửu kia như thế nào lại chậm như vậy, hắc hắc ,lão tử đi vào nhìn xem.”

Tên áo đen không ngừng đem cửa gỗ mở ra, đi vào liền nhìn thấy Hướng Nhất Phương nửa nằm ở trên người Lạc Tư vẻ mặt đau khổ rên rỉ, cau mày, lại phát ra tiếng than nhẹ, ánh mắt có chút sương mù xin giúp đỡ dường như nhìn vào tên áo đen, làm tên này nhất thời sửng sốt một chút.

Nhưng rất nhanh, hắn liền bay nhanh tới, miệng vừa không dấu được ý cười vừa mắng : “Đau đau đau, làm sao đau ? Kêu cái gì mà kêu !” Vừa đưa tay sờ sờ lên người nam nhân.

Hướng Nhất Phương hơi hơi nghiêng người né qua, nhỏ giọng nói : “Không phải nơi này, là bụng..... bụng đau.”

“Ta đến xem ! Yêm trước kia là bác sỹ thú y, trâu ngựa sinh bệnh đều là yêm chăm sóc !” Tên áo đen nuốt nước miếng đặt tay lên bụng nam nhân, một trận hơi thở ấm áp khoan khoái nhất thời thâm nhập, xương cốt toàn thân tê dại một trận, “Là nơi này phải không ? Yêm xoa xoa cho người, sẽ không đau nữa !”

“Ta cũng đau, người như thế nào không xoa xoa cho ta ?” Lạc Tư ở một bên cười lạnh, gã áo đen đang muốn mắng hai câu thì trên bụng đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, tay sờ lên bụng, đổ au một mạch, hai con mắt tròn tròn lên chưa kịp hô đã bị Lạc Tư đánh cho bất tỉnh.

“Đi mau !” lời kéo nam nhân, Lạc Tư lấy ra con dao cầm trên tay.

“Chờ tôi với ! Chờ tôi với !” Tổ Vân đỡ cái bụng mang thai, chạy tới, “Mang theo tôi với !”

“Buông ra !” Nữ nhân không giữ lấy Lạc Tư, ngược lại lại giữ lấy áo của Hướng Nhất Phương, “Nhất Phương à ! Em thực xin lỗi anh, nhưng anh tốt xấu gì cũng là do nhà em nuôi lớn, anh không thể bỏ lại em !”

“Câm miệng ! Đừng nói nhiều !” Nhìn thấy Hướng Nhất Phương có chút do dự, Lạc Tư trừng mắt nhìn Tổ Vân, “Nhanh lên !” Đối phương lập tức cười giữ lấy quần áo của Lạc Tư.

“Lạc Tư à.....” Hướng Nhất Phương mắt xin lỗi nhìn về Lạc Tư, hẳn không chỉ làm phiền Lạc Tư, đến bây giờ còn muốn phiền toái y.

“Đi !” cười an ủi nam nhân, Lạc Tư bắt lấy tay nam nhân chạy ra phía ngoài.

“Mẹ nó ! Thằng khốn kia cứ nhiên đi vào trước !” Vừa cài khuy quần vừa chạy vào trong phòng, gã áo đen còn lại mắng, “Thằng ôn con, còn không chờ lão tử !”

“A ! Người đâu ?!” Vừa vào trong phòng chỉ thấy thằng bạn đã ngắt xủ, gã đi đến bên tên ngắt xủ nói : “Mẹ nó ! Người chạy ! Còn không mau đuổi theo !”

Rút vũ khí ra, tên áo đen chạy ra ngoài.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Nhanh lên !” Mang theo phụ nữ có thai, chạy như thế nào cũng chạy không nhanh được, Lạc Tư quả thực là muốn bỏ lại Tổ Vân.

“Mệt quá ! Tôi..... tôi chạy không được !” Nữ nhân thở phì phò, một tay giữ chặt quần áo của Hướng Nhất Phương, một tay giữ chặt quần áo của Lạc Tư, gắt gao cầm lấy không thả, sợ bọn họ bỏ lại mình.

“Lạc Tư, hiện tại phải chạy đi đâu ?” Hướng Nhất Phương lo lắng nhìn về phía sau, không biết tên áo đen còn lại có thể đuổi theo hay không.

Lạc Tư nhú nhú mày, một phen nhắc tới Tổ Vân nói : “Xe ở chỗ nào ?” Hai gã áo đen hẳn là phải chuẩn bị xe ở gần đây mới đúng.

“Xe.... xe..... A ! Đúng rồi, thác nước ! Bên kia thác nước có xe ! Bọn họ giấu ở nơi đó !” Tổ Vân bừng tỉnh lại chỉ vào một phía nói.

“Chúng ta đi !” Lạc Tư đang chuẩn bị lời kéo hai người chạy, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng súng vang.

“Đứng lại ! Nếu không đứng lại ta sẽ nổ súng !” Một thanh âm thô to từ phía sau truyền đến.

“A ! Đừng giết tôi ! Đừng giết tôi !” Tổ Vân đột nhiên kêu lớn, Lạc Tư một phen che lấy miệng nữ nhân : “Câm miệng ! Muốn chết à ?”

Nguyên bản có chút do dự, tên áo đen nghe thấy tiếng la lập tức chạy đến hướng bọn họ chạy trốn. “Ha ha ! Tìm được cái người rồi !”

“Đáng chết !” với tốc độ này của bọn họ, còn mang theo một nữ nhân mang thai phỏng chừng chưa chạy tới thác nước đã bị tên áo đen đuổi kịp, Lạc Tư một phen gỡ cánh tay của Tổ Vân đang giữ lấy quần áo của mình, “Hai người chạy mau ! Chuyện này để tôi đối phó !”

“Không được ! Người làm sao bây giờ ?!” Nghe được Lạc Tư nói, Hướng Nhất Phương gương mặt chữ điền trắng bệch, nắm chặt tay Lạc Tư, “Bọn chúng có vũ khí ! Chúng ta chạy đi, chạy nhanh lên là được !”

Nghe xong lời nam nhân, Lạc Tư mắt sáng ngời, nở nụ cười một tiếng sau ôm lấy nam nhân hung hăng hôn lấy một cái : “Đi !” Nói xong, xoay người chạy lại đằng sau.

“Lạc Tư à !” Nhìn bóng dáng nam tử chạy đi, Hường Nhất Phương gọi nhỏ, tay bị Tổ Vân cầm lấy chạy về phía còn lại, : “Đi mau ! Đi mau ! Như thế này đến đón hần à !”

Cắn chặt răng, Hường Nhất Phương kéo Tổ Vân chạy về phía thác nước.

Nhất định..... không thể có việc gì ! Nam nhân đột nhiên chưa xót trong lòng.....

54. Chương 54: Máu

“Nhanh lên ! Nhanh lên !” Dẫn theo phụ nữ có thai, hiện tại ngược lại là Tổ Vân thúc giục Hường Nhất Phương chạy nhanh lên.

Chạy được một đoạn đường quay đầu lại xem, Hường Nhất Phương là càng chạy trong lòng càng bất an, miệng than thở : “Như thế nào còn không có đến ?” Mặt nhăn cả lại.

“Xe ! Xe! Ta xem đến xe !” Hưng phấn chỉ vào thác nước giấu xe, Tổ Vân vội vàng chạy tới, “Làm sao bây giờ, ta không biết lái xe, người biết không ?” Tổ Vân mở cửa xe ngồi lên.

“Một chút.” Hường Nhất Phương mặt nhăn mày chau liên tiếp nhìn lại, có chút không yên lòng nói.

“Mau lên đây lái xe ! Ngây ngốc cái gì !” Dùng sức kéo ống tay áo của Hường Nhất Phương, Tổ Vân lo lắng nói, “Nếu đuổi tới đây thì làm sao bây giờ ! Mau lái xe !”

“Không được ! Lạc Tư còn không có đến đây !” Hường Nhất Phương gấp đến độ quay người chung quanh, lo lắng nói, “Nơi nơi đều là rừng cây, xe cần bản không chạy ra được !”

“Người quản hần cái gì chứ ?” Tổ Vân mắng, “Hần là một tên bại hoại ! Chết thì tốt rồi ! Ta nói người mau lên đây lái xe, đây đưa cái gì !”

Trong rừng đột nhiên truyền đến một tiếng “đùng !” thật lớn, một đàn chim bay tán loạn cả lên, kêu huỳnh náo. Nhìn về phía chim bay, máu toàn thân của Hường Nhất Phương như đóng băng lại, môi run rẩy không nói được một lời.

Hần đột nhiên nói với Tổ Vân, “Ổ chỗ này chờ chúng ta ! Anh đi tìm hần !” Nói xong liền hướng phía đường cũ chạy đi, Tổ Vân gấp đến độ ở trên xe mắng loạn : “Ngốc tử ! Ngủ quên ! Người đi chịu chết à !”

Lạc Tư..... ngàn vạn lần không thể xảy ra việc.

Nỗi sợ hãi trong lòng giống như hắc động càng ngày càng lớn, không ngừng nuốt lấy lí trí của nam nhân, hóa thành hốc mắt mờ mịt của nam nhân. Hường Nhất Phương điên cuồng chạy trở về, càng chạy, trong lòng lại càng lo lắng, đến bây giờ hần cũng chưa phát hiện được thân ảnh của Lạc Tư.

“Lạc Tư ! Người ở đâu ! Trả lời ta !” Cũng bất chấp có thể bị phát hiện hay không, Hường Nhất Phương dùng hết sức gọi lớn, “Trả lời.... trả lời ta đi !”

‘Ừ !’ Miệng đột nhiên bị người phía sau che lại, Hường Nhất Phương bối rối giãy dụa lên, một thanh âm quen thuộc ghé vào lỗ tai hần vang lên : “Là ta !”

Còn chưa kịp phản ứng, Hường Nhất Phương đã muốn bị kéo chạy đi, đang nhìn đến phía sau của người chạy đằng trước, Hường Nhất Phương đã nhin khóc mỉm cười, vừa chạy, vừa cầm tay của Lạc Tư : “Người..... người không sao chứ ?”

“Không có việc gì.” Trả lời đơn giản, Lạc Tư càng thêm nắm chặt tay của Hường Nhất Phương, nghiêng đầu mắng, “Trở về làm cái gì ! Đứa ngốc !” nhưng trong mắt lại lóe lên tia kính hí.

Còn không đợi Hường Nhất Phương vui mừng, liền phát hiện Lạc Tư có chút không thích mặt, gương mặt nam tử có hơi trắng bệch, cánh tay giữ lấy mình cũng càng ngày càng vô lực, lúc chạy cũng có chút không xong, so với ngày bình thường thật sự là kém nhiều lắm. Hường Nhất Phương bọn họ chạy không nhìn đường, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt, bên đường lại có vết máu.

“Đã bị thương mà còn nói không có việc gì.” Hường Nhất Phương rốt cục phát hiện đùi của Lạc Tư quả thực đã trúng đạn, cơ mà vì màu quần mà không nhìn rõ, nhưng nhìn kỹ, đã muốn bị máu tẩm ướt một mảnh.

Hốc mắt nóng lên, Hường Nhất Phương đem tay của Lạc Tư đặt lên trên vai mình, lại đỡ lấy thắt lưng của y giúp đỡ chạy qua bên thác nước, : “Chúng ta tìm được xe rồi, ngay dưới thác nước.”

“Kiên trì trù !” Hường Nhất Phương chỉ vào phía thác nước, nói : “Cũng sắp đến rồi !” Bọn họ đã có thể nghe được tiếng nước chảy xuống, chỉ cần chạy đến là lập tức có thể.

Chân Lạc Tư bị thương chạy không mau, máu kia cứ chảy ra ngoài, Hường Nhất Phương dừng lại dùng miệng xé rách quần áo của chính mình, băng bó cho nam tử, lại dùng lực ấn ấn mấy huyết vị, đợi cho máu không chảy ra được nữa mới tiếp tục nâng Lạc Tư chạy đi.

“Tới rồi ! Rất nhanh chúng ta có thể đi ra ngoài, chúng ta đi bệnh viện.”

Hường Nhất Phương vừa định cười, cơ mà chờ hắn nhìn đến chiếc xe từ trong thác nước rất xa kia lắc lắc chạy đi, như thế nào cũng cười không được, hắn hướng về phía chiếc xe chạy mà la lên : “Tiểu Vân ! Dừng lại ! Dừng lại đi !” Chiếc xe ngênh ngang mà đi, bỏ lại hai người còn kém vài bước mới đi đến thác nước.

“Tại sao có thể như vậy....” Nhìn khói bụi chiếc xe để lại, Hường Nhất Phương thì thào nói, rõ ràng là chỉ còn kém một chút.

“Đều là ta liên lụy người !” Nam tử đang chảy máu trầm giọng nói.

Hường Nhất Phương dùng sức lắc lắc đầu, : “Đừng nói nữa ! Có khí lực bỏ chạy, miệng im lại cho ta !” Lần đầu tiên nghe được Hường Nhất Phương mắng chửi người khác, Lạc Tư nhin không được nở nụ cười, cũng đưa tay ôm lấy thắt lưng của nam nhân : “Không thể tưởng tượng được là người cũng rất cay nghiệt như vậy.”

“Người còn cười....” Nhìn chân Lạc Tư bị thương, máu tuy rằng không chảy, nhưng cứ thế này cũng không phải là cách, sắc mặt Hường Nhất Phương thoát nhìn so với khổ qua còn muốn khổ hơn : “Nếu bọn họ đuổi theo tới thì làm sao bây giờ....”

“Đuổi không kịp đến đây đâu.” Lạc Tư nhìn đằng sau nói, vừa rồi nếu không phải tên kia bị y đâm một dao liên đột nhiên bắn lên, y cũng sẽ không bị thương.

Cư nhiên ngã ở trong tay, thật sự là đủ dọa người.

“Nhưng nếu bọn kia phát hiện chúng ta chạy....” Hường Nhất Phương lo lắng nói.

“Trước tìm một chỗ ngồi xuống đi,” Lạc Tư an ủi nói, “Bọn Lạc Văn ở lúc trời sáng nhất định sẽ tìm được đến đây, chúng ta chỉ cần chờ bọn họ là được. Về phần mấy tên kia, hẳn là không thành vấn đề.” Chỉ cần đến lúc đó, y sẽ không bị chảy máu đến chết là được, Lạc Tư ở trong lòng hít sâu.

“Ừm.” Gật gật đầu, Hường Nhất Phương nâng Lạc Tư tìm được một cái hố đất, “Ta đi tìm củ khô để đốt.” Đỡ Lạc Tư đến ngồi xuống một bên, Hường Nhất Phương bắt đầu thu thập cành lá ở xung quanh, rồi lại đào một cái hố, cũng không phải rất lớn, nhưng nhánh cây sum xuê phía trước sẽ che đầy phần lớn, coi như là có chút bí mật.

Rất nhanh thu gọn lại, Hường Nhất Phương lại vội vàng giúp đỡ Lạc Tư đến nằm trên đồng lá, cúi đầu bắt đầu cởi bỏ mảnh vải trên đùi Lạc Tư, “Kiên nhẫn một chút,” thấp giọng nói xong, Hường Nhất Phương một phen vạch ra các quần của Lạc Tư, lộ ra miệng vết thương máu bê bết, ở ngoài còn lưu lại vết máu.

“Có thể là gần mạnh máu, phải lấy viên đạn ra, bằng không sẽ tiếp tục chảy, để lâu sẽ bị thối. Ta sợ là sẽ cắt bỏ chân.” Cau mày, Hường Nhất Phương cắn môi nói, nhưng, muốn dùng gì để lấy ra ?

Một phen đem con dao nhiễm đầy máu vào bên cạnh Hường Nhất Phương, nam nhân ngẩng đầu nhìn Lạc Tư thần thái có chút nhợt nhạt, đối phương cười nói : “May là ta không vứt nó đi, hay dùng nó lấy viên đạn ra đi, ta cũng không muốn về sau thành kẻ thọt chân đâu.”

“Không có gây tê....” Thanh âm của nam nhân run rẩy không nhin được.

“Chút đau ấy ta có thể chịu được.” Lạc Tư tiến đến gần vẻ mặt không đành lòng của Hướng Nhất Phương, áp lên đôi môi run rẩy, khẽ mút vào, thân nhiên nói ra một câu, “Như vậy sẽ không đau, như thế này..... làm cho ta hôn người là được.”

55. Chương 55: Không Đau

Sắc trời dần dần tối, Hướng Nhất Phương dùng cái bật lửa của Lạc Tư đốt một ít cành lá khô héo, thứ nhất là dùng để chiếu sáng, thứ hai sưởi ấm, nhưng còn có - tiêu độc.

Ngồi ở giữa hai chân của nam tử, Hướng Nhất Phương thật cẩn thận xé mở cái quần dính đầy máu, một miệng vết thương đáng sợ hiện ra, một dòng máu nhỏ từ trong miệng vết thương cứ rỉ không ngừng, đợi cho đến lúc Hướng Nhất Phương xé quần đủ rộng, tay hắn đã dính đầy máu tươi.

“Nếu đau thì cần bỏ vai của ta.” đem tay của Lạc Tư ôm sát vào lưng mình, Hướng Nhất Phương xoa xoa cái trán chảy ra mồ hôi, con dao đặt trong ngọn lửa để tiêu độc, con dao ở trong ngọn lửa cứ vang lên tiếng ken két, nhìn thấy cũng đã đến lúc, Hướng Nhất Phương đem con dao từ lò lửa lại, nhìn chăm chăm Lạc Tư chân thật hít sâu một hơi, thân thể ở ban đêm có hơi hơi phát run.

“Người so với ta còn căng thẳng hơn,” đưa đầu dựa vào vai Hướng Nhất Phương, ghé vào, Lạc Tư lười biếng nói, “Có đau thì dùng thuốc, cũng sẽ không đau, xuống tay đi, bằng không cứ trì hoãn thế này thực sẽ thành tên què.”

“Ừm,” Gật gật đầu, Hướng Nhất Phương nắm chặt đôi tay đang đặt trên lưng mình.

“Két.....” khi con dao nhỏ cắt xuống da thịt, một thanh âm chói tai trong không khí lạnh như băng vang lên, Hướng Nhất Phương nhất thời cảm thấy cánh tay của Lạc Tư đặt trên lưng mình đột nhiên nắm chặt, chặt như muốn bẻ gãy lưng hắn.

“Tiếp tục.....” phía sau truyền đến một tiếng kêu rên, Hướng Nhất Phương không do dự tiếp tục cắt đoạn vết thương để tìm viên đạn, hắn biết càng kéo dài Lạc Tư càng thống khổ, hắn nghĩ muốn nhanh hơn nữa, nhanh hơn nữa để chấm dứt. !

Ngực bỗng nhiên truyền đến một truyền tê dại, đúng lúc Lạc Tư bắt tay vói vào trong quần áo của hắn, dùng sức chà xát da thịt nóng bỏng, đằng sau tai lại truyền đến tiếng hít thở trầm trọng mà dồn dập, là nỗi đau đớn thật lớn, cũng mang theo ái dục hỗn loạn mãnh liệt.

Nam tử càng lúc càng lớn mật, đưa tay vào trong quần áo của Hướng Nhất Phương còn chưa đủ, lại theo vân da hướng về phía trước của kẻ đang giải phẫu, khi tiến hành giải phẫu thì dùng sức vuốt ve. Đôi môi nóng bỏng đặt trên cổ Hướng Nhất Phương, chiếc lưỡi mềm mại phối hợp cùng răng nanh ngọt ngào liếm láp.

Nếu là bình thường, Hướng Nhất Phương sẽ không do dự đá cho gã đàn ông làm càn trên người mình này một cước, nhưng hiện tại, nếu thân thể này có thể làm cho Lạc Tư giảm bớt một chút đau đớn, chân tướng “thuốc giảm đau” mà Lạc Tư nói, hắn nguyện ý, cũng sẽ nhận lấy, thế nào cũng sẽ không phản kháng.

Mặc cho nỗi tê dại trên người, Hướng Nhất Phương tập trung tinh thần bắt tay vào công việc, không thể có một chút sơ sẩy.

“Tìm..... tìm được rồi.” Thanh âm run rẩy, Hướng Nhất Phương dùng tay áo xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, trên mặt không nhìn được vẻ vui sướng, đã tìm được viên ddaji, “Cũng may là không sâu lắm.”

“Lấy nó ra đi.” Lạc Tư ở phía sau nói, thân thể ướt mồ hôi dính sát vào người Hướng Nhất Phương, “Như vậy đối với người..... Có thể chứ?”

“Tiếp tục.....” Dè dặt cánh tay đang đặt trên ngực mình của nam tử, Hướng Nhất Phương dùng chính năm ngón tay của mình giáo triển cùng Lạc Tư, mang theo cánh tay của nam tử đang đặt trên lồng ngực tìm đập ngày càng nhanh, cảm thụ từng trận cổ động cùng hô hấp.

“Sẽ.... rất đau.” Nói xong câu đó, Hướng Nhất Phương không hề do dự đào viên đạn ra, cánh tay bị hấn nắm chặt nháy mắt cầm lấy Hướng Nhất Phương, phát ra từng trận thanh âm “ư ư” giống như xương cốt ma sát vào nhau.

“Ư !” Một tiếng kêu rên, Lạc Tư thoát lực ngã xuống, tay vẫn như cũ nắm lấy Hướng Nhất Phương không thả ra.

Rất nhanh bằng bó cho Lạc Tư, Hướng Nhất Phương vội vàng xoay người sang chỗ khác xem nam tử đang ngã xuống : “Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút, nghỉ ngơi một chút là có thể..... ư !”

Trên tay truyền đến một lực đạo, người đã muốn ngã xuống bên người Lạc Tư, nhìn đối diện với gương mặt tái nhợt nhưng mang theo ý cười của nam tử, Lạc Tư kia thanh âm có vài phần rét lạnh lại mang vài phần ý cười truyền đi ra : “A..... nguyên lai vẫn có hơi đau.” Bởi vì do suy yếu, nam tử thanh âm không có lực như bình thường, nhưng có vẻ rất ôn nhu.

Đưa tay xoa khuôn mặt Lạc Tư, Hướng Nhất Phương suốt mấy chục phút qua đã quá tập trung tinh thần lập tức giãn ra, nhìn Lạc Tư nước mắt cứ thế chảy thẳng xuống, giống như những hạt châu bị cắt đứt sợi dây cứ thế lăn xuống không dừng lại, một chữ cũng không nói nên lời.

“A.” Tiến tới hôn lên nước mắt thấm đẫm nơi gò má của nam nhân, hương vị chua xót rơi vào bụng tạo thành tư vị ngọt ngào, “Người đừng khóc nhiều như vậy, chỉ cần một giọt lưu lại cho ta là đủ lắm rồi, ta rất thỏa mãn, cho nên hiện tại ta thực thỏa mãn, thực hạnh phúc.” Lời nói thản nhiên thốt ra từ miệng người đàn ông luôn lãnh khốc này.

“Ta sợ người sẽ chết....” Hướng Nhất Phương dần dần không phục khả năng nói chuyện, thanh âm run rẩy, “Ta lần đầu tiên xử lý vết thương như vậy, vừa rồi căng thẳng đến điên rồi.... thiếu chút nữa là điên rồi....” nắm lấy cánh tay đang nắm chặt của Hướng Nhất Phương, gắt gao cầm lấy, giống như chỉ có như vậy mới có thể bắt lấy nam tử không bị tử thần mang đi.

“Người làm không phải rất tốt sao, ta còn sống.” Lạc Tư nhẹ giọng an ủi nam nhân, tựa hồ còn hơn cả y, Hướng Nhất Phương như đang nhận lấy nỗi đau rất lớn, khác nhau ở chỗ, Lạc Tư là trên thân thể, còn Hướng Nhất Phương là tự mình gây nên nỗi áp lực.

“Người xem..... ta còn sống, được người cứu.” Tiến lên hôn đến, Lạc Tư làm dịu đôi môi khô nứt đang phát run của nam nhân, đầu lưỡi dễ dàng tiến vào, sợi tơ ngọt ngào quấn quanh.

Hướng Nhất Phương vừa mới bắt đầu còn có một chút không biết theo ai, rất nhanh đón nhận, giống như là để xác nhận nam tử còn sống, mà chậm rãi đáp lại Lạc Tư, ngây ngô đáp lại làm cho Lạc Tư hưng phấn không nói nên lời.

Xoa xoa thân thể không chỉnh tề của nam nhân, Lạc Tư ở trên mặt in lại nụ hôn của mình, từ trên cổ xuống bên hông, một đường xuống, không hề quên.

Nam nhân từ từ nhắm hai mắt lại, thở hào hển, đưa tay vào trong tóc Lạc Tư, hấn đối với sự âu yếm của Lạc Tư bắt đầu nổi lên phản ứng, thân thể có hơi hơi run, mà khi hấn nghĩ sẽ càng nhiều, Lạc Tư lại không có tiếp tục, thật lâu sau cũng không động đậy.

Cảm thấy được có chút không đúng, Hướng Nhất Phương dần mở ra cặp mắt sương mù, nhìn thấy Lạc Tư đang nằm trên lòng ngực mình nhắm mắt phát ra tiếng hít thở đều đều, Hướng Nhất Phương cười mắng : “Thật sự là tên khốn, lại đi ngủ.”

Ánh lửa dần tắt, Lạc Tư gắt gao ôm chặt lấy nam nhân không có buông tay, chân cũng khoát lên thân nam nhân, Hướng Nhất Phương cũng không dám đụng đến miệng vết thương của Lạc Tư, chỉ có thể làm cho nam tử khoát chân lên người mình, cũng không có đẩy người ra.

Tay cũng khoát lên người Lạc Tư, Hướng Nhất Phương nhìn gương mặt say ngủ của Lạc Tư, tươi cười mang theo vẻ thỏa mãn cùng mệt mỏi, không giống như nam tử lãnh khốc bình thường, cơ mà nhìn kỹ, người này kỳ thực cũng giống cậu em lắm, đều là những người có khuôn mặt xinh đẹp. Hướng Nhất Phương khẽ xấu tâm lấy tay chọc chọc vào khuôn mặt Lạc Tư, nhin không được cười khê một trận.

Vui đùa, rất nhanh, Hường Nhất Phương mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác cũng chìm vào giấc ngủ, hai người dựa sát vào nhau trong hố đất ôm lại thành một khối.

56. Chương 56: Tình Yêu Khiến Kẻ Khác Phiền Nao

Vòng vo xoay người, dưới thân truyền đến hơi thở của chăn êm nệm ấm, hẳn không phải là ở trong hố đất giữa rừng sao ? Hường Nhất Phương dần dần thanh tỉnh mở mắt, điều đầu tiên đập vào mắt chính là màu trắng tràn đầy, hơi thở tựa hồ còn có mùi nước.

Hắn.... đây là nơi nào ?

“ Tỉnh lại ? Trung y đại thúc à, người ngủ cũng thật nhiều, đến giữa trưa mới rời giường, A Ngốc so với người còn dậy sớm hơn ! Ha ha” Một trận cười khê truyền đến, Hường Nhất Phương nghiêng đầu xem, một cái mõm heo thật lớn đối diện với hắn, phun ra từng dòng khí nóng hừng hực lên mặt.

“ Ựt ựt !” Con heo nhỏ cọ cái mũi vào gương mặt chữ điền của Hường Nhất Phương, đối phương ngây người ngẩn ngơ, cho đến khi nghe được tiếng cười mới ngẩng đầu lại.

“ Hắc Ngân ?”

Bé con heo A Ngốc qua một bên, Hắc Ngân ngồi ở bên giường bệnh nói : “ Trung y đại thúc thật là có mới nói cũ ! Chẳng lẽ còn không nhận biết một người đáng yêu như ta sao ? chẳng lẽ không nhớ rõ kết tinh tình yêu của chúng ta lại ngây người ra sao ?” Nói xong lại ôm con heo béo A Ngốc cọ vào người Hường Nhất Phương.

“ Ha ha ! Người như thế nào một chút cũng không lớn, vẫn là một miếng thịt nhỏ.” Phản ứng lại được, Hường Nhất Phương mới ngồi xuống giường, Hắc Ngân đem A Ngốc trả về lồng ngực của Hường Nhất Phương, giúp đỡ nam nhân ngồi dậy.

“ A, ma ma không ở đây, có có người yêu thương đương nhiên không lớn nổi !” Kỳ thật A Ngốc là con heo kiểng, cần bản không lớn được nữa, nếu bình thường có thể giết lấy thịt, giờ đã sớm vào lò mổ rồi.

Vượt ve gương mặt béo phì của con họ nhỏ trong lồng ngực, Hường Nhất Phương nhìn nhìn chung quanh, biết bọn họ được cứu thoát rồi, liền hỏi : “ Lạc Từ đâu ? Hắc không có việc gì chứ ?”

“ Tên kia da thịt thô không chết được đâu.” Hắc Ngân bĩu môi nói.

Trong phòng chỉ có hắn cugn Hắc Ngân, cũng không có nhìn đến hình bóng của những người khác, Hường Nhất Phương hỏi : “ Là người tìm được chúng ta sao ? Kia Mộ Phi đã biết chưa ?”

“ Mộ Phi ? Chính là hắn tìm đến chúng ta nhờ giúp đỡ tìm được người.” Hắc Ngân hí mắt cười nhìn Hường Nhất Phương, “ Người là muốn hỏi sao ta lại ở đây mà Mộ Phi lại không ở à 1”

Hường Nhất Phương cúi đầu nhìn A Ngốc, Hắc Ngân thở dài nói : “ Người biết không, khi chúng ta tìm được người cùng Lạc Từ, hai người gắt gao ôm nhau, có gỡ ra thế nào cũng gỡ không ra..... trên người người lại có nhiều dấu hôn, trên mặt còn có nước mắt, Mộ Phi tên kia tuy rằng sau đó cái gì cũng không nó, nhưng cũng thật cẩn thận đem mấy tên hôn mê các người đi.”

Hường Nhất Phương cúi đầu càng thấp.

Hắc Ngân tiếp tục nói : “ Cơ mà vẻ mặt của hắn, thật là thú vị ! Dù sao đại thúc cùng Lạc Từ ôm nhau, gương mặt khi ngủ nhìn cũng rất hạnh phúc ! Ai ! Đừng nói chỉ hắn, ta cũng rất thương tâm rất ghen tị rất ghen tị !” Tạo dáng tức giận, Hắc Ngân nói : “ Đại thúc à, sao lại chần chừ như vậy, gặp một người liền thích một người ? Đại thúc chính là sẽ cùng Mộ Phi kết hôn mà thôi !”

“ Thực xin lỗi.” Cúi đầu, cánh tay đùa giỡn A Ngốc cũng dừng lại, Hường Nhất Phương thanh âm rầu rĩ ở trong phòng vang lên.

“Aaaaaaa !” Một tràng thanh âm cuồng quít vang lên, Hắc Ngân trấn an nói : “Đại thúc à ! Ta chỉ nói đùa thôi, người đừng tin là thật, đừng có sắp khóc như vậy ! Ai nha ! Trung y đại thúc thật là càng ngày càng đáng yêu, như thế nào có thể bị ta đùa tới phát khóc như vậy.”

“Không.....” Hướng Nhất Phương cười khổ lắc đầu, nhìn mây đen ngoài cửa lẩm bẩm nói, “Kỳ thật người nói đúng, ta giống như kẻ gặp một người liên thích một người, rõ ràng đã quyết tâm cùng ở bên A Phi, nhưng tối hôm qua lại ở bên cạnh Lạc Tư lại hạnh phúc đến muốn khóc.”

“Đại thúc à.....” Hắc Ngân thở dài.

Quay đầu lại nhìn Hắc Ngân, Hướng Nhất Phương cười nói : “Tĩnh lại nhìn đến người ở trong này, ta cũng cảm thấy được thực vui vẻ, lại không có nhìn thấy Mộ Phi, lại cảm thấy được thực mất mát. Con người khóa ra lại vĩnh viễn ích kỷ như vậy.”

“Không phải, là đại thúc rất nhân hậu !” Đưa tay vuốt ve mái tóc của Hướng Nhất Phương, Hắc Ngân cười nói, “Ta a, từng rất muốn liền đem đại thúc bỏ đi, chỉ có ta một người được nhìn, có thể chạm tới, có thể yêu. Nhưng là như vậy đại thúc lại trở thành con rối, không phải đại thúc mà ta yêu.”

“Đến cuối cùng, chỉ cần nhìn nụ cười hạnh phúc của đại thúc cũng cảm thấy được chính mình thực hạnh phúc, con người không chỉ có là ích kỷ, cũng là thực dễ dàng thỏa mãn, đại thúc không phải nói với ta rồi sao, muốn được ánh mặt trời muốn được hạnh phúc thì phải tự tranh thủ, mà không phải cứ thế mà hối hận. Đạo lý này ta hiểu được, đại thúc sao lại ngược lại như vậy ?”

“Kỳ thật Phế Mộc Đầu cũng nghĩ như ta, hắn không dám gặp người, là sợ người xấu hổ, hắn hiểu người, biết người nhất định sẽ tự trách bản thân, hắn liền lánh mặt đi. Kỳ thật, hắn cũng rất muốn ở bên đại thúc để xem người. Các ngu ngốc kia, phỏng chừng đang rối rắm trốn ở trong phòng, nghĩ về sau cuối cùng là phải làm gì, ta nghĩ hắn đại khái biết đã không có cách nào độc chiếm được lòng người.”

Nghe Hắc Ngân nói, Hướng Nhất Phương cúi đầu thật lâu không nói gì, có lẽ trong lòng hắn, cũng đã tự hỏi phải chọn con đường nào.

Hắn còn có thể toàn tâm toàn ý ở bên cạnh A Phi sao ? Hắn đích thật là yêu Mộ Phi, nhưng vì cái gì hắn không quên được những người khác, có đôi khi, hắn thật sự rất muốn trốn tránh vấn đề này.

Ngồi bên người Hướng Nhất Phương, Hắc Ngân ôn nhu vuốt ve sợi tóc của nam nhân, tựa hồ cảm thấy nội tâm của Hướng Nhất Phương không ngừng hỗn loạn, gã nhẹ giọng nói : “Không lâu trước còn bày mưu với tên ngu ngốc Vân Tay, muốn cho hắn giữ chặt người, như vậy người sẽ không cùng Phế Mộc Đầu ra đi. Nhưng ngày hôm sau tên Vân Tay ấy lại buông tay, kỳ thật chúng ta đều là ngu ngốc đi, đều thực ngốc. Đại thúc đối với chúng ta đều thích, cho nên, vô luận người quyết định làm gì, nhất định phải làm cho bản thân hạnh phúc.”

“Hóa ra lần đó người để cho Lạc Văn làm như vậy.” Hướng Nhất Phương cười khổ nhìn Hắc Ngân một cái, đối phương lại lấy tiêu chuẩn hồ ly cười cười, dùng móng vuốt hồ ly quơ quơ đầu hủ.

“Đùng đùng !” Ngoài trời lạnh giá vang lên một tiếng sấm, tia chớp xé rách không trung.

“Trời muốn mưa.....” Hướng Nhất Phương ôm lấy con heo béo A Ngốc hoảng kinh hồn vía vào trong lồng ngực, nhìn bầu trời lạnh giá bên ngoài.

“Hừm ? Đại thúc không phải sợ sét đánh sao ? Thật đáng tiếc ! Ta còn nghĩ đại thúc sẽ phát run trốn vào trong lồng ngực dày rộng của Hắc Ngân này !” Hắc Ngân trong mắt tràn ngập kinh ngạc, nam nhân này trước kia chỉ nghe được tiếng sấm liền sợ tới mức lạnh run lên, hiện tại giống như chuyện gì cũng không có, rất lạ lùng !

“Ha hử , hiện tại đã không còn sợ sét đánh rồi.” Hướng Nhất Phương nhìn Hắc Ngân, cười thản nhiên nói, “Có một lần sét đánh có một con hồ ly hát ru cho ta, nhớ lại lúc ấy sẽ không hoảng sợ nữa.

Hắc hồ ly luôn “mặt dày”, hiếm khi đỏ mặt, cọ xát nửa ngày mới bắt đắc dĩ cảm thán phun ra một câu “Đại thúc à.....” ta thật sự không muốn thả người đi.....

*Ghi chú : Vân Tay = Lạc Văn, chữ Loa (loù) trong chữ Loa Văn (Vân Tay) đồng âm với chữ Lạc (loù) trong chữ Lạc Văn

57. Chương 57: Chiến Tranh Của Nam Nhân

Ở trên giường bệnh đợi một ngày, Hường Nhất Phương có thể vui vẻ xuống giường, có lẽ là lo lắng cho Lạc Tư, hần liền chạy tới phòng bệnh cách vách của Lạc Tư.

“Khỏe hơn nhiều không ?” Hường Nhất Phương ngồi ở một bên hỏi.

Lạc Tư chỉ chỉ chân mình, “May là lúc đó người lấy viên đạn ra, bằng không lúc này thật sự phải cắt bỏ đôi chân này.” Nháy mắt, Lạc Tư hé miệng khẽ cười, “Chỉ là hiện tại chân không động đây, có hơi lạnh lẽo không thoải mái, Nhất Phương à, Trung y có thực chú ý mát xa phải không ? Lại đây giúp ta nắn một chân.”

“Được.” Hường Nhất Phương thực tự nhiên đồng ý.

Vì thế, ở việc lợi dụng bị thương của Lạc Tư, Hường Nhất Phương đã bận việc bên cạnh, một đôi tay thon dài sạch sẽ thuần thực ở chân Lạc Tư xoa bóp, khi thì vuốt ve, khi thì kiểm, cứ thế mà bóp chân.

Nhìn lại vẻ mặt cùng bộ dáng của Lạc Tư, đủ biết tay nghề của Hường Nhất Phương thế nào, Lạc Văn ở bên cạnh bĩu môi không nói chuyện, cậu thực muốn đem thẳng anh đang cười rộ lên này đánh cho một quyền ? Rất giống như người vợ nhỏ nhìn hai người hết “ngọt ngọt mặt mặt” lại “ân ân ái ái” mất đi mảy lại.

“Đinh Ốc này, người thật đúng là biết hưởng thụ !” Gác chân ngồi ở một bên, Hắc Ngân hắc hắc cười nói, “Lúc trước nên phải mạnh tay với người một chút, tốt nhất làm cho toàn thân tê liệt, tứ chi tàn phế, không thể nhúc nhích, làm cho Trung y đại thúc phải xoa bóp toàn thân người mới đúng ? Đúng đúng ! Ý kiến của ta thật là hay.”

Lạc Tư thực hữu hảo hòa thuận đặc ý nhìn chằm chằm vào bên cạnh rồi lại nguyên rửa kẻ ăn nho, nói : “Nói rất đúng, nói rất đúng.” xong rồi lại quay đầu buồn cười nói với Hường Nhất Phương, “Nhất Phương à, ta nằm khó chịu, có thể xoa bóp chỗ khác không ?”

Lên tiếng, Hường Nhất Phương từ chân Lạc Tư đi lên các chiến trường khác như bả vai của Lạc Tư, lúc ấn xuống còn hỏi : “Lực đạo được không ?”

“Ừm, không tồi, rất tốt.” Nói xong, hướng Hắc hồ ly cười một cái đặc ý, giống như đang nói : Thế nào ? Thế nào ? Ta không cần toàn thân tê liệt cũng có thể xoa bóp toàn thân !”

“Trung y đại thúc à ! Đinh Ốc đáng chết này có tiền như vậy, đi mời một chuyên gia mát xa cũng được, người giúp hắn làm gì ! Làm người không thể tốt như vậy !” Hắc Ngân ở bên cạnh thầm nói.

“Ta nhàn rồi cũng không có việc gì làm”, Hường Nhất Phương cười cười, đẩy đẩy cái mắt kính trên mũi, “Làm việc khiến ta không cảm thấy mình là phế nhân, còn có thể làm chút chuyện.” Nói xong lại tiếp tục xoa xoa bóp bóp, kìm kìm ấn ấn.

Hắc Ngân hừ lạnh một tiếng, lại liếc Lạc Tư vài lần, trong con mắt hồ ly là nỗi hận không thể thể bản vạn mũi tên để đem Lạc Tư thành tên mặt thung.

“Họ Lạc kia, đừng có sai bảo Nhất Phương nữa !” Cửa truyền đến một thanh âm, Hường Nhất Phương mới quay đầu về, nam tử anh tuấn đi nghênh ngang vào phòng bệnh xa hoa, từ phía sau liền kẹp Hường Nhất Phương lại, đè môi của nam nhân xuống, rõ ràng trước mặt mấy tình địch còn diễn vở hôn hít nóng bỏng.

“A.... A Phi à !” Mộ Phi biến mất cả ngày giờ mới xuất hiện, không như vẻ vui sướng của Hường Nhất Phương, ba kẻ kia lại âm thầm nguyên rửa Phế Mộc Đầu này cư nhiên không bị bão thổi đi.

Người ta nói ba người đàn bà một bàn diễn, năm người đàn ông trong cái phòng bệnh này, chính là rõ ràng một cái chiến trường.

“Có chút việc bận, anh không có việc gì là tốt rồi !” Nói xong lại hôn nồng nhiệt, vẻ im lặng kỳ cục này khiến trong phòng tựa hồ nghe được vô số thanh âm, tiếng ghế dựa, tay vịn kéo kẹt vang lên, sàn nhà bị giày giày xéo.

Lạc Văn ở một bên hừ một câu : “Như thế nào, lo hậu sự của nữ nhân kia xong rồi à ? Một chút thời gian cũng không đến nhìn đại thúc ?”

Sau một trận hôn nồng nhiệt, Hường Nhất Phương có chút choáng váng đầu, nghe được lời Lạc Văn liền cả kinh, lôi kéo Mộ Phi hỏi : “Hậu sự của ai ?”

“tv, xe trở mình rơi xuống triền núi, nàng mất nhiều máu, lúc tìm được đã chết rồi.” Nhìn đến sắc mặt không còn chút máu của Hường Nhất Phương, Mộ Phi thở dài an ủi nói : “Tôi đã lo hậu sự cho cô ấy.”

“Đứa nhỏ.... đứa nhỏ cùng người mẹ đều chết ?” Hường Nhất Phương có chút lảng lảng nhìn Mộ Phi.

“Ừm,” gật gật đầu, Mộ Phi đỡ lấy bả vai của Nhất Phương.

“Nha ! Nói ra vấn đề trầm trọng đó để làm gì !” Hắc Ngân nhảy ra đem Hường Nhất Phương từ tay Mộ Phi kéo lajki, sờ sờ hậu diện của nam nhân hướng Mộ Phi đang thâm mặt nói : “Phế Mộc Đầu, ta nghĩ người sẽ không đến đây !”

“Không đến ? Không đến để các người khi dễ Nhất Phương sao ?” Hừ một câu, Mộ Phi chỉ vào Hắc Ngân nói, “Cánh tay ôm heo của người, không được sờ loạn ! Cẩn thận ta chặt chân !”

“Vũ phu thật vũ phu ! Trung y đại thúc à, người như vậy ngàn vạn lần không thể ở chung, hay là theo ta đi, thế nào ?” Hắc Ngân cười hì hì nói.

“Đầu gỗ ngu ngốc, hồ ly lòng dạ hiểm độc, cũng chẳng có gì tốt.” Lạc Văn ở bên cạnh nói.

“Thằng con nít không lớn nổi, người có năng lực chăm sóc cho Nhất Phương sao ?” Mộ Phi trừng mắt nhìn Lạc Văn.

“Các người đang nói cái gì thế !” nhìn thấy mấy người đàn ông như muốn tranh nhau đồ chơi nói qua nói lại, Hường Nhất Phương cười nói, “giống như đám con nít ấy.” Vì thế Hường Nhất Phương thực kinh ngạc khi mấy người vừa rồi còn cãi nhau lập tức nhất trí bất mãn nhìn hắn.

“Nhất Phương à, ta đói bụng.” Lạc Tư không tham chiến khẽ nhếch môi cười, “Trong bệnh viện cái gì ăn cũng chẳng ngon, người làm cho ta được không ?”

Khá lắm, một tác lại muốn tiến một thước, tên Lạc Tư không biết thỏa mãn này ! Hắc Ngân hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Tư, thật có chút chuẩn bị không kịp, Mộ Phi tâm tình không tốt lại ở bên cạnh lộ ra nụ cười gian trá.

“Ta.... ta làm cơm ?” Hường Nhất Phương lắc đầu, “không được đâu, ta....”

“Nhất Phương à ! Nếu người bệnh đã nói như vậy, anh liền giúp hắn thực hiện giấc mơ đi.” Vừa nói vừa giúp Hường Nhất Phương ra khỏi phòng bệnh, Mộ Phi ở trong lòng cười trộ, Lạc Tư đáng chết, người cứ ở đó cười đi, nhìn người còn được tiện nghi khỏe mẽ nữa không.

Đại khái qua một giờ, Hường Nhất Phương cùng Mộ Phi khoan thai đi vào phòng bệnh.

“Ai da da, trẻ như vậy, hai người các người là không lấy phòng bếp làm cái kia cái kia chứ ?” Hắc Ngân híp mắt cười nói.

“Người ghen tị hay là hâm mộ đây ?” Trên thực tế Mộ Phi căn bản không đi vào phòng bếp, về phần nguyên nhân..... chàng không thể trở ngại đại tác phẩm của Hường Nhất Phương, cho dù Hường Nhất Phương đã rất nhiều lần lo lắng gọi chàng đi vào hỗ trợ.

Trên mặt có chút hưng phấn, Hường Nhất Phương đem cái bàn che để trên bàn giường bệnh, thử hỏi : “Lạc Tư.... cái kia, ừm, người thật sự ăn được không ?”

“Cái gì người làm, đương nhiên phải ăn.” Lạc Tư thực ôn nhu nói, sau khi mở ra lồng bàn, trong nháy mắt, nụ cười nhất thời kết băng.

Đây.... đây là cái gì ? Đen như mực trộn lại với nhau ?! Ăn vào liệu có bị độc chết hay không ?!”

“Cái kia, xì dầu có hơi quá tay, có hơi đen....” Hướng Nhất Phương có chút quẫn bách nhìn Lạc Tư.

Ngẩng đầu nhìn gương mặt vừa lo lắng vừa hưng phấn của Hướng Nhất Phương, Lạc Tư cười trừ một tiếng ôn nhu, lại thực ôn nhu nói : ”Có vẻ ăn rất ngon

58. Chương 58: Quang Minh

“Quên đi, hay là đừng ăn.” Hướng Nhất Phương nói xong liền đi tay lấy chén đĩa lại, Lạc Tư nắm chặt chén đĩa không buông, nói : “Làm sao vậy, chẳng lẽ không cho ta ăn sao ?”

“Không phải.... chỉ là.....” giống như chừng từng có người sẽ thích hẳn làm gì đó, nhìn chén đĩa đen kịt kia, Hướng Nhất Phương rất là do dự.

Cầm thìa lên, Lạc Tư ở giữa vô số các con mắt đang nhìn chăm chú vào mình, múc một miếng bỏ vào miệng, nhưng Hướng Nhất Phương, mọi người đều nhìn mặt Lạc Tư không chuyển mặt.

Chỉ thấy gương mặt kia bành lên, biểu tình cũng rất là hưởng thụ, giống như ăn được mỹ vị của nhân gian làm cho người ta phải mơ đến, nửa ngày, nuốt xuống món kia, Lạc Tư cười tủm tỉm nói : “Tuy rằng thoạt nhìn thật bình thường, chính là rất ngon, thật sự ăn được lắm.”

Vừa nói, vừa có vẻ như muốn nuốt hết cả đĩa cơm, không đợi Lạc Tư đưa thìa tới, Hắc Ngân đã nhảy vào đoạt lấy, cười tủm tỉm nói : “Ai nha nha, cơm này họ Hắc giống ta, ta cũng muốn ăn.” Nói xong liền đưa một miếng vào miệng.

“Thế nào, ăn ngon không ?” Lạc Tư tủm tỉm cười hỏi.

“Không tồi, không tồi, thật sự ăn rất được ! Nhất Phương thật lợi hại !” Hắc Ngân vừa cười, vừa trộm nhìn Lạc Tư đang cười đến thực vui vẻ.

Mộ Phi ở một bên vừa bị dẫn dụ, hai ba bước đi đến cũng ăn một miếng , nhú mồm, đem miếng nuốt xuống, gật gật đầu cười với Hướng Nhất Phương.

“Thật sự ăn ngon như vậy à ?” Lạc Tư vô giúp vui chạy tới ăn một miếng, gương mặt tuấn tú đột nhiên đen kịt lại, đưa nhỏ thành thực này lập tức đem thứ trong miệng phun ra : “Khụ khụ khụ ! Đây là cái gì vậy, vừa mặn vừa khét ! Khó ăn quá ! Các người cứ nhiên còn nuốt đi xuống.”

Cơ mà chờ Lạc Văn phản ứng lại được Hướng Nhất Phương đã nhìn cậu, cậu lại ha hả cười không nói chuyện : “Tôi.... tôi ra ngoài mua nước uống.” Nói xong lập tức bỏ đi.

“Khụ khụ !” Ba người kia lập tức giả ho khan vài tiếng.

“Không ăn được thì cạy mạnh làm gì.” Hướng Nhất Phương đem đĩa cơm bỏ thùng rác, ”Tôi cũng không phải người thập toàn, tuy rằng biết y thuật, biết việc nhà, nhưng cũng có rất nhiều khuyết điểm, không có tốt như các người nghĩ đâu, hơn nữa tôi cũng không trẻ nữa, đã ba mươi mấy rồi.”

“Nha, đại thúc sao lại nói nhiều như vậy làm gì ?” Hắc Ngân nói.

“Còn có....” Hướng Nhất Phương thở dài chậm rãi nói, “Tôi không biết thì nào thì sẽ đột nhiên mù, gần đây số lần mù ngày càng nhiều, có lẽ một ngày nào đó tôi thật sự sẽ thành kẻ mù, ha ha, chuyện này A Phi đã biết, nhưng tôi nghĩ cũng phải nói với các người có lẽ sẽ tốt hơn.”

“Đại thúc....” gõ đầu Hướng Nhất Phương, Hắc Ngân hí mắt hồ ly nói , “Đại thúc à, chuyện này chúng ta sớm đã biết !”

“A ?” Hướng Nhất Phương ngẩn người, Lạc Tư cùng Lạc Văn cũng gật gật đầu.

“Hơn nữa không cần lo lắng, ta ở nước ngoài đã tìm bác sĩ cho người,” Hắc Ngân nói tiếp, “Tuy rằng xác suất chữa khỏi không thể nói hẳn là 100%, nhưng có hy vọng còn hơn không.”

“Bác sĩ ngày mai sẽ tới,” Mộ Phi ở bên cạnh nói, “Mấy ngày nay trừ việc sẽ lo hậu sự cho tv, cũng là đi tìm bác sĩ, Nhất Phương à, chịu phẫu thuật đi. Anh tuy rằng y thuật lợi hại, cơ mà cũng không thể không mổ được đúng không ?”

“Cám ơn....” Hường Nhất Phương đột nhiên không biết nói gì mới tốt, bọn người này, vì cái gì lại tốt với hẳn như vậy ? Nam nhân khéo miệng khẽ nhếch lên, hẳn thật sự thực hạnh phúc.

Cho dù ngay từ đầu bởi vì bọn người này mà thống khổ đến chết, giống như ngã vào vực sâu giãy dụa không nổi, nhưng hiện tại lại trái ngược, cả bọn đều đều là những tên khốn lại quay đầu lại cho hẳn ánh sáng.

Hắc Ngân giao hoạt, Lạc Tư lãnh khốc, còn có Mộ Phi nghiêm túc, Lạc Văn bốc đồng, cuộc sống bình thường đã bị bốn tên nam tử tính cách quỷ dị này đảo loạn, cuộc sống mới mấy tháng ngắn ngủi này, cũng là thời gian mà hẳn khó có thể quên, thậm chí nếu cuộc sống này có đen tối, cũng thành kỷ niệm quý giá.

Ba ngày sau Hường Nhất Phương tiếp nhận giải phẫu, cùng bác sĩ tiến vào phòng giải phẫu, kỳ thật còn có Hắc Ngân.

Lúc gây mê, Hường Nhất Phương cầm tay nam nhân, thanh âm ôn nhu thản thơi nói : “Đại thúc à, lúc này đây hãy hoàn toàn giao cho cho ta đi.” Hường Nhất Phương mỉm cười nói.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, ba nam nhân đứng ở bên ngoài.

“Đầu gối đáng chết, ta thực ghen tị thực hâm mộ người”, Lạc Tư ngồi ở xe lăn nở nụ cười nói với Mộ Phi, “Người tính làm sao, khi nào thì dẫn hẳn đi Hà Lan.”

“Người nghĩ muốn buông tay ?” Mộ Phi cười khê, “Lạc đại tổng tài cũng có lúc phải chịu thua, quả thực là thế giới chín kỳ tích, như vậy vết thương người chịu không phải lãng phí không công.”

“Người cho là mỗi người đều giống như thà chết không buông à, nếu không phải nghĩ đến đại thúc phải chịu khổ như vậy, ta cũng sẽ nắm chặt lấy,” Lạc Văn trừng mắt nhìn Mộ Phi, lại nhìn phòng phẫu thuật nhẹ nhàng nói, “Hẳn kỳ thật cũng rất hoang mang, không biết nên lựa chọn như thế nào.”

“Ha hã, cậu em vàng bạc của tôi rốt cục cũng đã trưởng thành, sẽ lo lắng thay cho người khác.” Lạc Tư cười khê, lại nhận lấy cái trừng mắt của Lạc Văn.

“Anh lúc đó chẳng phải thay đổi sao, cười càng ngày càng nhiều.” Lạc Văn cười nói.

“Mọi người đều thay đổi, ba chúng ta, dù ít dù nhiều cũng đã thay đổi, Nhất Phương đã thay đổi chúng ta, chúng ta cũng thế khiến hẳn thay đổi.” Hai tay đưa vào túi quần, Mộ Phi thì thảo nói.

Mùa hè đi, gió thổi từng trận từng trận, luôn thổi đi cái nóng bức, thổi đi cái phiền muộn trong lòng người, trên cây ve sầu kêu càng ngày càng nhiều, thật sự là càng tăng thêm nỗi phiền muộn.

Trải qua bốn giờ phẫu thuật, Hường Nhất Phương bị băng gạc che mắt được đẩy ra, phẫu thuật thành công, cơ mà phải một tháng sau mới được gỡ băng gạc ra.

“A..... đến ăn một chút trái cây đi !” Cầm lấy miếng trái cây, Hắc Ngân đút vào miệng Hường Nhất Phương.

“Nhất Phương, muốn uống nước không ?” Mộ Phi cầm lấy chén nước đi đến.

“Đại thúc, tôi mát xa cho anh.” Lạc Văn tha con con sói con đi đến vuốt ve, sau đó lại lập tức bị mọi người bắn đạn vào.

“Oái ! Ai sờ mông của ta ?” Ngẫu nhiên, Hường Nhất Phương thường xuyên kêu lên một câu như thế.

“Ta thấy rồi ! Lạc Tư tên lẳng lơ nhà người, đừng giả bộ lạnh như băng, chính là người sờ !” Mộ Phi hô to cuộn tay áo lên vừa muốn tiến tới.

“Như thế nào, muốn đánh nhau ?” Lạc Tư hừ lạnh một câu, “Phụng bồi !”

Ngày như vậy, luôn vô cùng náo nhiệt, cả trong phòng luôn tràn ngập thanh âm của một người, hai người, ba người, bốn người, hoặc khắc khẩu, hoặc châm chọc, hoặc lời ngon tiếng ngọt.

Tuy nhìn không thấy, nhưng Hường Nhất Phương tựa hồ có thể cảm giác được vài người đã dần dần tiêu trừ ngăn cách của nhau, trở thành bằng hữu, vốn là nên thế này, đều là người vĩ đại như vậy, cũng vì vĩ đại mà bị hấp dẫn trở thành bằng hữu. Nếu là trước kia, đại khái là không bỏ xuống được mặt mũi.

Dù sao ai cũng không muốn cúi đầu trước đối phương.

Tiếp qua vài ngày nữa sẽ mở băng gạc, tuy rằng có thể lúc nào cũng nghe được thanh âm của bọn họ, cảm nhận vuốt sỏ của bọn họ, nhưng vẫn là muốn mở to mắt nhìn bọn họ, xem hình dáng của bọn họ.

Mà cuối cùng, năm người, đều muốn có một lựa chọn.

59. Chương 59: Kết Cục

Khó có được ngày mùa hè khoan khoái, cũng không có nhiều cái oi bức khiến người ta không thở nổi, cũng không có mưa rền gió dữ, những đám mây màu trắng phiêu đảng như đang xóa đi từng mảng màu trời xanh biếc nơi chân trời, lại mềm mại như kẹo đường, nhuộm mùi ngọt cho mùa hè.

Cho dù nhìn không thấy, Hường Nhất Phương vẫn như cũ hưởng thụ những cơn gió nhẹ nhàng khoan khoái, tưởng tượng khi mở mắt sẽ là cảnh tượng làm người ta thích thú.

“Hường tiên sinh, tôi hiện tại liền cởi bỏ băng gạc cho ngài.” Tiếng của bác sĩ ở bên tai vang lên, Hường Nhất Phương nghi hoặc hỏi, “Không ai đến sao ?”

“Ngài nói là bốn vị tiên sinh kia ?” Bác sĩ nói, “Họ hình như không có ở đây, có cần chờ họ rồi lấy băng gạc ra không ?”

“Như vậy à.....” vì sao còn chưa đến ? Nếu là trước kia, hẳn sẽ ở bên tai hân tạo tạp âm mới đúng, Hường Nhất Phương tựa hồ chờ đợi, chờ bọn họ xuất hiện.

“A, đúng rồi !” Bác sĩ đột nhiên nói, cùng vài người hộ sỹ bên cạnh nói vài câu, sau nói với Hường Nhất Phương : “Hôm nay hộ sỹ có nhận được thư của bốn vị tiên sinh cho ngài, nói là chờ ngài sau khi mở băng gạc ra thì xem.”

“Thư ?” bọn họ đang làm cái gì thế ? Ở trong lòng suy nghĩ một lát, Hường Nhất Phương cười nói, “Bác sĩ à, vậy phiền ông giúp tôi gỡ băng gạc ra.” Không biết là thư gì ?

Lúc gỡ từng tầng tầng băng gạc xuống, một tia ánh sáng đập vào trong thế giới đã lâu chìm vào trong hắc ám của nam nhân, sau đó càng lúc càng lớn, cho đến khi chậm rãi thích ứng ánh sáng, Hường Nhất Phương có chút khấn trương mở ra phong thư.

Lá thư thứ nhất, là của Hắc Ngân, trên phong thư màu phấn hồng có vẽ một con heo đáng yêu thật to, bên cạnh con heo còn có hai người nam, một cái đội một cái kính đen thật to, một cái mặt dài như hồ ly, thật sự là phong cách của Hắc Ngân.

Vừa cười, Hường Nhất Phương vừa dựa vào bên cửa sổ mở ra phong thư màu phấn hồng.

”Trung y đại thúc à, không thể cho người vừa mở mắt là có thể nhìn thấy ta thật sự là tiếc nuối lắm, lúc người mở ra phong thư thu thập toàn bộ tình yêu này của ta, ta đã muốn ở Châu Âu.

Nói như thế nào nhỉ, Trung y đại thúc à, ta thật sự là luyến tiếc người ! Lần đầu tiên nhìn thấy người, chỉ cảm thấy người rất dễ đùa vui mà thôi, nghe được người luôn mồm giữ gìn cái chức Trung y, ta thật sự đem người bắt nạt đến phát khóc ! Ha ha, tuy rằng sau vẫn giống như thế ! Ma ma của đứa nhỏ à, người sẽ không trách ba ba của đứa nhỏ chứ ? Ai nha nha ! Trung y đại thúc tính tình tốt như vậy, đương nhiên sẽ tha thứ cho ta rồi !

Trước kia cũng vì cái nhà ngu ngốc kia là chủ bệnh viện Trung y, cho nên thực chán ghét Trung y, cơ mà nhìn thấy bộ dáng đại thúc chấp nhất Trung y như vậy, ta cũng có hơi cảm động nha.

Nói nhiều thiệt là vô nghĩa, không có cách nào, có thiệt nhiều thiệt nhiều lời muốn nói cho đại thúc, chính là viết ra thì sẽ thành truyện dài mất.

Mặc dù có hơi ngượng ngùng, cơ mà vẫn là cảm ơn người ở trên đảo đã mắng ta, đem ta mắng tỉnh đi ! Con hồ ly hiện tại đã đang rất hướng về phía trước, ha ha, ta còn thích làm người xấu bắt nạt người cơ !

Trung y đại thúc à, ta tuy rằng đi rồi, nhưng hãy tin tưởng ta là yêu người nên mới rời đi, không muốn nhìn thấy người lựa chọn mà đau khổ. không biết cuối cùng ai sẽ nhận được đại thúc đáng yêu của ta đây ?

Là Phế Mộc Đầu vừa ngốc lại vừa thối, là tên Đinh Ốc lẳng lơ, hay là Vân Tay chưa dứt sữa hay làm nũng đây ? Nhớ kỹ, lúc tranh cãi với bọn họ, trong đầu hãy nghĩ đến ta !

Hắc Ngân vĩnh viễn thích đại thúc”

Đem lá thư lật qua lật lại, Hướng Nhất Phương mở ra lá thư thứ hai, là của Lạc Tư, lá thư sạch sẽ, nét chữ rồng bay phượng múa viết : Hướng Nhất Phương (thân gửi)

”Nhất phương à, ta rất ít thân thiết gọi người như vậy. Lúc trước bị trói, người hẳn là hận ta lắm, dù sao ta cũng lừa gạt người, thậm chí lừa dối người, nhưng ta cũng không hối hận, ta thực may mắn vì mình là người đàn ông thứ nhất của người.

Người là một kẻ thiện lương, nhất định sẽ tha thứ cho tội tổn thương người, khi người từ rừng cây trở lại tìm ta, tuy rằng không có biểu hiện ra ngoài, nhưng ta thật sự phi thường phi thường vui vẻ, mà đêm hôm đó tuy rằng là đêm ta trải qua thống khổ lớn nhất, nhưng cũng là thời khắc mà ta cả đời này cảm thấy hạnh phúc nhất, hạnh phúc chân chính.

Nếu có thể lại đến một lần nữa, ta nguyện ý dùng thống khổ này để có được hạnh phúc được ôm lấy người, trong hạnh phúc trước mắt, nỗi đau này thật sự không sánh được, nhất là hiện tại nỗi khổ phải buông tha người, là nhỏ bé như thế.

Từ nhỏ đến lớn, người trong nhà đã dạy ta, muốn gì đó nhất định phải đạt cho bằng được, vô luận là dùng thủ đoạn gì, những lời này ta nhớ kỹ, cũng bởi vậy mà gạt hái được thành công rất lớn.

Có đúng không với người, ta thủy chung không có cách nào làm như vậy, ta sợ lại một lần nữa thương tổn người, người bề ngoài sợ hãi nhu nhược nhưng bên trong thật cố chấp nhất định sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho ta.

Nhất Phương à, từ ngày người rời khỏi Lạc gia, căn nhà nhỏ mà người từng ở ta cho người mỗi ngày quét tước, đồ vật này nọ ta giúp người thu dọn lại, ngày hôm đó ngẫu nhiên nhận được điện thoại người gọi cho Lạc Văn, ta thật sự thực vui vẻ. Biết không, ta lúc ấy vội vàng đi ký một hợp đồng, ha ha, bất quá vì người, ta không chút do dự đem hợp đồng dẹp qua một bên lái xe đi gặp người, lúc đến ta đột nhiên ý thức được, bất tri bất giác, ta đã thật sự yêu người rồi.”

Nhưng ta biết, ta cũng không đủ tư cách làm người yêu, cho nên ta quyết định buông tha người, mà trước khi buông tha cho người ,ta tận tình hưởng thụ ân nhu cùng quan tâm, điều này với ta cũng đủ lắm rồi.

Hôn lễ của người cùng Mộ Phi, ta nghĩ ta không thể đi, ta sợ ta sẽ nhận không được đoạt lấy đám cưới.

Chúc người hạnh phúc.

Lạc Tư mà Hướng Nhất Phương yêu nhất”

Có chút run rẩy gấp lại phong thư, Hướng Nhất Phương yên lặng mở ra phong thư thứ ba.

”Đại thúc, tôi đi rồi, tựa như buổi sáng tôi và người nói, tuy rằng tôi bốc đồng lưu lại anh, nhưng cái tùy hứng của tôi cũng đã tổn thương rất nhiều người, tôi nghĩ anh cũng là một trong số đó.

Giống như anh tôi từng nói, bởi vì anh, tôi đột nhiên trong một đêm đó đã trưởng thành. Thực xin lỗi, lúc trước luôn bốc đồng muốn lấy anh, bốc đồng như vậy không để ý suy nghĩ của anh, nhưng anh vẫn hết lần này đến lần khác chịu đựng gây sự của tôi, lúc này đây, đến lượt tôi trưởng thành, đến lượt tôi quan tâm anh.

So với tên Hắc Ngân thông minh, tên Mộ Phi đáng để dựa vào hay người anh vĩ đại của tôi, tôi hình như là một kẻ không có tiền đồ nhất. Đại thúc nếu đi theo tôi, nhất định sẽ chịu khổ !

Tôi hiện tại tuy rằng đi rồi, nhưng sẽ còn trở về. Tôi đã quyết định rời đi anh trai, rời đi anh, một mình ở bên ngoài chịu sóng gió, tôi muốn làm một người đàn ông có thể bảo vệ anh, một người đàn ông chân chính đáng để anh dựa vào.

Đại thúc à, chờ tôi cảm thấy mình trở nên vĩ đại, tôi nhất định trở về tìm anh, vô luận lúc đó anh cùng ở với ai, tôi nhất định sẽ giành lại anh về !

Đúng rồi, tôi để lại một đĩa CD cho anh, bên trong đều là bài hát tôi viết cho anh, bài hát tôi hát cho anh, bài hát tôi đàn cho anh, nhất định phải nghe nhé !

Tuy rằng lần đầu tiên của đại thúc không phải tôi, nhưng tôi vẫn có chút vui, phía trước của đại thúc là dành cho tôi. Ha ha, tóm lại là lần đầu tiên là được rồi có phải không !

Đại thúc à, tôi yêu anh, tôi thật sự thật sự rất yêu anh yêu anh !

Lạc Văn vĩnh viễn yêu Hướng Nhất Phương”

“Đứa ngốc....” Không biết nên cười hay là nên khóc, nam nhân hít một hơi thật sâu đem lá thư thứ ba cẩn thận gấp lại, cầm lấy lá thư thứ tư, cũng là lá thư cuối cùng, của Mộ Phi.

”

Nhất Phương à, thực có lỗi tôi không thể cùng anh đi Hà Lan kết hôn. Đã trải qua nhiều việc như vậy, tôi phát hiện tôi căn bản không có tư cách giữ lấy anh.

Lúc anh bị tên khốn Lạc Tư Lạc Văn làm nhục, tôi cái gì cũng không biết, lúc anh rơi vào trong tay Hắc gia, tôi chỉ có thể tự phát hỏa với mình mà bất lực, lúc anh bị trói, ở bên anh bảo vệ an ủi, cũng không phải tôi.

Tôi là cái gì chứ ? Chỉ là thằng mang đến phiền toái cho anh. Nếu không phải vì tôi, anh cũng không bị cuốn vào phiền toái.

Quay đầu suy nghĩ lại một chút, tôi trừ bỏ làm anh bị thương, còn làm được cái gì đây ?

Hắc Ngân có thể vì anh mà đối địch với nhà lớn, Lạc Tư có thể vì anh mà mạo hiểm sinh mệnh, thậm chí Lạc Văn cũng có thể vì anh mà bỏ đi cao ngạo của mình. Tuy rằng tôi không phục lắm, nhưng bọn họ đều làm được nhiều việc hơn tôi.

Mà tôi, chẳng qua bởi vì là mối tình đầu của Nhất Phương, cùng một thời gian dài ở chung, mà dễ dàng chiếm được lời hứa của anh.

Tôi nghĩ điều này thực không công bằng, không bằng với anh, không công bằng với bọn họ.

Lúc trước tôi từng sắc son thề nói : Không chỉ đoạt lại người của anh, càng muốn đoạt lại lòng của anh.

Nhưng hiện tại, tôi phát hiện mình không có tư cách cũng không có năng lực thực hiện lời hứa kia.

Lo lắng nhiều ngày như vậy, tôi quyết định rời đi, Hắc Ngân tuy rằng bại hoại không hơn không kém, nhưng tôi nghĩ nếu anh đi theo hắn sẽ không bị khi dễ; Lạc Tư tuy rằng mặt lạnh biến thái, nhưng vẫn là kẻ siêu cấp bao che khuyết điểm của kẻ khác, đi theo hắn, ta cũng sẽ không lo lắng; Lạc Văn tuy rằng là tên nhóc hỗn xược bốc đồng, nhưng tôi nghĩ hắn có thể mang đến niềm vui cho anh.

Thích ai nhất, liền chọn một người. Nếu bọn họ có khi dễ anh, nhất định phải nói với tôi, tôi nhất định đánh một trận với họ để đoạt anh lại.

Mộ Phi yêu anh thâm lặng”

“Sao lại thế này, cứ nhiên một đám đều đi rồi, ta bây giờ còn có phiền não lựa chọn gì chứ !” Vừa cầm lá thư, nam nhân vừa cười lấy tay lau đi nước không ngừng chảy ra từ trong hốc mắt, “Thật sự là khốn kiếp, bình thường một đám không vừa mắt nhau, đến chuyện này lại nhất trí như vậy, muốn tức chết ta sao ?”

Vừa nói vừa không rõ khóc hay cười, Hướng Nhất Phương cầm lấy bốn lá thư, nhìn bầu trời xanh bên ngoài không ngừng nói : “Ngu ngốc Ngu ngốc Ngu ngốc....”

Nắng mùa hè vẫn cứ như trước, gió lạnh thổi từng đợt nhẹ nhàng khoan khoái bên cửa sổ, một người đàn ông nằm trong tay bốn lá thư vừa khóc vừa cười.

Đến cuối cùng, bốn người chẳng ai lưu lại.

Mà Hướng Nhất Phương, cũng một kẻ không nói gì, hẩn hiện tại kỳ thật là một mình mà thôi.

Cứ như vậy đã xong không phải sao ? Ta (*) nghĩ sẽ không

(*) “Ta” ở đây là tác giả

Nửa năm sau, mùa đông, trời hơi có tuyết.

“Nhất Phương à, cảm ơn nhé !” Trương Tuấn thành công mở rộng lượng tiêu thụ thuốc cười đến toe toét.

Người đàn ông ngồi trong khăn quàng cổ vây quanh cổ của Trương Tuấn, thoát nhìn ba mươi tuổi đầu, luôn lộ ra nụ cười bình dị ôn hòa tươi cười, mà khi hẩn mở miệng nói chuyện, thanh âm trầm thấp mà từ tính hấp dẫn con mắt chung quanh.

“Công ty được các cậu nói không sai, là thứ tốt, thì tôi sẽ mua.” Đẩy đẩy cái kính mắt, Hướng Nhất Phương cười nói. Từ sau khi bốn người kia biến mất, Hướng Nhất Phương lúc ấy được bác sĩ đề cử vào một bệnh viện, thời gian ngắn ngủi nửa năm, đã là một đại phu lớn của bệnh viện.

Do vì là Phó chủ nhiệm Trung y, Hướng Nhất Phương cũng thuận tiện phụ trách mua dược liệu Trung y, lúc này đang nói chuyện phiếm với Trương Tuấn.

“Không chỉ là cái này, lúc trước ít nhiều cậu cho tôi vay tiền, tôi mới lập được công ty này.”

Hướng Nhất Phương cười cười, lúc trước bốn tên kia tuy rằng đi rồi, lại ngoài ý muốn cho Hướng Nhất Phương một thẻ tín dụng không ít, mỹ danh viết “tiền lì xì”, hẩn không cần kết hôn vẫn thu được tiền lì xì thiệt nhiều.

“Nhất Phương à, cậu cũng không trẻ rồi, cũng ba mươi ba rồi ? Con gái tôi cũng đi học nhà trẻ rồi ấy, cậu như thế nào còn không lấy vợ đi ?” tt thán khí nói.

“Đương nhiên là cũng muốn rồi, chính là không ai muốn tôi thôi.” Hướng Nhất Phương nói đùa.

“Như thế nào lại như thế, người như cậu thiệt trên thế gian đã sớm tuyệt tích, có người phụ nữ nào lại không muốn gả cho cậu chứ ! Tôi thấy là mắt cậu ngày càng cao thì có ! Ha ha !” tt cười ha ha, Hướng Nhất Phương từ chối cho ý kiến.

Nửa năm qua hẩn cũng có người nam nữ bày tỏ, nhưng mà..... thủy chung vẫn không quên được mấy người kia, hoặc là phải nói không muốn quên, không thể quên.

Ngồi trong nhà ăn, Hướng Nhất Phương có chút thất thần nhìn ra tuyết trắng ngoài cửa sổ, bất tri bất giác đã nửa năm, từ mùa hè cho đến ngày đông, thật sự là rất nhanh, không biết bọn họ có khỏe không ? Tuy rằng mỗi ngày đều muốn đi tìm bọn họ, nhưng mỗi lần lại không thể quyết định phải đi tìm ai, thật là thực buồn cười.

Đường phố bên ngoài đã bị băng tuyết bao trùm lấy một tầng mọi, dưới ánh đèn đường lại rọi lên ánh sáng nhu hòa, xe cộ qua lại trong đêm, có lẽ là do đường rất trơn, có lẽ ban đêm rất mê người, có lẽ trong lòng bị lạc trong vẻ đẹp thuần mỹ, một chiếc xe đã trượt lên lề đường.

“Tai nạn xe cộ à !” tt nhìn bên ngoài nói, quay đầu lại đã không thấy bóng dáng của nam nhân.

“Có người bị thương !” Người xung quanh ở ven đường từ trong xe lòi ra một người đàn ông, “Mau gọi xe cứu thương, người nọ vì tránh đứa nhỏ mới bị tông lên.”

Nhìn hàng rào người vây quanh, Hướng Nhất Phương la lớn : “Tôi là bác sĩ !” Mọi người nghe xong liền tránh đường cho nam nhân, Hướng Nhất Phương vọt đi vào, giúp đỡ người đàn ông đang ôm lấy đầu, “Tôi là bác sĩ, cho tôi xem vết thương.”

Người đàn ông bị thương tựa hồ dừng một chút, đột nhiên nâng cái đầu đang chảy máu ngơ ngác nhìn nam nhân trước mắt, mãnh liệt đem nam nhân ôm vào trong lòng ngực : “Nhất Phương à !”

“A.... A Phi !?”

Có tính là cuộc tái ngộ kỳ dị hay không ? Trong bóng đêm lãng mạn của mùa đông, hai chúng ta ôm nhau dưới hoa tuyết rơi, giống như những bông hoa trên cánh đồng ngày hôn lễ.

Nếu hết thấy đều là định mệnh, như vậy, làm cho tôi thực hiện lời hứa trước kia, xin cho tôi và anh kết hôn, chăm sóc anh, yêu anh cả đời, Nhất Phương à, cùng tôi đi Hà Lan đi.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hà Lan - hôn lễ vùng ngoại ô

Một thân áo trắng lễ phục tô đậm dáng người khinh mạn của nam nhân, tóc được vuốt keo, khuôn mặt tuấn tú, thoát nhìn cao quý mà mê người, nhưng giờ phút này Nhất Phương lại cực kỳ căng thẳng, ngón tay thon dài niết góc áo sớm phẳng phiu, ở một chỗ bước đến bước lui.

“Sao thế ?” Một thân lễ phục màu đen, người anh tuấn ở phía sau ôm lấy Hướng Nhất Phương, “Căng thẳng không ? Hẳn phải vui mới đúng, đây là hôn lễ của chúng ta.

“Tôi.... tôi....” Hướng Nhất Phương nói không nên lời liền hít sâu một hơi, nội tâm căng thẳng khá hơn một chút nói : “Tôi không sao.”

“Ừm, chúng ta đi ra ngoài đi.” Cười hạnh phúc, Mộ Phi nắm tay Hướng Nhất Phương đi ra nhà thờ hôn lễ, thế giới lãng mạn phủ kín hoa tươi.

“Được, cũng đến giờ rồi. Mời các quý ông quý bà, xin vào vị trí, hôn lễ lập tức bắt đầu.” Mục sư nói, ở phía ngoài cửa phía ngoài, ba nam tử kỳ quái mặc lễ phục màu đen ghé vào nhau.

“Đã bảo không được phép một mình đi tìm Nhất Phương, pmd tiểu tử kia cứ nhiên cố ý tông xe !” Hắc lễ phục số một bất bình tức giận nói.

“Ai, ta còn chờ Nhất Phương đến tìm ta, Trung y đại thúc thật ngu ngốc ! Qua nửa năm cũng không tới tìm ta !” Hắc lễ phục số hai hí hóp mắt nói.

“Tử hồ ly, người thật sự phải làm như vậy ?” Hắc lễ phục số ba phiêu mắt cười nhìn hắc lễ phục số hai chẳng có chút phúc hậu.

“Nếu qua nửa năm đại thúc cũng chưa tìm ai trong số chúng ta, đã nói lên hẳn kỳ thật đều yêu chúng ta, ai, tuy rằng ta biết hẳn yêu nhất chính là ta !”

.....

Tốt, làm cho chúng ta trở lại hôn lễ.

Khúc nhạc hôn lễ nơi thánh đường vang lên, hai người đàn ông cao lớn đi vào điện thờ.

“Mọi người, chúng ta hôm nay tham dự hôn lễ của nam sĩ cùng vị nam sĩ này. Xin hỏi hai người, có ai cho rằng hôn nhân của mình vì cái gì không hợp pháp không ?” Mục sư hỏi.

“Không, không có.” Mộ Phi cười đáp.

“Không có.” Hướng Nhất Phương cũng mím môi cười nói.

“Ở đây giữa các vị, có ai có thể cho lý do, cho rằng hôn nhân của hai vị này là không hợp pháp không ? Nếu có bất kỳ ai cho rằng vì lý do gì mà hôn nhân không thể thành lập, xin mời nói ra.” Dựa theo lệ thường, mục sư bắt đầu nói những lời cử hành hôn lễ, bình thường phía sau sẽ không có ai dị nghị, nhưng là hôm nay, có hơi không giống....

“Ta không đồng ý !” Một nam tử từ trong đám người đứng lên, bước đến phía trước, quỳ xuống bên chân Hướng Nhất Phương, “Nhất Phương à, anh không thể vứt bỏ tôi, anh phải cho tôi phụ trách ! Anh chẳng lẽ đã quên chuyện chúng ta ở bên nhau sao ?”

“Lạc..... Lạc Văn ?” Hướng Nhất Phương ngây người một chút.

“A ! Trung y đại thúc à, người không thể vứt bỏ nó nha, người chẳng lẽ đã quên A Ngốc kết tình yêu của chúng ta, cùng cả đời với tên đầu gỗ rác rưởi này cả đời sao ?!” Gã hồ ly đột ngột chạy ra trộm cười hề hề bắt lấy cánh tay nam nhân, “Đại thúc, cùng ta bỏ trốn đi ! Cho ta bỏ trốn đi !”

Nói xong, liền lôi kéo Hướng Nhất Phương đang sững sờ chạy ra ngoài.

“Tử hồ ly ! Người thả người ra !” Mộ Phi thấy thế, vội vàng cũng chạy đi ra ngoài, Lạc Tư theo sát sau đó.

Mục sư ngăn người, nói với những người cũng đang sững sờ : “Chúng ta chúc phúc cho họ đi !”

“Hắc Ngân, đi chỗ nào vậy ?” Hướng Nhất Phương bị lôi kéo, thở hổn hển chạy đằng sau Hắc Ngân.

“Đương nhiên là đi kết hôn rồi !” Hắc hồ ly cười nói.

“Hồ ly đáng chết ! Thả Nhất Phương ra !” Mộ Phi theo sát sau đó.

“Đầu gỗ thôi tha, muốn độc chiếm Nhất Phương sao ? Nói cho người, ta muốn cùng Nhất Phương kết hôn !” Hắc Ngân vừa chạy vừa cười nói.

“Ta cũng muốn ! Ta cũng muốn !” Lạc Văn oa oa hô to.

“Này ! Kết hôn sao lại thiếu ta,” Lạc Tư đứng trên một chiếc du thuyền xa hoa nấn nấn cái nơ.

“Chúng ta đi lên !” Chạy tới bên du thuyền, Hắc Ngân đẩy Hướng Nhất Phương lên thuyền, Hướng Nhất Phương vừa lên thuyền đã bất tri bất giác đã bị Lạc Tư bế lên.

Vừa lên du thuyền, Hắc Ngân hướng Lạc Văn phía sau hô to : “Vân Tay, chạy nhanh lên !”

“Tới rồi ! Tới rồi !” chạy nhanh leo lên du thuyền, Lạc Văn liền hô to , “Khai thuyền ! Khai thuyền !”

Mộ Phi thiếu chút nữa đuổi kịp Lạc Văn liền tức giận giơ chân : “Ba tên khốn các người, mơ tưởng đem ta bỏ lại à !” Nói xong thế nhưng “phù phù” nhảy xuống nước, lội tới bên du thuyền.

“Chết đuối đi ! Chết đuối đi !” Hắc Ngân cười ha ha, cơ mà đầu rất nhanh bị đánh một đấm, đối diện với gương mặt lo lắng của Hướng Nhất Phương, “Các người mau kéo cậu ấy lên !”

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng ba người vẫn kéo Mộ Phi ướm sừng người lên.

Rất nhanh, năm người đứng ở du thuyền, Mộ Phi còn ở một bên vừa vắt quần áo vừa mắng, bên kia đã bắt đầu hành động.

“Trung y đại thúc à, cùng ta kết hôn đi ! Đừng để A Ngốc mồ côi mẹ nha !” Hắc hồ ly nửa quỳ, mặc kệ nam nhân có nguyện ý hay không liền đeo nhẫn vào ngón tay của nam nhân.

“Nhất Phương à, cùng ta kết hôn đi, ta sẽ cho người sự ôn nhu tốt đẹp nhất thế giới.” Lạc Tư theo sát sau đó, phát hiện Hắc Ngân cứ nhiên đeo nhẫn cho nam nhân, quần không được nhiều như vậy, bên ngón tay áp út trái của nam nhân liền đeo vào một chiếc nhẫn kim cương hoa lệ.

“Đại thúc, đã nói sẽ do ta phụ trách, không thể đổi ý,” kẻ trộm nở nụ cười hai tiếng, Lạc Tư cũng đeo nhẫn vào tay nam nhân, “Nhất Phương à, tôi sẽ viết ra những bài tình ca đẹp nhất để hát cho anh nghe.”

“Bọn người các người....” Than thở một câu, Mộ Phi chen vào, nắm bàn tay mang nhẫn của nam nhân, hừ một câu cũng đeo vào một ngón, “Nhất Phương à, chấp thuận lời cầu hôn của chúng ta đi, tuy rằng bọn khốn chúng ta thực đáng ghét, nhưng là chúng ta đều thực yêu anh, cho nên, cùng chúng ta kết hôn đi.”

“A....” có chút lảng lảng với câu này, hết thấy đều xảy ra quá đột ngột, Hướng Nhất Phương còn chưa kịp phản ứng, nhìn bốn người nam tử vĩ đại đang quỳ gối trước mặt mình, lại nhìn nhìn hết vòng vòng nhẫn này lại một vòng nhẫn khác, Hướng Nhất Phương nở nụ cười.

Được rồi, hắn cả đời làm người tốt, lúc này đây, có thể hay không cho hắn tham lam một lần, làm người xấu tham lam được không ?

“Ừm....” Hướng Nhất Phương có chút ngượng ngùng khẽ gật đầu, không đợi hắn cảm nhận được hạnh phúc của hôn nhân, hắn đã phải cảm nhận cái đáng sợ của hôn nhân....

“A !” Hướng Nhất Phương còn chưa kịp phản ứng, bốn con sói đã vui vẻ đi tới, áp đảo hắn.

“Ta phải đông phòng !”

“Cút ! Ta trước !”

“Đi tìm chết ! Đông phòng là của ta !”

“Không được, Nhất Phương là của ta ! Ta trước !”

Người nào đó bị đặt ở dưới : “Ta không kết hôn ! Không kết hôn ! Ta không cần kết hôn !”

Cái gì gọi là “kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe”, Hướng Nhất Phương cuối cùng cũng lĩnh giáo được. Điều này, chính là hôn lễ của hắn. Thật sự là náo nhiệt đến chết.

Cơ mà, cũng là hạnh phúc đến chết ! Ừm, còn có chút hạnh phúc !

60. Chương 60: Trăng Mật

Hướng Nhất Phương vừa mới bắt đầu có chút không dám tưởng tượng, sau lại phát hiện cũng rất tốt, ít nhất lúc nào cũng có người ở bên mình. Năm người, mỗi người đều có việc của mình.

Hướng Nhất Phương thì hoàn hảo, giống như người sớm đi làm chiều về nhà, thân là Trung y cũng rất ít nửa đêm bị gọi vào cấp cứu, bình thường coi như thanh nhàn. Nhưng trái lại, bốn người tựa hồ mỗi người đều là kẻ nhiều việc.

Đại minh tinh Lạc Văn gần đây giống như vôi vàng đi làm việc, làm chuyển tuyến truyền mới, còn ném thử nghiệp điện ảnh, giống như người bay hôm qua thành phố a mai nước b đi lung tung, cơ mà mỗi lần trở về đều mang một đồng đặc sản về cho nam nhân, vô luận đi nơi nào cũng gọi điện thoại tình yêu.

Lạc Tư cùng Mộ Phi hiện tại tuy rằng cùng sống dưới một mái nhà, nhưng mặt ngoài vẫn là đối thủ cạnh tranh, cứ không lâu trên tạp chí lại có việc hai người giao chiến, ở những hội nghị thường gặp mặt nhau, cũng thường xuyên không có ở nhà, hai người cũng bận rộn mở rộng thị trường, lâu lâu trở về cũng là muộn hơn phân nửa rồi.

Cho nên Hướng Nhất Phương thường xuyên đầu giờ ngủ một mình, cách ngày lại đột nhiên phát hiện bên trái một người, bên phải một người, ngủ rất say, chắc là đã mệt mỏi.

Muốn nói người đạo này thường ở bên Hướng Nhất Phương nhất, vẫn phải nói là Hắc Ngân, gã hồ ly kia bận rộn tiếp nhận bệnh viện của Hắc gia có thể nói bận đến bất diệc nhạc hồ, còn thường xuyên lừa gái Trung y đại thúc cùng đi khảo sát thực địa, cơ mà mỗi lần xem xét thiết bị phòng bệnh, hồ ly nhà ta đều đóng cửa nói : ta muốn xem hiệu quả cách âm như thế nào, giường có êm hay không.

Từ lần đó trở về sau, Hướng Nhất Phương sẽ thấy cũng không dám đi theo, hắn giống như đã biết được tên hồ ly xấu xa này vẫn biến thái như trước, cư nhiên.... cư nhiên lấy cớ ở trong bệnh viện cùng hắn làm cái kia cái kia, thiếu chút nữa đem hắn hù chết.

Cơ mà hồ ly của chúng ta tựa hồ thực vui vẻ, ai, đúng rồi, hiện tại chỉ cần ở nhà ăn cơm, mỗi lần xuống bếp liền nhất định là Hắc Ngân, Hướng Nhất Phương cũng rất thích đồ ăn.... Hắc Ngân làm.

Cơ mà theo tin tức tin cậy, hồ ly nhà ta có nguyện vọng lớn nhất là đem ba tên kia luộc chiên xào, sau đó mỹ mỹ làm cơm cho đại thúc.

Cho nên kỳ thật, năm người rất ít cùng lúc ở chung tán ngẫu, cơ mà Hướng Nhất Phương cũng rất mừng rỡ thoải mái, về phần thoải mái vì cái gì, Phật viết : không thể nói !

Nhưng là nam nhân cũng có một chút tiếc nuối, tuy rằng đã “kết hôn” (không có giấy chứng nhận, nghe nói pháp luật chống chế độ đa phu, các vị chớ nên bắt chước), nhưng là vẫn không có cơ hội được hưởng tuần trăng mật.

Trước kia chỉ nghe nói tuần trăng mật ngọt ngào đến cỡ nào, Hường Nhất Phương cũng có chút mong muốn, dù sao cảm giác như vậy cũng chỉ có một lần, trừ phi hẳn “ly hôn” rồi lại “kết hôn”, cơ mà loại tình huống thực hiện tỷ lệ với bóng đá nước nhà vô địch thế giới sao chẳng khác nhau bao nhiêu.

Hôm nay cuối tuần nghỉ ngơi, nam nhân lo việc nhà quét tước sạch sẽ, ở trong hoa viên tưới cây, đi ngang qua một cái bể bơi thật to, Hắc Ngân hình như bơi rất vui vẻ thò cái đầu lên, hướng nam nhân vẫy vẫy tay : “Đại thúc, có muốn xuống đây bơi không, không cần phải mỗi ngày đều ăn mặc kín đến như vậy ?”

.....

“Muốn uống nước trái cây không ? Ta mang đến cho người.” Thoái thác, Hường Nhất Phương càng ngày càng không thành thật, cơ mà cùng với mấy tên xấu xa này ở chung một chỗ, không thay đổi thì khẳng định rất có hại, hơn nữa là thiệt thòi lớn !

“Bộp bộp !” Hắc Ngân ở trong nước chạy lên, thân mình ướt sũng lập tức ôm lấy Hường Nhất Phương, “Không xuống ta liền đem người xuống.”

“Không được ! Ta sẽ không bơi lội !” căng thẳng bắt lấy bả vai của Hắc Ngân, Hường Nhất Phương hô lên, gặp ánh mắt dài nhỏ tùm tùm cười của Hắc Ngân, nam nhân lập tức đỏ mặt, con hồ ly này lại chơi khăm hắn.

“Hóa ra đại thúc không biết bơi nha, cơ mà không sao !” Buông ra Hường Nhất Phương, Hắc Ngân dựa vào cây dù cúi xuống lấy một cái phao cấp cứu hình con heo màu hồng nhạt rất đáng yêu, vẫy vẫy tay với Hường Nhất Phương đang trầm mặt, “Nếu đại thúc mang cái này, sẽ không chìm ! Hơn nữa..... bộ dạng đại thúc mang cái phao hình heo con này nhất định sẽ siêu cấp siêu cấp đáng yêu ! Ai nha nha, sở thích của ta thực đúng là càng ngày càng đáng yêu, đại thúc thấy sao !”

“..... Không cần ! Ta đi vào, người vui một mình đi,” giấu cái phao bơi đáng yêu không nổi kia, Hường Nhất Phương lập tức có vẻ muốn nhanh chân bỏ chạy, hắn đường đường là đàn ông không cần cái đồ như thế, tuyệt đối không cần !

“Ha hã, đại thúc, không muốn học bơi sao ?” Nhìn bộ dáng Hường Nhất Phương có chút do dự, Hắc Ngân chỉ chỉ cái nắm màu hồng nhạt ở giữa bể bơi, “Đứa con A Ngốc của chúng ta cũng biết bơi lội mà !”

Hường Nhất Phương nhìn lại, trong nước quả nhiên là heo A Ngốc, cục thịt kia cứ vui đùa gây sức ép trong dòng nước, nhìn thấy nam nhân nhìn nó, còn “ụt ịt ụt ịt” hai tiếng, lại tiếp tục quơ hai chân heo vui đùa.

Trong nháy mắt, Hường Nhất Phương có ý nghĩ buồn cười “ta ngay cả heo cũng không bằng.”

“Tử hồ ly ! Người không được đùa giỡn Hường Nhất Phương,” Lạc Tư hiếm khi trở về còn mặc âu phục, vừa cởi cà vạt vừa ôm nam nhân một cái, “Ta đã trở về.” Ôn nhu đến mức làm người ta muốn chết, Hường Nhất Phương ôm trở lại, “mệt mỏi không ?”

“Nhìn thấy người sẽ không mệt,” khối băng lớn tan rã thành dòng nước ôn nhu, làm cho người ta muốn chết chìm ở bên trong, ba tiểu công đột nhiên phát hiện Lạc Tư người kia kỳ thật là tên “tình địch” mạnh nhất, tai họa ngầm ssssss cấp !

“A.....” ngồi ở trên ghế nằm, Hắc Ngân còn mặc quần con vừa phơi nắng, vừa xem xét hai người đang kính vào nhau như kéo, “Đủ rồi đủ rồi, ta thể nhưng sẽ ghen tị, hồ ly mà ghen thì việc gì cũng làm !”

“Hừ, cho người thông báo tuần trăng mật cho np, cũng không cho người đùa giỡn hắn,” Buông nam nhân ra, Lạc Tư trừng mắt nhìn Hắc Ngân.

“Tuần.... tuần trăng mật ?” Hường Nhất Phương trừng mắt nhìn, hỏi. “Ba chúng ta sao ?”

“Ta cũng muốn, cơ mà hai vị này ngày mốt sẽ về, cho nên nam người chúng ta sẽ có một tuần trăng mật thật hoa hoa lệ lệ ! A..... tuần trăng mật tràn ngập tình yêu, nhưng sẽ làm người bị thương !” Hắc Ngân hướng lên trời hào vài câu.

“Thương người thì người có thể không đi.” Lạc Tư cười nói.

Hắc Ngân cười cười, nhìn vào Hường Nhất Phương nói, “Thương không phải là ta, mà là đại thúc ! Đại thúc gần nhất cần phải tắm bổ, bằng không lúc đó chẳng mớm nổi một đám sói đâu ?”

Hướng Nhất Phương nhất thời đỏ mặt, nói quanh co hai câu rồi bỏ chạy vào phòng.

Cơ mà vòng tới lại sách dạy nấu ăn, thập phần kỳ quái : cá hấp cách thủy với nhục thông dong, thịt dê cuốn song tiên, thịt bò xào khóa dương, cháo nhục thông dong, thịt nai thái nước khóa dương.....

Hướng Nhất Phương biết rõ thuốc Đông y tự nhiên biết mấy thứ này để làm gì, quả thực là làm cho hắn không gì để nói.

Tại phòng bếp, hồ ly nhà ta vừa nấu thuốc vừa nói : “Trung y đại thúc có mấy cuốn sách thuốc thật không tồi, ừm, còn có phương pháp tập thể hình để tráng dương, ai nha nha, ta càng ngày càng học chăm.....”

Tuần trăng mật của bọn họ, sắp bắt đầu.....

Muốn đi tuần trăng mật, Hướng Nhất Phương ngày thường thực bình tĩnh cũng nhin không được có hơi hưng phấn, đầu tuần năm người cùng nhau mở một đêm “nam nhân hội nghị”, bốn tiểu công hết sức nhường Hướng Nhất Phương nói nơi hắn muốn đi.

“Nghe nói cửu trại câu rất được, còn có Tây Song Bản Nạp, Lệ Giang, ta ở trên TV nhìn thấy thực xinh đẹp, nếu không chúng ta chọn một nơi đi.” Hướng Nhất Phương cơ bản chưa bao giờ đi du lịch thật cẩn thận nhìn phản ứng của bốn người, kết quả chính là bốn tên gương mặt khác nhau, biểu tình giống nhau..... cười khở.

Cái gì mà đi Cửu trại câu Lệ Giang chứ, trong nước thì đi lúc nào cũng được, chuyện tuần trăng mật lãng mạn như vậy, đương nhiên là phải đi nước ngoài ! Nước ngoài đi !

Nước ngoài ? Hướng Nhất Phương cho tới bây giờ không nghĩ đến đi ngoại quốc, đừng nói nước ngoài, hắn ngay cả tỉnh ngoài còn chỉ đi khoảng vài lần. Hướng Nhất Phương vừa mới nói mấy chữ như “Thái Lan”, “CaMộ Phiuchia” linh tinh, liền thấy bốn tiểu công nhiesu mày, vì thế lập tức sửa miệng : “Nếu..... nếu không thì Paris ?”

”Nhất Phương à, anh tính giúp chúng tôi tiết kiệm tiền sao ?!

Cho nên sau đó đồng chí Hướng Nhất Phương bị đẩy ra khỏi “nam nhân hội nghị”, bốn tiểu công ghé vào cùng nhau thảo luận một nơi Hướng Nhất Phương chưa từng nghe qua - Câu lạc bộ Oa khải á đảo Fiji (*)

Nghe được mục đích của mấy tên này cư nhiên là cái câu lạc bộ, Hướng Nhất Phương thật đúng là phi thường khó hiểu, đại khái xem trên TV, nhắc tới đến “Câu lạc bộ”, trong đầu liền tự động hiện ra - mỹ nữ khêu gợi, rươu. Bọn họ muốn đến mấy câu lạc bộ để làm chi ? Người đàn ông trung niên đã muốn bắt đầu tiết ra chất pantothenic acid, trong đầu tưởng tượng ra cảnh bốn tên tà tâm lớn nhỏ ôm ấp lấy mấy cô gái đẹp. Nếu cho bốn tiểu công biết, không biết là bọn họ nên vui hay nên khóc, nghĩ mấy bậc tiền bối cứ thích tưởng tượng.

Vô luận thế nào, tuần trăng mật hoa lệ cứ như vậy bắt đầu. Bởi vì trong nước không có chuyến bay đi đến đảo Fiji, bọn người trước tiên liên tục chiến đấu ở các chiến trường HongKong Disney Land, hung hăng mê nghiện, cùng nhau đội kính xem phim hoạt hình, cùng nhau ngồi thuyền nhỏ xem mấy vũ xông nhỏ xiu đang múa, cùng nhau đi trên xe qua núi thét chói tai không ngừng, buổi tối đi xem đăng hoải, giống như trong đồng thoại, mà Hướng Nhất Phương cũng cảm thấy mình đang ở trong đồng thoại.....

Bất đồng chính là, đồng thoại của hắn đến từ bốn nam nhân tính cách kỳ quái.

Ở Hongkong chưa đầy vài ngày, năm người lập tức đáp phi cơ đến đảo Fiji, trong thời gian đi đường buồn chán, bốn tên ngồi máy bay không đùa giỡn đại thúc, thì cũng xem phim, nhưng đa số vẫn như cũng dùng bút dùng viết, đánh cách cách xử lý thương vụ.

Hướng Nhất Phương có hơi cảm khái, trước kia cảm thấy tổng tài hay gì đó giống như không có việc làm, gần gũi ở chung mới phát hiện quả thực mỗi người đều bận đến chóng mặt.

Cơ mà Hướng Nhất Phương lần đầu tiên ngồi máy bay cũng có hơi hưng phấn, thường xuyên làm một vài trò tán thưởng, mỗi lần đều bị mấy tên bắt hảo đùa cợt, thường xuyên đỏ mặt, có thể hay nói giỡn như vậy, cũng là bởi vì khoang hạng nhất được bao toàn bộ, chung quanh không có ai, mấy tên nam nhân keo kiệt không chịu để cho người khác nhìn thấy bộ dáng đáng yêu đến chết của Trung y đại thúc đỏ mặt lại cúi đầu nhẹ giọng mắng cả bọn.

Hướng Nhất Phương nhàn hạ không có việc gì lần này đứng dậy đi đi xem phòng vệ sinh của khoang hạng nhất, vừa mở ra quả nhiên không giống như trên xe lửa, vừa nhỏ vừa sạch, có một cái gương lớn, bồn rửa tay sạch sẽ, bồn cầu mềm mại. Rửa tay sạch sẽ, Hướng Nhất Phương chuẩn bị đi ra ngoài, lại một người vừa vặn đi vào.

“Đại thúc à, thật nhàm chán....” A, đúng rồi, Lạc Văn là Đại minh tinh đang nghỉ mát, cho nên cậu so với Hướng Nhất Phương còn nhàn hơn, không có chuyện gì, thoáng thấy Hướng Nhất Phương vừa vào buồng vệ sinh liền lập tức đi theo vào, còn thuận tiện giữ cửa khóa lại bên trong.

Hướng Nhất Phương có linh cảm không tốt, trải qua mấy tháng ở chung phát hiện kẻ có bề ngoài như thiên sứ này vẫn là ác quỷ như thường, ghê tởm hơn cả là thường con cạp ăn thịt heo. Rõ ràng hứa hẹn với Hướng Nhất Phương : đêm nay anh ở trên. Nhưng tới buổi tối tuy rằng Hướng Nhất Phương đúng thật là ở trên, nhưng còn là ở bên ngoài !

Còn ương ngạnh ? Tên tiểu tử này sẽ giả khóc, rồi làm nũng, khiến Hướng Nhất Phương không đành lòng, sau đó lập tức bị đẩy ngã làm cái này cái nọ, ngày hôm sau lại ảo não không hết, hối hận không thôi !

“Cái kia..... Tiểu Văn, cậu muốn dùng WC sao ? Tôi đi ra ngoài !” Vội đi ra lại phát hiện cửa mở không ra, lại hoảng thần thấy bên hông bị người kéo tới, cả người đã bị Lạc Văn đặt lên bồn cầu.

“Nhất Phương à.... Chúng ta đã lâu không thân thiết.” Mang theo khẩu khí ai oán, Lạc Văn điếc không sợ súng phi thường thuần thực cởi quần của nam nhân, nháy mắt dùng bàn tay ôn hòa hiền hậu cầm lấy nhược điểm của nam nhân, Hướng Nhất Phương lập tức hấp lấy một hơi thật lớn.

“Này.... Nơi này là trên phi cơ !” Bị cầm nhược điểm, chẳng khác nào bị người khống chế hơn phân nửa, Hướng Nhất Phương đẩy không ra Lạc Văn, kích thích dưới hạ thân lại từng đợt từng đợt đánh sâu vào thần kinh của hắn.

“Không phải rất có tình thú sao ?” Vừa lấy lòng nam nhân, Lạc Văn lại cởi lấy quần áo chỉnh tề của nam nhân ra, lộ ra một tảng ngực lớn màu mật ong như tiên tử ẩn hiện, hai điểm dục vọng màu hồng phấn run nhẹ nhẹ trong hơi thở, đầu lưỡi nhẹ nhẹ liếm lấy, tốc độ trong tay nhanh hơn làm cho nam nhân kêu lên một tiếng đau đớn, thân mình nhất thời yếu đuối hẳn đi.

“Đại thúc đã thư thái, đến tôi vui chơi !” Cười sáng lạn, Lạc Văn khẩn cấp đem quần nam nhân cởi đến mắt cá, sau đó đánh vào một cái, chôn vào sâu trong nơi mềm mại cực nóng.

“A a..... ha !” Phương thức tiến vào lỗ mông của Lạc Văn khiến cho nam nhân vừa đau đớn vừa tê dại thính thoảng rên rỉ, hai tay ôm chặt lấy bả vai của Lạc Văn.

“Nếu đại thúc thúc kêu lớn như vậy, tiếp viên hàng không bên ngoài nhất định nghe thấy.” Xấu xa cười, quả nhiên nhìn thấy Hướng Nhất Phương lập tức cắn răng không rên rỉ một chút.

Bộ dáng kèm chế dục vọng của nam nhân như ẩn như hiện càng khiến dục hỏa trong lòng Lạc Văn dâng cao, liền nâng hai chân thon dài của nam nhân bắt đầu điên cuồng tiến vào, lần lượt càng ngày càng xâm nhập cho đến khi nam nhân khó ức chế được từ giữa cổ họng phát ra tiếng, Hướng Nhất Phương không thể không lấy tay bưng kín miệng mình, hắn thật đúng là sợ bị người bên ngoài biết, hắn cứ nhiên ở trong phòng vệ sinh của máy bay cùng người làm tình.

“Tiểu.... Tiểu Văn, chậm một chút....” Dưới mỗi lần va chạm, thân thể của nam nhân lại khiến nắp bồn cầu run chuyển, phát ra tiếng “ba ba” rất nhỏ, nước ở bên dưới lại chiếu rọi chỗ giao hợp dâm mỹ.

“Đại thúc à....” Gỡ lấy tay Hướng Nhất Phương, Lạc Văn hôn nam nhân thật sâu, đồng thời lại càng mạnh mẽ đâm vào, đem toàn bộ tiếng rên rỉ của Hướng Nhất Phương nuốt vào trong bụng.

“Lạch cạch” Đột nhiên có tiếng cửa mở, thân thể Hướng Nhất Phương lập tức cứng cả lại, Lạc Văn kích thích vừa đến vẫn còn ở trong nam nhân, không khỏi thoải mái kêu lên.

“Ai nha nha ! Là ai đi vệ sinh trước lại lâu như vậy !”

“Có người đến đâu....” Hướng Nhất Phương khẩn trương đẩy Lạc Văn, người kia lại hừ câu : “Lại đến, chẳng tha được.”

“A Ân....” Nói xong lại càng tiến công nhanh hơn, khiến nam nhân kiềm chế không được khinh hô lên, cũng không biết có bị người bên ngoài nghe thấy hay không, người ngoài cửa huyết sáo canh cửa.

Hướng Nhất Phương xấu hổ đến chết lại gặp Lạc Văn thế công khâu giảm, bắt đầu đấu đá lung tung, không biết khi nào thì ngừng lại, cắn răng kẹp chặt một cái, khiến cho Lạc Văn rút cuộc nhịn không nổi kích thích trực tiếp phun ra.

“Được rồi được rồi, mau đứng lên !” Dem Lạc Văn vẽ mặt phần uất đẩy lên, Hướng Nhất Phương khổ não không biết phải xử lý mấy thứ trong cơ thể, chỉ cầm lấy giấy tùy tiện xoa xoa, thu dọn quần áo chuẩn bị mở cửa.

Hắc Ngân đứng ở bên ngoài gặp hai người từ bên trong đi ra, không có hảo ý nở nụ cười nói : “Ai, cậu hai Lạc sao lại có vẻ mặt bất mãn vậy, có cần tìm mỹ nữ đến an ủi cậu ?”

“Đầu tiên hãy an ủi người đi !” Hừ một câu, Lạc Văn lôi kéo Hướng Nhất Phương đi ra ngoài, Hắc Ngân nhìn thấy Hướng Nhất Phương có chút đỏ mặt, khóe miệng liền ý vị thâm trường cong lên.

(*)Câu lạc bộ Oa khảo á đảo Fiji : Quần đảo Fiji Tu-Vaka-i-koya ko Viti , cơ mà do Hướng Nhất Phương dốt địa lý ngoại quốc, nghe thành Câu lạc bộ =))

Ngọn gió biển mát rượi hất vào khuôn mặt, rừng cây lay động, khu rừng rậm nhiệt đới, bờ cát trắng dựa sát vào mặt biển rộng màu xanh lam, trong biển rộng có những dãy san hô hình thù kỳ quái, càng kỳ lạ chính là con có đủ mọi màu sắc, đem nước biển phân tán thành năm màu sắc, giống như chỉ cần lao vào trong nước, như rơi vào mảng cầu vồng.

Đảo cũng không lớn, nhưng theo lời Hắc Ngân thì ở trong này có thể tận tình cưỡi trần chạy, cưỡi trần ngủ, cưỡi trần tắm..... Giữa ban ngày làm tình làm chuyện, không ai cản trở, không ai rình mò, ba kẻ kia lại gật đầu liên tục, Hướng Nhất Phương cười ngất, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, những lời này một chút cũng không sai.

“A.... mệt chết.” Dem bè lũ bốn tên đá ra khỏi phòng, Hướng Nhất Phương ngâm mình trong bồn tắm lớn, tùy tiện lau vài cái rồi bỏ chạy lên giường ngủ thiếp đi, ở trên máy bay không được nghỉ ngơi, giờ phút này vừa dính vào gối liền lập tức lâm vào mộng đẹp.

Bốn tên bại hoại tinh lực tràn đầy cũng không có tới quấy rầy, Hướng Nhất Phương ngủ thẳng đến buổi tối, tỉnh lại thì trời đã xuống bóng, ngoài phòng có nhiều điểm tinh quang, im lặng mà yên hòa, chỉ nghe thấy tiếng sóng biển đập vào đá ngầm.

Mở cửa sổ ra, thư thư phức phức hít lấy gió biển nhẹ nhàng khoan khoái, khóe mắt đột nhiên thoáng nhìn ra ngoài bể bơi, bốn phía cũng không có người nào, nam nhân nói thầm : “Lúc này không phải là bọn họ ở....”

Ngay sau đó, đại thúc của chúng ta mặc tiểu quần bơi xuất hiện bên bờ bể bơi, trên lưng cầm cái phao bơi, lặn lẽ đi xuống, tạo nên một vòng gợn nước, dòng nước ngoằn lên. Ngày thường căn bản không dám ở trước mặt bốn tên ác ma bơi lội, mỗi lần nhìn đến vẻ mặt gian trá của mấy tên như nói lên : đại thúc cưỡi hết ra bơi đi ! Hướng Nhất Phương lập tức chuẩn vào trong nhà.

Hơn nữa... chủ yếu là hắn không biết bơi, một đại nam nhân luôn có điểm xấu hổ.

Nam nhân đã sớm muốn chơi đùa trong nước, vừa ở trong nước chơi đùa không lâu liền nghe được “bùm” một tiếng, quay đầu lại chỉ nhìn thấy tầng tầng vòng nước lan ra, cũng không thấy người nào.

“Ai ? Ai thế ?” Ôm cái phao, Hướng Nhất Phương có chút căng thẳng nhìn mặt nước yên tĩnh, căn bản không có một người nào, trong lòng lập tức kinh hoảng, nam nhân đang chuẩn bị bơi tới bờ biển đi, hai chân đột nhiên bị người giữ chặt xuống.

“A.... Á !” Quả tim bị nhảy dựng, Hướng Nhất Phương còn chưa kịp kêu lên đã bị kẻ từ trong nước trôi lên bưng lấy miệng : “Mẹ nó à, đoán xem ta là ai nha ?”

“Hắc Ngân ! Như thế nào là người, làm ta sợ muốn chết, giả thần giả quỷ.” Hít sâu lấy, Hướng Nhất Phương nhẹ nhàng thở ra, còn không đợi trái tim hắn ổn định, thân thể đã bị Hắc Ngân ôm lấy bơi về một phí, nước không sâu, khoảng hai thước, cơ mà khiến Hướng Nhất Phương sợ tới mức ôm lấy, ôm chặt lấy Hắc Ngân không buông tay.

“Hắc Ngân, đừng náo loạn, ta không biết bơi, đưa ta lên bờ đi.” Cách bờ biển cũng một đoạn, Hường Nhất Phương hiện tại chỉ có thể ôm lấy Hắc Ngân mới có thể không rơi xuống, cơ mà kẻ kia trong đêm tối chỉ phát ra tiếng cười âm trầm, sau đó ở con mắt trợn trừng của Hường Nhất Phương lại đem người ôm đến khu nước sâu, sâu sáu thước, cái này Hường Nhất Phương chết cũng không có cách.

“Đại thúc, nói đi ! Người người yêu nhất là ai ?” Hắc Ngân một tay ôm nam nhân, một tay đưa chân của nam nhân lên lưng mình, Hường Nhất Phương thực khản trương giống như cá bật lên bờ.

“Ba mẹ ta, bọn họ đã sinh ra ta.” Tên Hắc hồ ly này mỗi lần đều trêu đùa hắc hắc, Hường Nhất Phương tự nhiên biết đáp án mà Hắc Ngân muốn, hắc hắc giả ngu, tiếp tục giả ngu.

Hắc hồ ly nhú mắt lại, đột nhiên lợi xuống, nước lập tức lên đến cổ, mắt thấy sẽ còn đi xuống, Hường Nhất Phương vội nói : “Là người ! Là người !”

“Cái gì là ta nào ?” Mỗ hồ ly cười đến ánh mắt híp cả lại.

“Ta yêu nhất chính là người, được rồi mau đi lên ! Đi lên !” Thủy đã gần đến miệng, từ trung thực đại thúc rốt cục lại một lần nữa bị giáo dục lại.

“A.... đại thúc của ta thực ngoan.” Hắc Ngân lại một lần nữa ôm nam nhân trôi lên, đem mặt hồ ly tiến tới, “Ta muốn đại thúc hôn cơ, không phải nhẹ nhàng điểm một chút, phải thực nhiệt tình thực nhiệt tình, nếu không ta sẽ phải đi làm dậu, không nghĩ qua là liên lộ vài trong nước, ai...”

Gương mặt chữ điền lập tức sầm lại, tử hồ ly thừa nước đục thả câu (nguyên văn : nhân lúc cháy nhà đi hôi của) ! Cười tới ánh mắt cũng không thấy ! Kẻ đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, ngay lại lúc tử hồ ly muốn giở trò cũ trầm xuống, Hường Nhất Phương bưng lấy đầu Hắc Ngân hôn đến, chủ động mở hai hàm răng nanh của hồ ly đem đầu lưỡi tiến vào, hôn sâu một cái.

“Hô.... được chưa, đưa ta đi lên.” Hường Nhất Phương ghé vào vai Hắc Ngân nhẹ giọng nói, tử hồ ly tuy rằng thường xuyên đùa dai, nhưng vẫn có mức độ, bất quá, đến nước này cũng nhiều lắm rồi, cùng lắm buổi tối đáp ứng cho gã một phòng.

Nhưng.... hồ ly hôm nay tựa hồ còn không tính toán buông tha đại thúc, một tiếng cười khê đem nam nhân mặc độc nhất chiếc quần bơi kéo đến giữa hai chôn, ngón tay lợi dụng dòng nước liền thân vào, Hường Nhất Phương nháy mắt hợp một hơi thật lớn : “Hắc Ngân !”

“Ta muốn cùng đại thúc ở trong nước ái ái.”, Hắc hồ ly vừa cười vừa tiếp tục mở rộng lãnh địa. “Người ở trên máy bay cùng Loa Văn làm chuyện hắc hắc hắc hắc, ta mới biết đó !”

“Đi.... đi trên bờ không được sao ?” Vì cái gì phải sâu như vậy, lại ở chỗ sâu như vậy !

“Không được.” Nhẹ nhàng cười, Hắc Ngân đem nam nhân hướng chỗ nước sâu nhất của bờ biển, cũng không đem nam nhân đi lên, dính sát vào nhau, nước lại lạnh lẽo như thế, nhưng cũng không làm hạ nhiệt được lửa tình dục đang cuồng trướng.

Hôn xuống, ở thế hôn cao siêu của Hắc Ngân, nam nhân rất nhanh có phản ứng, tứ chi giao triển, ở trong nước tìm không khí lẫn nhau, không ngừng hôn nồng nhiệt, nước kia, cũng sôi trào....

“A.... A....”

Đột nhiên cả người như nảy lên, Hường Nhất Phương bị Hắc Ngân đưa nổi lên mặt nước, thân thể màu mật ong dựa vào bờ biển trắng, nửa người dưới lại đắm trong làn nước sắc trời. Từng ngụm từng ngụm thở hào hển, Hắc Ngân ở trên thân nam nhân cứ thế để lạc ấn ký đồ tụy, từ mắt cá chân, tiểu thối, đùi, đến điểm mẫn cảm trên bụng....

“Ồ....” Nam nhân ản ản, địa phương mẫn cảm nhất bị người khác chặt chẽ nắm giữ, hai chân dạng ra như cá phiêu đảng trong nước, từng đợt khoái cảm kịch thích như châm vào trong cơ thể, hai tay vùi vào mái tóc ướt át của người phía trên.

Trên thân thể màu mật ong bị Hắc Ngân dùng đôi môi dính đắp từng giọt nước nước, bọt nước trước ngực, trong ánh sáng lóe lóe của ánh trăng trên cao, như phù dung mị hoặc. Đầu ngửa ra sau vì kích thích của cơ thể, cả người trong gió đêm hình thành một tư thế cực mỹ, hết thấy đều thuần mỹ.

Mị hoặc của nam nhân, trong bóng đêm, trong làn nước đạt đến cao trào.

“Ân.... A...”

Thân thể, trước sau trung thực nhất, khi Hắc Ngân theo làn nước thuận hoạt mà một hơi đi vào, ôn nhu say đắm, đem bộ ngực lấp đầy không khí.

“Đại thúc, muốn chính mình động thủ sao.” Nở nụ cười, Hắc Ngân đỡ thắt lưng của nam nhân đi lên.

Thân thể đông đưa, tư thế giao triền, mặt nước vốn bình tĩnh, thế nhưng bắt đầu rung động, người nóng như lửa tạo nên từng trận gợn sóng.

“A...” Kẹp chặt thắt lưng của Hắc Ngân, trong cuộn sóng nước pháp phòng, Hường Nhất Phương dựa vào vào bả vai kiên cố của nam tử, lạc vào bể dục, dần dần di động.

Làn nước “ọc ọc” ra tiếng, hai thân thể trầm trọng thở dốc hỗn loạn, không kềm chế được mà phát ra tiếng rên rỉ cao vút trong yết hầu, trong ban đêm yên tĩnh, tra tấn mấy tên kia.

Mấy tên ghen tị kia.

Tiểu đảo xinh đẹp, ánh sáng xinh đẹp, nước biển xinh đẹp, lúc này thích hợp nhất là gì ? Tất nhiên là đi dạo bờ biển, phơi nắng phơi nắng.

“Mặc... mặc cái này ?!” Cầm trên tay một cái tiểu quần bơi, Hường Nhất Phương có chút khó xử nói, “Có phải lộ liễu quá không ?” Bốn tên trăm miệng một lời : toàn thân đã bị ta xem qua, thẹn thùng gì, mặc vào !

Bọn này..... vô lại !

Thấy bọn này còn có vẻ muốn đi lên giúp thay quần áo, Hường đại thúc một người một cước đá toàn bộ ra ngoài : “Các người trước đi ra ngoài, ta thay xong liền ra ! Nhanh lên đi ra ngoài ! Đi ra ngoài !!”

Sau khi đuổi mọi người đi, Hường Nhất Phương xách lên cái quần bơi nho nhỏ màu hồng phấn, nghiêng răng nghiêng lợi nói câu : “Thối hồ ly chết tiệt !”

Trở mình đến trở mình đi cũng chỉ có duy nhất cái khổ nhỏ đáng yêu này, sau mộng còn hiện lên một con heo nhỏ, Hường Nhất Phương thật muốn lập tức lao đến đánh chết tên hồ ly, bắt đắc dĩ đem quần thay xong, nam nhân nhìn vào chính mình trong gương - ngây người !

“Nhiều dấu hôn như vậy như thế nào đi ra ngoài chứ !” Một tiếng khóc thét.

Trong tay cầm chai chống nắng “Thiểm Lượng bài”, Lạc Văn vừa ngồi trên mặt cát trắng vừa nhìn : “đại thúc như thế nào lại chậm như vậy ! Ta còn chờ anh ấy đến thoa kem cho ta !”

Bên cạnh Lạc Văn, Hắc chồn cười hì hì dựa vào ghế, vừa uống nước trái cây vừa thở dài : “Trung y đại thúc thật sự là chậm nhe, ta còn chờ cho hắc đến thoa kem chống nắng cho ta, ha ha ha ha...” Lời vừa nói này lập tức thu nhận một cái nhìn xem thường từ Đại Minh tinh Lạc nhị thiếu gia.

Bên cạnh Hắc hồ ly, không ai, cách đó một dặm, một bóng người đang vượt sóng trong biển sộng, khiêu chiến với tự nhiên. Lạc Tư phiêu mắt nhìn Mộ Phi đang lướt sóng, nói : “Ta đi xem xem.”

“Ta và người cùng đi thế nào ?” Hắc hồ ly đang muốn đứng lên, tay đã bị Lạc Văn bên cạnh bắt được, Đại minh tinh cười cười : “Để anh ta đi là được.”

Nhìn hồ ly đen mặt, Lạc Tư ngênh ngang hướng về phía khách sạn.

“Khốn ~” Hắc hồ ly lại nằm xuống, than thở nói, “Quả nhiên là anh em, ngay là tâm cũng đồng lòng.... ai, ta cũng muốn tìm một cái đồng tâm tư nha.” Vừa cười, vừa híp đôi mắt dài nhỏ liếc nhìn về phía một người nào đó đang lướt sóng.

Khi Lạc Tư còn chưa đến khách sạn, nhìn thấy nam nhân đang đưa lưng về phía hắc, bộ dáng bồi hồi đứng trong bóng cây tùng nhỏ, lúc chậm rãi đến gần, tầm mắt tên này rất nhanh tập trung ở thứ che đậy nằm trên - chiếc tiểu khổ màu hồng hồng khả ái.

Lặng yên không một tiếng động tiếp cận, Lạc Tư đột nhiên tiến lên bưng kín miệng nam nhân, “ba” một tiếng vô vào cái miệng kiều kiều gợi cảm của nam nhân.

“Ừ...” hừ một tiếng, Hướng Nhất Phương quay đầu thấy Lạc Tư cười như không cười, hai dòng mồ hôi liên chảy ra, “Người như thế nào ở trong này?”

Đem nam nhân vòng vào trong lồng ngực, Lạc Tư vẻ mặt chính trực đưa tay bao lấy hạ thân của nam nhân, buồn cười nói: “Những lời này hẳn là ta phải hỏi người mới đúng, thay xong rồi sao lại không đi ra?”

“Này! Nơi này sẽ có người đi qua!” Bị Lạc Tư biến thành nôm nóng bắt an, Hướng Nhất Phương nhắc nhở nam tử nơi này là bên ngoài, hơn nữa là nơi lúc nào cũng có thể có người qua kẻ lại.

“Hả hả,” Lạc Tư liếc mắt nhìn nửa dưới của nam nhân, nhếch lên khóe miệng, “Nhưng tiểu đệ đệ của người giống như không cho rằng như vậy.”

“Này!” Đỏ mặt, Hướng Nhất Phương cho đối phương một cái trừng mắt, là nam nhân bị nhào qua nặn lại như vậy không phản ứng mới là quái, còn không phải là lỗi của Lạc Tư! Một lúc sau chụp tới cánh tay đang làm càn, Hướng Nhất Phương tới, “Người không phải tới tìm ta sao, chúng ta đi lại đi, đừng để họ chờ sốt ruột.”

“Cứ để họ chờ.” Đột nhiên kéo quần nam nhân xuống đầu gối, Hướng Nhất Phương lập tức kinh dị không nói ra lời, trừng mắt nhìn Lạc Tư, lại thấy đối phương đem mình đặt trên người, dựa vào cái cây trắng kiện.

“Không, không được! Sẽ có người nhìn thấy! Sẽ có người nhìn thấy!” Nhìn đến Lạc Tư cũng đem quần mình cởi xuống, Hướng Nhất Phương thật sự mềm té xỉu, cái tên điên cuồng này chẳng lẽ lại ở nơi này cùng mình làm cái kia cái kia?

Sự thật là, Lạc Tư đích thật là làm thế.

“Hừ a....” thất lưng độn đau, một cái gì đó vừa cứng vừa thôi lập tức đi vào, Hướng Nhất Phương hợp một ngụm không khí, hai tay nắm chặt bả vai của Lạc Tư, “Lạc Tư...”

“Ấn a!” Nương trọng lực, tên kia động đậy người một chút là toàn bộ đi vào, không có chất bôi trơn cùng thô lỗ dã tính, thân thể lại một phen cuồng dã, trong ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, hóa thành tiếng kêu rên cùng thở dốc.

“Np....” Gọi tên nam nhân, Lạc Tư bắt đầu mãnh liệt luật động, nam nhân đè nặng cánh tay của kẻ xâm lược, dựa lưng vào thân cây thô ráp, mỗi một lần rung động thân thể, đều khiến cái cây đu đưa, “xào xạc” từng tiếng từng tiếng, lá cây từ trên nhánh run rẩy bay xuống bay xuống lớt lên hai kẻ đang ôm nhau dưới tàng cây.

“Chúng ta.... chúng ta trở về được không?” Trong lòng luôn nói thế, np trong lúc mãnh liệt khoái cảm vẫn cứ lo lắng có người tùy thời xuất hiện, mặc kệ người bán hàng hay là ai khác, hẳn cũng không muốn bị người nhìn đến, mà tâm tình bởi vì căng thẳng, cả thân thể cũng buộc chặt, lại càng lôi kéo dục vọng của kẻ xâm lược.

“Cứ để họ xem, dù sao người cũng là người của ta.” Thân mình cúi sát xuống, lại càng thêm thiếp hợp, lại càng thêm xâm nhập, Lạc Tư cúi đầu cắn vết hôn mà Hắc Ngân để lại trên người Hướng Nhất Phương, dùng đầu vết của chính mình bao trùm lên kẻ khác, vừa mút vừa cắn, làm cho Hướng Nhất Phương có chút tê dại đau đớn.

Nhưng cảm giác thành thực của thân thể, đau đớn ban đầu đã dần dần biến thành tê dại khó nhin, giữa đôi môi luôn thoát ra tiếng rên rỉ không ức chế được: “A a.... Ấn a....”

Từng đợt từng đợt thở dốc, trong ái dục cùng xấu hổ lại là ngôn ngữ của khoái cảm, cùng lúc với nỗi lo có người xuất hiện, lại là hưng phấn giao hợp không điều khiển nổi, hai phía cùng kích thích, khiến dây thần kinh rung động.

Thân thể vốn đã mẫn cảm, ở mỗi lực va chạm, lại lâm vào dục ái, chôn vùi lý trí vào trong tẫn tình hoan du, cho đến cuối cùng một khắc hô lớn ra ngoài, ngoài ý muốn vang dội cùng mị hoặc.

Mà sau tiếng rên rĩ cao vút, lý trí trở lại bình thường, nếu không phải Lạc Tư mạnh mẽ lôi kéo Hướng Nhất Phương đi đến bờ cát, nam nhân thật muốn đào một cái hố, hẩn cư nhiên ở cao trào cuối cùng kêu ra tiếng, lại là một tiếng lớn đến vậy !

Cuối cùng đã có bao người nghe được đây ?

Hướng Nhất Phương đỏ mặt ngồi trên ghế nằm uống nước trái cây, Hắc Ngân lại cười lớn một câu : “Đại thúc à, trời đã sáng trưa rồi sao lại kêu lớn đến yêu mị như vậy, không tốt đâu !”

Hướng Nhất Phương phun ra ngụm nước trái cây.

“Ya ! np, quần bơi của anh sao lại đổi với anh trai tôi vậy ?” Lạc Văn mạn bất kinh tâm (vô tình vô ý) một câu, lại làm cho Hướng Nhất Phương phun ra toàn bộ ngụm nước trái cây.

Cúi đầu nhìn, ngất xỉu, bọn họ đổi quần bơi với nhau hồi nào vậy ? Ngẫm lại vừa rồi bởi vì tiếng hô lớn, Hướng Nhất Phương chính là đầu óc khá mơ hồ, cư nhiên không phát hiện quần đã bị Lạc Tư đổi mất.

Nhìn xem xa xa, Lạc Tư đứng ở bên cạnh Mộ Phi cười đến đắc ý khoe ra chiếc quần bơi nhỏ màu hồng phấn, thực là một việc kỳ lạ.

Du du vịnh, phao phao tắm, khiêu khiêu vũ, đầm đầm tình, cuộc sống gia đình của tuần trăng mật tạm gọi là quá sức ngọt ngào, nhưng Hướng Nhất Phương qua tuổi ba mươi đã muốn dần dần phát hiện, hẩn thật sự không phải đối thủ của đám xú tiểu tử hai mươi tuổi đầu sức lực vô hạn, xem bọn hẩn một đám cả ngày không đùa hẩn thì không thể sống được, Hướng Nhất Phương như nhận thức được rồi.

Hướng Nhất Phương ngu ngốc sao ? Không, hẩn không ngu ngốc, truy rằng ngầm so với mấy tên kia, luận thể lực cũng không được, nhưng nam nhân biết nhược điểm của đám xú vô lại này, hẩn chỉ là không muốn, đám kia cũng coi hẩn như pháp nên, cho nên sau khi bị Lạc Văn Lạc Tư Hắc Ngân đột kích, Hướng Nhất Phương hung hăng giáo huấn bọn họ một chút.

Trừng phạt chính là ! Đại thúc của chúng ta tự mình xuống bếp an ủi ba vị, kết quả sao..... đừng hỏi, nhưng Hướng Nhất Phương thực vừa lòng, phi thường vừa lòng, còn tính toán về sau trừng phạt thêm nữa, ví dụ như điểm huyết, châm cứu, bạt hỏa quán !

Vài ngày ngọt ngọt mật mật qua đi, lúc này Hướng Nhất Phương tựa vào trên giường, hưởng thụ mát xa, hẩn mát xa cho người ta nửa đời người, hiện tại rốt cục có thể hưởng thụ tư vị được người mát xa.

Âm nhạc thư thái, huân hương mê người, không khí thả lỏng hơn nữa thủ pháp mát xa tuyệt vời, Hướng Nhất Phương rất nhanh cảm thấy hơi buồn ngủ, tự nhiên không biết khi nào thì trong phòng đến một người đàn ông, người này cho người mát xa đi ra ngoài, đóng cửa lại đi đến bên người nam nhân.

“Nhất Phương.....” Thì thầm, nam nhân nằm trên giường không có phản ứng gì, sau khi ừ một tiếng lại tiếp tục ngủ đến say sưa.

Cúi đầu hôn mái tóc đen mềm mại của nam nhân, trong hơi thở hít lấy hương vị sạch sẽ mà nhẹ nhàng khoan khoái trên thân nam nhân, một tiếng thở dài ” “Đây là một cái trừng phạt nhỏ, ai bảo anh luôn xem nhẹ tôi, ha hả.”

Nhưng khẩu khí, cũng mang theo một ít hưng phấn.

Từ trong người lấy ra một băng vải trắng nhẹ nhàng quấn quanh hai tay nam nhân, để sau lưng khiến không nhúc nhích được, mảnh vải được thắt lại một cách hoàn mỹ.

Phía trước tối đen như cái lồng gắn vào mắt nam nhân, từ phía sau ập tới, cắt đứt tầm mắt của Hướng Nhất Phương. Mà dần dần, Hướng Nhất Phương đã phát hiện có chút không ổn, hơi hơi giật tay cũng không cách nào nhúc nhích được, trước mắt lại tối đen một mảnh, lập tức bật dậy.

“Ai a ?! Hắc Ngân, đừng náo loạn !” Loại này đùa giỡn bình thường chỉ có Hắc Ngân thích nhất, Hướng Nhất Phương tự nhiên mà nói như vậy, lại vừa vặn kích thích thần kinh của Mộ Phi.

Ôm lấy nam nhân đang hoảng hốt, Mộ Phi đem Hướng Nhất Phương đặt lại ở trên giường, giật lấy hai chân dùng băng vải cột tách ra ở chân giường, quần áo màu trắng như ẩn như hiện bộ đùi rắn chắc của nam nhân, mê loạn mà hấp dẫn.

“Này, đừng náo loạn !” Hướng Nhất Phương bị trói lại trên giường, phía trước lại một mảnh tối đen, hai chân lại bị tách ra, nam nhân không được trả lời bắt đầu hoảng hốt từng đợt.

“Đừng nhúc nhích, kéo trầy da.” Nhìn thấy bộ dáng giãy dụa trên giường của nam nhân, Mộ Phi vừa đau lòng lại vừa hưng phấn, vẫn rất muốn nhìn nam nhân trong áy dục mà khóc đã từ lâu quần quanh chàng, nếu không phải Hắc Ngân giắt dây, có lẽ chàng thật đúng là không thể ra tay với Hướng Nhất Phương.

Nghe ra thanh âm của Mộ Phi, Hướng Nhất Phương gỡ khỏi tảng đá trong lòng, dần dần trấn tĩnh lại : “A Phi, đừng náo loạn, mau cởi ra.”

“Không được” Người con trai anh tuấn, lại có chút tính trẻ con nâng cằm Hướng Nhất Phương tiến lại hôn sâu một cái, tắc ở trong miệng Hướng Nhất Phương, làm cho đối phương nói không ra lời.

“Ồ ô...” Hướng Nhất Phương dùng sức lắc đầu tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng Mộ Phi nghe không hiểu, đối phương thấp giọng nói : “Nhất Phương, đây là trừng phạt, nhìn trên người anh đầy người đều là dấu hôn của ba tên vô lại kia, trong lòng tôi có bao nhiêu ghen tị anh biết không ? Cho nên, tha thứ cho tôi.” Nói xong khước miệng cười nhếch lên.

Nhẹ nhàng một câu, áo khoác tẩm trên thân nam nhân liền rơi xuống, lộ ra da thịt bóng loáng màu mật ong, áo tẩm màu trước khoát lên cánh tay, khoe ra nơi hấp dẫn khác, mà sau khi nam nhân giãy dụa, vạt áo cũng trở nên toán loạn, ẩn ẩn có thể thấy được bộ vị e thẹn.

Mộ Phi hít một hơi thật mạnh, nhớ tới túi đạo cụ mà tử hồ ly cho chàng, lại từ trong túi lấy ra sợi dây thừng khá thô, xoắn nước miếng một cái, Mộ Phi dùng dây thừng cột vài trên người Hướng Nhất Phương, dây thừng thô lỗ đối lập với làn da nhẵn nhụi, nhất là đối lập với điểm trên ngực, khe ma sát với đột khởi, mang theo loại phê đồi mỹ cảm.

Trong lòng ngực nam nhân phập phồng không ngừng, mặt trên của dây thừng cũng khe ma sát, kích thích Mộ Phi đang đứng ở bên cạnh.

“Nhất Phương...” Kêu tên của nam nhân, Mộ Phi liền trước hết tách ra hai chân thon dài của nam nhân, dùng sức ma sát căn bộ, vừa hôn ngực nam nhân, miếng băng vải nằm trên điểm mẫn cảm giữa hai chân của nam nhân vẫn bị trói lại như cũ, quả thực là kêu gọi muốn chết....

“Ư ư !” Hạ thân đột nhiên bị ngón tay lạnh như băng đâm vào, nam nhân khó nhịn kêu rên đồng thời lại lại bị dây thừng ma sát vào điểm mẫn cảm mà dần dần buồn bực, cảm giác tê dại kỳ dị cứ theo điểm bị trói chặt từng chút từng chút rót vào cơ thể, phía trước của nam nhân đã muốn ngẩng đầu lên.

“Như vậy không thể được.” Dùng công cụ đem phía trước của nam nhân khóa lại, thân thể của Hướng Nhất Phương kịch liệt run lên, dây thừng ma sát lần lượt kích thích nam nhân, nhưng giam cầm phía trước lại làm cho hắn không thể phát tiết, cuối cùng chỉ có thể nức nở không ngừng trong cổ họng.

Một viên tròn lạnh lẽo đột ngột bị nhét vào hạ thể của nam nhân, Hướng Nhất Phương hoảng sợ “ư” một tiếng, trong ngực càng đập đến điên cuồng, cho đến khi đồ vật bị nhét vào thân thể, mới nghe được thanh âm của Mộ Phi : “Đừng sợ....”

Đừng sợ cái đầu người ! Hướng Nhất Phương phát ra thanh âm kháng nghị, cơ mà vật tròn tròn kia cứ nhiên chấn động trong thân thể, chống cự của nam nhân trong nháy mắt biến thành khoái cảm mà phát ra tiếng rên rỉ : “Ư ư ư.... ưm ư ưm !”

Đầu lắc lư không ngừng, cứ chấn động từng đợt từng đợt đánh sâu vào thân thể mẫn cảm, từ mỗi lỗ chân lông truyền đến toàn thân, thân thể nửa che đậy nửa lộ ra cảnh xuân vô hạn, băng vải nhẹ nhàng lay động, chiếc cổ dài nhỏ ngửa ra sau tạo thành một độ cong tuyệt đẹp, Mộ Phi đứng ở bên cạnh có chút thất thần, nam nhân này hiện tại quả thực chính là một cái yêu nghiệt !

“Ư ư ưm...” Dục vọng không thể phóng thích, bằng mắt đang che mờ ánh mắt của nam nhân đã muốn bị nước mắt làm ướt, tiếng rên rỉ tình dục cũng dần dần pha ngẹn ngào, Mộ Phi nhất thời ngẩn ngía cảnh xuân rất cực phát hiện điểm ấy, khẩn cấp đem viên tròn trong cơ thể nam nhân ra, sớm thay nó bằng thứ cứng rắn chờ phát động.

“Ô a !” Như gỡ mắt đồ che miệng, nam nhân từ trong cổ họng phát ra tiếng rên rĩ mãnh liệt, “A A A.... Ân....”

Lấy đi công cụ giam cầm dục vọng của nam nhân, Hướng Nhất Phương ở trong tay Mộ Phi phóng ra nhiệt dịch, chờ đến lúc cởi bỏ băng mắt, hai mắt hắn đã đầy nước, chỉ có thể ghé vào trong lồng ngực của nam tử cường tráng, tùy ý run rẩy, phát ra tiếng trầm thấp tê dại đến tận xương.

Hai người không biết chính là, ở một phòng, ba ánh mắt đang gắt gao nhìn chăm chăm màn hình lớn trước mắt.

“A.... ta cũng muốn được như vậy !” Lạc Văn dậm chân rồi chạy về phía khác đi dội nước lạnh.

“Hừ ! Phế Mộc Đầu đáng người cũng thường thôi.” Lạc Tư tuyệt đối ghen tị hừ một câu, lại liếc nhìn tên chồn đen ở bên cạnh đang xem thực hưng phấn thực hưng phấn, ” Người giết dây Phế Mộc Đầu đi SM Nhất Phương, sao không tự mình đi ?”

Hồ ly híp mắt cười nói : “Ta sao, có băng ghi hình xem là được, đại thúc quả nhiên thật gợi cảm giống như trong tưởng tượng ! Cơ mà ta cũng không muốn sau này phải quỳ trên bàn kim nha,” tiếp theo còn nói câu : “Đỉnh Ốc này, vai diễn nam công AV chính của người bị Mộ Phi tức đoạn thực ghen đi ? Ha ha ha !”

“Tử biến thái !” Khinh thường phiêu mắt nhìn cái bàn chứa đầy hàng của Nhất Phương của hồ ly, Lạc Tư đi ra khỏi phòng, đi chỗ nào ? Đương nhiên là đi dội nước lạnh, tiện thể sớm đồng tình với bạn học hiện tại thực thích lúc sau sẽ thực thăm Mộ Phi.

Kỳ thật Lạc Tư cũng có cái bí mật không thể cho ai biết, dưới gối đầu của y cũng cất giữ phim đem không ít so với Hắc Ngân, ít nhất trong đó có diễn viên là y không phải sao ?

61. Chương 61: Trăng Mật Chi Xuân Mộng

“Hô....”

Nóng quá, như thế nào lại nhiệt như vậy.....

Mở mắt ra, có chút mơ màng hỗn độn, hiện ra trước mắt nam nhân, là ngọn đèn ảm đạm, trần nhà màu trắng lay động không ngừng, khiến hắn có chút choáng váng.

Muốn dụi mắt, tay không cách nào nhúc nhích, hơi hơi giãy dụa, trên cổ tay truyền đến cảm giác bị dây thừng ma sát. Hắn sao lại bị trói chặt như vậy ? Hướng Nhất Phương bắt đầu dần dần thanh tỉnh đồng thời cũng bắt đầu lâm vào mê hoặc, hắn nhớ rõ là sau khi hắn giáo huấn bốn tên kia liền mệt mỏi nằm ngủ trên sofa, nhưng hiện tại....

Không sai, hắn đích thật là nằm trên sofa rộng rãi, nhưng vì cái gì tay hắn bị dây thừng trói lại ở sau lưng, vì cái gì kính mắt bị tháo ra, vì cái gì rõ ràng bốn tên bị hắn trừng phạt lại đứng ở phía trên đầu hắn, khóe miệng cong lên không hảo ý nhìn hắn ?

Cái bọn này, chẳng lẽ còn không tỉnh lại sao ? Đem hắn trói thành cái dạng này rốt cục là muốn làm cái gì ?

“Này ! Đừng náo loạn, mau thả ta ra.” Trong lòng có hơi tức giận, Hướng Nhất Phương dương trang tức giận nhìn bốn tên, bình thường coi như cho bọn họ vui đùa, nhưng không thể đến mức này.

Lúc thì nhà vệ sinh trên máy bay, rồi ngoài trời, rồi cái gì cái gì phòng mát xa, Hướng Nhất Phương đều sớm bị mấy tên khinh nhân trần đầy tinh lực biến thành thần kinh phân liệt.

Tuyệt đối không thể dung túng đám dã lang đầy lòng tham này, tuyệt đối không thể ! Nam nhân nghiêm mặt, ra lệnh cho bốn tên : “Cởi trói cho ta !”

Mà đáp lời hắn, vẫn chỉ là những cái không biết có nên gọi là nụ cười hay không, ánh mắt ngả ngớn giống như đang nhìn chăm chăm lấy con mồi cùng đậm đặc, đột nhiên làm cho trong lòng Hướng Nhất Phương có chút chua xót, loại ánh mắt này hắn đã từng nhìn qua, ngay lúc ban đầu gặp bọn họ, chính là loại ánh mắt tàn bạo như đang đối đầu với đồ chơi, nhưng, không nên như thế !

“A Phi ! Đừng nao loạn !” Hướng Nhất Phương đem mục tiêu chuyển sang Mộ Phi vốn thực nghe lời hắn, tựa hồ hy vọng Mộ Phi có thể cởi trói cho hắn.

Đối phương chỉ nở nụ cười một chút, sau đó liền rời khỏi tầm mắt của nam nhân, tùy ý vang lên, là tiếng vui đùa của Hắc Ngân : “Nha ! Đại thúc thật là vẫn tín nhiệm pmd nha, bất quá, tên kia thoát nhìn thực yêu quý người, nhưng cái tên càng quang minh này nội tâm càng hắc ám ! Nói không chừng, trong bốn người chúng ta, muốn thấy đại thúc bị tra tấn đến khóc lên nhất chính là Mộ Phi !”

“Hắc Ngân, người đừng nói hươu nói vượn.” Nam nhân rất không thoải mái giật giật thân thể, căn phòng uể có chút oi bức, ngọn đèn nóng đến mức khiến người khó chịu, chiếc áo bị siết chặt khiến nam nhân khó có thể hô hấp.

“Nói hươu nói vượn sao ?” Thanh âm của Mộ Phi lại vang lên phía trên của nam nhân, mang theo vài tia trào phúng, vừa vượn ra lấy ly rượu nho, vừa không chút để ý nói : “Nhưng hình như là thật, Nhất Phương à, ở sâu trong lòng tôi, thật sự rất nhìn thấy bộ dạng khóc ra nước mắt của anh, nhìn đến anh cầu xin tha thứ, nhìn thấy bộ dạng nhục nhã nhất của anh.”

“A Phi ?” Trong đầu nhớ tới cảnh trong phòng mát xa, mặt nam nhân trở nên khô nóng, chẳng lẽ trong lòng Mộ Phi thật sự nghĩ như vậy ? Hướng Nhất Phương có chút bất khả tư nghị nhìn Mộ Phi đang cười giễu.

“Đừng nhìn tôi như vậy, Nhất Phương à....” Mộ Phi nở nụ cười hai câu, Lạc Văn ở bên cạnh một mực không nói gì nhẹ nhàng chạm đến vạt áo bị trói lại của nam nhân : “Đại thúc à, nhìn bộ dạng anh thật nóng, để tôi giúp anh cởi quần áo.”

Trong phòng yên tĩnh bỗng vang lên tiếng cúc áo bị xé rách, Lạc Văn thô lỗ cởi quần áo của nam nhân, cúc áo rớt ra, cách cách rơi rụng xung quanh.

“Lạc.... Lạc Văn ?” Lạc Văn luôn thực nhu thuận cư nhiên thô lỗ như vậy, Hướng Nhất Phương có chút thất thần, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười như thiên sứ dần hiện về ma quỷ.

Còn không đợi Hướng Nhất Phương phản ứng lại hành động thô lỗ của Lạc Văn, ngực đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, trái tim lập tức lạnh như băng mà co rút, nhẹn không được phải hít một ngụm khí, Mộ Phi thể nhưng đem ly rượu nho lạnh lẽo rưới xuống bộ ngực lồ lộ của hắn, chất lỏng màu đỏ tươi nhiễm trên chiếc áo trắng, giống như đóa hoa hồng màu máu điểm lệ mà mỹ hoặc.

“A Phi !” Nam nhân hơi tức giận.

“Hướng Nhất Phương, người đang xem thường ta.” Thanh âm lạnh như băng từ trong cổ họng khàn khàn của Lạc Tư truyền ra, nam tử có chút bất mãn hừ một câu, đột nhiên một phen kéo lấy tóc nam nhân khiến cho đối phương ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của y. “Có phải ta đã làm hư người, đến nỗi người đã quên..... thân phận của chúng ta.”

“Lạc Tư, người làm sao vậy ? Đau quá, mau buông ra.” Tóc bị kéo đến phát đau, nam nhân ngẩng đầu nhìn lên vẻ mặt khó chịu lạnh như băng của Lạc Tư, làm sao vậy, hôm nay tất cả mọi người làm sao vậy ? Vì cái gì đột nhiên biến thành như vậy ?

“Lạc Tư, sao lại thô lỗ với Trung y đại thúc như vậy ? Ha hả....” Hắc Ngân gỡ tay của Lạc Tư ra, nhìn thấy Hướng Nhất Phương nhẹ nhàng thở ra, khoe miệng khe giờ lên : “Phải ôn nhu, thực ôn nhu thực ôn nhu, ha hả.”

Một trận tiếng cười làm cho nam nhân không nhịn được da đầu run lên, thân thể không tự giác di chuyển về phía sau, Hắc chôn phía trên nhìn thấy hành động của nam nhân đột nhiên khanh khách cười, một phen đè lại nam nhân bả vai, cầm quần áo kéo đến khuỷa tay đồng thời thông thả tiết tấu bắt đầu cởi quần của Hướng Nhất Phương.

“Hắc Ngân ! Dừng tay ! Các người đều làm sao vậy, đừng đối xử với ta như vậy !” Hướng Nhất Phương tức giận giậm chân, muốn ngăn cản Hắc Ngân, chân lại bị người khác bắt lấy, cho đến khi Hắc Ngân làm trò đem quần trong quần ngoài cởi ra, người bên cạnh lại mạnh mẽ tách hai chân của nam nhân, đem nơi nhục nhã nhất của Hướng Nhất Phương bại lộ trong không khí oi bức.

“Hình như là lần đầu cẩn thận quan sát nơi này của đại thúc, kỳ thật đại thúc cũng là một người không tồi, ha ha, nhất là.... ừm, bộ vị.” Vừa cúi đầu cẩn thận quan sát, Hắc Ngân vừa xoa xăm phát ra thanh âm tán thưởng.

Không được ! Đừng xem như vậy !

Dùng sức duỗi chân, lại vẫn bị khống chế gắt gao như cựa, bộ vị không thể khép kín liền cảm thấy thẹn, Hướng Nhất Phương vừa tức vừa giận đồng thời cảm thấy nhục nhã khó chịu.

“Ha ha ! Ở mặt ngoài nhìn thực kiên cường, ai có thể cũng sẽ không tin được, người ở trên giường thật là phóng đảng làm cho người ta khó có thể nhẫn nại, kỳ thật Nhất Phương à, thực thích bị chúng ta ôm phải không ? Cái chỗ kia, bộ dáng nhìn hình như rất cô đơn.” Nói xong lời vũ nhục, bàn tay của Mộ Phi bao trùm lấy nơi yếu ớt của Hướng Nhất Phương, mạnh mẽ nắm chặt nháy mắt làm cho nam nhân phát đau kêu lên.

Đau quá.... Nhưng đau đến lúc ban đầu lại tùy theo bàn tay trêu đùa của Mộ Phi mà chậm rãi sinh ra khoái cảm....

“Ha ha, xem, anh không phải thực hưởng thụ sao ?” Mộ Phi tăng tốc, Hướng Nhất Phương nhưng lại như vậy phóng ra, đối phương có vẻ thập phần ngưỡng mộ, thế nhưng cứ như vậy phóng ra trong tay Mộ Phi...

Hướng Nhất Phương quay đầu thở dốc, sợi tóc nhiễm mồ hôi hỗn độn khoác lên gương mặt, cổ họng bật ra âm thanh trầm thấp : “Đủ rồi, các người dừng tay cho ta ! Không được tiếp tục, ta chịu không nổi.”

Nhất là nơi thẹn thùng nhất giống như một thứ gì đó bị những người này không kiêng nể quan sát bình luận, lại ác ý trêu chọc, ký ức sớm quên mất hiện lên, cuộc sống không có tôn nghiêm lại như trình diễn, Hướng Nhất Phương có chút lơ mơ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?

Mới hôm qua, tất cả đều bình thường, tất cả mọi người thực bình thường, cùng nhau vui chơi, cùng nhau ăn cơm, cười cười nói nói, nhưng đột nhiên.... liền biến thành như vậy, bọn họ làm sao vậy ?

Hướng Nhất Phương còn không kịp nghĩ, hạ thân liền truyền đến một trận đòn đau mãnh liệt, ngắt dòng suy nghĩ của hắn...

“A....” Một cơn đòn đau từ dưới thân truyền đến, Hướng Nhất Phương nhịn không được kêu lên, thao sau đó là tiếng một thứ chất lỏng màu trắng lạnh lẽo chảy vào trong cơ thể.

“Đại thúc anh xem, đây là sữa mà tôi yêu thích đó, anh uống thấy có ngon không ? Ha ha.” Vừa dùng ngón giữa tiến vào hạ thân của nam nhân, vừa đổ thứ sữa trắng tinh khiết lạnh lẽo vào bên trong, nụ cười của Lạc Văn thật ôn nhu, mà lại làm chuyện thật tàn nhẫn.

“Dừng tay ! A.... Mau dừng tay ! Lạc Văn, đau quá, đừng lộn....” Móng tay nhỏ khẽ đâm vào, hòa cùng chất trắng mịn lạnh như băng, đau đến khó nhịn làm cho thân thể nam nhân hơi hơi run rẩy, nhưng tứ chi bị gắt gao giam cầm nên giây dựa cũng vô dụng.

“Đại thúc, anh đây là đang cầu xin tôi sao ? Lần đầu tiên nghe được thanh âm của anh thực sự rất thích, trầm thấp mà từ tính, thật đẹp.” Đem bình sữa vắt qua một bên, thanh niên cúi đầu vương đầu lưỡi liếm dòng sữa lạnh như băng đang chảy dần ra. “Hỗn hợp hương vị của anh, thật là còn hơn cả mỹ vị....”

“Tiểu Văn, thật sự ngon đến thế sao ? ” Lạc Tư đang giữ chặt một chân của nam nhân, khoe miệng khinh dương, nhếch lên thành một đường cong, ngón tay dài nhỏ khẽ xoa lấy một chút sữa trên đùi nam nhân, tình sắc đặt bên môi liếm liếm, ánh mắt nhử lại, nói : “Cũng không tệ lắm, đáng tiếc anh không thích mấy loại sữa này, cho nên để lại cho em đó, Tiểu Văn.”

“A, sữa à ? Hảo hữu tình thú.” Ánh mắt dài nhỏ mị lại, nam tử giống như hồ ly liếc mắt nhìn nơi nào đó đang tràn đầy sữa, cười nói, “Nơi đó của đại thúc thực giống như rất thích uống sữa, Lạc Văn, lại bón cho

đại thúc đi ?”

“A..... !” Không lường trước được, một cái gì đó vừa thô lại vừa cứng đâm mạnh vào cơ thể, Hướng Nhất Phương cơ hồ từ trên sô pha nhảy dựng lên, nhưng lại bị mấy tên nam nhân này đè ép đi xuống, hai chân bị căng đến cực hạn, mở ra thật to bắt đắc dĩ nhận lấy xâm phạm thô lỗ này, không có chút thương tiếc cùng ôn nhu, giống như luồng tiến công cường đạo mà lỗ mãng.

Theo tiếng thở dài vừa lòng tràn ra từ cổ họng của Lạc Văn, tiếng hít thở nguy hiểm mà mấy nam nhân khác phát ra, tiếng kéo khóa quần tây trang của đàn ông đâm vào trong tai của Hướng Nhất Phương, khi ánh mắt ướt át hơi hơi mở ra, thì một cái gì đó nhảy vào trong tầm mắt của hắn, Hướng Nhất Phương nháy mắt hiểu được Mộ Phi muốn làm gì.

“Không được ! A Phi, không được như vậy, đủ rồi, cậu điên rồi sao ?!” Hướng Nhất Phương quay đầu tránh né hung khí đang đến gần sát mặt, hai tay bị trói buộc vì giây dũa mà sưng đỏ không thôi.

“np, loại thời điểm này như thế nào còn bảo không được ? Ha hả.” Bấu lấy tóc nam nhân, Mộ Phi mở miệng nam nhân ra, đem dục vọng của bản thân đi vào, tiến nhập vào hấu gian của nam nhân.

“Ừ ư...” Không thể nói chuyện, cổ tinh vị cùng trước đại khiến hắn khó chịu, nhưng cái trong miệng chính là của Mộ Phi, hắn không có cách nào dùng răng cắn xuống, càng không có năng lực phun ra thứ khiến hắn khó chịu, mà cự đại của Mộ Phi lại lần lượt va chạm trong miệng hắn.

Hạ thân bị tàn nhẫn xâm phạm, hơn nữa còn bị bắt hàm nhập thứ đáng xấu hổ, nơi khác của thân thể thì giống như trò chơi bị Lạc Tư cùng Hắc Ngân thưởng thức, khi thì vuốt ve điểm nổi trước ngực, khi thì đánh vào cánh mông run rẩy....

Đau đớn cùng áp lực làm cho nam nhân rốt cục nhận không được rơi lệ, nhưng so với tra tấn trên thân thể, nội tâm không muốn tin tưởng chuyện đáng sợ này đã xảy ra, mới là sự đau đớn hơn cả, đau đến nỗi dòng nước mắt từ trong lòng rơi ra.

Cảm giác sợ hãi bao trùm lấy tim nam nhân, hạnh phúc hằng mơ ước đến rất nhanh, cảm thấy được tình yêu sâu sắc này của bốn người thanh niên vĩ đại này giống như một giấc mơ.

Nhưng hạnh phúc rồi lại trong nháy mắt tan chảy ra, trở thành một ác mộng, vừa chịu đựng tra tấn trên thân thể, nam nhân phát ra tiếng nức nở đau đớn, hắn không cần như vậy.... không cần như vậy !

“Thực đậm đắng a, sữa liền uống ngon như vậy sao ?” Buông ra đột khởi đã bị cắn đến chảy máu, Lạc Tư liếm liếm huyết sắc bên môi, liếc mắt nhìn chất lỏng màu trắng ở nơi đang giao hợp kịch liệt.

“Đại thúc thích tôi bón sữa không ?” Gắt gao chế trụ xương chậu của nam nhân, Lạc Văn thở hào hển mạnh mẽ tiến lên, dòng sữa lạnh lẽo bắn ra, sau một trận run rẩy, đem chất lỏng của chính mình bắn vào trong cơ thể của nam nhân, pha lẫn với chất sữa.

Cùng lúc đó, Mộ Phi cũng đi ra khỏi miệng của Hướng Nhất Phương, cái trán khê thấm mồ hôi, đến bên cạnh cầm khăn tay chà lau sạch sẽ, sau lại một lần nữa kéo khóa quần, quần áo không có chút dấu vết phân loạn.

“Khụ khụ ! Khụ khụ !” Dem thứ trong miệng phun ra, hỗn hợp nước mắt cùng mồ hôi, nam nhân rốt cục cũng được thả ra nhanh chóng cuộn mình trong sô pha, về mặt tiêu tụy cùng đau đớn, quần áo trên người sớm bị xé rách thành mảnh vải rách nát, không thể che đậy cảnh xuân của thân thể, da thịt màu mật ong dưới ánh đèn chân không đỏ lên màu hồng mị hoặc như màu rượu vang vì vết roi.

“Khóc sao ? Thực đáng thương !” Rút khăn tay lau đi nước mắt trên mặt nam nhân, Hắc Ngân vừa lau thân thể của Hắc Ngân, vừa nén giận nói, “Các người thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc à, muốn đem đại thúc chơi đùa đến hư hỏng sao ?”

“Hắc Ngân...” Hướng Nhất Phương nặng nề ngẩng đầu lên, ngó lơ một chút nhìn về phía tử hồ li đang cười đến quỷ dị, “Các cậu đều làm sao vậy ? Đừng náo loạn...”

“Đại thúc à, chúng ta sẽ không phá nữa !” Ôn nhu cười, Hắc Ngân vuốt ve thân thể mềm dẻo của nam nhân, chậm rãi nói, “Ta có cất giấu rất nhiều băng hình yêu yêu của đại thúc nha, cơ mà nói như thế nào đây, vẫn là chưa đủ...”

“Rất muốn nhìn xem lúc được chúng ta cùng nhau yêu là như thế nào ! Quả nhiên trong tưởng tượng thật giống nhau, thật sự là quá tuyệt vời ! Cho nên, kế tiếp phải để ta khoái lạc !” Hai tay vỗ vỗ, Hắc Ngân ôm lấy nam nhân kéo vào trong lồng ngực mình, hôn hai má nam nhân, nhỏ nhẹ nói, “Giờ thì, bắt đầu !”

“Ừm ư...” Bị dính nhập từ phía sau, do vừa rồi có chất bôi trơn, giờ phút này tiến nhập vào thập phần thông thật, theo tác dụng của trọng lực đạt đến điểm sâu nhất, nam nhân thống khổ kêu lên đau đớn, cắn chặt môi, “Đủ rồi, đừng tiếp tục nữa, đừng.... A!”

Một chân bị nâng cao lên, nơi giao hợp bị phơi bày rõ ràng, những kẻ kia cũng tiến mặt đến gần.

“Ừ.... Đừng tới đây...” Lý trí theo bản năng muốn lùi về, nhưng đã quên bản thân lại đang nằm trong lồng ngực của Hắc Ngân, hàm dưới của Hướng Nhất Phương bị nắm lấy, nghênh đón nụ hôn ướt át của những kẻ kia, cùng lúc nơi khác trên thân thể cũng bị hôn môi, có chút cắn, lại ôn nhu không ít, cùng với lỗ mang ban đầu lại rất đối lập.

Thân thể đã muốn tiến nhập dần dần bắt đầu nóng lên, đau đớn ban đầu chậm rãi chuyển thành ngứa ngáy khó nhịn....

“Ha hả, bộ dáng thoải mái như vậy, đại thúc có phải hay không ở trong lòng thực hý vọng bốn người chúng ta cùng tiến vào ? Rõ ràng bộ dạng ngoài mặt luôn nghiêm cẩn như vậy, nhưng nội tâm thật đúng là cơ khát....”

“Câm miệng ! Đều đủ rồi !”

“Chẳng lẽ không đúng sao ?” Lạc Tư đứng lên, đi đến một bên từ trong ngăn kéo lấy ra một loại thuốc bôi, rồi đi đến bên sofa lạnh lùng nói, “Hắc Ngân người nhanh lên.”

“Ai ! Định Ốc đại nhân của chúng ta đều chờ không kịp nha ?” Vừa vuốt ve thân thể của nam nhân, Hắc Ngân vừa cười nói, “Có muốn hai chúng ta cùng nhau tiến vào ?”

Ánh mắt dài nhỏ liếc qua thuốc bôi trong tay Lạc Tư, lộ ra mấy phần tiểu ý : “Muốn dùng thuốc sao ? Bộ dạng coi bộ chơi cũng được lắm, ta cũng muốn chơi, cùng nhau đến, thế nào ?”

Lời nói của Hắc Ngân làm cho Hướng Nhất Phương một trận lạnh lẽo, thoáng nhìn thấy Lạc Tư gật đầu cười, nam nhân bắt đầu mạnh mẽ giãy dụa....

“Đây là thứ tốt...” Xoa xoa cái thứ thuốc bôi dính nơi ngón tay, Lạc Tư hé miệng cười, đem thuốc bôi nhét vào bên trong cơ thể của nam nhân, “Lúc hồi cung tù nhân, vô luận là nam hay nữ, chỉ cần dùng cái này, cái gì cũng phải khai. Cũng coi như là đồ dùng quân sự đi, ha hả.”

Thuốc bôi màu trắng có hơi lạnh lạnh bị nhét vào, nơi sưng đỏ dần dần cảm thấy một tia mát lạnh, Hướng Nhất Phương đã không thể vô lực từ chối, vô luận hắn nói cái gì, bản thân lại không cố kỵ mà khoái lạc.

“Cho ta xem hiệu quả thế nào đi.” Thuốc bôi còn thừa bị vắt qua một bên, Lạc Tư cười đưa tay tiến vào nơi mềm mại, do đã được bôi trơn cùng thuốc bôi hiện tại, giờ phút này tiến vào có vẻ thập phần thuận, liền đem cả ngón tay dò xét đi vào, nhưng nam nhân vẫn cảm thấy đau đớn như cũ, cúi đầu phát ra tiếng thở dốc rất nhỏ.

“Có cảm giác không ?” Ngón tay linh hoạt vừa đâm vừa đè ở bên trong nơi ẩm ướt, đem thuốc bôi vẽ loạn đến từng nơi, Lạc Tư hí mắt chờ đợi phản ứng của nam nhân.

Một đợt đỏ mặt rất nhanh lan ra hai má vốn tái nhợt của nam nhân, ánh mắt đã muốn cạn khô lại trở nên ướt át, nhưng khác nhau ở chỗ, lần này không phải vì thống khổ cùng sỉ nhục mà là tình dục thiêu rụi.

Thật là khó chịu..... Một cỗ lửa nóng tê dại bốc lên trong cơ thể của nam nhân, giống như con rắn đang gắt gao bám lấy tinh thần và thể xác, dục vọng sớm bình ổn lại ngẩng đầu, giống như tro tàn lại rực lửa thiêu đốt.

Con tim lại giống như bị người ta cày xới, trống rỗng không có cảm giác gì, dục vọng tiếp tục dục vọng gắt gao quần lấy thần trí của nam nhân, thân thể cuộn mình ở sofa bắt đầu không tự giác vặn vẹo, cổ họng cũng tràn ra tiếng rên rỉ bất mãn mà ngọt ngào.....

“Ừ...” Nơi đó, như thế nào lại khó chịu như vậy ! Hướng Nhất Phương chưa bao giờ cảm giác được hư không như vậy, nghĩ muốn kêu lên, như hé miệng ra lại là chỉ là tiếng rên rỉ, thật dọa người, không được như vậy !

Thân thể đột nhiên bị dựng lên, chỉ nghe thấy một trận thanh âm cái gì đó rơi xuống, nam nhân bị đè đến bên mặt bàn, mặt hướng xuống bàn, tay lại vẫn bị trói sau người như cũ, không chờ hắn phản ứng lại, hai chân đã bị tách ra, một người đàn ông đã muốn cười ở trên người hắn.

“Ừm ư...”

Không đủ.... Còn chưa đủ....

Dưới sự khống chế của được vật, nam nhân dần dần mất đi lý trí, nâng thất lưng hướng lên trên tựa hồ muốn được xâm nhập, đồng thời thở dốc từng ngụm từng ngụm, mái tóc hỗn độn ướt đầm mồ hôi trên gương mặt ngẫu nhiên mê loạn con mắt của người ta, mấy giọt mồ hôi theo chớp mũi tích lại trên mặt đất....

“Nha, hữu hiệu như vậy sao ! Cơ mà Đinh Ốc à, xem ra một mình người không thể thỏa mãn Trung y đại thúc rồi, ha ha...” Hắc Ngân cười đi tới, đem một ngón tay sáp nhập vào trong thân thể của nam nhân....

“A a...” kích thích bất ngờ khiến cho nam nhân ngẩng đầu lên kêu thảm thiết, nơi mềm mại bị Lạc Tư cùng Hắc Ngân đồng thời chà đạp đã bắt đầu chịu không nổi mà chảy ra chút tơ máu, hòa với chất lỏng trong suốt chảy ra.

Hai nam tử bên cạnh cũng không cam chịu, Mộ Phi cúi đầu ngậm lấy thứ yếu ớt của nam nhân, mà Lạc Văn lại chạy đến phía trước ôm lấy đầu nam nhân mà hôn lấy....

“Ừ ư...” Sẽ chết, nhất định sẽ chết....

thân thể như thế nào có thể thừa nhận tiến công cùng lúc của bốn nam tử ? Hướng Nhất Phương cảm thấy được chính mình sắp té xỉu, dục vọng ở trong cơ thể lại trỗi lên thêm, cho dù hạ thân đau đớn vô cùng, khoái cảm khó nói thành lời kia vẫn như cũ mà áp chế thống khổ, đoạt lấy ý thức cùng lý trí của nam nhân, hoàn toàn kéo hắn vào sâu tổng dục vọng, theo luật động không hề tiết chế của Lạc Tư mà vận vẹo thân mình.

“Thực dâm dăng a ! Bị bốn người chúng ta đồng thời đùa giỡn lại thoải mái đến vậy sao ? ha ha, đại thúc thật là thành thực thật là đáng yêu...” Cùng lúc sáp nhập ngón tay thứ hai vào kích thích nam nhân đang bị mồ hôi làm ướt hết tóc, Hắc Ngân cười nói, “Giữa bốn người chúng ta, đại thúc thích ai nhất nào ?”

“Đều... đều thích.... A...”

“Đều thích ? Đại thúc thực là lòng tham quá a, một người như thế nào có thể đồng thời yêu cả bốn người ? Thật sự là lòng tham không đáy a !”

“A. nếu có người thứ năm, đại thúc kia phỏng chừng cũng sẽ yêu thích đi ? Thật thương tâm a, ta thật sự rất thương tâm a...” Hắc Ngân thở dài một tiếng, như trừng phạt phối hợp với tiến công của Lạc Tư, hung hăng đâm ngón tay vào, khiến nam nhân khóc lên một tiếng xé rách cả yết hầu.

“Không.... không phải như thế !” Hắn sẽ không như vậy, thật sự sẽ không.

“Hừ ! Về sau có người tốt với anh, anh cũng sẽ giống như bây giờ dâm dăng nằm ở nơi này đi ? Tựa như anh sau khi có tôi, vẫn như cũ cùng một chỗ với bọn họ.” Mộ Phi không biết khi nào đã đứng một bên lạnh lùng nhìn nam nhân, ánh mắt khinh miệt kia giống như con dao nhỏ lạnh như băng đâm vào ngực nam nhân, đau đến mức không thở nổi.

“A Phi, không phải như vậy...” Không biết giải thích như thế nào, nam nhân chỉ có thể dùng sức lắc đầu.

“Đại thúc thực bẩn thỉu, nư thế nào có thể để người cười lên chứ ?” Hắc Ngân đã muốn rời khỏi nam nhân, dừng ở một bên chán ghét lau ngón tay, lạnh lùng nói ra, “Người như vậy chỉ có thể làm sủng vật của chúng ta thôi, trên cổ buộc một cái vòng da thì thế nào ? Ha ha, mỗi ngày đều ở nhà chờ đợi chúng ta...”

“Ồ ? Nghe cũng không tồi !” Rút một hơi thuốc, Lạc Tư tựa vào bên cạnh đàm mạc nói, “Hơn nữa nam nhân này cũng thích bị chúng ta đè đúng không ?”

“Đúng vậy, đại thúc, làm sủng vật của chúng ta chứ ? Ha hả, mỗi ngày đều bón sữa cho anh, thế nào ?” Lạc Văn ở bên cạnh ha hả cười.

Không cần, không cần ! Bốn nam nhân lạnh lùng mà nói lời cay nghiệt ác ý, Hướng Nhất Phương không muốn nghe, đầu hắn muốn nổ tung, thật là đáng sợ, không cần như vậy... Không cần như vậy....

Không cần đối xử với hắn như vậy ! Nam nhân dần dần lâm vào một mảnh hỗn loạn....

“Nhất Phương ! Nhất Phương ! Tỉnh tỉnh, ngươi làm sao vậy ?”

“A.... không cần !” Nam nhân mở lớn mắt hồ lên, lạc vào trong tầm mắt là vẻ mặt quan tâm của Lạc Tư, không phải lạnh lùng, cũng không phải châm chọc, mà là lo lắng.

“Gặp ác mộng sao ?” Xoa xoa mồ hôi trên trán n, không biết Hướng Nhất Phương gặp ác mộng gì mà lại khóc.

“Mơ... là mơ sao ?” Đưa tay sờ sờ gương mặt Lạc Tư, quả thật một luồng ấm áp chảy vào đầu ngón tay, Hướng Nhất Phương tiến lên phía trước ôm chặt lấy nam tử, nói không ra lời, hóa ra chỉ là mơ.

“Đại thúc đều hơn ba mươi đi, gặp một ác mộng lại sợ tới mức khóc lên, Đến ! Học tập ý chí của ta đi ! Để ta tới bảo hộ ngươi đi !” Tử hồ ly tiến lại, nếu là bình thường Hướng Nhất Phương đã có thể một cước đá đi, nhưng Hắc Ngân đang chuẩn bị bị đá lại gặp được một cái ôm khó có được của Hướng Nhất Phương, rồi còn hôn môi, gã mơ à.

“A Phi, Tiểu Văn đâu ?” Hướng Nhất Phương nói xong, hai người kia cũng đi vào.

Thanh âm lộn xộn trong phòng khiến hai người vừa mới tiến vào liền cảm thấy giống như nằm mơ, đại thúc thường ngày thực rụt rè lại chạy đến phía bọn họ ôm thật chặt, tươi cười sáng lạn....

Này.... rốt cục là xảy ra chuyện gì ?

Nhất Phương của bọn họ khi nào trở nên nhiệt tình đến vậy ?

Mặc kệ nguyên nhân gì, ôm trước nói sau, lại ôm ! Rồi lại hôn ! Ai da, nhân sinh thật đẹp !

Vì ngày quý dị nào đó, Hướng Nhất Phương tha thứ cho “ác hành” vài ngày trước của bốn người, trừng phạt cũng hủy bỏ, Lạc Văn không phải... mỗi ngày đều rửa bồn cầu nữa, Hắc Ngân không phải... mỗi ngày đều chà bể bơi nữa, Lạc Tư cũng không bao giờ phải... mỗi ngày đều đi tưới cây nữa, Mộ Phi không phải... mỗi ngày đều phải đối diện với tường hồi lỗi cộng thêm ăn “cơm tình yêu” của Hướng đại thúc nữa.

Rốt cục là ác mộng gì ? Bốn người hỏi như thế nào Hướng Nhất Phương cũng không nói.

Đại thúc như thế nào có thể nói ra chứ ? ?

Tóm lại, tuần trăng mật tiếp tục như trước....

Sự thật vẫn là hạnh phúc như trước.

62. Chương 62: Đái Gia Chúc Đích Đồng Học Hội

“A ?”

“Họp bạn cũ ?”

“Muốn dẫn người nhà ? Liên lạc tình cảm ?”

Rút tay lái lại, Hướng Nhất Phương còn không có phản ứng được, mở họp lớp còn muốn mang người nhà theo ? Bởi vì nửa lo lắng ở buổi họp lớp lại phát sinh chuyện gì, cho nên cũng phải đi đến, kia rõ ràng không cần mở họp lớp là tốt lắm rồi sao ?

Trải qua buổi họp lớp lần trước, Hướng Nhất Phương thật sự đối với cái gọi là “Họp lớp” không có ấn tượng gì tốt, cơ mà cũng xúc động khi người ta tự mình đến mời, cũng không thể cự tuyệt được.

Ngẫm lại cái anh chàng Lý Vỹ vốn cao ngạo mũi hỉnh lên trời kia lại gọi điện thoại nhiều lần cho hắn, mãnh liệt yêu cầu hắn ngàn vạn lần cũng phải đi họp lớp, Hướng Nhất Phương liền dở khóc dở cười, hơn nữa, điện thoại của mình tên kia làm sao biết được ?

“Mang theo người nhà....” ai, bản thân thì có ai gọi là người nhà chứ, căn bản không thể mang ra trước mặt sân khấu a, ngẫm lại liền đau đầu, “Quên đi, tự mình đi thôi, như thế nào có thể cho bọn họ đi theo chứ, kia không phải là để làm trò cười sao.” Lầm bầm lầu bầu, Hướng Nhất Phương vùi đầu tiếp tục làm chuyện của hắn, ở phía sau cánh cửa ngoài phòng, một cái đầu hồ ly lộ ra nụ cười gian.

Cầm “ly trà hồ ly tình yêu” trong tay, đồng chí Hắc hồ ly cười hì hì vừa bước đi thông thả vừa uống trà mà mình vừa bắt Hướng Nhất Phương pha, thì thào tự nói : “Họp lớp mang theo người nhà a, có vẻ rất thú vị ! Ha ha....”

Rất thú vị sao ? Hướng Nhất Phương lại không thấy vậy, khi hắn lái xe đến nơi được chỉ định, chỉ có cảm giác muốn bỏ chạy, vừa mới xuống xe thì không biết Lý Vỹ từ đâu chạy ra, thập phần nhiệt tình cùng hắn bắt tay bắt vai, như người anh trai mà dẫn Hướng Nhất Phương đi vào.

Nhiệt tình đến mức khiến Hướng Nhất Phương ứa ra mồ hôi lạnh.

“Oa ! Xe này không tồi đi, đến tám chín mươi vạn đúng khoogn ? Tôi trước kia đã cảm thấy được cậu tương lai nhất định sẽ trên cơ người khác, quả nhiên bị tôi nói trúng !” Lý Vỹ vừa thao thao bất tuyệt vừa lôi kéo làm quen.

Hướng Nhất Phương chỉ lễ phép đáp lại vài câu, sau khi trở về từ tuần trăng mật, nam nhân đã nói muốn tự mình lái xe, Hướng Nhất Phương chỉ là không muốn làm cho người ta đưa đi rước về, cũng cảm thấy không được tự nhiên, đi xe điện ngầm, đường lại quá xa, mấy tên nào đó còn không đồng ý, nói trong xe điện ngầm nhiều sắc lang không an toàn, Hướng Nhất Phương hoang mang, lang lớn nhất chẳng phải là mấy con bên cạnh hắn sao.

Rơi vào đường cùng đã nói tự mình lái xe được rồi, thế là mấy tên nào đó lập tức catalogue đến cho Hướng Nhất Phương, hưng trí bừng bừng bắt đầu chọn mấy cái xe hàng hiệu, Hướng Nhất Phương đổ mồ hôi không nói gì, hắn cũng không muốn chạy mấy cái xe như vậy trên đường.

Như cuối cùng cái xe bình thường trong mắt mấy tên này, cũng là cái mà Hướng Nhất Phương chắc phải khổ sở nhiều năm mới có, tận tám chín mươi vạn....

Lũ này, thật không xem tiền là tiền ! Bất quá nói tới nói lui, đại thúc chúng ta vẫn là rất thích cảm giác lái xe, đàn ông, vẫn là những kẻ thích xe hơi.

Dưới sự dẫn dắt nhiệt tình của Lý Vỹ, Hướng Nhất Phương vào tới trong phòng, lúc này mới phát hiện kỳ thật người cũng không nhiều, không phải tất cả mọi người, nhưng không có chỗ nào mà không đem theo ông xã bà xã, quả nhiên là.... họp lớp mang theo người nhà !

“Nhất Phương, như thế nào chỉ có một mình, bà xã đâu ?” Trương Tuấn đã ở trong đó, ngồi bên cạnh là vợ và đứa con.

“Ha ha, đừng nói nữa.” Chính là muốn nói cũng nói không được, Hướng Nhất Phương ngồi xuống bàn của Trương Tuấn, cái tên Trương Tuấn đã kết hôn có con rồi liền bắt đầu trêu chọc Hướng Nhất Phương : “Hả ! Vậy hôm nay cậu chính là kim cương đó nha, để phòng a để phòng !”

Tất cả mọi người nở nụ cười, nhưng là có thể thường xuyên nhìn đến mấy nữ tử đã kết hôn đều biểu lộ tiếc nuối trong mắt.

Phần lớn người họp lớp Hướng Nhất Phương cũng không quen lắm, nhưng còn hơn buổi họp lớp mấy năm trước, lần này thái độ của mọi người rõ ràng tốt lên rất nhiều, cũng không biết là do quần áo hàng hiệu trên người Hướng Nhất Phương, hay là địa điểm làm cho người ta thay đổi triệt để cách nhìn, nhưng Lý Vỹ vẫn ân cần, hay là có mục đích nào khác.

“Nhất Phương à, đây là em gái tôi, Tú Vân, năm nay vừa mới tốt nghiệp đại học.” Một cô gái thoát nhìn đã thấy cực kỳ xinh đẹp bị đẩy tới chỗ ngồi của Nhất Phương.

Mục đích của Lý Vỹ, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, là giới thiệu đối tượng cho Hướng Nhất Phương.

“Em có nghe anh trai kể về anh, không nghĩ tới so với tưởng tượng của em còn vĩ đại hơn.” Mỹ nhân bắt đầu tiếp chuyện.

“Ha ha....” Cười gượng, thập phần khó hiểu phong tình phơi phới trên mặt mỹ nhân lúc này, Hướng Nhất Phương lại nghĩ tới suy nghĩ của Lý Vỹ.

Không tồi, là một người thành thật ! Lý Tú Vân ở trong lòng gật đầu, người này mặc dù có hơi chất phác, tuổi cũng lớn hơn mình không ít, nhưng nhìn kỹ tướng mạo không tồi, giọng nói cũng rất êm tai, chính cô ta chơi bởi đã nhiều năm, tự nhiên là biết nam nhân như vậy là đáng giá dựa dẫm vào cả đời, lập tức liền cùng Hướng Nhất Phương trò chuyện cùng nhau, tích cực tìm hiểu nam nhân nào vì sao còn chưa kết hôn, có ý trung nhân hay chưa...

Vừa mới bắt đầu trò chuyện còn thật vui, giờ khắc này Hướng Nhất Phương lại nói quanh co không biết nên trả lời vấn đề của cô gái này thế nào, tùy tiện viện ra một cái lý do không kết hôn, tuy rằng hẳn đã “kết hôn”, nhưng lại không có hiệu lực pháp lý nha.

Không có bạn gái, nhưng có bốn bạn trai, cho dù nói cũng không có ai tin, Hướng Nhất Phương áp ứng nói dối. Nghe vào trong tay cô nàng này, cũng nhận ra là nam nhân này phỏng chừng đã có bạn gái, nhưng lại giấu không cho ai biết. Lý Tú Vân lập tức đem cái gọi là “bạn gái” làm kẻ địch.

Nam nhân thật thà này, nghe anh trai nói là từ nông thôn ra, đối phó với loại người này.... nói chuyện với nhau không được nói cái gì, vẫn là dùng hành động mới được !

Cô gái mới đầu còn rụt rè dựa vào ghế, lúc này đã bắt đầu uốn éo mông, khuỷu tay duỗi ra, thân mình hơi nghiêng, dựa vào người Hướng Nhất Phương, ngọt ngào nói : “Nhất Phương à, anh muốn uống cái gì, em lấy cho anh !” Hành động này, xưng hô này, quả thật đúng là vô cùng thân thiết khăng khít.

Nam nữ thụ thụ bất thân, chỉ thấy Hướng Nhất Phương bên cạnh tránh ra một thước, thân mình mềm mại của cô gái liền tiến tới một thước, Lý Vỹ bên cạnh còn ồn ào nói cái gì “trai tài gái sắc”, “thật sự là trời sinh một đôi” !

Này.... rốt cục là như thế nào ?

“Oa ! Nóng quá nha, ha hã, Trung y đại thúc sao lại đến đây một mình chứ ? Hộp lớp mang theo người nhà, lần đầu tiên nghe thấy đó nha, ta cũng là người nhà mà, như thế nào lại có thể quên chứ !” Một tràng cười đến cùng một tên hồ ly đang bế một con heo con hồng tựa vào cửa phòng, chỉ thấy gã đang hướng về Hướng Nhất Phương đang ngăn người, miệng nhếch nhếch, nói ra một câu kinh thiên động địa, “Nhất Phương thân ái, Tiểu A Ngốc cũng theo đến đây, vui không ?”

Vui không ? Vui không ? Vui cái con khỉ ! Ai có thể nói cho Hướng Nhất Phương biết tại sao tên chồn đen này lại biết được, chẳng lẽ bọn họ lại lắp camera ? Lần trước không phải toàn bộ đều hủy đi cộng thêm trừng phạt buổi tối ngủ ở toilet sao ?

Khóe miệng Hướng Nhất Phương bắt đầu hơi hơi run rẩy....

Mà mấy tên bên cạnh cũng đã sớm lộ diện ở phía cửa, muốn biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

“Đại thúc thiệt hư nha, như thế nào có thể quyến rũ con gái nha ?” Liếc mắt thấy nam nhân thật sự ở sát bên nữ nhân, Hắc hồ ly cười hì hì, công khai ôm một con heo hồng, rằm một cái ngồi trên đùi Hướng Nhất Phương, tay vòng qua cổ nam nhân, đôi mắt dài nhỏ nháu lại, “Người ta nhưng sẽ ghen đó !”

Con hồ ly này.... điên rồi sao ?

Vừa lúc bị hù dọa lên, Hướng Nhất Phương còn bị hoảng hồn, con hồ ly này cứ nhiên trước mặt mọi người ngồi lên đùi hắn, nói mấy lời ái muội như vậy !

Này, rốt cuộc lại là như thế nào đây ?!

“Hắc Ngân, người.... sao người lại tới đây ?” Đại thúc của chúng ta không hổ là người từng trải, rất nhanh phản ứng lại cái Hắc hồ ly bất chợt tập kích.

“Hắc Ngân ?” Chính là người gần đây cuồng thu mua bệnh viện sao ?”

“Oa ! Sẽ không là cùng tên cùng họ đó chứ ?” Vài người kinh ngạc lên tiếng, hai mặt nhìn nhau.

“Đại thúc thân ái, tham gia hội học sinh mang theo người nhà như thế nào có thể không mang theo người ta ? Ai nha, tiểu tâm can thúy nhược của nhân gia đau đau ni !” Ôm lấy, ái muội cọt cọt vào....

Tên hồ ly diên này, muốn giở trò gì đây, Hướng Nhất Phương chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng, đá Hắc Ngân khỏi đùi mình, kẻ lỗ tai nhỏ giọng nói : “Đừng nào loạn, nhiều người nhìn thấy !”

“Này.... a, vị tiên sinh này là ?” Lí Tú Vân bị Hắc Ngân đẩy qua một bên, trừng đôi mắt hạnh có chút ngốc lảng nhìn đến người đàn ông cười như hồ ly này, ba hồn bảy vía đã bị mất một nửa, đã hoàn toàn không xem Hướng Nhất Phương để vào mắt.

Quả nhiên sức mạnh đẹp trai tuổi trẻ đúng là vô cùng.... Đại thúc, bi ai quá !

“Ai nha nha, đại mỹ nữ ni !” Hắc hồ ly mỉa đôi mắt phượng, đem Tiểu trư đẩy vào trong lồng ngực Hướng Nhất Phương, gã nói : “Đại thúc chẳng lẽ muốn cưới vợ sao ? Vị cô nương này lớn lên thật sự là không tồi, nếu đại thúc muốn kết hôn ta cũng không để ý...”

Tuy rằng không có được đáp án của mình, nhưng Lí Tú Vân này cũng không hề ngại ngùng đối với Hắc Ngân vẫn là hảo cảm, nghe được lời nói của Hắc Ngân liền vội vàng lắc đầu : “Không có, tôi cùng Hướng đại ca là bằng hữu bình thường mà thôi.” Thấy chưa, “Nhất Phương” lập tức biến thành “Hướng đại ca”, chỉ sợ về sau phải đổi thành “Hướng đại thúc”.... “Hướng gia gia”.... Hướng gì nữa không biết....

“Hắc Ngân, ta cùng Lý tiểu thư chỉ là mới quen biết thôi.” Hướng Nhất Phương cũng phụ họa một câu, số chết đề lại A Ngốc trư đang loạn thoán trong lồng ngực, cũng không biết có phải lúc Hắc Ngân đi ra chưa cho A Ngốc ăn cơm, con lợn này liệu mạng lao lên bàn cơm.

“Phải không ?” Nheo mắt nhìn Hướng Nhất Phương đang đi theo A Ngốc, Hắc Ngân hí mắt cười thực đáng yêu đáng yêu, “Bất quá kỳ thật nếu đại thúc nguyện ý thì ta cũng không ngại cùng Lý tiểu thư hai người một chồng đâu !”

“A ?” Bị câu nói phun ra từ miệng Hắc Ngân dọa đến, Hướng Nhất Phương nhất thời quên đề lại A Ngốc trong lồng ngực, chỉ thấy tiểu trư trư xì một chút rồi nhảy lên trên bàn ăn nhiều thiệt nhiều....

“Xin lỗi, xin lỗi !” Hướng Nhất Phương vừa giải thích vừa cố gắng bắt con heo A Ngốc, những người khác một là không có phản ứng gì, một là đang cố gắng hiểu câu kia.... hai người một chồng.

Hai người một chồng ? Chồng ? Hướng Nhất Phương sao ?

Miệng Lí Vĩ giống như vừa nuốt phải cái trứng chim, không sao ngậm lại được, thật lâu sau mới không thể tin nổi nói : “Cái gì là hai người một chồng ?”

“Tử hồ ly ! Người như thế nào lại ở đây ?” Thanh âm của một thanh niên đột nhiên từ phía cửa vang lên, Hắc Ngân nhìn lại thối một tiếng huyết, “Yêu ! Vân Tay thiếu gia của chúng ta tới đây !”

“Lạc tiên sinh, ngài đã tới !” Lí Vĩ chạy đến, vội vàng đón tiếp Lạc Văn, “Như thế nào chỉ có một mình ngài, Lạc tổng tài không có đến sao ?”

“Lạc tổng tài ?” Rốt cục cũng bắt được heo A Ngốc miệng đầy dầu, Hướng Nhất Phương sau khi nhìn thấy Lạc Văn liền kinh ngạc nói, “Lạc Văn sao cậu lại tới đây ?”

“Là tôi mời Lạc tiên sinh đến, ha ha, Hướng Nhất Phương không phải cùng Lạc tiên sinh là bạn tốt sao, sau khi tôi cùng Lạc tiên sinh nói chúng ta phải đem theo người nhà đến hội học sinh thì Lạc tiên sinh và Lạc tổng tài liền lập tức đồng ý, ha ha, Nhất Phương à mặt mũi của cậu cũng lớn lắm.” Lí Vĩ kia vẻ mặt tự hào thật sự làm làm cho Hướng Nhất Phương muốn đem heo A Ngốc trong tay nhét vào miệng tên kia. Tên Lí Vĩ này chẳng qua là lợi dụng mình đến lôi kéo làm quen với Lạc Tư Lạc Văn thôi.

“Lạc tổng tài là anh của tôi đó, bổn đại thúc !” Lạc Văn bước đến, không khách khí ngồi bên cạnh Hướng Nhất Phương, còn xem xét A Ngốc trong lồng ngực của nam nhân, nhú mồm nói, “Tử hồ ly, có bệnh à, đem con heo ngu này đến đây làm gì ?”

“Heo ngu ? A, hai cha con nhà chúng ta thật khổ sở !” Ôm lấy heo A Ngốc, Hắc Ngân ai oán nói, “Đại thúc người xem tên mao đầu tiểu tử kia thế nhưng vũ nhục kết tinh tình yêu của chúng ta, mau ly dị hắn đi !”

“Lạc Văn cậu tới đây làm gì ?” Rối loạn rối loạn, chuyện này sao rồi tung rồi mù lên hết thế này, Hướng Nhất Phương đau đầu.

“Chỉ cho tử hồ ly đến còn tôi đến không được sao ? Gã là người nhà còn tôi thì không phải à ? Đại thúc thật sự là quá bất công !” Lạc Văn rầm một tiếng vỗ xuống mặt bàn, hừ nói, “Tuy rằng tôi ít tuổi nhất, nhưng đối với đại thúc là người thứ hai ! Nói sao đi nữa cũng mạnh hơn con hồ ly này !”

“Ta đây là người thứ nhất sao ? Ha ha.” Thanh âm giống như băng hàn từ phía sau truyền đến, quay đầu lại, chỉ thấy một nam nhân lãnh tuấn tiêu sái lại đây, nam nhân không để ý đến ân oán hoạn ghen của Lạc Văn, lập tức đi đến bên người Hướng Nhất Phương lộ ra nụ cười đến núi băng cũng phải tan chảy, khẽ nâng cằm của nam nhân mà hôn xuống, “Hội học sinh mang theo người nhà, như thế nào lại thiếu tôi chứ.”

Nam nhân hôn nam nhân ! Nam nhân hôn môi nam nhân !

Nháy mắt, xung quanh vang lên tiếng hút lấy không khí, ánh mắt mọi người trũng lên như mắt trâu, Lí Vĩ cùng Lí Tú Vân đã sớm ngây dại.

Thế là xong, Hướng Nhất Phương hấn một đời anh danh cứ như vậy bị hủy !

Hướng Nhất Phương đỏ rần cả mặt, ha ha cười gượng : “Lạc... Lạc Tư, người không phải là ở nước ngoài lâu, ngay cả gặp mặt người khác cũng hôn qua hôn lại đó chứ, ha ha...” tiếp tục cười gượng, trời ạ, làm ơn ban cho hắn một cái hố để chui vào đi !

Lạc Tư cười cười không đáp lại lời của Hướng Nhất Phương, cũng thở dài một hơi : “Ta nghĩ đến nếu là hội học sinh mang theo người nhà, ta với tư cách là người đàn ông đầu tiên cũng phải tham dự chứ, nếu người cảm thấy ta đến không đúng lúc, ta có thể rời đi.” Cười ôn nhu....

“Chờ... từ từ !” Một giọng nữ xông lên, Lý Tú Vân nhỏ giọng hỏi, “Mấy người, mấy người chẳng lẽ là có loại quan hệ này sao ?”

“Loại quan hệ này là loại quan hệ gì ?” Lạc Tư cười nhẹ một tiếng, tao nhả ngồi xuống bên cạnh, “Như cô đã thấy rồi, chúng tôi đều là...”

“Đều là bà xã của Hướng Nhất Phương ! Ha ha, không nghĩ tới đi !” Hồ ly vẫn trầm mặc này giờ vội cười hì hì cắt lời Lạc Tư, kẻ kia cũng không buồn bực, nở nụ cười tiếp : “Đúng vậy, đều là bà xã của hắn.”

“Oa, không phải đâu ! Cho dù đàn ông cùng đàn ông, thấy thế nào cũng là Hướng Nhất Phương ở dưới mới đúng !” Không biết là ai nói lên, đem Hướng Nhất Phương tức muốn xỉu, bây giờ có ngạc nhiên cũng không nên nói ra chứ !

Xong rồi, xong rồi, giờ sao mới êm thấm được đây ! Bốn người đến đây hết ba, tên cuối cùng chắc cũng sẽ xuất hiện....

“Ta mới là lão đại !” Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới, chẳng phải ai khác....

Đồng chí Mộ Phi một thân tây trang sau khi biết được tin tức liền chạy lại đây, nghe thấy câu của Lạc Tư có chút bất mãn, gì mà “người đàn ông đầu tiên”, Mộ Phi chàng mới là người đầu tiên của Hướng Nhất Phương, về mặt tinh thần ! Mặc dù về phương diện kia là người cuối cùng....

“Ha ha ! Thối Mộc Đầu cũng đến đây, Nhất Phương à, nhà của người cũng đến đông đủ rồi, ha ha !” Hồ ly cười đến khai tâm nói, “Ta giới thiệu mọi người một chút, chúng ta đều là bà xã của Hướng Nhất Phương !”

Không biết là ai lại ở dưới thốt ra một câu : “Hóa ra Hướng Nhất Phương lợi hại như vậy ! Thật nhìn không ra, quả nhiên là nhìn người không thể xem tướng mạo ! Hầm mộ !”

Idol đại thúc của chúng ta lúc này cảm thấy sắp điên tới nơi....

Mọi người ổn định chỗ ngồi, thập phần kỳ diệu là, căn bản không có người dám tới gần chiếm chỗ hai bên đại thúc của bốn người, vì thế xuất hiện một bức ảnh cực kỳ hài hòa.

Hắc Ngân cùng Mộ Phi ngồi ở bên trái Hường Nhất Phương, anh em nhà họ Lạc ngồi bên phải Hường Nhất Phương, đại thúc ở giữa ôm một heo nhỏ A Ngốc đáng yêu đáng yêu, khiến mọi người thiếu điều trăm miệng một câu “Gia tử”, chính là một hình ảnh gia đình tốt đẹp.

Bất quá, này năm người đàn ông cộng thêm con heo hồng không khí cũng hơi đại, mọi người sợ hãi không dám tới gần.

Trừ bỏ Hường Nhất Phương ở giữa mặc đồ thường, bốn tên còn lại không chỗ nào không chỗ nào là đường hoàng, giơ tay nhấc chén đều có một uy lực nói không nên lời, mọi người tựa hồ đều bị khiếp sợ khi thấy một Hường Nhất Phương thoạt nhìn ôn hòa lại có thể áp đảo bốn người này.

Xem ra, chuyện bốn tay thương trường này là “bà xã” của Hường Nhất Phương đúng là một chuyện rúng động.

“Khụ khụ !” Không khí này quả thực là quỷ dị hết sức, không ai dám nói chuyện, không ai dám động, vừa nghe đến tiếng Hường Nhất Phương ho một cái, toàn bộ đều đồng loạt hướng về phía nam nhân, ánh mắt trợn tròn.

“A ừm.... mọi người ăn đi, ha ha.” Nam nhân cười nói.

Đống đồ ăn bị A Ngốc bới phá đã được đội, một lần nữa đặt lên bàn.

Nhưng, vẫn không ai dám động.

“Khụ !” Mộ Phi cúi đầu tăng hắng một tính, tự mình cầm lấy đĩa, vài người khác cũng đi theo cầm đĩa lên gấp rau.

“Nhất Phương, đến ăn đi !” Hắc Ngân đem một miếng gà để vào trong chén của Hường Nhất Phương.

“Được rồi, muốn ăn gì ta tự mình lấy.” Đại thúc bắt đầu dĩ thử dài, ký lai chi tắc an chi (*), hẳn thừa biết ! Chuyện đến mức này, cũng không có cách nào thay đổi được, nói gì cũng vô ích, chỉ bằng làm cho rõ.

“Mấy người.... mấy người.... đều là.... cái kia.... của anh ấy.” nhìn năm người bộ dạng anh anh em em, Lý Tú Vân khiếp sợ không nói được một câu.

“Chúng ta đều là bà xã của Hường Nhất Phương hả, ha ha, Nhất Phương có phải là rất có diễm phúc hay không ? Bốn tuyệt thế mỹ nam đều thần phục hẳn, rất hữu tình nha !” Hắc Ngân cười hì hì nói. (*^__^*)

Hữu tình ? Hữu tình cái gì ? Hường Nhất Phương thật sự là không cảm thấy được.

“Ông xã, ăn cái này đi !” Hắc Ngân buồn nôn gấp đến, Hường Nhất Phương hít một hơi lạnh, hồ ly này cư nhiên gọi hắn là “ông xã” !

“Ha ha, ông xã, anh cùng mọi người nói rõ ràng đi, đừng giấu.” Ngay, ngay cả Lạc Tư ngày thường cực kỳ nghiêm túc cũng bắt đầu trêu chọc Hường Nhất Phương.

“Ông xã à ! Có thấy em trên TV hát tình ca cho anh không ?” Lạc Văn nháy mắt giả vờ đáng yêu, quăng mị nhãn ra, phóng điện lung tung.

“Ông... khụ, tướng công à, đêm nay nhớ phải đến chỗ của em đó.” Mộ Phi trừng mắt nhìn ba tên kia, nhưng chữ “tướng công” vừa thốt ra là một đám người phun hết nước trong miệng thành một dòng suối, còn muốn “phải đến chỗ em đó”, xem ra Mộ Phi này cũng có đáng dấp nhân sĩ, ngày thường còn bày đặt nghiêm túc, đến lúc đùa giỡn cũng không kém ai.

“Không được ! Phải tới chỗ em chứ, ông xã.... được không !” Hắc Ngân bắt đầu làm nũng, hồ ly mị nhãn chớp chớp.

“Trời á, Hường Nhất Phương giống như hoàng đế phong kiến vậy, thật là lợi hại !”

“Thực con mẹ nó ganh tị !”

Những người khác lại bắt đầu lạng lẽ ồn ào.

Lạc Văn Hắc Ngân làm nũng còn không tính, ngay cả Mộ Phi cũng thế ! Hướng Nhất Phương kinh ngạc nói không ra lời, cảm thấy Mộ Phi đã bị hai tên này dạy hư rồi, nhìn nhìn Lạc Tư không có biểu tình gì, may quá, còn có một người bình thường....

“Các người đừng náo loạn, tất cả mọi người đang nhìn.” Lạc Tư vung bàn tay lên, ngăn mọi người thôi “đùa giỡn”, mắt lạnh đảo qua chung quanh, trong phòng rõ ràng là có mấy điều hòa, lại toát ra lãnh khí....

“Nhưng mọi người chứng kiến, bốn người chúng tôi, đều là người của Nhất Phương.” Lạc Tư nói một câu, ba tên kia nhất tề gật đầu, Hướng Nhất Phương tiếp tục cười gượng, thôi, mấy tên này đến chỉ để đùa giỡn, muốn chơi thì chơi, xem bọn hắn còn có thể vung ra hoa chiêu gì.

“Trong ngày thường Hắc Ngân nấu cơm, bữa sáng bữa trưa bữa tối cộng thêm món điểm tâm ngọt giờ uống trà, đều là hắn một mình ôm lấy mọi việc.” Ngón tay thon dài của Lạc Tư hướng về phía con hồ ly đang cười, Hắc Ngân thích làm đậu hũ cho Nhất Phương ăn, sau đó gã lại ăn Nhất Phương đậu hũ, mỹ danh viết : đồng giá trao đổi.

“Còn Lạc Văn, mỗi ngày đều đánh đàn ca hát cho Nhất Phương nghe, nhất là trước khi ngủ.” Lạc Tư lại chỉ về phía đồng chí Đại minh tinh Lạc Văn, Lạc Văn đồng chí thích nhất chính là hát ru, về phần vì cái gì, ừm, đại khái là rất muốn người nào đó nhanh đi ngủ, sau đó liền.... làm việc ấy ấy.

“Tôi cùng Mộ Phi thì... ha ha, chỉ lâu lâu biểu diễn võ nghệ, tăng thêm lạc thú cuộc sống, đúng không ?” Lạc Tư cười, Mộ Phi cũng cười, chỉ có Hướng Nhất Phương trầm mặt, đúng là hai tên này xác thực đánh đánh, nguyên nhân đánh nhau thì Hướng Nhất Phương không muốn nhắc lại, bất quá cuối cùng đại thúc lại thỏa hiệp bằng một câu - ta đều cùng hai người ! Đều cùng hai người ! Đừng đánh.

Đại thúc đáng thương sau nhiều lần bỗng nhiên phát hiện, hắn kỳ thật là bị trúng gian kế, hai kẻ ít có khả năng nhất lại cứ nhiên hợp tác “khi dễ” hắn !

Hướng Nhất Phương đã quên một câu của thương nhân : không có bằng hữu cả đời, chỉ có ích lợi cả đời....

Tuy rằng bốn người người một câu ta một câu đều gọi Hướng Nhất Phương mới là “ông xã” rồi “tướng công”, buồn nôn đến muốn chết, còn thường xuyên đổi trắng thay đen, nhưng đại thúc của chúng ta vẫn là rất hưởng thụ, sau khi bị đè ép vô số lần, phản công không có kết quả, hắn rốt cục trở thành “cường thế công”, “xa hoa công” , “phúc hắc công” trong miệng bốn người !

Loại tâm tính này sau khi trở về từ hội học sinh vẫn cứ tiềm ẩn trong lòng đại thúc, kinh nghiệm làm chồng của đại thúc chỉ có mỗi một lần, lúc Lạc Văn tự mình ngồi lên.

Không được, không thể như vậy ! Hắn phải ở bên trong, không cần ở bên ngoài (cái gì nói làm cho Hướng Nhất Phương ở trên mặt mấy tên này cũng đã nói qua rất nhiều lần, cũng thực thi nhiều lần, nhưng là.... bản chất vẫn không thay đổi, Hướng Nhất Phương vẫn như cũ là bị áp chế).

Ta phải ở bên trong.... ta phải ở bên trong... ta phải ở bên trong...

Oán niệm vô số lần, sau khi về đến nhà Hướng Nhất Phương bắt đầu thực thi, miệng nói : “Là các người nói, tôi là chồng, các người là vợ ! Tôi phải ở bên trong !”

Các bà vợ đều nở nụ cười, cười hì hì nói : “Chúng ta là hậu cung mà, ông xã !”

“Tôi đây là bà xã, các người là ông xã !”

Mấy tên tiếp tục cười, : “Được, ông xã !”

Hướng Nhất Phương cười ngất...

Nhưng ở ngoài mặt, đương mấy lão bằng hữu kẻ trộm hề hề hỏi hắn kia mấy bà vợ đối hắn thế nào, Hướng Nhất Phương chỉ có thể ha ha cười, nửa ai oán nửa rồi rầm nói bốn chữ : tính phúc mỹ mãn....

63. Chương 63: Cổ Đại Thiên

1.

Lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân kia, là ở cạnh vách núi....

“Bắt lấy tay của ta !” Lần đầu tiên nghe được thanh âm của nam nhân kia, là lúc gã bị cừu nhân vắt lại trên thân cây mọc chơ vơ trên sườn núi, bởi vì gã lớn lên giống hồ ly, người trong thôn cũng không thích gã, nói là hồ ly chuyển thể hại người, dù gã cũng không làm gì sai, bọn họ lại đem gã bỏ lại trên vách núi.

Tại sao lại có người xuất hiện trên vách núi ? Bốn phía đều là vách đá....

“Có thể cử động được không ?” Thân thể không thể chuyển động, nhìn không thấy được bộ dáng của người nam nhân phát ra tiếng nói trầm thấp mà ôn nhu như nước, nhưng.... ầm ập dị thường, ầm ập chưa từng có, vậy mà lại tới nhanh như vậy, chẳng qua là một hai câu nói mà thôi.

Một sợi dây thừng quấn quanh thân, bàn tay ôn hòa hiền hậu nắm chặt lấy tay mình, thân thể bị ôm vào lồng ngực dày rộng của một người nam nhân, lần này, cuối cùng cũng thấy được bộ dáng của nam nhân kia - đôi mắt trầm tĩnh mà ôn nhu.

“Người tên là gì ?” Được giải cứu khỏi vách núi, thân thể đầy vết thương được nam nhân đặt trên một chiếc giường êm ái, nam nhân vừa rửa sạch miệng vết thương, vừa lấy ngữ khí ôn hòa nói, “Ta là đại phu gần đây, Hướng Nhất Phương.” Dứt lời, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhẹ.

“Hắc Ngân....” Nụ cười này, y cả đời cũng quên không được, cuộc đời này, người đầu tiên đối với y lộ ra nụ cười chân thành.

Cuộc sống sau đó, Hắc Ngân dần dần biết vì sao nam nhân này xuất hiện ở vách núi, bởi vì trong thân gài đó có một tiểu hài tử sinh bệnh cần thuốc, nam nhân liền lấy thân mạo hiểm, dùng dây thừng tự mình leo lên sườn núi ngắt được liệu quý, cũng bởi vậy.... cứu y một mạng.

“Vì cái gì phải cứu ta ? Ta là một kẻ không quen biết, từ trong thân ta inh ra, mọi người không ngừng chết đi, bắt đầu là cha mẹ, sau đó là hàng xóm...” Từng người rời xa mình, “Bọn họ nói ta là hồ yêu chuyển thể, đến hại người, người không sợ ta hại chết người sao ?”

Nam nhân trước mặt không có kinh ngạc, trong mắt khẽ ánh lên một tia thương tiếc nhu tình, rồi đem Hắc Ngân ôm vào trong lồng ngực, không cần một câu nói, chỉ cần một cái ôm tín nhiệm.

Năm ấy Hướng Nhất Phương hai mươi tám tuổi, Hắc Ngân mười tám tuổi.

Những ngày ở cùng nam nhân, là những ngày hạnh phúc chưa từng có của Hắc Ngân, mỗi buổi sáng cùng Hướng Nhất Phương lên núi hái thuốc, giúp nam nhân đun củi nhóm lửa, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau ăn cơm, buổi tối thì mặt dày mày dạn leo lên giường của nam nhân sống chết không đi ra.

Đáng nhắc tới chính là, Hắc Ngân thập phần không rõ Hướng Nhất Phương trước khi mình đến thì ăn gì ! Hướng Nhất Phương kia một tay trù nghệ, Hắc Ngân chẳng khen nổi một câu, nhưng cũng vì nguyên nhân đó, làm cho cuộc sống cùng một chỗ của Hắc Ngân và nam nhân liền có một tay hảo trù nghệ.

Những ngày như vậy, thật muốn kéo dài vĩnh viễn, hưng Hắc Ngân không thể quên mối thù bị làm nhục, y muốn báo thù....

Đêm trước khi rời đi, Hắc Ngân cương bức nam nhân, ôm lấy Hướng Nhất Phương còn chút run rẩy, y ôn nhu nói.

“Chờ ta ba năm, được không ?”

2.

Chiến tranh, dù là thời đại nào, đều có, vô luận người đang ở phương nào, cả đời cũng trốn không thoát, từ những cuộc xung đột người với người, cho tới quốc gia cùng quốc gia tranh giành kịch liệt.

Hướng Nhất Phương chưa bao giờ nghĩ tới tiểu nông thôn cách xa kinh thành sầm uất cũng sẽ bị chiến hỏa thiêu đốt.

Đó là sau ba năm Hắc Ngân rời đi, cũng như một năm trước khi nam tử ra đi, ngày nào cũng vậy, lúc Hướng Nhất Phương lên núi hái thuốc vào sáng sớm, đều chính mình một người đứng trên đỉnh núi nhìn mặt trời mọc, lại không ngừng nhìn ra phương xa, đợi người nam tử ba năm trước xuất hiện.

Bắt đầu mùa đông, năm thứ ba cũng dần qua, có lẽ đến mùa xuân, tử hồ ly kia sẽ trở lại, sau đó lại bắt đầu quần lấy mình, cùng lên núi hái thuốc, cùng xem bệnh cho dân....

Thực sự nguyện vọng của nam nhân rất đơn giản, ở cuộc sống đơn giản trong một thôn tử nhỏ xinh đẹp, chỉ cần có người quan tâm đến mình, tựa hồ đã thỏa mãn lắm rồi.

“Đó là cái gì ?” Theo thái dương âm hồng từ chân núi từ từ lên cao, tựa hồ cũng có ánh lửa nổi lên, nơi cuộn cuộn khói đen kia, chính là tson thôn mà hắc đang ở.

Nam nhân nắm sọt thuốc chạy trở về, đến gần thôn, khói đặc lại càng lớn, sức lửa càng lên, giờ là mùa đông, như thế nào lại có cháy ?! Nghi vấn của Hướng Nhất Phương rất nhanh được giải đáp, tiếng cướp bóc đâm vào trong tai hắn, trước mắt là một đám cười chiến mã tay cầm trường thương, giết hại tiểu thôn của hắn.

“Dừng tay ! Dừng tay !” Hắc chạy vào trong thôn đầy lính giặc, trước mặt là thôn dân nằm chết, một cổ phần nội cùng bị thương tràn đầy trong ngực hắn, những người buổi sáng vẫn còn chào hỏi hắn, hiện tại lại trở thành thi thể lạnh băng.

Đám sĩ binh phát hiện một kẻ may mắn còn sống vây lấy nam nhân, lúc trường thương sắp đâm vào Hướng Nhất Phương thì một thanh niên ngăn lại.

“Người là đại phu ?” Hướng Nhất Phương chưa từng thấy qua một người tuần tú đến vậy, nếu nói Hắc Ngân là dụ dỗ, như vậy nam tử lạnh lùng trước mặt này là tiên nhân, nhưng tiên nhân thì không giết người.

Nam nhân bị đưa vào một lều trại gần đó, một nam tử lãnh khốc ngồi trên giường, ánh mắt tràn đầy vẻ phần mộ nhìn Hướng Nhất Phương, đối với thanh niên kia nói : “Lạc Văn, sao lại mang dân đen đến đây ?”

“Hình như là đại phu.” Lúc nói chuyện, Lạc Văn đem nam nhân đẩy ra, “Chữa khỏi vết thương cho ca ca ta, tạm tha cho người một mạng.”

“Vì cái gì.... vì cái gì lại giết họ, tất cả chỉ là người vô tội, vì cái gì các người muốn giết họ.” Nam nhân thống khổ nói, hai nam tử trong lều đều dùng ánh mắt lạnh lùng giống nhau nhìn lại, khiến trái tim người ta băng giá.

“Ta nói, nhanh chữa khỏi cho vết thương của ca ca ta đi.” Thanh niên lạnh lùng đưa tay nắm tóc nam nhân, phát ra tiếng cười nhạo âm lãnh, “Người chỉ cần làm thế là được, nếu đem vết thương của ca ca trị, như vậy có lẽ ta có thể ít giết vài kẻ, người cảm thấy thế nào ?”

3.

“Giết !” Ra lệnh một tiếng, sinh linh lầm than.

“Đối mặt với Tổ quốc của mình, người không có chút trắc ẩn sao, Hắc Ngân ?” Mộ Phi hướng ánh mắt về nam tử bên cạnh, chỉ trong ba năm ngắn ngủi, Hắc Ngân đã từ một sĩ binh nho nhỏ, trở thành tướng quân đứng cùng địa vị với mình, gã làm sao mà làm được ?

“Ai nha nha, cái gọi là Tổ quốc bất quá chỉ là mấy đường chỉ trên bản đồ thôi, nói như ngươi thì hóa ra ta chẳng phải là quá ghê tởm sao !” Nam tử trông như hồ ly, giọng cười như hồ ly. Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, đã lên được vị trí này, Hắc Ngân đã muốn cho Mộ Phi một chân lý - đừng nghĩ đến đạo đức nhân nghĩa nữa là được.

“Đừng nghĩ đến đạo đức nhân nghĩa nữa là được.” Những lời này của Hắc Ngân, Mộ Phi nhớ kỹ cả đời, đây là quy tắc đáng sợ nhất của con người, nam tử trước mắt chính là một kẻ lãnh khốc đáng sợ như vậy.

“Trên đời này, chẳng lẽ không có người đáng để người quý trọng sao ?” Mộ Phi rất muốn biết, Hắc Ngân lãnh khốc như vậy, đến tận cùng còn có thể có một người để quý trọng.

“Người đáng để quý trọng sao... có chứ.” Hắc Ngân đưa mắt nhìn về phương xa, nam tử luôn giả dối tựa hồ chỉ có lúc này mới có thể chân thật nhu hòa.

Mùa xuân đến chiến sự đã xong, np, ta sẽ trở về đón người.

Mộ Phi ở bên cạnh chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình đó của Hắc Ngân, chàng đột nhiên đối với kẻ sở hữu trân tích của Hắc Ngân sinh ra hứng thú, người này là như thế nào mới có thể làm cho một Hắc Ngân lãnh khốc vô tình cảm thấy đáng trân trọng ?

Hắc Ngân lúc này không biết, hành động báo thù của gã, chiến hỏa của gã, đã muốn lan đến thôn trang của np, nuốt chửng lấy nam nhân mà gã quý trọng.

“Các người nói là không giết người ! Như thế nào có thể đổi ý !” Đội quân đi qua một cái thôn, liền thiêu rụi một thôn, cứ như vậy sinh mệnh con người chìm trong biển lửa.....

“Thực phiền !” Lạc Tư vung tay lên, sắp xếp lại quân ngũ trật tự, nếu không phải lão nam nhân này y thuật không tệ lắm, y có lẽ đã sớm một kiếm giết chết hắn.

“Ha ha, ta chỉ nói là ít giết một số người thôi, cũng không phải nói là không giết.” Lạc Văn ngăn giữ lấy np đang lao tới. “Nhưng người, không biết tốt xấu chạy đến đây làm gì ? Muốn ta đánh gãy chân người sao ?”

“Các người.... sao có thể làm như vậy ! Như thế nào có thể như vậy !” Chẳng lẽ những người này không có lương tâm sao ? Cư nhiên có thể bình tĩnh mà lấy mạng người, đều là đồng loại, vì cái gì phải tàn sát lẫn nhau ? Nam nhân không hiểu, hắn thật sự không hiểu kẻ bên ngoài là nghĩ cái gì.

Trả lời Hướng Nhất Phương, chỉ có tiếng cười trào phúng mà thôi.

Ban đêm, tựa hồ là trừng phạt mạo phạm ban sáng của nam nhân, anh em họ Lạc cố ý để kẻ khác đem Hướng Nhất Phương đẩy ra vào trường bông lớn, không được ngủ trong một trường một mình, rất nhiều binh lính cùng nhau nghỉ ngơi trong trường bông vốn vừa thối vừa lạnh, Lạc Tư bất quá là muốn cho nam nhân buổi tối bị lạnh cóng mà thôi, lại tựa hồ đã quên chỉ có trong quân doanh đồng tính, dục vọng của con người cũng trở nên cường liệt khác thường.

Khi Hướng Nhất Phương đang rảo bước tiến vào trường bông lớn chật đầy binh lính, bỗng nhiên cảm giác được bị ai đó nhìn chăm chăm.

Hắn muốn chạy trốn.... lại bị đám sĩ binh xích lửa nửa người chặn lại.

4.

“Ha ha ha.....” Tiếng cười mang theo ý tứ dâm loạn tràn ngập trong tai nam nhân, thân thể lui về sau từng bước bị người ôm lấy, Hướng Nhất Phương cả kinh lập tức nhảy dựng lên, vùng vẫy nhưng đều bị kẻ phía sau gắt gao chế trụ.

Sĩ binh bên cạnh cười cợt nhìn, ánh mắt kia làm cho nam nhân không dám đối diện, mà có thể chuyện đã xảy ra cũng làm cho hắn bỗng nhiên sinh ra cảm giác tuyệt vọng, chân hung hăng dẫm nát bàn chân kẻ đang ôm lấy mình, nam nhân nhân cơ hội bỏ chạy.

Làm đại phu, hắn biết chỗ nào là yếu ớt nhất của con người, nhưng chống lại một không thể chống lại nhiều, hắn có thể trốn một tên, nhưng lại trốn không thoát khi bị bao vây.

“Không được !” Tựa hồ là tiếng quần áo bị xé nát, nam nhân chống cự lại đôi tay đưa về phía hắn, đám sĩ binh lại coi đây như là tiếng nhạc, trong chốc lát đẩy hắn qua một bên, rồi trong chốc lát lại kéo hắn về, vừa không ngừng xé rách quần áo hắn, nhìn hắn bộ dáng muốn bỏ chạy, vừa hưởng thụ lạc thú làm một kẻ mạnh.

Nhưng lạc thú loại này cũng không kéo dài lâu, khi Hướng Nhất Phương bị một kẻ đẩy về phía một sĩ binh không có xú khí, mà là một bộ ngực kiên cố mang theo xạ hương, quay đầu lại xem, lại là Lạc Tư vẻ mặt âm lãnh. Xem ra chủ tướng đến đây, bọn lính đều tỉnh lặng lại, có mấy người đứng ra nói Hướng Nhất Phương bất quá chỉ là một tù binh, để cho bọn chúng chơi đùa một chút.

4.

Nam nhân không tự chủ được tựa vào phía sau, tay nắm chặt góc áo của Lạc Tư, nam tử tựa hồ nhướng mày, nhưng không có đẩy ra, lạnh lùng quét nhìn một vòng, nói : “Những tên không tiền đồ.” Lạc Tư lời nam nhân quần áo xộc xệch ra khỏi trường, đến trường bông của mình.

Lúc trước ở trường bỗng mờ mịt của đám sĩ binh không thể nhìn rõ ràng lắm, đến ánh đèn sáng tỏ trong lều, Lạc Tư có thể hiểu được vì cái gì đám binh lính kia lại xuống tay với nam nhân : mái tóc dài rối tung, làn da không được quần áo rách nát che đậy tựa như được khoác một lớp da mềm mại, nếu nhìn kỹ, kỳ thật bộ dáng của lão nam nhân này cũng coi như chấp nhận được.

“Cám ơn.” Nam nhân chưa hết sợ hãi, không nói nên lời, cái dạng này sẽ làm cho kẻ mạnh muốn bảo vệ... hoặc phá nát.

“Tạ ơn ? Lấy cái gì cảm tạ ta ?” Lời nói của Lạc Tư làm cho nam nhân không hiểu, ngẩng đầu xem gương mặt của Lạc Tư, nhưng rất nhanh, hắn đã bị ném lên giường. “Hay dùng thân thể của ngươi thỏa mãn ta là được.” Kẻ cơ khát trong quân doanh, không chỉ có binh lính cấp thấp, mà còn có tướng lĩnh trên cao.

“A....” Ban đêm, trong trướng bỗng còn đang hiu hắt ngọn đèn dầu truyền ra từng đợt tiếng thét trầm thấp pha lẫn nức nở của nam nhân, nhưng càng nhiều hơn chính là, tiếng thống khổ bị nuốt vào trong bụng.

Ngày hôm sau hành quân khi Lạc Văn nhìn đến Hường Nhất Phương, sắc mặt nam nhân có chút tái nhợt, đầu cúi rất thấp, đi đường cũng khập khiễng. Bọn họ cũng không tính cho Hường Nhất Phương cưỡi ngựa hay ngồi xe, chuyện tối hôm qua Lạc Văn hoặc nhiều hoặc ít cũng nghe đến.

“Ca, huynh sao lại biến khẩu vị vậy ?”

Sắc mặt Lạc Tư tựa hồ cũng không biến đổi : “Tuổi có hơi lớn, nhưng... hương vị cũng không tệ lắm.” Hoặc là nói, phi thường không tồi. Lạc Tư đưa mắt nhìn nam nhân ở phía sau, đối Lạc Văn cười nói : “Đưa hắn lên xe ngựa của đệ đi.”

“A, tốt.” Hương vị đến tốt cùng là như thế nào, thì phải thưởng thức mới biết được.

5.

Người đang ở đâu.... đang ở đâu ?

“Hoặc là ở trong trại binh, hoặc là ngoan ngoãn ở trong này”

Hắc Ngân.... Người còn có thể trở về sao ? Cho dù trở lại, ta còn có thể tìm được người sao ? Cho dù gặp lại, người còn có thể thích một kẻ dơ bẩn như ta sao ?

Tình yêu, làm cho con người trở nên hèn mọn.

Cứ thế qua đi, nam nhân ôm chần lui vào chân giường, trên tấm lưng trần trụi tràn đầy dấu vết xanh tím của tình dục, khuôn ngực dựa vào tường phập phồng không ngừng, tựa hồ còn đang run rẩy, hai tay nắm chặt tấm chăn không chút thả lỏng.

Nam tử bên giường mặc quần áo vào, quay đầu lại nhìn nam nhân đang lui về phía chân giường, trong mắt hiện lên một tia kahsc thường, từ đêm đó bắt đầu giữ lấy nam nhân, mỗi đêm về sau đã trở thành tình sự thông lệ. Bọn họ uy hiếp nam nhân để làm ra đủ mọi chuyện khiến Hường Nhất Phương cảm thấy nhục nhã, thậm chí muốn chết.

Nhưng Hường Nhất Phương không muốn chết, hắn còn muốn gặp lại nam tử của ba năm trước, hắn không quên được ước định kia.

Đông đi xuân đến, kỳ thật cũng không xa, chỉ cần đợi băng tuyết tan đi, nhưng cũng có thể rất xa, chỉ sợ, vĩnh viễn không nhìn thấy được mùa xuân ấm áp.

Chiến tranh nhanh chóng lan ra, hai người bên cạnh Hường Nhất Phương cứ như thần binh, đi đến đâu, cái chết kéo dài đến đâu, nam nhân lần đầu tiên nhìn đến người chết nhiều như vậy, làm đại phu cứu nhân độ thế, hắn lại bất lực, hắn có thể cứu được thân xác của con người, nhưng không cách nào thay đổi tư tưởng của con người.

Lần đầu tiên, vô lực như vậy.

“Từ từ....” Nam nhân lui ở chân giường lần đầu tiên mở miệng nói, Lạc Tư nhìn nam nhân, tựa hồ có chút kinh ngạc.

“Chuyện gì ?”

“Có thể.... không giết bọn họ được không.” Biết rõ nói cũng vô ích, hai tên kia bắt cả chỉ coi hấn là công cụ tiết dục, nhưng là nhện không được.

Hồi lâu cũng không có lời đáp, ngay khi ánh mắt của nam nhân dần dần ảm đạm đi, Lạc Tư cũng đi ra khỏi trường bông, lưu lại một chữ : “Ừm.”

Này, coi như là đồng ý sao ? Khi nam nhân quay đầu lại, chỉ còn liêm mạc hơi hơi phiêu động.

Nơi thôn nhỏ nam nhân từng ở, hôm nay ngênh đón khách nhân, nhưng nơi đây cũng không còn chủ nhân.

“Phía trước chính là nơi hấn ở !” Ba năm ước định, Hắc Ngân đã muốn khấn cấp quay về, nam tử vốn giáo hoạt bỗng nhiên hóa thành một người vui vẻ phấn khởi.

Khiến cho Mộ Phi rất đổi ngạc nhiên.

Nhưng rất nhanh, Mộ Phi đưa mắt nhìn thấy nam tử đang kích động lại trở nên ngây dại khi nhìn thấy thôn xóm đã hóa thành tro tàn.

Cả thôn, chỉ có mùi tử khí không ngừng lan ra, yên tĩnh không chút dấu vết sống sót.

Hắc Ngân đột nhiên phát điên, vọt vào thôn lý hoang vắng, từng gian từng gian tìm kiếm tung tích của nam nhân..... kết quả, không hề thấy.

Nơi này, bị giết khi quân đội đi ngang qua.

Khơi mào chiến tranh, là gã.....

Báo thù của gã, nhưng lại làm tổn thương đến người mà gã yêu nhất, thôn tử từng tràn đầy hạnh phúc nay đã trở thành nấm mồ hoang vắng, không có bóng dáng của nam nhân.

“Hắc Ngân, nơi này có một sọt thuốc.”

6.

6.

“Tuyến đường này do ai phụ trách ?” Cúi đầu nhìn sọt thuốc bị vấp ở dưới cây thụ, nam tử âm lãnh nói.

“Anh em họ Lạc.” Mộ Phi nhíu mày nói, “Bọn họ thế lực trong triều rất lớn, người không cần xằng bậy.”

“Xằng bậy.... Sao ta lại làm thế được....” Nam tử cười không ra một chút ôn độ.

Trong quân đội của anh em họ Lạc, Hưởng Nhất Phương mà Hắc Ngân đang đau khổ tìm khổ cúi đầu phối được, chuẩn bị thuốc trị thương, nam nhân liền đi đến giường Lạc Tư thay Lạc Tư đắp thuốc, vết thương trên lưng nam tử, vốn rất nặng trải qua một thời gian điều trị đã liền lại khôn ít.

Nhưng, bởi vì Lạc Tư khi xâm chiếm nam nhân, cũng làm cho miệng vết thương thường xuyên nứt ra.

“Trên người người là mùi gì ?” Cúi đầu nhìn nam nhân ở bên cạnh bận việc, Lạc Tư nhẹ nhàng hít một hơi, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái xông vào mũi.

“.... Một chút dược liệu.” Để băng bó lại cho Lạc Tư, nam nhân không thể không hướng người về trước, đầu cũng tựa vào bộ ngực trần trụi của nam tử, đối phương nhíu mắt lại, đưa tay vói vào vạt áo khe hở rộng của nam nhân.

Thân thể Hưởng Nhất Phương run lên, băng vải trên tay dùng một chút lực bó lại, nam tử phía trên quả nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, tay cũng rút đi ra.

“Hừ, người đây là trả thù ta.” Lạc Tư khẽ cười, nam nhân chỉ quay người lại đem hòm thuốc thu thập, không để ý đến, điều này làm Lạc Tư có chút bức hỏa.

“Thất lưng của ta không thể động, vậy..... người ngồi lên trên là tốt nhất.” Một tay bắt lấy nam nhân đang muốn bỏ đi, Lạc Tư vừa lòng nhìn đến sắc mặt đang tái nhợt, y chán ghét nam nhân này coi thường y, hấn càng chống ý, y càng phải buộc nam nhân, “Hay là người thích ta và Lạc Văn cùng nhau đến ? Ha ha....”

Cuối cùng, bức bách vô tình đã xé nát cõi lòng của nam nhân.

Hướng Nhất Phương cảm thấy hấn không thể chịu đựng được nữa, vì cái gì thôn dân đều chết, mà hấn còn sống ? Đi ra từ trường bỗng của Lạc Tư thất thần đi về trường của mình, trên người đều là dơ bẩn, làm cho hấn ghê tởm muốn phun ra.

Trong dòng nước lạnh không ngừng lau rửa thân thể dơ bẩn, chà xát đến đỏ da, cũng không để ý.

“Hắc Ngân...” Hấn muốn khóc, hấn muốn chết, hấn không muốn cứ phải sống hèn mọn như vậy, nam nhân đắm chìm trong thống khổ cũng không phát hiện ra Lạc Văn đang đem đến một tấm chăn dày đứng ở ngoài trường.

So với Lạc Tư hay làm khó dễ, Lạc Văn có vẻ nhu hòa không ít, có đôi khi Hướng Nhất Phương cảm thấy được thanh niên này còn chưa đủ lớn, tính cách còn trẻ con.

Lạc Văn không biết vì sao khi nhìn thấy nam nhân từ trong trường của huynh trưởng lại cảm thấy không thoải mái, càng không biết vì sao lại mang chăn đến, khi nhìn đến nam nhân tan vỡ suy sụp, Lạc Văn có chút buồn phiền không nói nên lời.

Màn đêm buông xuống, một người lặng lẽ đi vào trường của Hướng Nhất Phương, leo lên giường của nam nhân, nam nhân thấy có người suýt nữa kinh hô lên, người tới che miệng của hấn lại.

“Là ta,” thanh âm là của Lạc Văn, “người muốn tìm Hắc Ngân ?”

Trong bóng đêm, vẻ mặt của nam nhân lộ ra nỗi vui mừng, trong lòng Lạc Văn có chút không thoải mái, nhưng vẫn nói : “Ta có thể thả người đi tìm hấn, nhưng đêm nay...” Ta muốn người tự nguyện nằm dưới thân ta.

“Vì sao lại thả hấn đi ?” Trong quân trường, Lạc Tư đợi câu trả lời của em trai mình.

“Huynh phải hiểu, nếu cứ như thế, hấn sớm muộn gì cũng sẽ rời đi.” Lạc Văn ngẩng đầu nhìn bầu trời cao xa xôi, “Hoặc là chạy trốn, hoặc là chết.”

Ở một nơi xa, một nam nhân ngồi trên lưng ngựa hướng theo ánh mặt trời mà đi, cặp mắt trong suốt giống như muốn thấy được ánh sáng bình minh, nhìn thấy được hy vọng.

Hấn thật không ngờ, Lạc Văn thật sự để hấn đi, còn nói cho hấn biết Hắc Ngân ở đâu.

7.

Khi hấn ngồi trên lưng cảm tạ Lạc Văn, đối phương lộ ra nụ cười, nụ cười phát ra từ nội tâm, khuôn mặt tươi cười thuần khiết kia cuốn hút lấy nam nhân, khiến hấn quên mất thống khổ từ kẻ này.

Cõi lòng đầy hi vọng, Hướng Nhất Phương cưỡi ngựa trên con đường hướng về phương xa.

Mà ở bên kia, Hắc Ngân từ nơi thôn xóm bị thiêu hủy đã hướng về phía quân đội của anh em họ Lạc mà đi, đem đội quân giao cho Mộ Phi. Trên đường, bọn họ thẳng tiến mà đi, không để ý đến người đi đường.

Hôm nay khí trời rất lạnh, người đi đường đều khoác áo từ đầu đến chân, Hướng Nhất Phương cũng không ngoại lệ, cả người đều bị áo lông cừu bao kín mít, quần áo này đều là bị Lạc Văn bắt buộc mặc vào.

Một bên là Hắc Ngân, một bên là Hướng Nhất Phương, hai người cũng không biết giữa đường đã bỏ lỡ nhau.

Mà Hướng Nhất Phương cũng không biết, khi hấn tận tận khổ khổ tìm được quân đội cũng không tìm được nam tử, khi cho biết muốn tìm Hắc Ngân, nam nhân được mời đến một cái đại sảnh.

Có chút lo lắng, có chút khẩn trương, còn có chút không biết theo ai.

Không biết, ba năm này gã có khỏe không ? Nam nhân ngồi trên ghế nghỉ ngơi, hoàn toàn không nhận ra trong đại sảnh đã có một người vào, mà nam tử này đã quan sát hấn một lúc lâu.

“Người tìm Hắc Ngân ?” Phía sau đột nhiên vang lên tiếng, nam nhân đột nhiên phát hiện một nam tử anh tuấn khôi ngô đối diện mình đang nói.

“A.... Ừm.” Nam nhân có chút cuống quýt đáp, ánh mắt đảo qua nơi khác, cũng không thấy thân ảnh của Hắc Ngân.

Đúng như nam nhân nghi hoặc, Mộ Phi nói : “Hắn đi tìm người, không ngờ được người lại đến đây, cũng không ngờ được là không gặp nhau.”

“Hắn... hắn đi tìm ta ?!” Nghe vậy, nam nhân trong lòng cảm thấy ảm áp, Hắc Ngân không có quên hắn, không có....

Nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của nam nhân, Mộ Phi “ừm” một tiếng, ánh mắt lấp lánh nói : “Hiện giờ thế đạo hỗn loạn, chi bằng người cứ ở lại trong đây, ta cũng sẽ bảo vệ người an toàn.”

“Vậy Hắc Ngân...”

“Ta sẽ sai người thông tri cho hắn biết người đang ở đây, đến lúc đó hắn tất nhiên quay lại gặp người.” Nhìn về phía nam nhân đang nở nụ cười, Mộ Phi ở trong lòng cũng cười, có lẽ nên lợi dụng lúc này, hắn có thể cẩn thận nhìn xem con người này rốt cục là có mị lực như thế nào, có thể làm cho Hắc Ngân quyến luyến không thôi.

Bắt gặp đôi mắt của nam nhân, Mộ Phi bỗng có chút thất thần, bao nhiêu năm rồi không nhìn thấy một sự tinh khiết không vướng bận bụi trần thế này ?

Thế giới này, vốn tưởng rằng chính là tràn đầy tội ác người lừa ta gạt.

Nhưng con người, luôn sẽ hướng về một nơi thuần khiết.

8.

“Mộ tướng quân, Hắc Ngân đã nhận được tin của người chưa ?” Đến đây đã nhiều ngày, mỗi ngày ngóng trông, lại không có tin tức của đối phương.

“Hắn rời đi cũng không nói cho ta biết đến nơi nào tìm người, đã đã tận lúc phái người đi tìm hắn,” chỉ có Mộ Phi biết, chàng đang lừa dối nam nhân này.

Vô luận là xuất phát từ loại tình cảm gì, chàng tạm thời không muốn Hướng Nhất Phương rời đi, nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của nam nhân, Mộ Phi an ủi nói : “Np, người yên tâm, ta sẽ giúp người tìm được hắn. Hắc Ngân là bạn tốt của ta, người tự nhiên cũng là bạn tốt của Mộ Phi ta, sau này cũng đừng gọi ta là ”Mộ tướng quân“.”

“Ta nên xưng hô thế nào ?”

“Gọi ta A Phi là được.” Nam tử cười nói, chỉ là chàng cùng Hắc Ngân trong lúc này chỉ có thể gọi là đồng bọn hợp tác ăn ý, mà không phải là bằng hữu.

Mùa đông luôn cho người ta cảm giác ngày dài thật dài, một khi ngày nhiễm tương tư, thì một ngày giống như tam thu, Hướng Nhất Phương không biết Hắc Ngân rốt cục đã đi đâu, đã xảy ra chuyện gì, vì sao vẫn không có tin tức.

Nhưng mà, lại càng ngày càng cảm giác được quan hệ không rõ với Mộ Phi, hắn bỗng nhiên có chút sợ hãi, thậm chí nghi hoặc bản thân có nên tin tưởng Mộ Phi hay không.

“Người muốn rời đi ?” Trong trường, Mộ Phi nhíu mày nhìn nam nhân trước mặt đã sắp xếp xong hành lý, “Hiện giờ là mùa đông, trời rất lạnh, sao lại đột nhiên rời đi ?” Nam tử nhíu mày, trấn an nói, “Chẳng lẽ người không muốn chờ Hắc Ngân ?”

“Ta... ta nghĩ tự mình đi tìm hắn, ta rất lo, hắn tin tức gì cũng không có.” Nam nhân vẫn như trước không quen nói dối.

“Người cảm thấy ta lừa người.” Kể gạt người luôn tìm được một cái cớ khác.

“Không phải, người đối đãi rất tốt, nhưng là....”

“Ta lừa người thì có gì tốt ?!” Nộ hỏa của Mộ Phi làm cho Hướng Nhất Phương đuối lý lập tức không nói ra lời, Mộ Phi mềm mỏng thái độ lại, “Nhất Phương, cùng lắm là một tháng mà thôi, người sẽ không thể chờ một chút sao ?”

Chính là loại cảm giác này, mỗi lần hắn muốn muốn đi hoặc tự đi tìm Hắc Ngân, Mộ Phi sẽ nổi giận, sau đó lại dịu dàng lại, rồi hiện tại, Hường Nhất Phương cảm thấy có chút không thích hợp, tuy rằng không nói nên lời, nhưng cũng thập phần khó chịu.

Hắn đã không còn là kẻ dễ bị lừa chân chất Hường Nhất Phương kia nữa.

“Vô luận có thể tìm được hắn hay không, ta muốn rời khỏi đây, đi đến đây chính là đa tạ người mấy ngày nay đã chiếu cố.” Ánh mắt Mộ Phi nhìn hắn, càng ngày càng giống hai người trước kia, khi thì ôn nhu, khi thì tràn ngập dục vọng.

Hắn sợ, chuyện như vậy lại sẽ phát sinh.

Hường Nhất Phương cúi đầu nói lời cảm tạ có chút khấn trương muốn chạy ra bên ngoài, mới đi ra khỏi trường, lại đột nhiên bị nam tử trầm mặc phía sau ôm lấy kéo vào trong, hành lý rơi rụng.

“Trừ bỏ nơi này, người đâu cũng không được đi.” Phàm là kẻ càng có quyền lực, càng cảm thấy muốn cái gì, thì nhất định phải có cái đó, nương theo dục vọng của bản thân.

“A Phi...” Cảm giác sợ hãi quen thuộc lại một lần nữa tràn ngập trái tim hắn.

Mà chuyện kế tiếp, cũng vẫn quen thuộc như cũ.

Vốn tưởng rằng ác mộng đã biến mất, nhưng lại tái diễn trên người hắn.

“Hắc Ngân rốt cục đi đâu ?”

“Hắn đã chết.”

9.

Sao lại có thể như vậy được, gạt người, gạt người !

Lời thề của họ còn chưa thực hiện được, như thế nào có thể trọn đời xa cách như vậy ?

“Hắc Ngân cùng anh em họ Lạc đánh nhau, hắn thua, cũng đã chết.” Lời nói của Mộ Phi vẫn lẩn quẩn bên tai Hắc Ngân, càng ngày càng không chân thật.

Sao lại có thể vì hắn mà chết ?

Nam tử giống như hồ ly kia, sao lại có thể chết được ?!

Hắn không tin.... cũng không muốn tin.

Người trong thôn đã chết, Hắc Ngân cũng đã chết, vì cái gì hắn còn sống ?

Niềm tin của nam nhân, tan rã từng chút một, mà người bên cạnh, lại nói.

“Hắc Ngân là bằng hữu tốt của ta, ta sẽ chiếu cố người.”

“Cái gọi là chiếu cố của người, là cường bạo ta sao ?” Nam nhân trào phúng cười, ngẩng đầu nhìn Mộ Phi đang bắt đầu mặc y phục, loại “chiếu cố” này, thật đúng là đặc biệt.

Nhìn về nam nhân đang dùng khăn che đi cơ thể gầy gò phía sau, Mộ Phi lộ ra một nụ cười : “Không phải là cường bạo, mà là phải là của mình, sau khi chiếm được, mới có thể chiếu cố.” Ngoài ý muốn, nam nhân tặng cho chàng một ánh mắt phẫn nộ.

Mộ Phi không buồn để ý, chàng tựa hồ hiểu được tại sao Hắc Ngân lại quan tâm đến nam nhân này như vậy, trong một thế giới đen tối xảo trá, bọn họ đã sống quá mệt mỏi, mà nam nhân này lại có một độ tinh khiết ôn nhu, có thể bao lấy trái tim rỉ máu của người khác.

Từng chút âm áp làm con người trầm mê.

Hắc Ngân quả thực là xung đột với anh em họ Lạc, nhưng chưa đến mức đánh nhau.

“Hắn sẽ không gặp người, hắn đã là người của ta.” Lạc Tư đối với Hắc Ngân nói.

“Hử ? Vậy người bảo hắn đến đây tự mình nói đi !” Hắc Ngân trầm giọng cười lạnh.

Lạc Văn ở một bên nghi hoặc tại sao huynh trưởng của mình muốn lừa Hắc Ngân rằng Hướng Nhật Phương ở chỗ bọn họ, nam nhân kia đã ra đi lâu lắm rồi, giờ phút này không biết ở nơi nào.

“Bởi vì hắc không muốn gặp người.” Đấu võ mồm nhằm chán như vậy, đã giằng co rất nhiều ngày, cũng không biết thành loại nào.

Lạc Văn vốn đã chán ghét loại này, còn hơn thế, Lạc Văn càng muốn biết nam nhân mà mình đã thả đi giờ phút này ở đâu, mà rất nhanh, dưới tin tức của gián điệp đã có tin tức.

Một tin phần nộ, đầy khiếp sợ.

Ngày hôm sau biết được tin, Lạc Văn khoái mã gia tiên hướng về phía quân đội của Mộ Phi, mà hành động của Lạc Văn cũng rơi vào mắt Lạc Tư và Hắc Ngân.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Cho dù Hắc Ngân thực sự đã chết, hắc cũng muốn nhìn thấy tận mắt. Cho dù đây sẽ là một đả kích rất lớn, hắc cũng không để ý, từ một khắc cả thôn bị thiêu hủy, hay nói chính xác hơn là khi Hắc Ngân rời đi ba năm trước, hắc đã chuẩn bị tốt tâm lý sẽ không bao giờ nhìn thấy Hắc Ngân nữa.

Chính là, hắc đã quên chuẩn bị cho vũ nhục từ đó về sau.

Mộ Phi không cho hắc tùy ý đi lại, nam nhân giống như chim hoàng yến trong lồng sắt, hoa lệ mà cô đơn, hắc suy nghĩ phải chạy trốn như thế nào, lại suy nghĩ phương pháp đào tẩu, lại bị Mộ Phi bắt về, cuối cùng phải gánh lấy trừng phạt của nam tử.

Nam tử đi vào trường bông, ánh mắt chạm đến nam nhân dị thường im lặng, cuộn mình trong một góc, lại thấy được thức ăn chưa được động đến, đôi tuần mi lập tức nhú lại thành hình chữ chữ xuyên (1) : “Người nhìn đói một chút, ta ngay trước mặt người giết một người.”

“A.... Vậy người giết là được rồi.” Nam nhân trào phúng cười nói.

Mộ Phi liếc mắt nhìn một hài đồng bảy tám tuổi bên ngoài, lôi đến trước mặt nam nhân, trường kiếm trong tay đưa ngang người đứa bé nỉ non không dứt : “Muốn sống không ? Đi van xin tên kia đi.” Đứa bé sợ hãi khóc gọi Hướng Nhật Phương : “Thúc thúc, cứu con....”

10.

Cứu một người, liền có thể có người thứ hai, người thứ ba.... Hắc có thể cứu được bao nhiêu đây ? Ai có thể đến cứu hắc đây ?

Hắc hiểu được, nhưng vẫn thuận theo ý Mộ Phi, nếu hắc cứ cương quyết, có lẽ sẽ không thống khổ như thế, hết thấy , chỉ cần một cơ hội mà thôi.

Chiến tranh đã nhanh kết thúc, tuyết mùa đông vẫn cứ như cũ cương quyết chặn lại mùa xuân ấm áp đang muốn vương ra.

Gót sắt của thiên lý mã in trên tuyết dày, lưu lại dấu vết thật sâu, mang đến khúc nhạc dạo huyết vũ tình phong.

Nhìn đến nam nhân trước mắt thuận theo cảm lấy chén cơm, sắc mặt Mộ Phi mới tốt hơn, vừa sầu lo tại sao bản thân lại đem nhiều thời gian tinh lực đi để ý nam nhân, vừa thấy đồ ăn đã lạnh như ăn muốn gọi người hâm nóng lại....

Còn không kịp mở miệng, ngoài trường liền có tiếng tranh cãi ầm ĩ.

Trong quân doanh có một vị khách không mời mà đến, Lạc Văn nộ khí trùng trùng một phen đem trường kiếm đánh vào những kẻ ngăn đón mình, thẳng tiến đến trường của Mộ Phi.

“Thả hắc ra.”

“Lạc tướng quân thật uy phong.” Nam tử đi ra doanh trước đồng thời cũng dùng thân thể ngăn cản lối vào.

Lạc Văn hừ lạnh một tiếng tuốt kiếm, sĩ binh bên cạnh cũng rút kiếm ra, Mộ Phi thân hủ ngăn lại, ra lệnh cho quân lính lui xuống.

“Sao lại lỗ mãng như vậy, khó trách người đứng đầu Lạc gia lại là huynh trưởng của ngươi.” Mộ Phi nheo mắt lại.

“Ta nói, thả hấn ra !” Chàng trai không cùng Mộ Phi đàm thoại nhà hạ, trường kiếm trong tay chém về phía Mộ Phi, không ngờ Lạc Văn lại như thế, Mộ Phi vội vàng tránh ra, đồng thời , trường kiếm cũng một nhát chém nát bức màn, lộ ra hình ảnh nam nhân trong trường bị khóa trụ hai chân....

“Nhất Phương !” Lại nhìn đến nam nhân, vừa mừng lại vừa đau....

“Lạc Văn ?” Thanh âm khô khốc phát ra từ hầu gia, đôi mắt mờ mịt của nam nhân trong nháy mắt sáng bừng lên, đối với chàng trai từng thả hấn đi, nam nhân thủy chung vẫn mang lòng cảm kích, hy vọng Lạc Văn đột nhiên xuất hiện có thể giúp hấn thoát khỏi hoàn cảnh đáng sợ này....

Bộ dáng vui sướng của nam nhân, làm cho Mộ Phi cảm chặt lấy lãnh kiếm trong tay.

“Ta mang ngươi đi !” Hai mắt khê hấp háy, chàng trai một kiếm chém đứt xiềng xích trói buộc nam nhân, đôi tay vươn ra khẩn thiết ôm lấy nam nhân gầy yếu.

Hy vọng, chỉ khác tuyệt vọng một chữ.

Hướng Nhất Phương nhịn không được ôm Lạc Văn : “Ừm.”

Lạc Văn có thể cứu hấn lần đầu, nhưng không thể cứu hấn lần hai.

Chàng trai đột nhiên kịch liệt run rẩy, nam nhân nghi hoặc ngẩng đầu, sau đó ánh vào mi mắt chính là lãnh kiếm trên ngực Lạc Văn....

“Lạc... Lạc Văn....” Thanh âm của nam nhân, run rẩy như sắp vỡ tung ra.

11.

Nam nhân há miệng, một chữ cũng không nói nên lời, ôm lấy thân thể ấm áp đang dần trở nên lạnh lẽo, tim hấn cũng tựa hồ ngã theo vết nứt, mai táng trong hàn băng.

“Phập....” lãnh kiếm rút ra, huyết hoa văng khắp nơi, điểm lên gương mặt nam nhân những bông hoa hồng mai bằng tuyết.

“Lạc Văn...” Kẻ không nói nên lời rốt cục cũng có thể mở miệng, cực kỳ run rẩy.

“Hấn đã chết.” Lôi kéo cái xác từ trên người nam nhân rồi đá văng đi, Mộ Phi ngồi xuống đưa tay hướng về phía Hướng Nhất Phương, “Đi cùng ta, ta sẽ đối xử tốt với ngươi.” Lạc Văn bị giết, cũng có nghĩa.... không thể sống trong triều được nữa, nhưng chàng không hề hối hận với lựa chọn của mình.

Biến hóa một cái chớp mắt, Lạc Văn vốn đã chết bỗng sử kiếm chém về phía Mộ Phi, đối phương bất ngờ cuống quýt né tránh, nhưng cũng bị thương không nhẹ, mắng to một tiếng, thanh kiếm của Mộ Phi lại hướng về phía Lạc Văn.

Nhưng lúc này đây, nơi lãnh kiếm đâm vào không phải là Lạc Văn, mà là kẻ đột nhiên dựa vào người Lạc Văn.... Hướng Nhất Phương.

“Nhất Phương !” Hô lên một tiếng, không phải Lạc Văn, cũng không phải Mộ Phi, mà là Hắc Ngân, vì cái gì mới tìm được nam nhân, lại nhìn thấy tình cảnh như vậy !

Lạc Văn ghé vào người nam nhân, nở nụ cười, không nói một tiếng, mở miệng ra chỉ có máu đang ào ạt chảy ra, nhưng có thể cùng nam nhân chết một chỗ, cảm thấy được thực hạnh phúc.

Thanh kiếm của Mộ Phi, nơi xuyên qua thân thể của Hướng Nhất Phương, cũng đi vào thân thể của Lạc Văn.

Mộ Phi nhìn thấy tình cảnh trước mắt hoàn toàn ngây dại, chàng không muốn giết hấn, không muốn....

“A....” Nam tử không có né tránh cú đâm đầy phần nộ của Hắc Ngân, chàng đột nhiên ngửa đầu cười vang, cả đời này sống đến cuối cùng là vì cái gì, vì cái gì đến khi cuối cùng rồi lại giết chết chính người mình yêu, còn sống, lại có ý tứ gì ?

Kiếp này ta nợ người, kiếp sau trả lại.

Khi Hắc Ngân rút kiếm ra, Mộ Phi cũng dựa vào khí lực cuối cùng rút ra kiếm của mình, một kiếm rút ra, dù là Lạc Văn hay là Hướng Nhất Phương, cũng sẽ không có hy vọng sống sót...

“Nhất Phương...”

Ngực nam nhân không ngừng chảy máu, miệng hé ra cũng toàn là máu, miệng có thể di động, rõ ràng là gọi tên Hắc Ngân, có lẽ đây là giây phút hạnh phúc nhất của hắn, bao nhiêu ngày trôi qua, hắn lần đầu tiên nở nụ cười, nụ cười ánh lên đôi mắt, ngã xuống lồng ngực của Hắc Ngân, bình thản.... nhắm nghiền hai mắt.... vĩnh viễn.

Người chẳng lẽ đã quên lời hứa của chúng ta sao ? Mùa xuân còn chưa tới, người sao có thể như vậy được....

Ta sai lầm rồi, ta không bao giờ.... rời đi người nữa, không bao giờ.... giống như ba năm trước rời đi người nữa, lúc này đây, vô luận kiếp này hay kiếp sau, vĩnh viễn cùng một chỗ với người.

Khi Lạc Tư đuổi tới, nhìn đến xác chết của bốn cười, nhưng tất cả đều vương lại một nụ cười.

Có lẽ bọn họ cuối cùng cũng đã có được mong ước của chính mình.

Lạc Tư đem bốn người mai táng cùng nhau, vô luận bọn họ ai yêu ai, ai hận ai, vẫn đều là vì lẫn nhau mà trả giá mạng sống.

Để lại y phải sống làm sao bây giờ ?

Hắn cứ cô độc mà già đi, thế nhân đều nói hắn lạnh lùng như vậy, cả đời cô độc.

Mà chân tướng, chỉ có tại nấm mồ đã mọc đầy cỏ đang nương theo làn gió.

Mùa xuân hàng năm, đều có một nam tử đến trước mộ uống rượu, nói chuyện với ngôi mộ, mà cuối cùng, hắn cũng táng tại bên cạnh ngôi mộ.

Chia ly kiếp này, kiếp sau sẽ gặp lại.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duc-man-hanh-lam>